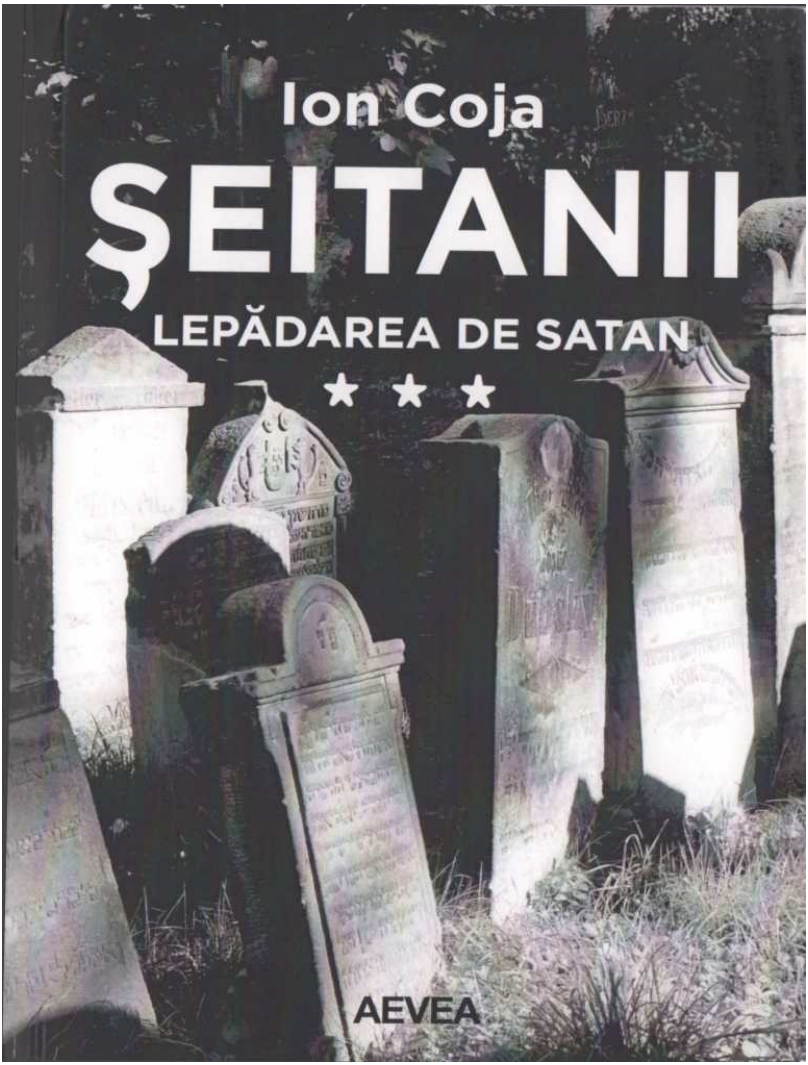
Ion Coja
ŞEITANII
LEPĂDAREA DE SATAN
★ ★ ★
AEVEA

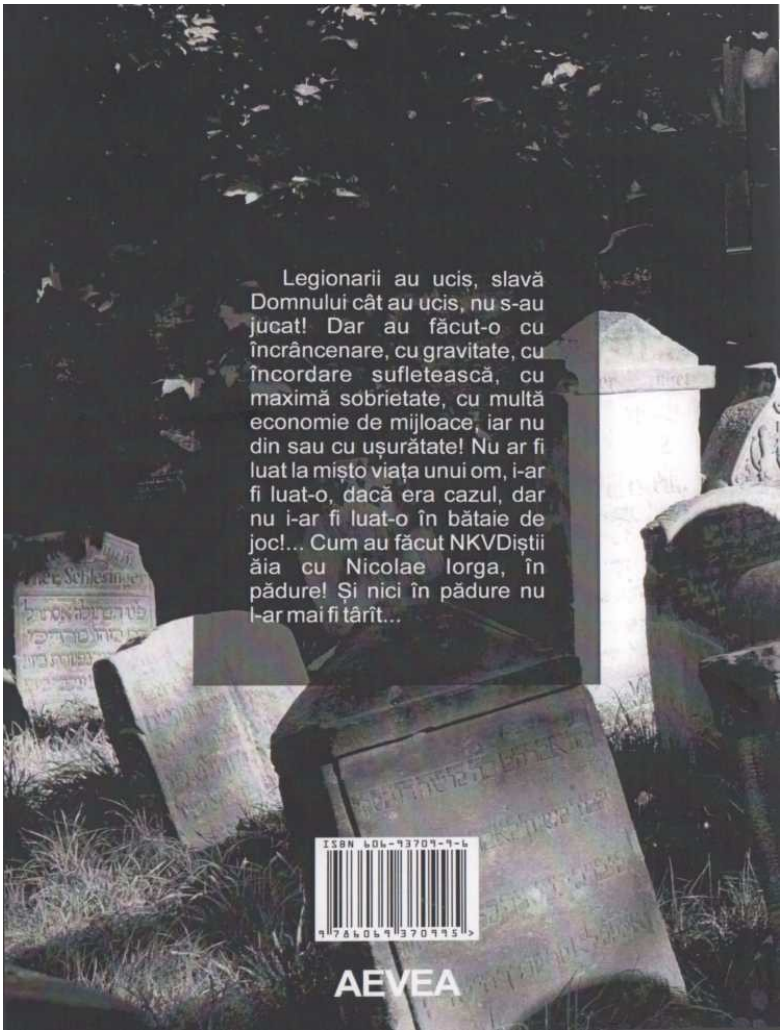
Legionarii au ucis, slavă Domnului cât au ucis, nu s-au jucat! Dar au făcut-o cu încrâncenare, cu gravitate, cu încordare sufletească, cu maximă sobrietate, cu multă economie de mijloace, iar nu din sau cu ușurătate! Nu ar fi luat la mișto viața unui om, i-ar fi luat-o, dacă era cazul, dar nu i-ar fi luat-o în bătaie de joc!... Cum au făcut NKVDiștii ăia cu Nicolae Iorga, în pădure! Și nici în pădure nu l-ar mai fi târît...
AEVEA

Coperta: Ion Aurel COJA
Tehnoredactare: Adrian STANCIU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COJA, ION
Şeitanii / Ion Coja.
— Bucureşti: Aievea, 2015.
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 93709 – 6 – 4
Voi. 3.: Lepădarea de Satan. – 2015.
— ISBN 978 – 606 – 93709 – 9 – 5
821.135.1 – 31

© Toate drepturile şi responsabilităţile asupra conţinutului aparţin autorului
Editura AIEVEA
E-mail: editura aevea@gmail.com Tel.: 0744.90.38.90
021.222.81.00
Tiparul executat la S.C. SEMNE ’94 S.R.L.
Tel.: 0744.35.70.28
021.667.08.20

ION COJA

ŞEITANII

Volumul III

LEPĂDAREA DESATAN

roman

Capitolul 1
Cu alba-neagra la cimitir

A doua zi nu mai ţin minte ce am făcut. Aveam atâtea de făcut… Dar aveam şi mai multe la care să mă tot gândesc şi răzgândesc…

Mai ales la decizia Svetlanei… S-o iau în serios?… Nici măcar nu cred că înţelesesem bine ce vrea. Başca lacrimile din glasul cu care m-a întrebat dar ce au cu voi?! Cine? Nu mi-a dat nici măcar să bănuiesc cine ar putea fi oamenii ăia răi de tot despre care a aflat ea că ne vor capul, vor să ne belească, să ne piară şi urma urmelor, probabil… Nouă, românaşilor! Moldo-vlahilor! Dacoromânilor nord-dunăreni!

Probabil că am luat-o atunci metodic, mai întâi ideea ciudată a doamnei din Leningrad pe Neva… Mă lovea cel mai direct şi strict personal! Cică vrea să rămână singură ca să fie sigură că nu a ajuns dependentă erotic de subsemnatul… Rescriu: dependentă erotic de su… subsemnatului! La genitiv, deci! A cui? A subsemnatului!

…Şi că tot ce va face de acum înainte pentru mine va fi ce? Reacţia ei sinceră şi pură, de dăruire gratuită, fără nicio condiţionare sau răsplată de-aia sexerotică! Adică să nu-i poată nimeni reproşa, curvo! te-ai întins cu toţi şeitanii şi ţi-ai trădat neamul tău străvechi şi ales, te-ai lepădat de mamă şi de tată pentru un hăndrălău de valah…

O clipă, vere! Baţi câmpii! Nu zicea tot ea că ne vom vedea ca şi când numai pentru asta ne vedem, lumea toată să creadă că chiar a devenit dependentă de socoteala mea şi că de altceva nu ne ocupăm?!… Iar ea, în fapt, o să se vadă cu mine pentru… pentru nobila cauză pe care singură a inventat-o!

Pe cine mai fute azi la icre grija de soarta românilor?! … Eu nu mai ştiu pe altcineva! Iar ea vrea să fie sigură că numai această grijă, în toată puritatea şi gratuitatea ei, o împinge de la spate, inexorabil, ca o chemare transcendentalistică… Iar nu zvâcul fiziologiei stârnite spre culmi şi prăpăstii niciodată călcate până la întâlnirea cu mândelul!… Bună şi fiziologia asta, dar nu despre ea este vorba!

Dimpotrivă, fiziologie ioc! Numai spiritualitate pură! … Mormane! De dragul cui?…

Îmi vin în minte uitate, cuvintele de neuitat, rostite la Neviorc, când cu românii ăia fraieri care nu s-au învrednicit să-i beleascâ pe evrei!… Aveau şi ei ocazia să intre în istorie, în istoria cea mare, a poporului ales! Şi au declinat oferta generoasă a Fiuhreraşului…

Dar rămânea restul, restul Europei. Care şi-a văzut de istorie şi a scris capitolul ei cel mai prima: Holocaustul! Iar ea, marea ziaristă, nu a vrut niciodată să scrie despre subiectul ăsta!… De ce?

…Şi acum urmează cuvintele ei nemaipomenitele, bine că nu le-am uitat, care i-au plăcut atât de mult şi lui Culianu: tăcerea pe acest subiect nenorocit, al Holocaustisirii, este forma ei de politeţe faţă de Dumnezeu!…

Nu vrea ea să-l pună pe Dumnezeu într-o situaţie jenantă, întrebându-se cum dracu', Doamne, a fost cu putinţă ditamai holocaustălăul?!… Ce naiba făcea Atotputernicul în vremea aceea?! Jucai table. Doamne?!… Pe ce planetă hoinărea Pantocratorul, prin ce galaxie, de nu vedea nimic din ce se întâmpla în ograda Sa?!… Pe planeta cea mai dragă Creaţiei?!… încununând-o!

Ci ea a tăcut pe tema asta mereu, mustrarea mută e

cea mai dureroasă, şi o singură dată a scris, dar nu despre infamii asasini, ci despre poporul de năuci care nu s-au aliniat la directivele Uniunii Europene de atunci şi nu s-au apucat să-i bage la maşina de tocat, să-i facă mărunţiş pe bancherii lumii!…

A scris, draga de Sve, dar degeaba a scris! N-a găsit nicăieri măcar o gazetă de perete pentru textele ei de laudă ţăranului român, ei erau principala cauză a acestui comportament aberant în istorie!… Ştia şi de ţăranii care au mers cu găleţile de apă să stingă setea de viaţă din trenul acela celebru, cu j'de mii de j'dani morţi!

Dar cine-s cei de care se ascunde acum? Pe cine vrea ea să-i facă să creadă că ne vedem şi noi doi, eu român şi ea ce este, numai ca să facem, vorba bunicilor noştri, *la bete à deux dos*? De cine se fereşte să afle ei ăia ce vorbeşte ea de fapt cu mine?…

Nu cumva cei de care se fereşte sunt chiar cei care ne vor capul?… Capul nostru al românilor, nu al meu şi al Svetlanei!… Noi ei, românii!

Şi deasupra tuturor a întrebarea întrebărilor, a mea: de ce, oameni buni, nedoriţi pieirea, cu atâta ardoare de aţi făcut-o pe biata fată să o podidească plânsul chiar pe plaja unde fusese totuşi atât de fericită?!…

…Numai lacrimile din glasul ei contează pentru mine! Fără ele, fără să le fi văzut şi auzit, ba pot spune că le-am şi gustat, le-am lins fără să vreau şi nu mi-a părut rău, deci dacă n-aş fi văzut cu ochii mei cum plânsul îi îneacă cuvintele, nu mi-aş fi făcut nicio grijă… Dar lacrimile acelea, imposibil de stăpânit, mă înfioară… De mi se sparie gândul!

Femeia asta ştie o mulţime de lucruri nenorocite, care ne aşteaptă, ni se pregătesc, aproape inevitabilie… Lacrimile alea nu-i veneau aşa, ca la o femeie isterică, fără niciun motiv real…

Ci e vorba de ceva foarte grav… E vorba de informaţii! Mii de biţi… O să mi-i transfere, în timp!

Iar ea, care a decis să fie de partea noastră, vrea să fie sigură că la mijloc nu este o persoană, că n-o face din

slăbiciune de muiere moartă după… după partea bărbătească a bărbatului aici de faţă!

Aşadar, n-o să ne mai iubim aşa, carnal şi sexual! Chiar dacă pentru ochii lumii ne vom face că! De fiecare dată când vom fi la o distanţă mai mică de 1, 05 metri! Deci pentru altcineva se va abţine, măcar o vreme… Nu pentru ochii lumii? Pentru cine, vere, atunci?!

Vere, chiar nu pricepi că pentru ea, ea însăşi, în sinea ei, acolo are nevoie să ştie ea că se amestecă în istoria României viitoare fără nicio condiţionare personală şi erotică, senzuală sau sexuală, de care să i se facă vreodată ruşine!… Din respectul de sine, cum zicea nen-tu Pitagora, că asta este virtutea cea mai!… Ce naiba? Te faci că nu pricepi, am impresia!…

Îţi mai aduci aminte ce ai scris cândva pe acest subiect?!…

Te ruşinezi acum, neruşinatule, că te-ai grăbit să conchizi că este un comandament arian sută la sută! Greco-latino-tracic în exclusivitate!… Bine că ţi-a rămas în manuscris, rămâneaţiar în gât să-ţi fi rămas hârtia pe care ai mânjit-o, ai maculat-o! când ai scris, cu un anume subînţeles uşor de descifrat, că numai vechii europeni au descoperit, au conceput respectul de sine, ca virtute a virtuţilor!…

Ceilalţi, canei! Adică semiţii de evrei în primul rând… Antisemitule!… Asiaticii, nu mai vorbim! Anti-asiaticule! Ce se alegea de capul tău dacă nu te întâlneai cu creştina asta?! Să te aducă ea la sentimente normale, omeneşti, faţă de toată omenirea, fără deosebire de rasă, religie sau… Nu, o clipă! Halt! Să fim bine înţeleşi:

Deosebirea de sex rămâne în vigoare pentru băiatul! Nec plus ultra!

Desigur, intenţia contează şi intenţia este deosebit de impresionantă… Nu glumesc! Măcar că pot pune pariu că… Mă rog, una e dorinţa, alta e putirinţa…

Răsuflu adâneşiânceresă reţin esenţialul: ştie multe doamna Roller despre neprietenii noştri, iar ce ştie o îngrijorează atât de tare, o sperie chiar, cumplit o sperie!…

Ce-ar fi să mă concentrez puţin pe subiectul ăsta?…

Cred că atunci m-am gândit mai serios şi la Constantin Dobre, cel cu greva minerilor… Să-l caut şi să văd ce se poate lega. Dacă Ceauşescu însuşi a dat ordin să fie adus Dobre la Bucureşti, probabil că cei doi se şi văd…

Cu domnul general Pamfil Filipache nu mai ştiam ce să cred. Să mă duc la DRP-ul şi să-l pun la curent cu toată povestea?… Chestiunea Basarabiei era urgentisimă… Mda. Mai înainte de orice ar fi trebuit să ştiu câte zile mai erau până la Congresul al nu ştiu câtelea al PCR… Chiar nu ştii al câtelea? E ultimul, domnilor! mi-a zis la facultate în hol Cezar Tăbârcea. Domnule, eu te-am întrebat când se ţine, nu a câta oară!…

Şi nu te interesează să afli că este ultimul? Ultimul?… De unde ştia?…

Nu s-a ferit de niciunul dintre noi, vreo cinci-şase colegi care ne nimerisem în holul de unu jumate!… Era momentul când spaţiul pavat cu marmură albă al holului mare se popula cu cea mai mare densitate de picioare frumoase din tot Bucureştiul… O încântare, de la 1, 30 la 2, să vezi forfota de tocuri înalte şi şuturi zvelte zveltuţe, săltând piepţii semeţi. Petri că Nicolau, mereu prezent la acest ceremonial, îmi făcu cu ochiul, aluziv la cele spuse de Tăbârcea. Dar nu am priceput ce anume trebuia să înţeleg despre Cezar din cele auzite… Ştia şi era bucuros să ne dea vestea sau să se dea mare că le ştie el pe toate. De unde le ştie?…

A apărut şi Titi Enache, cu catalogul sub braţ. Domnilor, era cât pe ce să vă trec absenţi… Ce şedinţă ţineţi aici?

Titi Enache? Da, decanul holului!… El era omul de care aveam nevoie. L-am tras deoparte după câteva minute, se făcuse ora 14, cei care nu aveam ore puteam pleca. Eram liberi! O luăm pe Academiei spre Athénée. Mă întreabă de Ţuţea, dacă este adevărat ce au anunţat la Europa Liberă. Ce? I-au ridicat manuscrisele? Aşa-i! La cererea bătrânului!… Cum aşa? Păi a zis domn Ţuţea să le ia securitatea ca el să le scrie din nou şi mai bine, în orice

caz mai succint, mai concentrat. Mai apodictic!

Să mori tu că aşa a zis? E năprasnic!…

Îl trag pe o bancă din parcul Atheneului. Pricepe. Nu te mai feri, vere! Toată lumea bună numai de asta vorbeşte! Despre ce? De nen-tu Puiu, cică o să se retragă din toate funcţiile la congres!…

E vestea cea mai bună! Dar nu cred!… Nu-i stă în caracter!… Eu altceva vreau să ştiu: îl cunoşti pe Constantin Dobre? Parcă sună cunoscut numele… A fost liderul minerilor din Valea Jiului în ’77. Exact, exact!… Cum adică să-l cunosc?! L-au lichidat de mult băieţii cu ochi albaştri… Citez din Europa liberă, volumul coişpe, pagina…

Mi-a luat ceva timp să-l conving că nu e chiar aşa… Trec peste detalii şi ajung la esenţial: să se intereseze prin cunoscuţii săi, de la Ştefan Gheorghiu, ai aşa ceva? Are! cum să dau de Costică ăsta?… Una la mână. Doi: ai vreo idee cum să ajut o ziaristă din America să-i ia un interviu Fiarei?… Că bine i-ai zis! Este numele codificat, nu-i meritul meu!… O ziaristă?

O!

Mişto? Cine? Gagica! Gagică gagică!… Are nişte picioare… Ale tale sunt de lombrozian!…

Bilă o ştie?

O… Dar de ce?

Voiam să ştiu ce notă i-a dat… Trece clasa?…

De-ale lui Titi Enache, hahalera cea mai parolistă… Zi!

Păi pe Costică ăsta îl caut chiar eu, că tot nu te cred. Dau buzna peste el. Şi ce să-i spun? îl scoţi la o bere, pe aici, la Cina sau vedem noi unde, spune-i că ai pierdut un pariu cu mine, că nu m-ai crezut când ţi-am spus că trăieşte sau altă poveste şi vino cu el în hol la Facultate… De acolo vedem noi unde mergem… Ce zici?

Să mă gândesc… Eu nu zic niciodată nu, până nu mă gândesc bine. Zic da fără să mă gândesc… Iar când mă gândesc bine, niciodată nu zic nu!

Păi atunci de ce nu spui da de la început?!

Păi n-am spus încă da? încă nu! N-ai auzit tu, am spus da!…

Cum te-ai cu Ghiţă Florea?

Bine, cred că bine. Pot să-i spun de tine, că tu eşti cu americanca? Pot, nu? Poţi!… Sau cu Romul Munteanu, ai putea vorbi şi tu!… Nu m-am gândit! Te-ai gândit bine la mine!… îl mai ştiu şi pe generalul de la Secu care răspunde de scriitori şi artişti… Cât de bine îl ştii? Suntem cumnaţi! Cumnaţi? Mda… Oarecum… Cum cumnaţi?!… Cred că şi cu tine sunt puţin cumnat!… Băi, Titi, ocnaş mai eşti!… Care a fost piua-ntâi? Tu sau eu?

După cum spunea gagica, tu ai fost chiar primul de tot!…

Nu te întreb despre cine este vorba!… Nu se vorbeşte despre femei în halul ăsta!… Vorbeşte-mi de general. Ce mai ştii despre omul?

Tip mişto! N-ai zice că-i securist…

Titi îl prinsese student, la Matei Voievod, căminul de legendă… Nu aveam cum să aflu în parc la Atheneu dacă omul este sau nu omul ruşilor… Şi care ruşi?… Morfoleam la mansardă această întrebare încă de pe plajă… Poate că cel mai bine era să uzez de cartea de vizită, să-l sun pentru interviul Zveltei şi cu el discutând să-mi dau seama de partea cui joacă…

L-am sunat deci. Plecat în provincie…

Abia acum mă dumiresc: dacă-i aranjez Svetlanei un interviu, ceea ce devine tot mai improbabil, dar dacă, totuşi, reuşesc, cum naiba o anunţ? Nu mi-a lăsat niciun telefon, de o săptămână nu m-a sunat… Iar peste ea în Ana Ipătescu cum să dau buzna?! Ar intra la alte idei…

Da, mai întâi să-i aflu, să-mi dea ea adică, telefonul… îmi vine o idee. Genială! Fac numărul de telefon al Didinei, al fostei mele gazde… Din cel mai frumos apartament de pe cea mai frumoasă galaxie… Dacă răspunde Sve, ce mă fac cu ditamai coincidenţa?… Mirabundă i-am spus?… Ar fi chiar scandalos! N-aş suporta! Simt că m-aş lăsa păgubaş de toate şi aş intra în grevă… Greva personajelor?… Zău dacă nu mă opresc şi-mi spânzur lira-n cui o vrea să se

folosească de ea! Că eu m-am fript, m-am ars deja pentru şapte vieţi în pieptu-mi de aramă!…

Mai fac de câteva ori numărul de telefon, 162554, la ore diferite. Şi mereu nu răspunde nimeni… Răsuflu uşurat… Nu, n-ar fi cinstit. Doamne, ca Sve să fi închiriat apartamentul mobilat în care am locuit şi eu vreme de şapte-opt ani… Să doarmă în acelaşi pat… Celebrul! Prea ar fi…

Să nu vorbesc cu păcat! Om vedea… Dar de ce nu m-a sunat, iată de aproape două săptămâni?…

Dar şi când m-a sunat!…

Mai întâi că, zău, am ştiut că-i ea înainte de a ridica receptorul, iar vocea auzindu-i-o mi-am fost adus aminte iar de lacrimile care i-au înecat glasul atunci pe plaja de la Constanţa, când ea, draga de ea, s-a înfiorat de necazurile ce ne aşteaptă pe noi românii şi nu înţelegea cu ce eram vinovaţi în faţa lui Dumnezeu şi a Istoriei ca să ni se pregătească belelele ce va să vină din neagra viitorime!…

Iar eu m-am prefăcut că trec peste vorbele ei şi nu-i cer să fie mai desluşită, mai explicită!… Trebuia să întreb, să fiu mai eficient! Mă lălăi de când am venit în Ţară…

Cu aceste gânduri în planul secund al scenei, la auzul sirenei nici nu m-am socotit dacă am sau nu timp, mâine, pe la ora 10 să ne vedem. Am, cum să n-am!… Abia după ce am închis telefonul am priceput că mâine am curs taman la ora 10…

Mi-a luat tot ce mai aveam în devlă femeia asta!… E cam târziu, dar îl sun totuşi pe Costică, Costică Dominte, cel cuminte, să-mi tină locul mâine… Nu răspunde nimeni! încerc şi a doua zi de dimineaţă şi, tot aşa, nimeni. Nimic… Ce mă fac! Dau telefon la secretariat, mereu ocupat. N-am ce face şi, pentru prima oară în viaţa mea, nu mă duc la curs! N-am încotro! Vreodată, peste ani, o să explic de ce! Deocamdată, azi, la ora 10, sunt în Piaţa Romană, la coloane, unde m-a convocat Istoria. La doi paşi de cel mai frumos apartament… Mă postez în aşa fel încât să văd şi intrarea în bloc, de fapt ieşirea, s-o văd cum păşeşte de semeaţă şi de pe altă lume de se face linişte pe tot

bulevardul, în Piaţa Romană, pe Magheru…

Dar uite că nu iese deloc pe intrarea în bloc, ci vine de pe Dacia, în mână cu un buchet de flori. Flori de câmp, uscăţele, îmi vine să le zic. Intraductibil, din păcate… Unde mă duci? Unde tu, foarte probabil, n-ai mai fost niciodată…

Fac puţin pe miratul şi accept că s-ar putea să existe şi astfel de locuri!

O luăm pe jos, pe Ana Ipătescu, trecem pe vizavi de cuib uşor, o fac atentă în dreapta, e casa unde a locuit Lipatti, apoi Graur, maestrul meu… Un fel de guru mi-a fost… Ea, nimic, nimic… Scapă doar o privire, dar nicio silabă, o virgulă măcar că trecem prin faţa locuinţei noastre… De ce se ascunde? Unde? La ce etaj? Ce apartament?…

Ajungem în Piaţa Victoriei… O duc la monumentul ostaşului sovietic… La fostul şi la actualul… îi traduc şi vestita epigramă… O traduc prost, desigur… Nu o amuză deloc! Aha, papaşa al ei a luptat în Krasnaia Armiia, gheroi CCCP probabil, până la Viena a luptat!…

Îi spun şi povestea cu monumentul soldatului rus din inima Vienei… Mă priveşte decepţionată: Dacă Ceauşescu ăsta s-a preocupat atât de mult să mute monumentul soldatului sovietic, înseamnă că multă minte nu a avut!… Şi nici nu are probabil!… Ce-i făcea soldatul ăla? îi cerea de mâncare?

Adică şi i-a făcut pe ruşi duşmani, dar nu ştie ce a câştigat în schimb! Ce-a câştigat?

Mă pregăteam să-i răspund aproape indignat, când m-am brusc dumirit: obeliscul cu pricina a fost retezat la jumătate şi mutat peste drum, într-un colţ de parc plin de bălării, în urmă cu ani buni!… Şi de atunci şi până azi n-am auzit pe nimeni dintre noi, cei mai anti, anticeauşişti cu diplomă şi stagii vechi de serviciu, să facă vreun comentariu… A trecut neobservată rocada…

Abia la Viena m-am prins şi eu, văzându-l acolo pe Ivan cum trona asupra Beciului, periat şi pomădat de primărie ca pe un mire, cu tot Osterreichul ploconit la

picioarele sale, nu cumva să se supere tovarăşa ambasadă! … Nici tu Europa liberă, nici tu radio şanţ, nimeni nu l-a băgat în seamă pe bietul Nicalai pentru gestul său cel mai anti-sovietic din toată Europa post belică!… Cam avea dreptate cucoana! Dar adevăratul comentariu era altul. Să-l fac?

Nu zici nimic?

Eu aş fi tăcut, dar neinvitat, nu tac! Aşa că punctez: Ştii ce a obţinut Nicolae al nostru? A obţinut dovada că noi, ăştia care-l înjurăm sistematic, de 25 de ani, suntem nişte imbecili!… Ne-a ruşinat!… Am pus în circulaţie un adevărat folclor anti-omul, dar de zece ani şi mai bine, de când statuia eliberatorului care ne-a ocupat nu mai ocupă locul cel mai vizibil din România, ci a fost surghiunită undeva să n-o mai vadă nimeni, ei, bine, niciunul dintre noi nu s-a învrednicit de zece ani măcar cu o înjurătură să-i cinstească fapta! Unică în tot lagărul comunist! în lume, pot spune!

Acum îmi dau seama, de argumentul ăsta că trebuie să mă folosesc ca să-i luminez pe proşti!…

E rândul ei: nu-i vine să creadă! Cum, opoziţia, intelighentia anti-comunistă din România nu a reacţionat la demontarea monumentului?… Nu a circulat nici măcar vestea, dusă prin toată Ţara?!… A tăcut chiar şi Europa liberă?!…

Începe să-l căineze pe bietul Ceauşescu!… Frază magică: nu-l meritaţi!…

Încep să râd. îi explic: cică aşa ar fi zis şi coana Leana la un moment dat, că nu-l meritäm… E un banc pe tema asta, l-am uitat, dar replica finală sună chiar aşa: voi nu-l meritaţi pe tovarăşul!…

Politic, a făcut o mare greşeală!… Dar omeneşte vorbind, îi stătea pe suflet, trecea zilnic pe lângă ţeapa sovietică, n-avea cum să nu reacţioneze… A reacţionat naiv, nu ca un om de stat!… Acum pricep de ce vrea să pună şi problema Basarabiei!

Mai merită să-l ajutăm?

Dacă n-aş şti ce ştiu, nu! N-ar merita!… Dar nu pe el

vreau să-l ajut! Ci pe voi! Pe tine!…

Unde mergem? Unde mergem, moi daragoi, să nu pui nicio întrebare. Nicio mirare… Dacă eşti întrebat, vorbeşti. Dacă nu…

Tac! Ăsta e numele meu!… Restul drumului e, fireşte, tăcere…

Am ajuns în Piaţa 1 Mai… Peste drum, mustăria, mare, ştiută bine. Hai să ţi-o arăt! Intrăm, miros de mici şi de pastramă… îi place locul! Dar acum nu putem sta, trebuie să ne grăbim! Nu-mi place să fiu aşteptată! De cine? De un… Da, o arătare! Cum să-i zic altfel?! Stă pe un taburet, în poarta cimitirului Filantropia şi sparge seminţe…

Îmi sare-n ochi evantaiul de scuipături de pe asfaltul trotuarului… Scuipături sau scuipături?…

Doamna se opreşte, mirată şi ea de priveliştе… I se adresează pe englezeşte, iar răspunsul îi vine pe ruseşte. Şi a continuat mereu pe ruseşte. O aştepta, pricep. Cimitirul evreiesc, deci?…

Intrăm, ferindu-ne talpa pantofilor de materia vie de pe trotuar, şi după primii paşi îmi întinde o pălărie ponosită, să mi-o pun pe creştetul capului. E prea mică pentru devia mea, dar nu-i nicio problemă, simbolul contează. Eu cunoşteam regula, Sve se pare că nu, aşa că mă priveşte mirată, amuzată. îi fac semn că totul este în ordine… Ar urma să intrăm puţin în clădirea administrativă. Eu, nu are niciun rost să mă bag… Mă atrage priveliştea cimitirului răvăşit de timp. Cer voie să fiu zărit printre morminte, să mă plimb printre pietrele arse de soare şi de veacuri…

Da, se poate… E mişcarea cea mai potrivită, îmi dau seama din privirea mulţumită a Esterei… Recunoscătoare. Am mai fost cândva în cimitirul evreiesc din Bacău… Bacău…

Ştiţi bancul cu Bacăul? Nu… Ba că u-na, ba că alta…

La fel şi la Bucureşti, aici, ba o piatră, ba alta, şi dintr-una în alta ajung departe, lângă zidul din fundul cimitirului, dinspre liceul Neculce. Apoi cei doi ies la aer

curat, încă cu miros de vară… Vin spre mine, dar se opresc pe la mijlocul tarlalei, o iau uşor în dreapta şi iar se opresc. Groparul cimitirului se trage câţiva paşi înapoi. Mă apropii şi eu de piatra dinaintea căreia Ofelia se pare că se reculege. Să nu mă apropii prea mult. Dar aş fi curios să văd şi ce scrie pe piatră… A cui o fi?… Aşadar, şi-a găsit rude în cimitirul bucureştean… Asta înseamnă că a aflat şi de taică-su, cum l-a chemat înainte pe tovarăşul Roller… L-o fi chemat Popescu!

Nu se vede prea bine… Ar trebui să mă apropii mai mult, dar nuseface. Seapleacăşi depune jerba minusculă printre buruienile vânjoase crescute slobod pe mormântul necunoscutului jidov. Apoi cată şi spre pietrele din preajmă, îi prind şi eu privirea, pentru o clipă, şi nu înţeleg de ce îmi pare uşor amuzată… Detaşată în orice caz!… Nicidecum reculegere smerită, cucernică…

Mă trag mai perpendicular pe piatră, poate descifrez literele acoperite de muşchi şi licheni… Quasimodo se apropie de Esmeralda şi încep iar să gavarească. Se pare că o invită să vadă cimitirul. Aşa e!… Dar mai înainte de a se urni din faţa catapetesme! scoate o jucărie din sacul de pe umăr, nu-i revolver, ci aparat foto, şi imortalizează chipul morţii de câteva ori… Apoi o ia agale printre pietroaiele năpădite de jungla bărăganului autohton.

Mă iau agale după ei. La câţiva paşi. Suntem, cel puţin pentru aceste câteva minute, din lumi diferite!… Nu mi se pare decât absolut normală situaţia… Aşa că păstrez distanţa, obligatorie, dintre iudaism şi creştinism… Nici prea prea, nici foarte foarte… Chestia cu iudeo-creştinismul e vrăjeală curată! Să i-o spună lu’ Mutu!

Din loc în loc se opresc şi se dau explicaţii… La una dintre ele sunt convocat şi eu să casc urechile şi ce mai am: este cea mai veche piatră, mi se explică. Mi se spune anul, dar nu sunt sigur că am înţeles bine… Intervine groparul Yorick, pentru prima oară adresându-mi-se, hodorogit şi molfăit: de pe vremea lui Mircea Vodă!… Oho! … Mircea cel Bătrân adică? Exact!

…Deci nu e chiar gropar, arătarea… Are o mişcare

continuă de masticaţie în gol, ca la rumegătoare. Bănuiesc că nu mestecă gumă!... Poate tutun... Sau propria limbă!... Idiş?

Mai trece ceva vreme până reuşim să ieşim în largul bulevardului 1 Mai şi al mustăriei, apar şi doi lăutari, parcă la comandă, îi explic îndoliatei doamne ce-i aia mustărie, must, pastramă, mititei... De mititei deja are cunoştinţă. Pastrama? Jamais couchă avec! O va face acum. Gustă din must, îi place... Mai ia o gură de must şi o plimbă îndelung prin gură, mirată că nu întreb nimic. Ce, s prost?! Apoi, dojenitoare: Taci, ca şi când ai şti despre ce e vorba!...

Bănuiesc!... Bunic sau unchi, mătuşă?... Prima soţie a domnului Roller?...

Eşti pe aproape!... Prieten de-al domnului Roller? Mai degrabă! Cumva prietenarul din fotografie? câţi erau în poză? Exact!... Se uită la mine atentă să vadă bine efectul cuvintelor pe care se pregătea să le rostească. O face, cu o voce sigură, rece, clară, netă: am pus flori la mormântul tatălui... tatălui... meu! Moi ateţ!... Mon pere... My...

Ai spus mon pere, fetiţo?! Ton pere done?!... Da. Şi-mi zâmbeşte trist, mâhnită... Cerându-şi scuze, parcă...

Eu? Eu ce să înţeleg?... Ce să zic?... E o glumă şi eu nu mă prind la poantă? Hei, madam! mai zi o dată! Al cui ziceai mormânt?!

Tace. Tac şi eu, tăcut şi îngrijorat!... E prima oară când nu înţeleg ce mi se spune!... Mormântul lui taică-su?... A avut mai mulţi?... Unul mort la New York City în urmă cu numai vreo trei ani, patru ani, după câte înţelesesem de la ea, de la Nene... Iar altul, vitreg...

Nu, e acelaşi tată! Aceeaşi persoană!

Aceeaşi... Deci acesta era secretul domnului Roller... Care adică? Două morminte?! Omul cu două morminte!... Cum vine asta?

Chiar nu pricepi?

Nu! N-am mai auzit de aşa ceva!... Ce să însemne?

De-aia şi-a schimbat numele, de-aia nu mi-a spus

nimic!…

De ce? Pentru că avea deja un mormânt şi-şi mai dorea unul? Şi şi-a schimbat numele?… După! După funeralii!… Primele!

…Dar ce haz are să-mi bat eu capul să înţeleg despre ce a fost vorba?! La urma urmelor putea să meargă la cimitir şi fără mine… La ce bun m-a luat cu ea, iar acum tace şi aşteaptă întrebările mele?… N-am s-o mai întreb nimic dacă mă lasă să înţeleg singur ce înseamnă să fii de două ori înmormântat!… O dată pe vremea lui Mircea cel Bătrân… Şi a doua oară pe vremea lui Ronald Reagan… Aşa ajung să pun prima întrebare sense: când a fost înmormântat? De câte secole este mormântul?…

Din 1941!… N-ai citit ce era scris pe placă?… Nu se vedea bine.

O să ţi-arăt fotografiile… Păcat că nu mi-am făcut şi mie o fotografie, cu… tata, când îi puneam florile… Cu ochi înlăcrămaţi… Cu voal negru pe faţă… Aş vrea să fiu macabră, cinică, detaşată… Nu vrei să mă ajuţi?

Cum?

Nu ştiu… Cu întrebări? Eşti prea tăcut… Comentează, te rog! Spune o prostie, o răutate!

Am o mie de întrebări şi niciuna ca lumea!… Te-aş întreba cum ai aflat de toate astea, dar nu asta e problema… Oricum, te-i descurcat de minune! Şi mă mir că ai făcut-o fără mine! Sunt gelos chiar! Cine te-a ajutat? …

Nu asta e problema!… Cine m-a ajutat nu ştie că m-a ajutat să-l găsesc pe tata!… Numai tu ştii asta! Eşti mulţumit? Numai tu! Nu spuneai tu că ţi-ar fi plăcut să mă fi dezvirginat tu?!… îţi ofer această exclusivitate! Numai tu ştii că tata etc., etc.

Eh, aşa mai da!…

Ce?

În 1941 ziceai?

Umblă iar la sacul de pe umăr şi din nou nu scoate chistolul, ci de data asta o broşurică. Mi-o întinde. O iau. O cunosc. Am răsfoit-o cândva, nu de mult. Caută la pagina

xyz, îmi zice. Se deschide singură… O listă de nume, majoritatea nume evreieşti. Evrei toţi! Ăia!… Adică?

Pe lista asta e şi tata trecut… îl poţi ghici care este? … Mă concentrez, cu acribie filologică… O mulţime cu Stein ori Berg la coadă, dar, voilà, doar pe unul singur îl mai cheamă şi Alexandru… Nu tu Şmil, nu tu Ştrul… Nici măcar lancălă… Ci curat Alexandru… Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început! Taică-tu poartă un nume de botez fără legătură cu tradiţia biblică… Ce-i aia? Adică nu e dintre numele creştineşti preluate din Biblie… Ci e din tradiţia greco-romană: Constantin, Elena, Teodor, Nicolae, Liviu, Alexandru al tău…

Şi asta ce înseamnă?

Asta înseamnă că părinţii lu' tap-tu, bunicii tăi adică, ăia paterni, erau nişte evrei de toată isprava!… Locuiau în România şi se considerau români… Eventual *şi* români… Evrei pământeni, aşa îşi ziceau, ca să nu se confunde cu ăi rătăcitori, cosmodromi!… Rătăcitori şi de rele făcători!…

Mda, este un singur Alexandru… Ăsta e, a fost, numele de fată mare al socrului meu!… L-am ghicit!… Umnîi celavek!… Adică ce băiat deştept are mama!… Ştiam!

Deci: a trăit într-un mediu evreiesc voitor de bine pentru românii de noi!… Aşa se explică şi reacţia sa la cutremurul din 1977… Ce sumă ziceai că a donat pentru victime? Mare! Şocant de mare!… I-am cerut explicaţii… Mi-a cerut să nu insist… Amintiri din tinereţe… Am bănuit că e vorba de vreo dragoste din adolescenţă… Şi când colo!…

O fi avut remuşcări!

Remuşcări?

N-ai priceput ce listă este asta? Ba da! E lista evreilor morţi la pogromul din Bucureşti!… De ce să aibă remuşcări?… Pogromul sau pogromul?…

Pentru că după acel pogrom au fost sute de români arestaţi şi condamnaţi, unii la moarte şi executaţi… Alţii condamnaţi la temniţă grea, au mai ieşit la lumina soarelui după 24 de ani!…

Nu se poate!… Eu am alte informaţii! De unde? De la comunitate! De la ei am şi broşura asta… Văd că o ştii! Da, o am şi acasă, în românește. Şi?

…N-are rost să continui. O voi face altă dată!… E păcat de lumina asta de octombrie! Asta e cea mai frumoasă lună la Bucureşti! Hai să ne cânte ăştia ceva!… Maestre! Ce comandă domnul inginer? Mă dusei să trec la Olt cu gagica de faţă… Mă treci? Te trec, conaşule!… După aia nu uita şi de basma, să-i iau una… Dar Kalinka, Kalinka, Kalinka maia? Volga, Volga?… Cum să nu, conaşule?! Nu-s de ieri pe lumea asta! Nu se vede?

Mici apoi, pastramă cu mămăligă… Iar must! Poate o apucă cufureala şi dă cu nasul de umblătoarea din crâng… Chiar că mi s-ar face ruşine… Dar ce facem cu tata socru? închidem subiectul?

Vreau să ştiu mai multe despre pogromul acela!… Păi deja ştii ce nimeni nu ştie!… Nici măcar la Academie, la secţia de istoria zbuciumată a Patriei…

Ce ştiu?

Despre listă, că este… supraponderală! Prea încărcată! Cu excedent de…

Ai tot dreptul să fii ironic şi sarcastic!… Dar vreau să înţeleg şi eu semnificaţia gestului făcut de tatăl meu. La care gest te referi? La donaţia în beneficiul cutremuraţilor?…

Aproape că mă jigneşti!…

Justă observaţie… S-ar putea ca… Mă dumiresc: iubito, s-a ivit un moment extrem de… Hai să stabilim o regulă. Care? Şi să facem o alegere, o opţiune mai întâi! Ca să n-o păţim urât de tot amândoi!

Ce putem păţi?

Tot ce e mai rău!… Să ne certăm, să ne înstrăinăm unul de altul, să ne răcim, să ne despărţim… E o situaţie tare delicată! Eşti profund implicată în povestea asta de care nu ştiai nimic până zilele trecute… Eu nu am nimic împotrivă să nu, să nu discutăm deloc acest subiect! Repet: nu mă deranjează cu nimic dacă subiectul acesta nu-l discutăm! Nu ne aşteptam niciunul dintre noi să apară aşa

ceva în viaţa noastră… E cam rocambolesc, dar nu numai atât!

Fii mai…

Deci, prima decizie pe care o ai de luat: discutăm sau nu acest subiect? Adică despre tatăl tău, perioada bucureşteană a biografiei sale secrete?

De ce să nu discutăm?

Motivele, dacă nu le vezi acum, s-ar putea să le descoperi în timpul discuţiilor şi să-ţi pară rău că nu le-ai evitat!…

Eu nu pot să las lucrurile aşa. Ca şi când nu am aflat nimic despre ce-mi ascundea tata!… Deja am discutat câte ceva cu alte persoane, cu cei care mi-au dat cărţulia asta, bunăoară… Dar nu se poate să nu discut şi cu tine! De ce? Pentru că tu s-ar putea să ai altă părere, alte date, alte informaţii… Adică un soi de audiatur et altera pars? Exactement!…

Deci subiectul este inevitabil? Exact!… Atunci să nu ne grăbim, nu este un subiect pentru o singură discuţie! Şi ca să nu pierdem timpul, spune-mi ce ştii tu, ce ai aflat despre cei care l-au împuşcat pe tata socru atât de tare!

Ştia destule! mai multe decât ştiusem eu când l-am cunoscut pe Petre Ţuţea şi l-am luat din scurt: şi cu evreii ce aţi avut, stimabile, de i-aţi ridicat în cârligele de la Abator, i-aţi vânat prin păduri ca pe fiare, le-aţi dat foc la case?!… Şi el ce ţi-a răspuns? Păi te duc într-o zi la el, să vă cunoaşteţi şi să-l întrebi chiar tu: ce-aţi avut cu tata, mă, nenorociţilor! Mă, legionarule! Pe tata?! Un om ca pâinea lui Dumnezeu!…

Fac şi eu o precizare: putem discuta acest subiect şi în glumă, *la mişto*. Chiar aşa a zis, pe româneşte, *la mişto'*. Nu ţin să fac din asta o poveste gravă. O dramă… O dramoletă cu atât mai puţin! Nu am motive să mai vărs lacrimi…

Pot să fiu sarcastic? Aşa îmi vine!… Pofteşte. Nu pierde ocazia!

Păi ce lacrimi să verşi mata, cucoană?! Represaliile de după pogrom au fost proporţionale cu numărul

victimelor!… Dacă din cei o sută şi ceva de evrei pogromizaţi la Bucureşti, unul a fost contabilizat greşit, în plus, înseamnă că represaliile au fost şi ele cu unu la sută umflate, nedrepte, abuzive… Corect? Corect!

Deci s-au vărsat atunci şi nişte lacrimi în plus, unu la sută din lacrimi au fost nejustificate de fapte, pentru victime inexistente ale represaliilor!… Lacrimi nedrepte! Şi pentru acele lacrimi cineva este vinovat, ar trebui să plătească!

Cine? Tata?…

Cam da!

Tata nu mai trăieşte! O să plătesc eu! E logic ce spui! Ai o logică…

Ce fel de logică?

Neiertătoare!

Nu… Am iertat de mult!… Vorba asta am auzit-o şi la comunitate: Noi am iertat, dar nu putem uita!… Nu mi-au plăcut indivizii de acolo!…

Ştii care meserie pretinde cea mai bună memorie?… Cea de mincinos! Mincinosul nu poate să uite! E vai de mama lui dacă uită! De-aia evreii nu uită!…

De ce spui asta? Ca un avertisment!… Dacă respingi propunerea mea de a nu discuta acest subiect, deseori, fără voia mea, s-ar putea să te doară ce o să afli de la mine!

Un singur lucru m-ar durea de la tine… Dacă mă vei minţi! Mă vezi în stare? Niet, daragoi moi! Nici măcar în glumă să nu mă minţi!… Mi-am cam pierdut simţul umorului!… Am mers cu flori la mormânt, dar trebuia să fac altceva, să-ţi fie ţie măcar clar, ca invitat, că e de tot râsul…

E de râsu-plânsu! îi traduc, moţ a moţ, şi îi place. Exact asta ar face: ar râde şi ar plânge de o dată… Păi, fă-o! De-aia ţi-a dat Dumnezeu doi ochi, unul mai mişto ca altul…

De-aş putea!

Gândeşti greşit! Stai prost cu logica! Noroc că te ajută bunul simţ!… Nu e de glumit cu moartea lui taică-tu!

Nu contează că a fost falsă, trucată! Ea a produs victime netrucate, nefalsificate, adevărate!…

Perspectiva asta începe să-mi dea fiori! N-am avut-o în minte!… Mă gândeam la tata ca la un farsor!… îi plăcea să însceneze mici păcăleli, mie, când eram copilă, o mulţime!

Ai spus adineaori o vorbă mare… Să n-o uiţi, te va ajuta să treci peste şocul ăsta… Care vorbă? Că cineva trebuie să plătească şi vei plăti tu în locul lui papaşa Saşa…

Vezi, te mirai că mă amestec în treburile voastre… Ştiam eu că am nişte datorii de plătit! Şi datoriile rămase de la părinţi nu se prescriu…

Tu n-ai nicio vină!

Dar n-am dreptul să mi le asum?… Dacă aşa vor muşchii tăi fesieri… Da, vreau să ştiu măcar ce ştii tu! Eu, te-am învăţat cam tot ce ştiam… Putem repeta însă! Sau inventa, împreună!… Mă tot gândesc la licipetca de pe binecuvântata rue Mouftard!…

La ea mă gândeam şi eu!…

Şi?

Şi!

Capitolul 2

Altă mirabundă!

Pe seară, alta. Altă mirabundă. Eram cu agenda în braţe, o legănam încet-încetişor încercând s-o adorm, s-o îmbun, să-i dau ţâţă, să-i fac ceva, simţindu-mă vinovat pentru timpul care trece, iar eu nu fac nimic! Nimic din ce trebuia să fac!… Nimic din ce am promis în agendă… Doldora de promisiuni şi proiecte… Dă să nască, săraca!

Altă zi pierdută? Nici nu-mi vine să mă gândesc la întâmplarea din cimitir… O fi ea extraordinară, dar e fără nicio legătură cu ce am eu de făcut!… Şi net sentimentul de încurcă lume ce sunt!… I-am mai amăgit şi pe ăia… Ăi de la Paris… ăl din America… Ăi din Bucale!…

Mda, e ciudată povestea omului cu două morminte… Cu două feţe? A fost un film sau o carte. *Omul cu două feţe*… Cum să nu fie ciudată întâmplarea?! Dar nu cine ştie

ce for the băiatul… De ce nu mă dă peste cap, aşa cum, am văzut bine, se aştepta biata Sve?… Aproape că ar fi vrut să mă menajeze… Să nu fac piatră la inimă din şocul naibii, cine a mai pomenit?!… Iar eu am jucat şi puţin teatru, instinctiv sau din politeţe, ştiind sau simţind că ar trebui să mă mir şi să mă crucesc mai mult decât îmi venea mie s-o fac!… Am avut tot timpul o bănuială… De ani de zile…

O teamă că cam despre asta ar putea fi vorba… Mă întristează confirmarea!… Pe cuvânt! Ştiam că se va produce vreodată!… Băi, băi, băi… în ce lume trăim, fratele meu alb!…

Şi a sunat telefonul!… Iar eu am răspuns. Eram, cum spuneam, cu agenda în faţa mea, pe birou… Dacă ar fi sunat telefonul cu 10 secunde mai târziu, sigur aş fi apucat s-o deschid, cine ştie la ce pagină?! Poate chiar la pagina cu pricina!…

Domnul profesor Ioan Şeitan?… Nicio surpriză până aici!… Eu sunt. Şi a continuat cam aşa – citez din memorie, aproximând deci: vă cunosc, mare şi distinse domnule profesor, de la emisiunile dumneavoastră de la TV şi de la radio!… Sunteţi magnific, fără pereche, ştiţi să faceţi nişte emisiuni teribile, e vax George Pruteanu în comparaţie, proportions gardees, bien sur, de fiecare dată ultima emisiune este şi cea mai interesantă, plus cu’hier, moins que demain, cum a fost şi cea de ieri… Hau, hau…

O voce hodorogită de tutun, care mă face să-mi aduc aminte de vocea din cimitir… Nu! Nu este aceeaşi, bien sur!!… Despre ce este vorba, domnule? Scurt! Mă suni la ora asta pentru o laudatio banală, cine ţi-a dat telefonul meu? Admirator zici că eşti? Asta ce meserie o mai fi?… Mă cam plictiseşti, mă cam inoportunezi, mă cam indispui, inse! Ce doreşti? Aha! Să vii la facultate, la un curs de-al meu!… Da’ ce-s eu, domnule, Nae Ionescu?!… Proportions din nou bien gardees!… Sau după curs? Cum prefer eu sau în alt fel… Suntem vecini, aproape vecini… Ne putem vedea şi prin jurul Primăriei… Nu-mi va lua mult timp, vrea să-mi prezinte un manuscris, o lucrare a unui nepot din străinătate, de la Chişinău, despre cuvintele moştenite din

limba dacă! A mai găsit el câteva sute uitate într-un sat din Basarabia… într-o scorbură din Codrii Tigheciului.

Prima corectură: Ia Chişinău nu înseamnă străinătate, domnule… Că nu mi-aţi spus cum vă cheamă! Justă observaţie, domnule profesor Şeitan! Mateevici mă cheamă!… Mateevici?!… Piei drace!… Mateevici! Am cunoscut un Mateevici… şi deschid agenda, exact la pagina la care ştersesem numele şi numărul unui Gheorghe Mateevici! Eu l-am şters, alungându-l din agendă, iar el mă sună! Dacă este aceeaşi persoană mă… mă… Nu suntem mulţi Mateevici, iar dintre ei numai eu sunt Gheorghe! Gheorghe Mateevici. Încântat! Şeitan… Eh, eu vă ştiu pe dumneavoastră, urmăresc atent emisiunile de limba română. Aşa, măcar din obligaţii faţă de Alexei Mateevici. Sunteţi din familie? Da, era frate cu tatăl tatălui meu, cu bunelul… Bunelul?… Cu vorba asta îmi devine brusc simpatic! Bunelul!… Unde să bem o cafea? Eu aş prefera să facem câţiva paşi prin parc, la şosea… Cine ştie când va mai fi o zi aşa de frumoasă! Ieri a fost şi mai frumoasă!… Ieri?…

E şi-o mustărie cu grădină, trebuie s-o ştiţi, peste drum de piaţa 1 Mai… Nu cunosc alt loc mai tihnit!… Eh, nu prea am timp, domnule Mateevici! Spuneaţi de o lucrare, un manuscris… Da, un nepot de la Chişinău, îşi pregăteşte licenţa cu acest subiect… încă nu-i gata lucrarea… Şi eu, atunci, cu ce vă pot fi de folos?… Am înţeles că o aveţi şi mi-o veţi da s-o citesc… Domnule profesor… Asta am spus-o pentru… pentru… Şi-mi face cu ochiul. Cu dreptul! Adică? Să nu cumva să fiţi ascultat la telefon… Adică?

…Domnule profesor, vă ştiu de multă vreme… De la Boris Cazacu, de la Cicerone Poghirc… Noi, basarabenii, suntem legaţi între noi… Iar întâmplarea, care-i meşter mare, le potriveşte cum nu se poate mai bine câteodată… Chiar prea des le potriveşte! Mi-a vorbit la Paris domnul Poghirc despre dumneavoastră şi mi-a dat şi telefonul dumneavoastră sfătuindu-mă să vă sun. Exact, exact, nu mi-a spus de ce!… Uite că ne-am întâlnit! N-a mai avut

răbdare, până când vă sunam eu, cine ştie când!… Poate că niciodată!

Cine n-a mai avut răbdare?

That’s the question!… Nu cunosc limba engleză nici măcar cât să dau bună ziua!… Adică, care este problema? Cu ce vă pot fi de folos?!…

Dacă domnul Cicerone v-a sfătuit să mă căutaţi şi urma s-o faceţi, atunci vă spun şi eu deschis de ce v-am căutat!… V-am zărit ieri printre morminte, cum zice şi cântecul… Din câte mi-am dat seama aţi însoţit o doamnă cu rude îngropate în cimitirul de peste drum de casă, de blocul în care stau… Zilnic îmi beau cafeaua în balcon şi văd tot ce se întâmplă pe drum şi mai ales peste drum!… întreg pachetul de ţigări le fumez în balcon… Fac asta de aproape 50 de ani… Am copilărit în cartier, apoi, după ce ne-au demolat, am obţinut un apartament taman peste drum… Nici că se putea mai bine…

Mai bine pentru ce?

Pentru pasiunea mea în timpul liber!… Filantropia!…

Filantropia?!… Filantropia cimitirul! Aha!… Şi merită atâta pasiune?! Iată, de ani de zile încerc să vă cunosc… N-aş fi îndrăznit să vă caut dacă ieri nu aţi fi trecut pragul cimitirului… L-am trecut cu dus şi întors, vă rog să precizaţi şi să nu cobiţi!…

Ieri, când aţi plecat de acasă, n-aţi ştiut că veţi ajunge la cimitirul evreiesc! Nu-i aşa?

De unde ştiţi? Pentru că aţi plecat de acasă fără pălărie, basc sau şapcă!…

Aveţi dreptate! Nici batistă n-am avut! A trebuit să-mi pun în cap jegul ăla de pălărie spartă şi…

A meritat?

Cu prisosinţă!…

Poate că o să-mi povestiţi vreodată…

Poate…

Azi eu povestesc. Data viitoare dumneavoastră!…

Vă ascult.

Domnule profesor, ce impresie v-a făcut administratorul cimitirului?

Administrator e? Aş fi zis că-i gropar mai mult decât administrator!... Pocită arătare!

Aveţi idee ce au vorbit doamna şi administratorul? Mai ales când au intrat în clădirea administrativă? Nu. Au vorbit tot timpul numai în ruseşte. Doamna cu care am fost ieri s-a născut în Rusia, a trăit în Rusia şi apoi a emigrat în Statele Unite... E ziaristă! Şi-i povestesc tărăşenia cu Sida... E impresionat. Mai sunt persoane care ne iubesc şi pe noi?!...

Pot să vă întreb în ce scop turistic aţi fost în America? în ce scop turistic?!... îmi place întrebarea! Sunteţi, se vede bine, din stirpea lui Creangă... Domnule Mateevici, totul a pornit de la Nicolae Iorga! Mi-a căşunat mie pe bătrânul scriptoman că nu a fost ucis de legionari! Şi am plecat în lume după dovezi...

Securitatea a ştiut asta când v-a dat paşaportul?

Nu s-a pus problema mea, ci a securităţii. Dacă nu-mi dădeau paşaportul, o păţeau nasol de tot!

Îmi place, n-am mai auzitaşa ceva până acum! Dacă securitatea nu vă dădeau paşaportul, o păţeau!... I-aţi şantajat, cumva?!

Ştiu că nu-i frumos, dar asta am făcut...

Sunteţi, aşadar, omul care a şantajat Securitatea?!...

Salus reipublicae suprema lex!

Acum pricep de ce v-a iubit aşa de mult o anumită doamnă!... Născută tot în Rusia mamă!

E nimica toată pe lângă ce am iubit-o eu!

A ştiut şi dânsa?

Nu m-a crezut!... Dar povestea asta este pentru altă dată sau pentru niciodată vreodată!... Nu pentru asta ne-am întâlnit! Ci pentru... pentru... pentru ce, domnule Mateevici? Căci nu eu, ci dumneavoastră mi-aţi dat telefon aseară! Despre ce...

Despre pocitanie este vorba!...

Care pocitanie? Alta decât dumneata?!... Cea de la cimitir... Vă mai vedeţi cu el?...

Time-out!... Hm!

Hm, încă o dată!

Ce se întâmplă, domnule? Ce răspuns să mai dau eu la asemenea întrebări?!… Ori mi se spune franş despre ce este vorba în propoziţie, ori ne vedem fiecare de drumul său! Alo, domnule Mateescovicescule! Lasă subtilităţile astea muolduovinieşti.

dacă nu cumva chiar basarabienieşti, şi borăşte, dom'le, cinstit, pe faţă ce ai de borât!… Scaji… Spune-mi ce mă doare şi eu nu ştiu?!… Chiar merita să mă scoţi din casă şi din agendă?… Am lucruri mult mai importante de făcut! Şi de unde mama dracului ştie domnia voastră atâtea intimităţi de-ale sufleţelului meu?!…

Iar eu, cum vine aia să mă mai văd cu Quasimodo ăla?… Cu ce ocazie?

Îmi inspiraţi încredere, domnule profesor!… Şi n-am voie să mor ducând cu mine tot ce numai eu ştiu… Da, sunt lucruri extrem de importante pe care numai eu le cunosc! Numai eu dintre cei care nu au voie să le cunoască… Dar ar avea tot dreptul!

…Şi jumătate stângul!

Domnule Mateevici… Mă uit la el mai atent. Îmi place mutra, smeadă – adică negricios, cu luciu de fildeş, ridat, priviri jucăuşe în cap, s-ar ţine de şotii dacă ne-am cunoaşte mai bine. Încă unul din generaţia ayatolahului. S-or fi cunoscut?… îi inspir încredere, cică. De unde ştiţi de doamna Iulia? De la domnul Poghirc… De unde şi până unde?… De meserie am fost cojocar… Blănar!… Doamna Iulia a lucrat la mine câteva blănuri, inclusiv o căciulă neagră de samur, bărbătească… O mai aveţi?… O mai!… Primea multe blănuri din Rusia… O femeie cu totul deosebită! Era imposibil să n-o îndrăgeşti!…

Deci?

S-ar putea să nu vă mai vedeţi cu groparul… Dar cu doamna, dacă vă mai vedeţi dumneavoastră cu doamna pe care aţi însoţit-o, e bine să ştiţi cu cine se mai vede doamna!… Dumneavoastră decideţi ce veţi face cu informaţia pe care v-o dau…

V-a arătat şi piatra de pe vremea lui Mircea Vodă?… De la balconul meu cunosc fiecare piatră din cimitir!… Nu

era acolo când ne jucam noi, copiii, în cimitir!

Cum adică nu era?!

Nu era, pur şi simplu! Dar n-a picat din cer, ci au adus-o pe la începutul anilor ’50, probabil din Polonia!… Pe şestache!

Au sădit-o, au lăsat-o o vreme la fezandat şi e veche acum de sute de ani!… Au dat-o la televizor, ca cel mai vechi monument funerar evreiesc din Europa de Sud-Est… Şmecherii evreieşti! Le-am fumat încă de când eram copil în Basarabia…

Şi insul, de când este gropar sau ce este la cimitir, acolo?

E demult, din 1939 sau 40!… Atunci a venit în ţară!… Ai mei au venit la Bucureşti în 1940, în refugiu, de la Ungheni, Unghenii de peste Prut Tata a fost şef de gară… Atunci am sărit prima oară gardul cimitirului cu alţi derbedei din mahalaua Hanul Galben… De-atunci îl ştiu pe jupân!… Am îmbătrânit uitându-mă la el, urmărindu-i fiecare mişcare!… El vă ştie? Nu, nu m-a văzut niciodată… Nici când furam caise şi nuci din cimitir… Maci… Liliac… Iepuri… N-am mai intrat în cimitir de prin ’56, când a murit fratele meu!

De unde ştiţi de piatră? De la frate-meu, mai mare era decât mine cu 10 ani! A fost detectiv! mai întâi la Siguranţă, apoi la Securitate… Avea în el microbul de copoi, de poliţist… De la poveştile mele cu cimitirul evreiesc, de copil, a pornit totul…

Totul? Chiar totul, căci frate-meu a plătit cu viaţa când a aflat cine este groparul, cum îi zici dumneata, groparul de la cimitirul evreiesc din bulevardul Filantropiei… E potrivit să-i spuneţi aşa, chiar dacă nu ştiţi de ce!…

Când a aflat ce?…

Când a aflat şi a spus altora ce a aflat!… Cine-i omul!

Cine-i?

Nu sunteţi pregătit să aflaţi… O să vă mai port cu vorba niţel… Este, în orice caz, altceva decât se vede! Aha, şi ăsta e cu două feţe! Dar nu chiar ca unchiul Saşa… Mă

uit la bătrân puţin de sus: e vax povestea ta, amice, care o fi aia! faţă de omul cu două morminte al meu, de ieri!... Ai noroc că trebuie să tac, altminteri te umileam cu povestea mea!...

Nu v-am căutat cu intenţia de a vă da această informaţie, ci cu alte intenţii, să vă cunosc, să vă revăd de câteva ori, să mă conving de nişte lucruri...

Păi dacă este aşa de periculos, de ce să-mi spuneţi şi mie? Am şi eu copii de crescut!... Să vă trăiască şi să le purtaţi de grijă până la adânci bătrâneţi... Vă spun ca să ştiţi, nu ca să spuneţi şi altora... Cel puţin cât mai trăieşte! S-a operat de prostată... N-o mai duce mult!...

Să fie sănătos!...

Chiar nu vă interesează ce a vorbit doamna din America cu cel mai important evreu din România?...

Asta ce mai e?! Cel mai...

Eu zic că, mai înainte de orice, trebuie verificat dacă doamna ziaristă venită tocmai din America ştie cu cine a stat de vorbă în cimitir!

Cel mai puternic evreu din România a zis?...

S-au întâlnit întâmplător?...

Am avut un coleg, aproape prieten, nu ştiam că este evreu, am aflat abia când mi-a spus că este nepotul celui mai puternic om din România!... L-am privit sceptic: şi de-aia-l înjuri toată ziua?!

A râs: eu nu am zis că sunt nepotul lui Ceauşescu, ci al celui mai forţos ins din România... Nu-i Ceauşescu acel cel mai din România? Nţ! Cel mai tare din parcare nu-i nea Nicu!... Dar cine? Unchiul meu!... Nea Gogu?! Cine-i unchi-tu?...

S-a mirat că nu ştiu! Toţi colegii şi toţi studenţii ştiu că sunt nepotul rabinului şef!... Eu n-am ştiut nici măcar că eşti evreu! Eşti cu capul în nori, Ioane Şeitane!... Ţi-ar trebui o schimbare de decor!... Nu-ţi prieşte ţara asta!...

Eram imediat după doctorat... Puţin băuţi amândoi. Rămăsesem numai noi doi în toată grădina de la universitari... Cu talentul tău, ai putea face parale multe în Occident! Ţi-am citit piesa cu Romeo şi Julieta... Mi-a dat-o

Puşi… Păi aia-i piesă de premiul Nobel, colega!…

Nu pricepeam unde voia să ajungă. I-am cerut să fie mai clar, am impresia că vorbeşti de lucruri foarte serioase!

Foarte serioase, bineînţeles! Vorbesc de viitorul tău! Eu îţi ofer ocazia să alegi!… Premiul Nobel sau premiul întâi la Cântarea României, peste vreo zece ediţii, cu o piesă despre trădătorii de la Europa Liberă!…

Mă vezi pe mine scriind aşa ceva?

Eu te văd pe tine scriind nişte lucruri extraordinare… Deja ai scris câteva! Chiar nu-ţi dai seama ce capodoperă este *Balmeş-Talmeşi*… E o crimă că nu se joacă în toate teatrele din România! Am citit-o cu atenţie! Deşi e aproape numai cu poante de limbaj, sunt aproape toate traductibile!… Ca şi *Adio*, *Julieta*!… Eu îţi garantez că în doi ani o fac să fie jucată simultan în arabă şi ivrit! Băieţii să rostească replicile în ivrit, să zicem, fetele în arabă!… Te-ai gândit că se poate?

Tu ce crezi?!…

Şi? Nu faci nimic pentru asta? Crezi că-i destul să scrii o piesă ca să se joace?!…

Tu ce ai face în locul meu? Şi a venit răspunsul buimăcitor: Eu, în locul tău, m-aş face evreu! Sau măcar aş face pe evreul!…

Valeriule, băieţică, rostit în cinci silabe, Vale-ri-u-le! unde vrei tu să ajungi? îmi ceri bani împrumut cumva?

Bani mulţi am putea face împreună!… Dacă-i vorba de bani mulţi, mă bag şi eu! Ce trebuie să fac?

Nu faci nimic, fac eu totul! Iar tu, atât: taci!

Se pot face bani tăcând?!

Taci şi nu spui că nu eşti evreu!… Nu te apuci tu să corectezi zvonurile care circulă despre tine, despre părinţii tăi… Vei considera că nu e de demnitatea ta, ca cetăţean al Universului, să faci precizări care, în sinea lor, jignesc demnitatea umană! Etcetera! Etcetera… Nu te învăţ eu ce să spui!…

Dar îţi vând o replică: când te întreabă cineva dacă chiar eşti evreu, cum se vorbeşte în târg, tu răspunzi:

Nimeni, domnule, nu-i perfect! Trebuia să am şi eu un defect! Sau: Putea să fie şi mai rău... Ce zici?

Cunosc replica, e din vreo zece filme americane! Pe puţin zece!...

Eu nu prea le am cu filmele!...

Şi care este rolul tău?... Rolul meu e să lansez despre tine zvonul infamant şi dezgustător că eşti evreu, mai mult de trei sferturi!... Pe bunică-tu nu l-a chemat Satanail Şmil? Bineînţeles! Altfel cum să-l fi chemat decât Şmil?!... Faci o cerere de emigrare, ţi-o scriu eu, şi anexezi nişte acte pe care ţi le procur eu...

De la nen-tu le iei? Are vreo importanţă de la cine?... E vorba de o instituţie, totul este foarte onorabil! Şi foarte discret!...

Măi, Valerim şi Vaier Doamne! Faci impresia unui ins expert în treburi de-astea!

Păi nu-ţi spusei al cui nepot sunt?! Adică? Geambaşul şef! Geambaş? Geambaş de oameni!... Asta este meseria de rabin!... Mai ales într-o ţară ca România!... Geambaş de... Dacă te prezint lui Papa Moshe şi-i placi, o să-ţi arate şi un catalog, cu haremul lui Solomon... Tu să alegi pe viitoarea doamnă Schaitann sau Scheithan ori Shaithan, rămâne să alegi tu!... Ce să-mi aleg? Numele?! O mică schimbare, măcar o literă, poate ajuta foarte mult... Să vedem, poate putem băga şi un dublu v! Un w!

...Dar nici eu nu eram de curând sosit pe planeta albastră, aşa că i-am întors-o: Mă, Valerică Ploişteanule, tu te-ai uitat prin agenda lui Unchi-tu Rabi! Care agendă? Agenda în care ţine lista neagră!

L-am avut aici!...

Tu m-ai găsit pe lista neagră şi vrei acum să mă scoţi din rahat!... Apreciez gestul tău!...

Nu, domnule, n-am văzut nicio listă! Ce, mi le-arată mie?!... Dar de unde ştii tu că eşti pe listă? De la... de la o nepoată a lui Moshe Dayan al vostru!... Bănuiesc eu cine... Nu! N-o cunoşti! Şi cum ai ajuns tu pe listă? De când eşti tu un pericol pentru...

L-am supărat pe Mosh-tu!... M-a amăgit un ziarist din

Israel şi eu nu mi-am ţinut gura… Pe urmă, după ce a publicat în Israel articolul meu despre antisemitul şef din România, am aflat că individul trage sforile să fie destituit din funcţie bietul Rabi… Că, aşa cum zice şi profesorul Şeitan, Rabi şef de România generează antisemitism zi de zi, ceas de ceas, în proporţie de masă!… Că s-a băgat în povestea cu reeditarea lui Eminescu ca tăunele în curul iepii şi a iritat pe toată lumea, care, normal, a generalizat, şi a zis că toţi evreii e nişte mizerabili la fel de mari ca Rabi-şef!…

Cine dracului te-a pus să scrii aşa ceva?!… Era vădit decepţionat Valeriu Coişteanu al meu!… Părea, după mutra pe care o făcea, că pierdusem orice şansă de a mă mai face vreodată evreu!… Mortua est şi premiul din Nobeleşti! Nici măcar pe lumea cealaltă…

Valerică al… Pe unde i-or fi sticlind ochii în America de Nord?!

Deci Moş Roze-n… ăla nu mai este cel mai puternic evreu din spaţiul carpato-danubiano-pontic?… N-ar fi rău să fie bine!… Dar cu pocitania aia?… Măi, Gheorghiţă Gheorghieş?!… De-aia m-ai scos din casă ca să-mi spui baliverne de-astea?!… Ăsta-i subiectul propoziţiei? Cel mai puternic evreu din România?… Păi asta înseamnă că-i şi insul cel mai tare din parcarea numită România!… Sau nu-ţi dai seama? Ba îmi dau, şi chiar asta am vrut să vă spun! … De-aia v-am căutat!

Şi doar nu pare nebun!… Are un singur argument: cum a murit frate-su, din pricina perciunatului, şi încă ce moarte urâtă!… L-a pus să jure, înainte de a muri în chinuri cumplite, că nu va mai spune nimănui cine este în fond şi la urma urmelor domnul administrator! Şi mie de ce… De ce nu vă ţineţi jurământul?

Domnule profesor, nici eu n-o mai duc multă vreme… Simt nevoia să fiu de folos cui are nevoie de o parte măcar din ce am adunat o viaţă de om!… N-am copii…

S-ar putea să nu mă intereseze care este evreul cel mai mare şi mai tare!… Treaba lor!

Domnule profesor, ştiţi de ce a fost condamnat la

moarte şi executat mareşalul Ion Antonescu? Toată lumea ştie! Toată lumea ştie ce au vrut alţii să ştie toată lumea!... Cauza morţii mareşalului şi a celor trei colaboratori ai săi aici o aveţi, în ograda cimitirului!... La insul acela care, când ajunge la serviciu, îşi scoate un scăunel în faţa porţii şi sparge seminţe toată ziulica lui. Seminţe şi scuipă, stucheşte în jur, un evantai de flegme puturoase... Nici muştele nu se apropie!

O fi şi ăsta un argument!... Ce-i drept, când am intrat, am călcat şi eu cu grijă să nu strivesc corola de bacili... Colcăiau ca nişte mormoloci orbi prin spuma venusiană expurgată pe asfalt... Mai mult gălbuie... Vreo doi s-au prins de talpa pantofului, brusc simţitoare, înfiorându-mă din călcâie până-n creştet... în ce lume intram?...

Şi iarăşi sentimentul ciudat că moş Drulă ăsta nu vorbeşte prostii, doar că prea lungeşte vorba. Cel mai puternic ovrei?... Şi ce face cu puterea asta a lui? Scuipă mai departe decât mine?... Eram cel mai bun din mahala la proba de scuipat, la ţintă şi la distanţă... Poate mă înfurii şi-l provoc!... Cu Sve arbitră internaţională şi neutră!...

La ce vă gândiţi, domnule profesor?

La... la scuipăciunea asta!... Nu cumva a fost o modă a scuipatului în interbelic, aici, în Răsăritul Europei?... Eram copil şi băieţii din mahala, ăia cei mai mari, holtei întârziaţi, ştiau să scuipe în vreo şapte feluri, care mai de care mai şmecheresc... Zici că omul nu-i născut aici?... Dar nici departe de aici... Năravul cu scuipatul e de pe aici... Din megieşi...

Aveţi stofă, domnule profesor! Stofa de detectiv!... E din Polonia omul nostru!... Şi de ce-i aşa de puternic? Ce face când îşi arată puterea? Scoate flăcări pe nări?...

Scoate sfaturi mai ales, decizii, circulare, dispoziţii, tactici, scheme... Face liste... Liste?... Călătoreşte puţin!... Vine cu tramvaiul la serviciu... Iar uneori rămâne peste noapte şi doarme în clădirea administrativă... Nu-i este frică? De cine? Numai eu ştiu cine este omul!... Sunt singurul creştin care ştie! Norocul meu este că nu se ştie

că eu ştiu!…

Ce ştii, domnule Mateevici?

Cine-i omul!

Cine-i omul?

Este unul dintre cei… cei şapte! Şapte magnifici? Şapte fraţi? Şapte din Teba?… Şi cu sergentul zece?!

Înţelepţi!… înţelepţi ai Sionului! Cei şapte! Identitatea lor este secretă pentru cei mai mulţi evrei, doar câţiva îi ştiu… Aha, numai cei de rangul zero!… Iar dintre goimi, creştini mai ales, nimeni nu are voie… Iar dacă, de voie, de nevoie, află vreun creştin, acela trebuie ucis de îndată ce nu mai e nevoie de el să ştie… Aşa a murit mareşalul! A ştiut, i s-a transmis de la Londra ordinul să-i asigure scuipăciosului protecţia faţă de nemţi… Au mai ştiut şi ceilalţi trei, care au fost executaţi împreună cu mareşalul… Asta a descoperit fratele meu…

Unul dintre cei şapte înţelepţi?…

Şi nu găseau unul mai faţos, cu aspect comercial?!…

Are o pareză, de-aia arată aşa de naşparliu… Parcă-i un bidon turtit!… Arăta mai bine până acum trei ani… Iar eu ce nevoie am să ştiu cine-i individul? Să-i iau un interviu?…

Eu nu ştiu la ce v-ar folosi, aşa cum nu ştiu ce aţi căutat în cimitir. V-am văzut, v-am recunoscut şi m-am gândit că sunteţi singurul căruia i-aş putea spune povestea! Nu-i poveste, este basm curat!… Pot să vă întreb ceva?

Bineînţeles!

Domnul Cicerone de ce v-a dat telefonul meu?

Mda, bună întrebare!… Să merg deci pe mâna domnului Poghirc şi să vă cred!… Să vă iau în serios!… Păi vă iau în serios şi vă întreb la ce-mi foloseşte să ştiu cine-i omul? Sigur, este interesant în sine, dar nu văd legătura cu mine!… Aha! E vorba de doamna din cimitir!… Vedeţi?… Pe ea sigur ar putea s-o intereseze! Şi numai de la mine ar putea afla…

Nu! Eu m-am simţit dator să vă avertizez că doamna cu care aţi venit nu s-a întâlnit la cimitir cu oricine!…

Iar eu ştiu bine de ce a venit la cimitir!… Nicio legătură cu…

Şi clic! declicul care mă pune pe picioare: la Paris, parcă asta aflase, că despre taică-su, cum l-a chemat şi de ce şi-a schimbat numele, numai agenţii Mossad zero au dreptul să afle!… De la cine?… De la cineva care le este superior în grad, completez eu, logicamente!… Mai ceva ca gradul zero?… Numai ăia şapte pot fi!… Mda, încep să-l cred. Are sens… începe să aibă… Dar cum rămâne cu Sve?)… Cum a ajuns la individ? Şi la ta-su cum? Cum a aflat de mormânt, de nume… De la cine?… Iar pe mine de ce m-a luat cu ea?… Normal era să nu mă vâre în cimitir!… Se cam contrazic multe!…

Cel mai mult mă încurcă domnul Şeitan ăsta, junior! Ce-a căutat dumnealui la cimitir?! De ce nici el nu a întrebat-o, oblu, cucoană, de ce mă duci mata la cimitir fără voia mea?! Fără să mă fi anunţat din timp?! Nu se face! La cimitir se cuvine să mergi numai de bunăvoie, nesilit şi nepăcălit de nimeni!… Şi în cunoştinţă de ce se va întâmpla acolo!…

Păi unul dintre cei şapte înseamnă unul dintre şmecherii cei mai de pe întreaga planetă, domnule Mateevici!… Dacă ştiam, mă înfigeam şi eu să dau mâna cu atotputinţele… Nici măcar nu pot să mă laud că am dat mâna cu Sarsailă în persoană!…

M-am chiar ferit să nu dau mâna, dar nici el nu a întins-o, nici măcar frumoasei doamne, dacă-mi aduc bine aminte scena!… Al dracului, ce înţelept mai este!… Nici pe una ca Sve nu întinde mâna-i bleagă să atingă, să mângâie…

Bănuiesc că nu are familie!… Nu are! Femei aduce la cimitir?… Mai demult aducea, domnule profesor! Le ţinea şi noaptea uneori!

Eh, începe să-mi devină simpatic!… Te pomeneşti că pareza aşa a făcut-o!… Zic unii că ar fi moartea cea mai frumoasă!…

Şi cum, domnule, nu are maşină la scară? Servitori, valeţi?… Umblă cu tramvaiul?…

M-am mirat şi eu, dar până la urmă am înţeles că asta e cea mai bună pază: să nu ştie lumea cât eşti de puternic, de important… Da, dacă te lipseşti de însemnele puterii şi nimeni nu-ţi cunoaşte potenţialul şi treci neobservat, mai bună pază nu-ţi trebuie…

Şi atunci la ce mai e bună puterea, dacă nu ştie nimeni de ea?!…

Trebuie să fii al dracului de puternic să nu-ţi pese de lumea asta că habar nu are cu cine are de-a face!… Păi la ce ţi-e bună atâta putere dacă nimeni nu te arată cu degetul pe stradă, iar în tramvai nimeni nu-ţi dă un scaun decât din milă!…

Să fii atât de puternic şi nimănui să nu-i fie frică de tine?!

…Mai puneţi-vă şi întrebarea de ce la cimitir? Chiar!

…Şi răspundeţi-vă: unde ar fi fost mai bine să se ascundă? La o bibliotecă? La un muzeu?… Nicăieri nu e mai bine ca într-un cimitir, unul evreiesc, care deschide din an în paşte, pentru o înmormântare… în rest, cine vrea să-l viziteze, dă de veste! Se înscrie! Se ştie cine vine! Iar administratorul se deranjează numai când vizitatorul e venit cu o treabă serioasă, chemat la ordine ori ca să ducă-aducă vreo veste, un ordin, să ceară un sfat!… Ia un buchet de flori şi dacă vine de peste mări şi ţări, nimeni nu se miră că pune nişte flori la mormântul unei rude îndepărtate… Iar totul e de sanchi! Vine de fapt să discute, să dea raportul, să primească dispoziţii… Cum mi-e teamă că a făcut şi doamna dumneavoastră… Frumoasă doamnă! La ce rudă a dus florile?…

Da, e ingenios!… Dar, să ai atâta putere – unul dintre cei şapte, nu o sută! şi să nu te arăţi cu ea… Trebuie să fie ceva de capul omului!… Şi nu părea absolut deloc! Dar şi miza, motivaţia, trebuie să fie foarte importantă… Nu mă văd pentru nimic în lume în locul ipochimenului lovit de pareză şi de Dumnezeu ca să ştii să te fereşti de omul însemnat!…

Nu poartă pe el însemnele puterii, dar însemnul Domnului, că-i dat, că-i dedicat dracului, îl poartă, măcar

de când cu atacul la cerebel care i-a bulit mecla!... Nu i-a mai folosit la nimica puterea tainică şi nemaiavută de nimeni printre băştinaşi vreodată... Asta numai dacă e adevărat ce spune gagiul ăstălalt!... Oare cum ar fi să-i pun faţă-n faţă?!... Cică-l urmăreşte de cincizeci de ani aproape... Nebunie curată!...

Şi nu v-aţi plictisit?

Mă întreb şi eu, ca şi bietul frate-meu, ce să însemne prezenţa permanentă în România a unui individ aşa de important?!... Şi vă întreb şi pe dumneavoastră! Asta încerc să pricep: prezenţa lui aici!... Şi atât de secretă!...

Eh, abia aşa pusă problema, începe să fie interesantă întâlnirea noastră, nene Gheorghiţă! Chiar! Simt şi eu, abia acum, nevoia unei explicaţii. Ce cauţi, bă, musiu, în viaţa mea?!...

Iar ce mai trebuie să vă spun este că din primăvară s-au cam înmulţit vizitele la cimitir... Iar câteodată vin doi-trei o dată, ce nu s-a prea mai întâmplat vreodată!...

...Acum chiar că aş vrea să ştiu ce şi-au şopticăit în clădirea administraţiei onor cimitirului!... Nici Sve nu părea că ar avea ceva de povestit, dar parcă au stat cam mult la las palabras, departe de urecheatul de mine!... Ceva – ceva, cu rusa mea aş fi putut înţelege!...

Deci la Svetlana maia ajung toate acum! Mă minte? Nu ştie ea cine este Monsieur Le Bidon?... Şi mai ales despre rostul acestuia pe meleagurile natale ale subsemnatului... Chiar dacă nici ea nu ştie, m-ar putea ajuta să aflu, să aflăm!...

Aşadar, se petrec pe aici lucruri atât de importante?! Şi nu de ieri, de alaltăieri... Ci de când?... Aici, adică în curtea şcolii noastre, a cimitirului naţional!... Din cei şapte câţi sunt pe toată planeta, unul a venit să stuchească în mahalaua noastră. Ceilalţi şase pe unde-şi petrec sâmbetele?!...

Şi de chemat îl cheamă în vreun fel?

Îl cheamă, dar nu cum îl striga la catalog! Puteţi fi sigur că a venit cu alt nume, nu cel din Polonia!... l-l aflase frate-meu!... Nu mi i-a spus!... Păcat că n-aveţi timp, mai

aveam multe să vă povestesc.

Ne mai vedem noi, sunt sigur!

Încă una numai… Era să uit: ieri, înaintea dumneavoastră, au venit la el trei indivizi, i-am văzut prima oară. Au intrat în clădirea administraţiei, şi au ieşit de acolo imediat ce aţi plecat dumneavoastră cu doamna, şi s-au plimbat toţi patru prin cimitir, s-au oprit la mormântul unde doamna a pus florile… Vreo două ore au stat de vorbă printre morminte…

Păi, bine, domnule, abia acum îmi spui?!… Am multe să vă spun!… Deci Svetlăniţa a mai stat de vorbă şi cu ăia trei?!… Za cern, femeie, nu mi-ai spus nimica?!… Şi eu de unde s-o iau pe Svetlana?… Iar e cheia la cumătră… Cheia ei mi-ai dat-o mie, am pierdut-o astă vară… Trupul tău e o vioară… Hainele-s a ei cutie… Cheia ei…

Trebuie neapărat s-o văd…

Dar mai înainte să pun ceva ordine în tărtăcuţa mea! Să-i spun chiar tot ce am aflat?… Ar fi timpul să luăm puţină distanţă… Eu nu i-am ascuns nimic până acum, iar ea… Poate că mă menajează… Cine ştie ce lucruri de-ale lor evreieşti nu e deloc recomandabil să le ştiu!… Să mi le spună! Mă protejează? îngerul meu păzitor?!…

Cam, dacă e să-l cred pe moş Tăgârţă ăsta… Mda, devine pericoloso sporgersi…

Asta ce-i?

O lucrare, nu, nu a nepotului… A mea! Adică scrisul e al meu, în rest sunt numai idei şi informaţii adunate de la alţii, mai deştepţi ca mine!… Citiţi şi… şi daţi mai departe? Nu, deocamdată nu daţi mai departe, ci păstraţi! Iar când se va putea, daţi mai departe, adică publicaţi!… Cum aţi făcut cu Dumitru Mărtinaş! Deocamdată citiţi, e nevoie de unele informaţii ca să pricepeţi ce e cu individul nostru! De ce ne face atâta onoare să-şi trăiască printre noi viaţa lui nepereche de înţeleptul Sionului!… Citiţi vă rog…

Dar e cumplit ce scrie aici!… A trecut de mult miezul nopţii, am terminat antologia de texte alese din biblioteca anti-iudeosemită şi nu mă văd cum o să mai pot dormi. Astea nu-s lucruri să le citeşti la miez de noapte. Rămân

năuc şi complet dezorientat! N-ar fi oare timpul să mă retrag?!...

În orele de nesomn ce mă aşteaptă, n-ar fi cazul să mă dezmeticesc şi să mă las naibii de făcut istorie legat la ochi...

Capitolul 3

Astă noapte n-a fost noapte...

Nu m-am priceput să pun întrebarea cea mai nimerită. Despre cei trei vizitatori ai ţintirimului, care au adăstat în cocioaba supermanului, nevăzuţi şi neştiuţi de mine şi au rămas şi după plecarea noastră, să închidă ei localul... Oameni serioşi!... Dar au rămas şi-n scăfârlia me, de nu pot să adorm cu gândul la ei... S-au văzutără ei cu Sve?... Şi Sve cu ei?... Ce au avut de pus la cale, ce?...

Concurs pentru cititorii care nu au lăsat din mână cărţoiul de faţă şi au ajuns până la această pagină. Mai întâi, felicitări şi o bere fiecăruia! Sunteţi cam masochişti văd, fie, vă mulţumesc, dar sper să vă veniţi în fire!... N-o să mă supăr! Măcar după ce am să vă plictisesc şi cu acest nemaivăzut truc interactiv, autor-cititor. Întrebare-concurs aşadar: dacă eraţi în locul meu, la întâlnirea cu acest ciudat domn şi simpatic Mateevici, ce întrebare nu aţi fi ratat să-i puneţi în legătură cu cei trei magi? O întrebare absolut logică, pe care s-o fi pus cel mai deştept dintre voi măcar ca să puteţi acum dormi liniştiţi în locul meu! Aşa cum nu pot eu să adorm, cu gândul numai la Sve, întrebându-mă disperat dacă Sveiţa maia s-a văzut cumva sau nu cu cei trei emisari secreţi şi misterioşi atunci când a stat de vorbă cu Ciclopul filantropoid în clădirea administraţiei Israelite! Despre ce au avut ei ceva, ce? de vorbit?... Şi de ce s-ar fi ferit de mine?!... Iar dacă aveau ceva de tăinuit, de ce m-au mai convocat?!... Care este, deci, iubite cetitor în stele verzi pe pereţi, care este întrebarea pe care eu nu m-am priceput s-o pun Mateinului, probabil prea bulversat fiind eu de ideea că Sve ar fi putut să-mi ascundă ceva... Să mă mintă!

What is the question?... Răspunsul, contează mai puţin, era uşor de dat! (Da! Virgula este corect pusă! Nu

vă mai opriţi pentru toate prostiile…)

Despre ce?… Da! Mă chinuie întrebarea nepusă, mă chinuie mai ceva ca o… da, e bine zis, mai ceva ca o gagică pe care n-am… n-am reuşit s-o… ci am ratat-o numai şi numai din vina mea… Sunt destule… Le revăd deseori chipul, devenit spectru dojenitor… Nu e noapte de nesomn să nu apară măcar câteva, cu trist surâs mâhnit şi împăcat… Ele… Eu nu mă pot împăca nicicum!… Vreo două îmi surâd de dincolo… M-or fi reclamat la… sau nu era nevoie, A toat ştiutorul se descurcă şi fără noi… Am net sentimentul că l-am dezamăgit, ba chiar trădat pe bunul Dumnezeu… Ca şi acum: cum de nu mi-a trecut prin cap să pun întrebarea cu care mi-aş fi ogoit sufletul, iar acum aş sforăi chiar împăcat, ca un motor fiabil, aşa se zice? fără grijă, fără păs, dus de pe lumea asta plictisitoare…

Câte camere, domnule Mateianovici?… Câte camere are coteţul administratorului? That's the… Asta trebuia să-l întreb pe bătrânul mehenghi… E destul de mic hogeacul, mai degrabă o gheretă, atât cât am reţinut eu, şi nu părea să aibă mai multe încăperi, dar totuşi… Mai ales dacă zice că aducea cândva femei acolo… Are măcar o umblătoare mai comodă… E posibil ca Sve să fi stat de vorbă cu ferocele amant într-o cameră, unica, iar în altă încăpere, fie ea şi odorigenă, să fi stat cei trei buluciţi şi cu batista la nas, ascultând în taină, neştiuţi de Sve, toată discuţia ei cu… Spionând-o pe Sve, deci. Deci Sve să nu fi ştiut nimic de cei trei… Şi nu m-a minţit, adică! Nu s-a ascuns de băiatul!

Dar atunci mă întreb de ce acest comportament penibil?!… Patru bărbaţi joacă ascunsa ca să ce?…

Nu-mi vine mie să cred, dar totuşi, cel mai logic este să accept că m-a cam minţit cucoana, n-ar fi prima oară sau femeie care mă minte, iar cu cei trei a stat de vorbă ca lumea, s-a cam văzut cu ei…

Însă în cazul ăsta nu prea are sens de ce am mai fost invitat şi eu la petrecerea timpului printre pietre funerare vechi de o mie de ani şi o săptămână… în cazul ăsta ar

însemna că Sve mă duce de nas?!... N-aş preaş crede... Nu-mi vine! Şi eu fac tot ce-mi vine şi numai ce-mi vine!... Nu cred, deci, liubimaia maia!

Iar dacă totuşi mă înşel, şi ştie! atunci cum rămâne cu mine? Ce-ai căutat, papagale, la cimitir?! De ce nu s-a ferit de mine şi m-a luat cu ea să văd tot ce am văzut, dar nu chiar tot ce era de văzut?! Numai mormântul evreului necunoscut... Deci ce rol am avut? Rol de care nu am ştiut nimic!... Şi nu ştiu nici în clipa asta...

...Şi mai umblu să-mi ies din rol!... Să fac grevă!... Şi iată ce uşor mă duce de nas o muiere şi un... Sunt de-a dreptul caraghios! Nu ştiu pe ce lume mă aflu, dar vreau alta!... Noroc cu... Ce mă făceam fără nea Zdrulă ăsta de Mateieviciu?!... Chiar să-l cred? Tot? Toate?... Ar însemna că eu ştiu ce ei nici nu visează că aş putea şti! Mă iau de fraier!... Şi cam sunt! Dar mai e pe lume şi norocul, adică mirabundele Domnului, coincidenţele, mâna cea scriitoreaţă...

Încerc, dar nu reuşesc, să-mi aduc aminte de ce mi l-a recomandat Poghirc pe Nastradin ăsta la Paris, de ce i-am trecut telefonul în agendă?!... A cunoscut-o şi pe biata... Asta e chiar culmea coincidenţelor din ultima vreme!... E cea mai suspectă!... Mai tulburătoare de amintiri şi dureri...

Căciula de blană!... Da' ce căciulă?!... Da' ce blană?! ... El cică el mi-a făcut-o!... Altă de-aia, rău de tot mirabundă, să înnebuneşti, nu alta!...

Nu s-a născut omul care când m-a văzut cu cuşma pe-o ureche-aşa o purtam! să nu mă întrebe din ce jivină mi-a crescut ditamai potcapul de samur, pupa-m-ai în... Şi mi se face aşa, deodată, ca o sfâşiere pe dinlăuntrul meu... Am şi eu aşa ceva!... îl simt bine acum, căci mă cam doare... Ca şi ficatul sau coiul stâng... Nu-I simţi, că-l ai, că-i acolo decât atunci când te doare!... Aşa cum mă doare pe mine acum, dar n-aş putea spune unde, sufleţelul... Am şi eu aşa ceva, ce sufletul meu?!... Cam peste tot, ca o durere tăcută, a fiecărei celule, înfiorate de amintiri toate... Ou es toi?... Ce bine mi-ar fi prins să-i povestesc ei tot... Ei,

Eduardovnei, sărmană umbră şi atât de fainã colegă, şi ce femeie?! ce bine i-ar fi fost ei şi la atâta lume să mai trăiască… Pentru pruncii ei… Erik şi Topik… Pentru ea… Pentru biata mă-sa… Iar la urmă de tot, şi pentru mine puţin… O ţârâ… Un capitolaş… O ultimă frază măcar!

Cum Dumnezeu, Doamne, ai putut să renunţi la aşa un personaj?!… L-ai scos de pe scenă fără să te gândeşti la atâta lume pe care personajul Tău o bucura cu zâmbetul ei ironic şi misterios… N-ai fost prea inspirat…

Păi dacă lumea ar fi ştiut cum stau lucrurile, ar fi dat năvală cu toţii sub balconul autorului, cerându-i să menţină personajul în fluxul fluviului… Ca pe autorul acela englez şi celebru… Ce mult şi ce des îi simt lipsa în clipa asta mai ales! în noaptea asta de nesomn… Aşadar a cunoscut-o, şi a îndrăgit-o şi el, moş ăsta, măcar pentru asta ar trebui să mă încred în gaspadin Gheorghe Mateevici! Ce mulţi au fost cei ce-au… au divinizat-o… Mai puţin eu, care am iubit-o numai şi am fost iubit! Iar el de unde ştie cât de mult ea, dânsa, dumneaei, călătoarea, m-a fost iubit?… Au ajuns la asemenea destăinuiri? Despre mine?!… Eu cu nimeni n-am vorbit despre doamna Eduarda, aşa să-i zic? după numele tătâne-su mort cu submarinul ăla pe fund de ocean îngheţat…

Va trebui cândva să merg la Pitergrad, acest veritabil Tomis al Nordului, de unde m-am pricopsit cu cele două Svetlane, să încerc să păşesc pe urma paşilor şi a privirilor în care m-am scăldat cu atât nesaţ! Şi să compar ce văd cu cele povestite şi închipuite… Şi mai ales visate! Chiar, niciodată nu m-am visat la Paris, în schimb ce de nopţi am mai petrecut în Leningradul copilăriei şi adolescenţei altora… Nu, de când mă ţin cu Svetlana de mână prin ţările latine, nu l-am mai visat pe enigmaticul Petrograd… E numai al celeilalte zâne a Nordului… Nenumită. Ştiu eu de ce!… Mai ales colţul acela de stradă din care se vede podul cum se ridică şi se coboară, cu ea venind întins spre mine… Şi mereu podul acela care o împiedică să ajungă la timp… Mereu, de zeci de ori l-am visat, chiar şi atunci când încă trăia şi eu dormeam şi visam cu capul pe perna

de alături…

Ce greu îmi vine să dau foaia mai departe, foaia asta, la care de atâtea ori cartea se deschide singură… De parcă aşa, trecând la următoarea, o fac să… să mai moară o dată… De mâna şi din cauza mea!

Şi, iar, senzaţia că gândindu-mă la ea în clipa asta reuşesc să-i fac ei un bine, nu-mi dau seama care poate fi binele cuiva pe lumea cealaltă, dar să nu trec cumva prea uşor mai departe, să mai stau puţin cu gândul la ea, sunt singurul din lumea asta mare care în clipa asta lungită cât mai pot eu se gândeşte la ea, să-ncerc să mă gândesc ceva mai tare şi s-o fac acolo să afle ceva ce numai ei îi pot spune, despre femeia de ieri, din cimitir, vie, cu care m-a zărit meşterul blănar, ştie ea care meşter, de acolo unde-i ea se pare că le ştii pe toate, dar eu aş vrea să fii sigură că femeia asta a avut norocul cu carul! Nu, nu la picioarele alea lungi cât mine mă refer, nici la ochii ei care aşa şi pe dincolo, ci la ceva indicibil, aşa se zice? ceva de nespus, care o face să semene cu tine, să mi te amintească în momentele ei cele mai bune, de parcă te-aş ţine iar în braţe, chiar din clipa dintâi, nu mi-a fost prea clar de ce, dar lucrurile s-au lămurit când am aflat că-i tot rusoaică şi tot din Pitersburg… Spune-mi, de-acolo unde eşti, tu ai aranjat această întâlnire, această coincidenţă?… Se miră şi ea că ne-am întâlnit, dar nu are de unde să ştie de unde i se trage de la tine tot norocul?… Ce crezi? Mă minte?… S-a întâlnit cu ăia trei? Cine-s?…

I-am spus Eduarda acum câteva clipe… Nu-i pot spune sau scrie numele în văzul tuturor… Sigur, de la numele tatălui, amiralul de pe Neva… Tată fără mormânt… Ca şi tine!… Nu ca alte personaje petersburgice cu două morminte la un singur mort! Nu prea este echitabil!… Nici pe lumea cealaltă, iată, nu este egalitate! Nu suntem egali în faţa morţii! Unii au şi mormânt de… pentru suflet unul, altul pentru hoitul pieritor?! Se potriveşte?… La ce i-o fi trebuit lu’ ta-su ăla doua morminte, domnule?!… Unul în care şi-a îngropat la Bucureşti onoarea, şi altul la Neviorc, de utilitate publică, pentru fraieri şi pentru fisc. Oricum,

morţii mor de mai multe ori!… Ca şi tine, dacă te las din strânsoarea creieraşilor mei ai mai muri o dată acum!… Strâng destul de tare ca să ajungă până la tine? Am reuşit? …

Iar când uneori, arare, reuşesc, după numai câteva clipe de cutremur, oricât mai strâng eu de tare din toate baierele trupeanului, îmi alunecă din creieri, te prelingi încet şi toată prin mine, lăsându-mă pustiu de tine… în miez acest de noapte simt însă bine că n-o să reuşesc… O să mai încerc o dată… Dar nu depinde de mine… Nu ştiu de ce uneori reuşesc şi atunci simt că te-am apucat de mână şi încerc zadarnic, dar fericit în jalea mea, să te trag puţin mai la soare… Să te încălzeşti puţin… Mâna ţi-e aşa de rece… Frigi!

…E ceasul când toţi dorm, putem vorbi liniştiţi, numai eu mă gândesc la… la tine! La ea… Nu, nu vreau niciun semn de pe lumea aia, să aflu despre tine, despre lumea aia că… Află tu, că dacă sunt căzut în freză după Nataşa asta, asta este şi o chestie care te priveşte, e şi de tine vorba… Altfel n-aş ţine atâta la ea… la tine… la voi… La tine mai ales!

Nu există oră de nesomn în care să nu-ţi cad pe cap! Te vei fi săturat şi tu, dar… Dar e aşa de pustie ora târzie mereu fără tine… Ce părere ai de junioara asta?… De mine nu te mai întreb! Nici de meşterul Matei!… Ce zici de coincidenţa asta? Nu-i aşa că nu-s întâmplătoare? Acolo voi trebuie că le ştiţi pe toate astea şi faceţi haz de noi!… Cât suntem de uşor de păcălit… Şi de unde impresia că vei fi cunoscut-o tu pe creştină? Acolo, atunci, în juneţea ta şi copilăria ei leningrădeană, ar fi. Doamne, aranjamentul cel mai la fix să aflu că v-aţi cunoscut cândva… Sau eşti gelos, Stăpâne, că eu Ţi-am dat ideea?!… N-o iei în seamă?… Nu Te grăbi să refuzi…

Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu ea despre tine… Să te fi cunoscut când apăreai de se făcea tişe, tişe pe Nevskii Prospekt… Sau cu tine despre ea să găvăresc!… Nu vă pot povesti nimănui… Pe niciuna! Vă ţin la cel mai mare secret!… Mi-e aşa de greu să te tac de când te cunosc!… A

zis Poghirc o vorbă la Paris, voalată, mai mult n-a cutezat, căci şi el… Alta Matei ăsta care mi-a făcut căciula de samur de pe Amur… Mon amour… Şi atât! Cu nimeni nu-i pot spune ce… ce a fost atunci sau atunci când mi-am băut cu tine toată leafa sau atunci când… Eu, că tu abia ai gustat! N-am să ştiu niciodată ce ai vrut să spui când mi-ai zis, parcă amuzată, daragoi moi, parcă jignită, te-ai purtat ca un negustor siberian ajuns la Moscova, după ce şi-a vândut toate blănurile…

Te făcusem de râs? Nu ţi-a plăcut cum se mai rugau ţiganii de mine, domn inginer, nu ne place şămpănica, este şi scumpă, daţi-ne vinişor de regiune, corăbioară…

Nu! Azi bem şampanciu cu toţii… în sănătatea doamnei! Să vă trăiască franţuzoaica, conaşule, dar noi nu le avem cu ciampania… E şi mai ieftinuţ ăsta de regiune!… Niet am zis!… Mai zi o dată ciornîie ociii ăia… Şi încă o dată! Eşcio raz!… Mnogo mnogo raz!… O noapte întreagă… Nu asta… Aia, atunci… Singuri noi doi în cârciumioara de la şosea, la Doina, cu nevasta altuia… Cât de tare am vrut în noaptea şi dimineaţa aia să fii a mea! Nevastă! A mea! Nevastă-mea…

…Noaptea asta o să fie şi mai pustiu… Nu reuşesc s-o dibui pe întunericul de acolo… Dacă ea nu întinde puţin mâna de care s-o trag din apa neagră şi grea, eu n-am cum s-o nimeresc… Nu vrea sau nu poate?… De câte ori a fost să fie, eu am întins mâna mai mult la întâmplare, ştiam doar direcţia, şi ea mă apuca, se lăsa prinsă de capătul dejtelor, iar eu strângeam până se făcea în pumnul meu un boţ de gheaţă fierbinte, topindu-se imperceptibil şi implacabil… Dar tot rămâneam în podul palmei cu amintirea, până în zori… adormind spre ziuă fericit că o am prins-o de mână şi ştiind că totul va dura până la sfârşitul somnului meu tresărit… Când va mai muri o dată… Şi încercam să mă păcălesc că încă mai dorm… Că n-am niciun motiv să desfac pumnul strâns găoace, culcuş, cuibar… Gol!

Mai bine că nu reuşesc! Iar ar fi tăcut şi iar rămâneam cu amăreala că nu mă poate ierta… Deşi nu i-

am greşit decât cu... eu, că-s aicea, iar ea e atât de nicăieri... Pipăi tot împrejurul, prin toată galaxia calc... Trec dincolo chiar, dar nu chiar dincolo!... Dincolo doar de stelele de afară, din noapte... Nici urmă! Nu, nu asta e direcţia!... Nu ştiu care-i direcţia bună decât atunci când o rareori nimeresc, rar şi mereu altunde... Şi întotdeauna când mai am un pas ca să mă scufund în somn... îl fac, şi mă trezesc că am dat de mâna ei rece, înfrigurată, cerşindu-mi parcă să mai adăst...

În noaptea asta nesomnul mi-e limpede însă, cristal... N-am nicio şansă, oricât mă rog eu de... N-are nici ea atâta putere ca să răzbată prin zidul de lumină din gândurile mele atât de clare... De-aş putea face puţin întuneric şi-n gândurile mele... Dar cum? Cu atâtea pe cap aflate fără voia mea, fără să le caut, fără să le aştept!... Ce mă fac?... Ce mă fac dacă e adevărat şi n-am visat nimic din tot ce am aflat?!... Mai ceva ca-n cimitirul din Marile Speranţe... Un cimitir plin de verdeaţă, un crâng radiind de atâta soare, cu nuci căzute pe jos, cu pâlcuri de crizanteme... Şi peste cine să dau?!... Nu peste un... un ocnaş, ci peste un... peste o ocnă de om! Ce ocnă încă!...

...Sigur că are, dar ce menire are? Ce noimă? Ce misie de îndeplinit acolo, nezărit printre morminte, marea Caiafa?... Ciudată alegere! Ţintirimul... E tare tipul! Jos pălăria! Jos... jos căciula mea de samur, pupa-m-ar în rimă! Brrr! Ce scârbă mi s-ar face! Cu gura aia de broască, şi priviri reci, de reptilă, de pasăre răpitoare...

Nu miroase a nimica bun... O viaţă trăită aşa... Din 1939 şi până azi?!... S-a refugiat din Polonia... Nu, aia nu era privire şi vorbă de gropar, fie el şi ober şef de cimitir! ...

Mi-aduc bine aminte, şi-a cam ferit privirile, dar când i-am prins-o, păi era doldora, nenicule, de înţelesuri ascunse... Ştia şi el că l-ar putea trăda privirea şi a căutat tot pe alături să se uite la mine când îl priveam... Aproape că nici nu am existat pentru el! Dar abia acum pricep! Eu, ca prostul, m-am simţit puţin jignit că nu-mi dă nicio importanţă... Dar mi-a dat-o băiatul, s-a prins cu cine are

de-a face, că mă pot şi eu prinde cu cine am de-a face!... E clar! încă din cimitir puteam să-mi dau seama... Degeaba scuipăcise el de mama focului!... Ca să cred eu şi oricine mai trecea pe 1 Mai că avem de-a face cu un biet ovrei degenerat, fiu denaturat al ghetoului consangvinat de 5.000 de ani! A scăpat de la Auschwitz în ultima zi, când s-a terminat gazul...

Başca Evanghelia după Matei!... A copiat zăpăcitul sute de citate, nu era rău să le fi numerotat, scrise cu toc cu peniţă, ştie că are un scris frumos, caligrafiat... Ciudat, nu mi-a dat-o să i-o dau înapoi, nu a zis nimic... La câteva citate nu a indicat sursa, din păcate... Dar e clar că nu putea el să le inventeze!... E apă de ploaie povestea cu cele două morminte pe lângă cele aflate de la Matein... De-or fi adevărate!

Mă preling din pat, să nu mă simtă nimeni că-s atât de treaz în crucea nopţii, şi mă strecor în sufragerie, unde-mi ţin hârţoagele, mi-a rămas mie între măsele un citat din caietul maternului, la care m-am ferit să mă opresc, mi-a fost frică să-l recitesc... N-am mai păţit asta niciodată!... Ia să-l găsim şi să-l recitim la rece... Ăsta e... Ciudat, parcă nu e scrisul cunoscut, o fi din cauza pixului cu pastă, de data asta nu s-a mai folosit de toc şi peniţă!... Şi nu pare un text transcris, este un text elaborat pe loc, nu e citat oare?...

Îl reproduc întocmai, după caietul matein, încă-l mai am şi acum!... După câţi ani?!...

Masoneria este o faţadă, este organizaţia pusă în faţă de către evrei şi arabi pentru a masca cucerirea lumii de către semiţi prin islam şi sionism talmudic, în condiţiile respectării pactului lui Avraam cu primii doi fii ai săi, anume că evreii şi arabii vor da stăpânii mari ai lumii, cu condiţia acceptării de către arabi a dominaţiei evreieşti asupra lor. Odată acceptată superioritatea evreilor asupra fraţilor lor arabii, şi unii şi alţii pot cuceri, măcelări, extermina în voie nesemiţii. Iar în spatele tuturor acestora se află Satan, din mila lui Dumnezeu *care previne în Biblie că la sfârşitul zilelor va fi remediată această nedreptate*

prin marea cernere, în care doar puţini dintre evrei, chiar şi de-or fi numeroşi ca nisipul mării, se vor mântui: *ROMANI 9.27*

Aproape că l-am învăţat pe dinafară… Şi tot nu ştiu ce să cred… Nici atunci şi nici acum… Evrei şi arabi?… Evreii şi arabii?!…

Mai citesc o dată…

Nu pare a fi un citat!… E clar că instrumentul este altul, rudimentar: pix cu pastă… în tot caietul nu mai există alt text scris cu pixul… Cu pasta pe terminate… E vreun semn ăsta? Dacă voia, punea însă totul în chenar, mai sunt câteva citate cu fraze întregi subliniate… Pixul ca pixul, dar a cui e laba, cazmaua care a ţinut de plaivaz să n-o ia pe arătură!… Nu pare a fi a lui nenea Gheorghiţeviciu, nu e! Scribul dâmboviţean şi anonim a ezitat, are şi vreo două mici ştersături, pare şi cred că chiar e un text gândit pe loc, odată cu scrisul… Şi tot a luat-o pe arătură, părăsind şoseaua civilizată şi comodă, aburcinduse prin şanţuri şi gropi, ideea asta e… e de toate: şi periculoasă, şi absurdă, şi de necrezut, şi… cum spuneam: are de toate! Mda! Unde-i multă minte e şi multă… Caietul ăsta, nu putea să nu conţină şi câteva prostii!… Sare calul bine de tot aici!… Musai să-l iau la întrebări pe editor!… E prea de tot! E prea în răspărul evidenţelor toate!

O chestie ca asta, dacă o spune cineva, dacă are atâta minte să descopere aşa ceva, ceea ce ar fi taina tainelor! secretul cel mai… alta mai mare nu-mi pot imagina, apoi ştie ce ştie, câte parale face, şi-şi prezintă altfel marfa, nu într-un citat prizărit dintr-o pagină uşor de trecut cu vederea… Aşa ceva se prezintă fastuos, cu preliminarii, cu concluzii, cu argumente… Nu arunci grenada, bomba de fapt, atomică rău de tot, şi n-o detonezi!… O uiţi în iarbă!…

Păi, nene Mateiene, dacă credeai în aiureala asta, dacă-ţi aparţine! sau măcar i-ai dat găzduire la sânul mătăluţă, păi era primul lucru pe care să-l discutăm în lungi colocviile noastre antisemite, abia aşa antisemite,

pălăvrăgind – pălăvrăgind sau palavragind?! despre cacealmaua numită Palestina şi ura de neîmpăcat între fraţii siamezi cei crescuţi inseparabili la sânul lui Abraham!… De ce atâta ură?!… De ce atâta minciună?!…

Mda, nu pare de crezut, dovadă că nici neică Matei nu i-a dat importanţă, n-a făcut nici cea mai mică aluzie la cârdăşia semitosemită, o să-mi spună probabil că caietul ăsta l-a mai văzut un zăltat, l-a avut în mână, în păstrare un timp, şi a introdus acest text apocrif, inventat, sută la sută scornicit!… Domnule, ce a stat să-i fete bibilica!… O să mă uit şi la trimiterea pe care o face la textele sfinte…

Descopăr însă ceva!… Mai urmează pe pagina asta un citat, scris frumos cu peniţa din alt secol, iar pe ultimul rând este, da, este o semnătură, destul de citeaţă, cu acelaşi pix leşinat: Cristian… O fi numele individului!… Altă fantomă care se bagă în faţă, s-o bag şi pe ea în carte, ar trebui să-l caut oare pe acest Cristi şi de cine ştie ce alte complicaţii să mai dau?!… Ale firului epic complicaţii… Dar poate că şi ale mele…

Să mai dau vreo importanţă altor ipoteze, presupuneri, bănuieli, toate suspecte de a fi sută la sută producţie indigenă, proprie, monopol exclusiv al creieraşilor mei?!… Nu am eu deja alte destule certitudini care mă lasă cu gura ca la dentist şi capul gol de idei, de explicaţii?!… La ce folos altele?… La ce bun? se zice…

…Bunăoară omul nostru din cimitirul fără cruci! Este foarte real şi foarte paradoxal, greu de înţeles după mintea unuia ca mine!… Individul este un monument de consecvenţă şi statornicie! Care evreu rătăcitor?!… Iată-l, cel mai evreu dintre evrei stă de cincizeci de ani neclintit la acelaşi loc de veghe şi producţie!… Mai ceva ca santinela japoneză!… Şi-a dedicat viaţa unui cimitir cu morminte false… Ce să înţelegi din asta?!…

Mda, aşa trebuie luat la fix: ce cauţi, musiu, în sărăcia asta de… de ţară nord-dunăreană, în acest jalnic peisaj hiperborean?!… Cui prodest?… Care-i gheşeftul mătăluţă? Un gheşeft tot mapamondial?… Că doar nu stai pe gratis o viaţă de om privind tramvaiele cum se hurducă

pe bulevardul 1 Mai, ca-ntr-o defilare de balabuste prin faţa tribunei pline de mortăciuni, unele de pe vremea lui Mircea cel Bătrân cică…

…Nici n-am apucat să mă crucesc ca lumea şi propriu-zis de povestea cu unchiul Saşa ş-ale lui morminte! N-or fi mai multe?!… Deci a avut dreptate Ahoe!… Şi Matty Aslan… De la ei am aflat de morţii de la Iaşi, morţi pe listele de la sinagogă… Dar reciclaţi apoi la Bucureşti, cu alte nume, în presa de partid comunist şi pe la Radio şi alte oficine ale propagandei, ca activişti de frunte şi de nădejde, cu stagiu în ilegalitate… Păi ce poate fi mai mare ilegalitate decât să mori la Iaşi şi să învii la Bucureşti, cu alt nume, cu alte acte… Ilegalişti sută la sută! Şi mai ales mie-n sută anormali… Ăsta este diagnosticul!

…Mori şi învii la loc, iar după aia să nu te lauzi cu aşa ispravă?! Să mergi pe burtă?! Ce tărie de caracter!…

Dar, sunt convins, morţi ei, ăia de la Iaşi, dar nu şi cu morminte în toată regula, la care să-ţi vină copiii cu flori de peste Ocean!… Povestea cu mormintele a ţinut numai la Bucureşti! Numai o sută douăzeci, mai merge să-i îngropi pe toţi… La Iaşi, pentru zece mii, de unde cazmale pentru atâtea mii de morminte?!

Şi de unde atâtea cadavre pentru zece mii de victime, adunate din vreme la morgă, bine fezandate, aproape expirate, dacă nu venea rebeliunea să le salveze de la putrefacţie, viermi etc?!… Şi să le dea o utilitate publică! Hai cu ei, bieţii evrei, hai la groapa cu furnici!… Ba-i aici, ba nu-i aici!… Nu-i mai poate număra nimeni când sunt zece mii!… Când zici că!

O sută două zeci!… Minus unu, fac 119. Iar unu ăsta este numai unul singur?! Nu cumva au fost mai mulţi?!… Unul singur şi este destul… Un singur evreu dacă a fost ucis fără altă vină decât aceea că era evreu, şi se surpă toată temelia lumii…

Dar, daragaia maia, dacă se află că unul singur dintre cei şase milioane de evrei bătuţi pe muchie nu a dat pe la Aushwitz şi trăieşte bine mersi pe plaja de la Copacabana, ce valoare mai au cei şase milioane?! îi mai poţi invoca?

Nu se duce pe apa Sâmbetei şi temelia Shoahului?…

…Iată un subiect pe care nu-l voi discuta cu plăcere… Se pare că n-o să-l pot evita! Sve asta nu are nicio măsură! E moartă după… după adevăr

…Ce vorbă zăpăcită?! Culmea e că i se potriveşte!… Să vedem cât o s-o ţină, când va constata că cam doare adevărul!…

Puteam să zic că-i moartă după… mă rog! şi după adevăr că-i moartă! Se potrivea? Cât de cât! Şi aş fi putut trage concluzia despre adevăr, unde se află! Şi greşeam?! Nu spuneam o prostie mai mare decât au spus-o deja, exact asta, de a ajuns mare Freud!… Altă spurcăciune!…

Încerc să adun… E deja spre dimineaţă, au pornit tramvaiele de pe Titulescu… Cu ce mă aleg după atâta noapte?… Măcar să fi stabilit ce-i spun Svetlanei când ne vom vedea?! Ce, din ce am aflat, îi voi spune şi ei?! Căci nu e prea cusher să tac, ca şi când aş sta la pândă, s-o prind pe ea cu ocaua mică!… Eu îi ţin partea mai departe. Am încredere că nu e cazul să am prea multe secrete faţă de ea…

Chiar totul nu însă! Nici lu’ mama nu i-am spus eu toate… Aşa că o iau pe ocolite, chiar a doua zi, când mă convoacă iar, la

Colonadele din Piaţa Romană. Am impresia că locuieşti pe aici, pe aproape, zic eu, clipind cu candoare. Cum ţi-ai dat seama? Păi eşti foarte bine integrată în peisaj! Cunosc bine acest endroit, pe o rază de 100 de metri am locuit la vreo cinci adrese!… înainte de a mă însura! Eşti de prin partea locului!… Le vezi pe celelalte femei? Se vede după cum calcă că stau în altă parte, la mare distanţă de răscrucea romană!… Mai au de mers. Cartiere periferice…

Iar apoi, când m-a întrebat ce părere am despre cele petrecute la cimitir, desigur aştepta să glosez pe marginea mormântului! Iar eu i-am zis, frustrându-i aşteptarea, aşa cum scrie şi la carte, că m-a cam pus pe gânduri groparul cimitirului!… Dar nu-i gropar, e administrator! Administrator, fie!… Nu vrei să te duc la celelalte cimitire

din Bucureşti, inclusiv la cele evreieşti, că mai sunt câteva! Şi să vezi cum arată un administrator de cimitir!... Dar arăta jalnic! Un ins scârbos, mi s-a făcut rău când am văzut cât scuipase în stradă!...

Sve, tu ştii de ce te iubesc eu pe tine?

Nu mi-ai spus-o niciodată până acum!

Ce nu ţi-am spus?... Că te sau de ce?

Mă rog, continuă, sunt curioasă!

Pentru felinare! Ce-s alea? Ochii! Privirea ta! Cu asta m-ai dat gata!... Mă pricep la materia asta! Individul nu avea privire de... de cimitirgiu!... Cimitirgiu?... Mă rog, pe franţuzeşte se zice, probabil, altfel!... Iar pe româneşte acum s-a fost fătat acest cuvânt! Să-l ţii minte! Cimitirgiu?! ... ţa va?

I-am explicat: privirile individului erau priviri de om deştept, de om complex, complicat... Privire de şahist avea!... Nu se gândea la ce spunea, ci cu vreo opt-nouă fraze mai înainte!... Poţi să disimulezi orice, vocea, mersul, ridurile de pe frunte... Tot, afară de privire... N-avea privirea unui neică nimeni care toată viaţa şi-o lâncezeşte şi se dospeşte printre cadavre lipsă la cântar... N-ai văzut că şi-o ferea?! Ştia că-l poate trăda privirea! Ştie! Ştie multe! Asta spunea privirea sa!

...Poate mă înşel însă! Tu ai vorbit cu el, cum ţi s-a părut? Vorbeşte bine ruseşte?

Îşi descalecă de pe umăr desaga aia, de pe plajă, cea cu rivolveraşul, şi scoate o... un radio din cele mici, îl cântăreşte în mână, parcă ar urma să-mi spună preţul ultim cu care este dispusă să-mi vândă acaretul... Am înregistrat toată convorbirea avută cu el, în casă şi în cimitir... Înregistrarare care să se audă foarte bine! Vrei? Ce? Să asculţi discuţia...

Iau objetul în mână şi-l duc încet la nas... Mai lasă-l la aer curat...

Deci cu cele trei huidume nu s-a văzut!... Deci coşmelia administratorului are cel puţin două încăperi!... Eh, îmi mai vine şi mie inima la loc!... Putem acum trece mai departe. Adică să ne întoarcem la mormântul patern.

Ce-o fi înăuntru?... Asta se întreabă şi Sve. Cică toată noaptea n-a dormit numai la asta gândindu-se!... Şi eu ce făceam? Az-noapte, când nu puteai să dormi şi te-ai gândit şi la mine, sunt absolut sigur! în ce fel te-ai gândit?

În foarte multe!... Multe amintiri, rememorări, unele amuzante, altele mai... patetice! Dar mai ales m-am gândit la tine şi la tata!... Sunt convinsă că tu ai o explicaţie, nu ai părut prea surprins!... Ba chiar satisfăcut! Mă refer şi eu tot la privire. A ta!... Ţi-am privit privirea cu mare atenţie! Nu mă înşel!

Nici n-am vrut să te înşeli!...

...Ştii cui datorez eu, dar şi tu, faptul că ne-am cunoscut?... Lui Emil Cioran? Lui Cioran lui Cioran, dar mai înainte de Cioran a fost unul Nicolae Iorga!... Aha, omul care a scris şi publicat cele mai multe pagini de când a apărut scrisul!... în toată istoria omenirii... Aşa-i?

Bravo, ai ţinut minte!... Eh, eu am plecat în Occident, când s-a ivit ocazia, ca să fac turism cultural, istoric. Ca să aflu cine a comandat asasinarea lui Nicolae ăsta! Că nu prea-mi venea mie să cred că unchiul Sam, adică domnul Sheitan? da, el, el şi ai lui.

ar fi fost în stare de aşa măgărie! De aşa prostie!... Căci era mai înainte de orice o prostie din partea legionarilor să-şi atârne de coadă un asemenea asasinat...

Legionarii? Am vorbit despre ei şi la cimitir, cu... Cu groparul? Şi ce ţi-a spus cimitirgiul? Că legionarii l-au omorât pe tata, în ianuarie 1941...

O mică pauză. Nu-mi vine să cred: i-ai spus că taică-tu e acolo în ţintirim pseudoîngropat?... Doar n-ai fost, superbo, atât de neroadă!... Of course! I-am zis că-i vorba de o rudă, nu mi-a cerut detalii!... Nici nu m-a întrebat mai mult decât i-am spus eu!... Ce-i cu legionarii ăştia? Spune-mi odată!

Eh, legionarii ăştia, care l-au asasinat pe tovarăşul tată Saşa Roller, la fel au făcut şi cu Nicolae Iorga!... Panimseşi? Niet! Ia ne panimaiu! Ia ne panimaiu!... Nu înţelege ce caută taică-su în povestea asta!... Păcatele tinereţii!... Aşa zic românii: păcatele tinereţii!... Câte

nebunii nu se facla vârsta celor mai frumoase şi nevinovate porcării?!... Oricât ar fi de mari!... Tu nu-ţi dai seama, că încă eşti tânără, dar...

Logic vorbind... Daragaia, nu-i stă bine unei frumoase doamne să vorbească logic!

N-ai de gând să mă laşi şi pe mine un pic?!... îţi mulţumesc pentru ce vrei să faci! Chiar, ce vreau? că încă de az noapte mă frământ pe această temă!... Ce-i de făcut?

Vrei să minimalizezi lucrurile! Să le bagatelizezi!... Să-i oferi lui Saşa al meu circumstanţe onorabile...

Păcatul! Păcatul adamic! S-a prescris de atunci!... Sunt cincizeci de ani în curând!...

Dar e vorba de mine, ce prostii spui cu prescrierea?! ... Tu nu înţelegi că nu mai dorm ca lumea de atunci?!...

Cunosc cum e! Nici eu n-am prea dormit az noapte! Cred că ar fi bine ca în astfel de nopţi să nu dormim împreună!

Mă priveşte lung, căci nu pricepe. Poate din vina francoromânei mele!... Vreau să spun că de câte ori vom mai avea insomnii şi nu vom putea dormi, să nu dormim, fie, dar măcar dacă nu dormim, să fim împreună! Şi altceva să nu facem decât să nu dormim! Panimaieşi? loc!

Să nu dormim, dar împreună, adică să fim împreună când nu putem dormi... Tot nu pricepe... Bine, hai să vedem cum e când gândeşti logic!... Ce ai de spus?

Păi de ce? Pa cernu?... Za cern?...

Una din două: sau tata a făcut nişte porcării aşa de mari încât, ca să se salveze, a profitat de pogrom, de înghesuială, şi şi-a înscenat moartea, înmormântarea... Cine ştie ce au îngropat în loc şi apoi s-a refugiat în URSS! ... Deci, ce crime, ce fărădelegi a comis tata?... E logic?

Poate că avea restanţe la fisc... Şi a doua?

E şi mai grav!... Nu avea tata nimic de ascuns, nu săvârşise încă... *încă* am spus! încă nicio crimă!...

De ce foloseşti cuvinte aşa de dure? Unde-i crima?!

Te rog încetează! Sau mă opresc eu şi nu mai discutăm nimic!... Nu e nevoie să mă menajezi! Nu mi-eşti tată ca să faci asta! Mă descurc şi singură!... La tine

apelez ca să aflu ce se ştie, ce spune lumea, istoricii… Dacă nu vrei să mă ajuţi, atunci spune-mi ce cărţi să citesc!

De ce nu apelezi la Comunitate?!

Vrei să te înjur? Nu ştiu, că te-aş înjura!… Ia, învaţă-mă o înjurătură, că văd că nu o scot la capăt cu tine! Ce înjurătură se potrivea adineaori, când m-ai trimis la Comunitate ca pe o proastă, aia care nu sunt?!

Hai sictir, cu toată comunitatea ta! Băga-mi-aş piciorul în ea de Comunitate!…

Aşa lungă înjurătură?! Una mai scurtă!

Hai sictir!… E scurtă şi cuprinde tot ce trebuie. Hai sictir, cu tot cu Comunitate!

Atunci, hai sictir, domnule Sheitan!… Şi taci măcar două minute! Shut up!

Ok, ok! Mă shadap cât vrei tu! Te ascultam!

A doua posibilitate… Logic vorbind, nu uita!… Da, logic vorbind mereu, ar mai fi că tata a înscenat această înmormântare, deci moartea sa a înscenat-o, pentru ca cineva să fie acuzat de această moarte! Logic? Cineva nevinovat!…

Au mai fost încă o sută şi ceva de morţi, nu pricep de ce a mai fost nevoie şi de cadavrul falsificat, calp, al unchiului Saşa!…

Păi… ezită, puţin încurcată de obiecţia mea, apoi o trânteşte cu toată ingenuitatea de care este capabilă: cine ne asigură că numai cadavrul numitului Alexandru a fost contrafăcut?

A dracului logică!… Păcat că nu avem martori!

Quoi?

Mda, e logic! Teribil de logic!

Şi eu ce mă fac?!…

Depinde care din tine vrei să fii! Ai de ales! Fiica mortului închipuit sau ziarista fără pereche?… Dar ţine minte, chiar şi ca ziaristă, rămâi tot fiica… fiica cui? A cui?

A cui fiică sunt?

Păi a Sionului, dacă nu cumva spun o prostie!… Cât ţine de mare ai spus-o! Cum poţi să mă iei aşa!… Ne

cunoaştem de ieri?!

Tu nu cunoşti, nu cunoşti prea bine subiectul! Nu te avânta, ca să nu fii obligată să dai înapoi!

Bine, explică-mi tu despre ce este vorba. Ce-i cu Iorga ăsta?…

Eu te sfătuiesc să întrebi pe cei cu care văd că ai mai stat de vorbă, cei care te-au ajutat să găseşti mormântul şi să afli şi numele pe care ar fi trebuit să-l porţi – păcat, este un nume vechi românesc, ţi-ar fi stat mai bine cu numele acela decât cu Roller ăsta, atât de nemţesc!… Deci întreabă eventual la comunitate, nu glumesc! pe rabi Moise cel roşu, întreabă-i cum a fost cu legionarii, în 1941… Sau la cimitir mai du-te o dată… Cine ştie? Poate că a lucrat la cimitir şi pe vremea aceea… Vezi de când este angajat… Poate că îşi aminteşte, poate că ştie şi el!… Mai e şi o poveste cu Abatorul, incitantă pentru o ziaristă de forţă! Iar cu mine stai de vorbă după aia… Poate n-o să mai fie nevoie!…

…Deci nu vrei să asculţi înregistrarea?

Dacă-i pe ruseşte… îţi traduc eu, mai ştii şi tu ceva rusă… Mda, am avut o colegă, ea, cea venită din Rusia… Era tot din Leningrad!… Nu cumva ai cunoscut-o?… A încercat să mă înveţe ruseşte… Suna frumos limba rusă pe graiul ei… Ca şi pe al tău… De dragul ei te-am îndrăgit. Măcar câteva procente!… Nu ştiu de unde mi s-a năzărit ori am aflat că ai cunoscut-o, în copilăria ta… O chema… Dar nu, nu după nume ai să-ţi aduci aminte… Ai văzut cum e şi cu numele astea… Nu poţi conta pe ele… Altceva contează mult mai mult… Ai putea s-o recunoşti pentru că a trăit şi ea clipe minunate, de referinţă, în blocul acela în care tu te ascunzi de mine… Dar nu te poţi ascunde şi de ea… Ştiu că vine des pe acolo, pe la etajul cinci… în apartamentul cel mai frumos din blocul cel mai… Tu, la cât locuieşti? La cine? Ca să-mi dau seama cum ar ajunge mai uşor la tine… S-ar putea să te caute… Să nu-ţi fie teamă! Nuuu, nici urmă de gelozie! E fericită pentru mine, cred… Din pricina ei nu poţi să dormi? Ce simţi?… Nu cumva îţi vine în minte o amintire aproape uitată din copilăria

sovietică? Ai fi putut-o avea profesoară! O doamnă distinsă, nu era zveltă ca tine, deloc sportivă, ca aliură, mai degrabă domniţă. Şi foarte hieratică… Cu ceva pistrui, care-i dădeau un aer nostim!… Un surâs perpetuu… Copilăresc…

Ştii că la romani, la latini, moşii şi strămoşii noştri, pistruii erau semn de frumuseţe?… *Pulcher*, *pulchra* asta însemna… Cea împistrită… Tu n-ai niciunul!… Niciunul la vedere!… Nu-i nimic. Eşti încă tânără! mai ai timp să mă înveţi ruseşte… Nu, engleza nu mă interesează! E limba ocupantului, ca şi rusa din copilăria mea… Da, am fost şi eu copil!… Ce? Nu se vede?… Priveşte mai atentă! Privirea face toţi banii! Privirea ei… A ta… A mea… Chiar şi cu ochii închişi privirea rămâne aceeaşi, egal de tristă… Dacă mai trăia… Dacă mai… Sst… E iar la capătul degetelor mele… S-o ating, mi-e frică… Milimetric… Câţiva microni… O! Am!…

Nu! Nu e voie s-o apuc, e chiar vulgar… E destul c-o ating cu dosul degetelor înmiresmate de fierbinţeala ta… Arzi! mai tare ca oricând! Lasă-mă, Doamne, las-o s-o iau în braţe, s-o răcoresc, s-o… s-o sting… Şi iar o pierd printre degete, ca o flacără de gheaţă ce se topeşte în trupul meu făcut căuş… Cuibar… Culcuş…

Pustiu ca un stadion lunea dimineaţa.

E iar dimineaţă…

Capitolul 4

Amestecate rău

Încep să mă simt depăşit… Contactul cu istoria m-a dus prea departe. Chiar dacă n-o fi adevărat decât un sfert din ce spune Apostolul Matei şi mai ales din ce a burduşit în cărţoiul lui cu coperţi albastre… Chestia cu cahalul m-a cam… E cea mai interesantă… Chiar şi dacă nu-i adevărată! Căci oricum eram pe cale s-o inventez eu, un cahal românesc!… Ca soluţie de supravieţuire într-o lume în care nimic din ce se vede nu-i adevărat!…

M-am gândit şi eu la un fel de cahal, românesc, împreună cu bădia Simion, sub supervizarea lui nea Petrache. L-am fi reinventat!… Protocronişti pe invers…

Ce-or mai fi făcând flăcăii ceia?... I-am cam neglijat...

Altminteri e de crezut că l-au inventat evreii, ba chiar numai aşa se explică, prin cahal, tot ce este inexplicabil în istoria iudaismului şi în termeni raţionali... Mă rog, câtă istorie hebreistică mai ştiu şi eu! Ce a uitat rabinul roşu!...

Un cahal românesc?...

Mda, dar totuşi cu alte reguli!... Să supravieţuieşti este legea supremă, zise Napoleon... Dar nici chiar cu orice preţ, a adăugat Pădureanul nostru!... Regula aia, bunăoară, cu jurământul fals, să fie adevărată?... Sau aia cu cel mai tare din parcare?!... Să fie adevărat tot ce-a agonisit Mateiaş coţcariul în cărţoiul ăsta?!... Băi, ovreime, băi!

...Iar înţelepţii Sionului?!... Chiar există? Şi să existe unul şi la Bucureşti, pitit bine după mormintele din bulevardul Filantroscopiei?!...

Ce bal mascat mai e şi lumea asta!... Gropar, aşadar, dar nu al capitalismului!... Dar al cui?

Cine nu mă crede poate să meargă să-l vadă în carne şi în oase!... Cel mai puternic dintre cei şapte magnifici contra Tebei sau contra Terrei?!...

Poate fi văzut şi din tramvai, în zilele însorite. Stă ore în şir în faţa intrării, pe un scăunel ros de veacuri, mestecă ceva, parcă tutun, şi scuipă în jur, în semicerc, o dată la două minute şi un sfert, până nu mai are bucăţică de asfalt curat pe care să se slobozească pe cale bucală... Iar atunci când vede că şi-a terminat treaba pe ziua de azi îşi strânge scăunelul şi pleacă cu primul tramvai acasă. Nu mai are nimic de scuipat!... Unde locuieşte? Nimeni nu ştie. Nu ştie nici chiar atoateştiutorul Maftei al meu măcar.

Dar n-a ştiut blănarul casei regale nici să se mire de un lucru amuţitor care creşte mereu în întunericul nopţii din jurul meu: cum vine aia ca tu, ca persoană, să accepţi să-ţi petreci toată viaţa la poarta unui cimitir când tu ai privirea pe care o ai?... Cu o îngândurare atât de profund planetaristică! Adică să-ţi iroseşti tu, ca om inteligent, suprainteligentissim, clasat pe unul din primele şapte locuri, poate chiar pe primul, ce sens şi ce motiv şi ce

cauză pentru care să-ţi iroseşti astfel viaţa, la poarta unui cimitir muribund, aproape expirat, cu ce scop, cu ce satisfacţie?! Care este?

Desigur, alta decât a stuchitului! A scuipăturilor în semicerc…

Ehe!… înseamnă că cauza este foarte importantă! Foarte de tot! Şi nici pe înţelesul oricui!… Depăşeşte cu mult miza unei vieţi de om, fie el şi unul dintre cei şapte gorobeţi!

…Dacă-s cu toţii numai şapte toţi cei şapte înţelepţii lui peşte Sion, înseamnă că miza pentru care scuipă foc balaurul nostru este una dintre primele şapte priorităţi ale evreimii mondialoide!… Asta dacă judecăm logic! Precum Sve…

…Păcat că nu pot discuta cu Sve acest subiect trăsnet!… Cu nimeni nu-l pot discuta, nici măcar cu ea…

Ea, mde, ea are voie să-i cunoască şantaliului adevărata identitate, adică nu păţeşte nimic dacă se prinde! Cumva deja ştie?… Ce mi-ar plăcea să mă mir cu ea împreună!… Dacă tot nu putem dormi împreună, măcar toate celelalte să le facem împreună atunci când nu putem dormi!… Dar ia-o de unde nu-i!…

Ce mi-ar plăcea orele astea de nesomn cu ea alături, tăinuind tainele lumii ăsteia mizerabile! De ce-o laşi, Doamne, s-o ia razna de tot?!

De unchiul Saşa m-a mirat numai un singur lucru: cum de i-a aflat isteaţa Sve adresa?!… Adică numele mai întâi, cel românesc, de la naştere, probabil nume de evreu pământean, nu cred că a priceput ce-i aia evreu pământean… Apoi locul de veci, deci toată povestea, cum a aflat-o fără să se prindă nimeni că este vorba de domnul taică-su!… Să fiu numai eu cel care ştie? De ce atâta onoare?… Nu cumva este riscantă onoarea ce mi s-a făcut?!…

Şi totuşi nu-mi pică bine să nu ştiu de la cine i-a aflat adresa?… Şi, deci, povestea?! Başca numele!

Pentru asta s-a dus ea nazad la Moscova, la mama Rusia?… Sau aici, la Bucureşti, a dezlegat şarada?…

Nu mi-a spus nimic, iar eu, instinctiv, bine fac că n-am întrebat nimic! Cred că şi cu legionarii e o strategie bună să nu-i spun eu mai nimic! Afle ea ce poate afla, că-i fată mare! Să văd şi eu de ce este în stare marea ziaristă! Ziaristă de investigaţie şi de atitudine! Te joci?!…

Până acum s-a descurcat de minune!… Fără bârfele de la Moscova n-aş mai fi înţeles mare lucru din ce mai am eu de făcut pe lumea asta!…

…Dar eu aveam parcă altă treabă!… Mi s-au încurcat cărările… Am călărit prea multe deodată!… într-un fel, e bine să nu mai am obligaţii de-alea quasi-matrimoniale faţă de Sve… Sex obligaţii!… Mi s-ar fi complicat viaţa îngrozitor… La Paris a mai mers, a mers nemaipomenit chiar, dar în Ţară, cu nevastă şi copii zilnic văzându-mă, nu prea mă văd eu cum aş fi lungit povestea… Nu mi s-ar fi potrivit… Fac eu pe îl piu grande de la città, dar să nu inducem lumea în eroare. Poate că unii dintre onor concetăţenii noştri cititori nu ştiu de glumă!… Nimeni nu-şi poate alege cititorii!

…Eh? Ce zici? Nimeni nu-şi poate alege cititorii!… Ce zi suntem azi?…

Frumos din partea ei, altminteri. E pe undeva în preajma sublimului!… Păcat că nu-i pot povesti şi soţiei mele. Mi-e teamă că Iu, la nevoie ştie să fie şi nevastă… Să n-o pun la încercare ori să aleagă, dar altminteri, în abstract şi din afara jocului, ştiu că ar aprecia gestul Zveltluţei! Nu vrea my darling să ne mai dăm în bărci… Intrăm la mănăstire! De ce? Ca să-şi dovedească ei că daragaia maia nu e dependentă de maladeţul meu… Că ce face n-o face pentru masculul feroce care a subjugat-o mental şi fizic cu totul! Ci din pură natură umană fericit alcătuită, însetată de adevăr şi alte kalokagathii!

…Aşadar, nu-mi va ascunde nimic din ceea ce va afla de la ovreiaşii ei privitor la neamul meu românesc care aşa şi pe dincolo, ne-a găsit ea nişte merite istorice, prea uşor trecute cu vederea de privirea înţeleaptă şi mioapă a Sionului!… Vrea să îndrepte ea lumea? Cam asta este iluzia oricărui ziarist adevărat, iar ea este adevărată în tot

ce are! Jos pălăria! Şi ca femeie, şi ca ziaristă! Şi ca evreică?... Asta cum vine?

Şi nu mi-a ascuns cum i se înmoaie privirile azurii atunci când se gândeşte la ce a aflat că ni se pregăteşte!... Tulburându-i-se... N-a reuşit să afle de ce atâta ură!... Chiar aşa a zis: de ce atâta ură?!...

Deh, les grands esprits... Şi iar i-am povestit de Iorga! Iar eu nu reuşesc să fiu propriu-zis îngrijorat foarte, cum ar fi logic! Doar femeia asta cam ştie ce vorbeşte!... Poate că ar trebui s-o fac să vorbească mai mult!... Mai clar! Nu că ar vrea să ascundă ce ştie! mai degrabă aş zice că nu-i vine să creadă că ar putea să fie adevărat ce ştie, ce a aflat că ni se pregăteşte!... Ce mama mă-sii vor ăştia să ne facă?!... Care ăştia?

Da, cred că asta ar trebui să aflu, s-o întreb mai înainte de orice: care ăştia, neamule?

...Îs, vere, dacă tot nu pot dormi, două lucruri totuşi separate în viitorul românesc cel mai apropiat: unu e ce i se pregăteşte lui nenea Nicu şi, doi, ce ne aşteaptă pe noi la cotitură!... Noi noi, românaşii! Toţi!... E cumplit, zice ea, c-ar fi amândouă! Dar faptul că ea se implică totuşi, ce poate să însemne altceva decât că ştie sau simte ea că lucrurile nu sunt nici pe departe bătute în cuie! Ehe, una sunt dorinţele, alta sunt putinţele, şi mai e şi mâna lui Dumnezeu!...

Cred că, pe această mândră planetă, puţini sunt cei care ştiu şi cred mai tare decât mine în amestecul Domnului la tot pasul!... Al Maestrului!... Numai nătărăii cred că pot face planuri minuţios puse la punct, cu zece mutări înainte, ca la şah, uitând de marele şi tarele! Păi atunci Dumnezeu cu ce se mai ocupă?... Şomează şi se uită la noi cum ne dăm importanţă?... La ce-i mai foloseşte cât e de mare şi de tare?!...

De ce sunteţi, mă, proşti, şi nu credeţi în Dumnezeu?! Dumnezeu Atotputernicul şi mai ales A toate ştiutorul?! Vă credeţi deştepţi dacă vă miraţi sonor că nu are cum să ştie Dânsul chiar toate, inclusiv gândurile noastre, cele spurcate îndeosebi, de care ar trebui să ne speriem şi să

ne ruşinăm?!... Dar nu ne este nici urmă de ruşine şi mai ales teamă nu ne căci nu are Domnul Dumnezeu de unde să le ştie chiar pe toate!... I s-ar bloca memoria, ca la computer! E imposibil!

...Dar altminteri, imbecililor, admiteţi că undeva se ştie tot ce am vorbit, tot ce am tăinuit între noi, doi sau trei ori mai mulţi la un pahar de vin nevinovat!... Securitatea poate să fie atotştiutoare, nu vi se pare deloc imposibil! Şi vă e frică de ea mai mult decât de El!... Aud? Ce spui?! De ce nu scriu cu majusculă. Ha, când vorbesc de Securitate?... Să-i zic Dânsa!... Aşa s-o scrie mă-ta, nenorocita de ea! Ce-a putut să-i fete maţele!...

Păi pentru Dumnezeu e floare la ureche să aibă în mintea lui un computer de două ori sau de douăzeci de catralioane de ori mai performant decât cel de la Mossad, de la CIA sau Secure! Sau ăia cu Noua Ordine Mondială! A lor!... Ce argument mai bun mai vreţi despre realitatea şi atotputernicia Atotputernicului, de toate ştiutor şi, deci, judecător imposibil de păcălit?! Care nu are nevoie nici de martori, nici de probe!... Le scoate uşor, ca eu penseta, din tărtăcuţa ta, acolo unde cuvintele nu mai au putere să mintă, şi cine-ţi citeşte gândurile află tot! De gândurile tale nu poţi ascunde adevărul! Adevărul care te priveşte, desigur!

...Şi cine are acces la gândurile tale?! Păi cine altul decât Cel care te-a programat să umbli în lume cu gânduri la purtător! Cine?

Mmmm...

Nu ştii?... Sfântul Duh, amărâtule!

Ia zi-mi: de când nu te-ai mai gândit vreodată că e şi ceva din Sfântul Duh în tine, adică din toţi Trei! De-aia îi poţi minţi pe toţi, numai pe tine nu te poţi minţi şi îţi eşti judecătorul cel mai sever! Sau ar trebui să fii! Căci acolo, în acel străfund al sufletului unde nu mai există minciună, acolo este sămânţa ta nepieritoare, bucăţica ruptă pentru tine din Sfântul Duh, Amin... Amărâtule! Ameţitule! Am... inalule!...

Ce spui? De unde-mi vin mie gânduri de-astea, cum

n-am mai avut până acum?!… Ştii să ţii un secret?… Află că am furat-o şi am adus-o cu mine… I-am schimbat numai coperţile, să treacă neobservată la controlul de pe aeroport… Precauţie inutilă, nu ne-au controlat pe niciunul de bucurie că măcar noi patru ne-am urcat în samaliot! Aş fi putut aduce şi câteva rachete de tenis… Dar n-am aflat de ele la ce sunt bune decât aici, revenit bine în Ţară…

Cum care carte? Nu s-a înţeles care carte?!… Fie! Dacă măcar un singur cititor nu a înţeles, nu am voie să las lucrurile nelămurite! Fraţilor, este vorba de cartea Căpitanului, cele două, adică şi *Circulările*… *Pentru Legionari*… Nu, prea multe nu vreau să vorbesc! Aş vorbi la pereţi!… Decât după ce le voi publica, vreodată, în tiraje de masă! Ca să vorbim aceeaşi limbă, numai după ce le veţi fi citit şi voi! Ca şi mine! Cu creionul în mână! De mai multe ori. O dată şi jumătate la Paris, de două ori pe Titulescu, la etajul 8.

Nu ştiu cum aş face rost de *Cărticică*…

…De-aia, probabil, nu mă îngrijorează îngrijorarea bietei femei!… Neamul în al cărui grai… Mi se face dor de ea… Ar merita răsplătită şi râs… puncte-puncte, pentru cât o doare sufletul de noi!… Veni-va şi ziua aceea. Doar aşa ne-am înţeles, să dureze o vreme numai, după care vom reintra în normal şi în tot ce mai trebuie intrat, cum gloria deplena, triumphantes în luctis, unum nomen Johani…

Până atunci mai va! a hotărât ţarevicia!

Mai întâi nastuplenia cu Basarabia… Este foarte credibilă! Dar cum să ajungă la Ceaşcă avertismentul?…

Ceaşcă… Nu-mi vine să-i zic aşa… Nu-mi place porecla asta! Ori îi zici Fiara, ca lumea, ori la loc comanda şi îi zici mai degrabă mult iubitul nostru tovarăş Ceauşescu!… Dar cum fac eu să-l avertizez, deci, pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general şi preşedinte totalitar, să nu mai zică nimic de Basarabia, măcar o vreme, până reuşesc tovarăşii sovietici să-l dea jos pe haimanaua de Gorby?! Ba chiar că trebuie să ia legătura cu adversarii perestroicii de la Moscova, de la *Pravda'*… Cică-s mulţi şi puternici, domnule preşedinte!

Şi eu prin cine să iau legătura, tovarăşe Şeitan?! Că nu mai am încredere în nimeni! Numai în poporul român!…

Mda, vă trebuie un om de mare încredere şi nu prea aveţi, mult prea iubite şi stimate!… Vă dau eu o femeie de maximă încredere!…

…Domnule, de-aş putea ajunge la nenorocitul ăsta!… Dar cum?! Că mai uşor ajung la Dumnezeu însuşi, mai cu o rugăciune, mai cu vreo păcătoşenie, îl simt că L fac atent la subsemnatul şi mă mai şi învredniceşte cu un semn, două, semn că a fost pe recepţie, ca un fel de confirmare de primire sau, câteodată, cu răspuns plătit, achitat din vreme… Dar la nen-tu Nicu ăsta, chiar nicio nădejde!… N-are cum să exist eu pentru omu'! Nu vrea să ştie de mine!

…Eh, cum fac totuşi să afle ce vitală nevoie de mine are vita?!… Nimic din ce-am încercat…

Constantin Dobre?… Nicio veste!… Măcar două, mai mici! Cam bat pasul pe loc!… Generalul nu răspunde la telefon de câteva zile… Să fie oare din gaşca lor?!… Eu din ce gaşcă sunt?…

Poate că ar trebui să mă duc la Informaţii, acolo la Comitetul Central sau la Consiliul de Stat, să las un memoriu prin care să solicit o audienţă, o discuţie între patru ochi… Dacă este să fac tot posibilul, trebuie încercat şi asta!… Oare? Ca să pot spune, vreodată, urmaşilor mei Văcăreşti, că am încercat totul, nepoate!… Totul!

…Şi iar n-o să mă creadă nimeni!

…Nu-mi vine nici mie să cred că abia ce apucasem să mă gândesc ceva mai serios la varianta asta, cu memoriul depus regulamentar, mâine cel mai târziu, cum am mai depus eu atâtea, şi nu chiar toate fără niciun efect, aşa că m-am hotărât ca mâine să mai depun unul, măcar cât să nu-mi reproşez mai târziu, vreodată, că n-am făcut chiar totul, aşa cum ne cere şi tovarăşul preşedinte, să facem totul, adică şi un memoriu, cum că e nasoală situaţia la toţi parametrii şi numai eu ştiu leacul, soluţia!

Şi care este soluţia?

Este o soluţie alcalină, un amestec a cărui formulă chimică, başca dozajul, numai tovarăşul o poate înţelege.

Numai cu dânsul am de vorbit!… Cu nimeni altul! O să subliniez apăsatân memoriumi că am soluţia pe care tovarăşul o caută înnebunit, dar n-o pot discuta decât cu mai e state a sa…

Şi ţârrr, domnule, telefonul. Ţârrrrrr!… Fixul! Pe atunci nu erau încă de-astea mobile… Alo, sunteţi 18.29.36? Suntem! Sunteţi tovarăşul profesor XYZ? Îhî! Vă sun de la Comitetul Central!… Ce faaace?!… Vă fac legătura cu tovarăşul şef de cabinet Manea! Manea? Care Manea?… Tatăl studentei dumneavoastră… De la engleză, cea cu mărirea de notă de anul trecut!…

Ce vă spuneam eu?!…

Nici mie nu mi-a venit să cred! Am zis, în prima fracţiune de secundă, că este o glumă, o farsă, dar în a doua fracţiune de secundă mi-am dat seama că cu nimeni nu am vorbit încă de varianta cu cererea mea de audienţă la şeful tovarăşului Manea?… La însuşi Fiara!… Iar în a treia fracţiune, m-am crucit că abia sunt câteva minute de când mi-a venit ideea memoriului şi a audienţei adiacente solicitate cât pot eu de respectuos… Despre ce memoriu îmi vorbeşte Manea slutul dacă eu încă nu l-am depus pre dumnealui?!

Abia de mă gândeam cum să-l scriu şi dacă chiar să-l scriu!… îs nebuni, ăştia de la CC al PCR cu Securitatea lor mă telepatetizează deci! Şi-mi dau răspuns chiar şi la memoriul pe care abia mă gândeam că n-ar fi rău să-l scriu, iar de trimis, de depus personal la Registrarură, abia mâine puteam s-o fac cel mai devreme?!…

Păi ăsta este curat plonjon în viitor!

Chiar e de domeniul fantasticului, iubiţi tovarăşi, încât nici nu mă pot mira şi de chestia asta cu tovarăşul tată al studentei căreia nu i-am dat mărire de notă decât la toamnă, fătuca tatii, toamna trecută! Uitasem di tăte ăstei… Băi, şuţilor?! Faceţi mişto de mine?… Alo, tovarăşe Autor, aţi încurcat paginile!… Aţi sărit vreo patruzeci, cred!… Şi cel puţin două capitole!… Aşteptaţi să scriu memoriul mai întâi, nu mă puneţi la ambiţie că poate nici nu-l mai scriu! Şi atunci să vă văd ce vă faceţi?!… Cu toată

telepatia voastră în timp!

...Până la urmă se îndură Autorul şi-mi dă mintea românaşului cea de pe urmă... Nu te mai repezi la gâtul lui nu trebuie, măi, Tache-Lache! Uitaşi, vere, de memoriul depus de tălică însumi, însuţi, însuşi, la Comitetul cel mai central, când te-ai lamentat penibil pe tema Petre Ţuţea... E chiar aşa de grozav acest tovarăş?! N-am auzit încă de dumnealui!... O să auziţi! E abia la începutul carierei sale! Câţi ani să aibă?! Abia vreo optzeci şi vreo opt!... Glumiţi, tovarăşe profesor... Nu glumesc, domnule Manea... Tovarăşe profesor, am în faţă memoriul dumneavoastră către conducerea superioară de partid şi de stat... Am eu plăcerea să vă servesc pentru lecţia de viaţă ce ne-aţi servit-o anul trecut!... Să ştiţi că a aflat şi tovarăşul... Tovarăşul?... şi i-a plăcut!... Am să-i raportez că i-aţi trimis acest memoriu, dar deocamdată nu e clar din memoriul dumneavoastră ce am putea să facem noi pentru tovarăşul Petre Ţuţea...

Tovarăşul Petre Ţuţea!... Şi poc! sentimentul straniu că este pentru prima oară în istoria rostirii româneşti când cineva scapă acest enorm oxymoron! Tovarăşul Petre Ţuţea!... Băi, Maneo, băi! Ai intrat în istorie!... Râzi de unul singur? Râd aşa, până am să mă văd cu Pucă, pardon! Cu tovarăşul Pucă, ca să râdem în doi! Trei cu împricinatul însuşi! Cu tovarăşul Ghinea, patru!... Patru tovarăşi de nădejde! Şi cu Marcel zece!...

Până atunci însă îmi pică, slavă. Domnului, fisa: ah, nu e mare lucru de făcut şi, în principal, vă raportez – am fost dat dracului de inspirat să zic aşa, vă raportez! ca-ntre tovarăşii activişti, mă fac în clipa asta frate şi cu dracu'! vă raportez, deci, că problema tovarăşului Ţuţea s-a rezolvat la nivelul Uniunii Scriitorilor!...

Şi atunci eu ce mai pot face pentru dumneavoastră, tovarăşe profesor? O spune aproape cu obidă: Ţin foarte mult să... Păi, băi, Maneo, aş mai avea încă un memoriu pentru tovarăşul secretar general Nicolae Ceauşescu! Pentru Fiara!... Altul? Da! Care este problema? Ce supărare aveţi? Păi, mult iubite şi stimate tovarăşe Manea,

aş dori o audienţă personală la conducerea de sex masculin a partidului şi a statului nostru multilateral dezvoltat!... Vreau să stau de vorbă numai câteva minute cu tovarăşul, am de raportat câteva chestiuni extrem de importante pentru planeta noastră... Pentru viitorul nostru socialist!

Ah, din păcate, tovarăşe profesor, eu răspund numai de scrisori şi memorii... Audienţele personale sunt aprobate numai personal de tovarăşa... O să încerc totuşi, dânsa este foarte deschisă la nou, la oameni tineri şi capabili... Deschisă a zis?... Da, încerc tot ce pot... Imediat după congres o să fie mai liber... Nuuu! Nuuu! N-o să mai fie liber deloc! Totul e să mă vadă şi să mă audă înainte de congres! înainte de a-şi ţine interminabila cuvântare care îl va terminărescu!... E un om mort după congres! Trebuie ceva vital să afle măcar cu cinci minute înainte de intrarea în emisie!...

Mă credeţi că pentru dumneavoastră vreau să fac tot ce pot? Şi ceva în plus, vă rog! Că doar nu e pentru mine! E pentru... Tovarăşe Manea! Auto-depăşiţi-vă, ca un veritabil activist de partid! Ca un comunist adevărat!

Dar chiar şi după congres nu-mi va fi uşor!... Iar mai înainte, exclus! Total exclus! Vă rog să mă credeţi!...

Insist cu disperare, e o şansă nesperată, negândită, singura şi ultima, e clar mâna Destinului, trebuie să insist şi eu, nimeni nu-ţi bagă în traistă, musai înainte, tovarăşe Manea, Manea slutu şi urâtu, fiţi drăguţ şi înţelegeţi căci după – degeaba, va fi prea târziu, o să regretăm cu toţii, tot neamul românesc, toată planeta, dacă nu mă văd cu maiestatea sa, fără să mai trec pe la milady...

Trec dincolo de toate limitele cu insistenţele mele disperate, bietul om este derutat, nu ştie ce să creadă, îi trece prin cap că poate că are de-a face cu un nebun, aşa se explică şi nota mică pe care i-am dat-o fiică-sii, era de înţeles asta de la bun început, numai un profesor nebun dă nota cea mai mică fiicei secretariatului central al PCR, proastă idee a mai avut cu telefonul ăsta! dimpotrivă! tovărăşele Manea, telefonul acesta este cel mai inspirat

telefon pe care l-aţi dat vreodată, cu condiţia sine qua non: înainte, before the congres!… Al câtelea o fi! Al 13-lea? Nu, al paişpelea!… Eh, ca să iasă bine acest al paişpelea congres e nevoie să se vadă cu mine înainte de a lua cuvântul… Numai cinci minute… Patru!… Trei… Un minut! Un minuţel! O secundă, de-aia astrală va fi!… Vă promit! Vă jur!…

…A doua zi, ca un masochist autentic, perfect şi exemplar, mă duc pe străduţa cu Magazinul Istoric şi depun icre triste, nefecundate, sterpe, la serviciul de Informaţii şi Sesizări al CC al PCR… Blonda din colivie îmi cere o explicaţie, ca s-o treacă în hârtiile ei: care este obiectul memoriului dumneavoastră? Citiţi şi dumneavoastră… Sictirit!… Plec, lăsând-o cufundată până la urechi în pagina anexată la declaraţia mea de dragoste către mult prea etc. etc…

Ies în Calea Victoriei şi traversez spre anticariat… Nu intru şi rămân cu ochii beliţi la Sala Palatului… Sala congreselor PCR… Să fie chiar aşa de importantă cartea care se va juca aici peste câteva zile?… întâmplarea cu Manea ăsta mă pune pe gânduri… Era cât pe ce să… N-a fost să fie! Ce? Una de-aia, mirabondolantă! Cea mai! O coincidenţă imposibil de explicat fără intervenţia… A cui? … A unui mare maestru… E clar că a intervenit! Dar de ce s-a răzgândit?!… Din pricina mea?… Sunt un ins, un personaj… dificil? Insuficient conturat? Inconsistent? Fără substanţă psihologică? Nici de-aia epică măcar?!… O iau razna din te miri ce?… N-am reacţionat cum se aştepta Dânsul?… Autonomia operei de artă, a personajului literar? … Ia să-l caut eu pe Ce-Me-Ilă! Dacă se ştie ceva despre asta numai el poate să ştie… Dar aşa se pare, mai nou, în literatura asta nouă, nici personajele nu mai sunt ce-au fost odată!…

În direcţia în care privesc este şi garsoneria tovarăşului Ţuţea… La ora asta e sigur acasă! Trec oblu prin faţa sălii… Urc şi cobor cât pot mai solemn treptele de la intrare… Peste câteva zile circulaţia pe aici nu va mai fi posibilă, decât cu legitimaţie de participant la congres…

Ce-or să-l mai aplaude când o să spună de Basarabia!… Ce frenezie pe toţi aplaudacii!… Uşile sunt larg deschise, bag o privire, se face mare curăţenie generală… Un gând: să intru acum în clădirea de care nici să mă apropiu la un kilometru n-o să se mai poată peste câteva zile… Şi să mă ascund pe undeva, eventual sub masa prezidiului şi de acolo să-i şoptesc, nenică, stai în banca mătăluţă şi nu le zice nimic de Basarabia şi de tezaur! Arde-l pe Gorby numai la perestroikă!…

Pe mine însă nici pe vizavi n-or să mă lase să trec, eu care sunt singurul care-l mai poate salva!…

Şi sentimentul ciudat că mi se face o mare nedreptate!…

Nu încerc să înţeleg adică cum şi din ce îmi vine aşa ceva în tărtăcuţă!

Las în urmă viitorul şi mă îndrept nehotărât spre trecutul istoric… Merge liftul! Despre ce o să mai fie vorba la domn profesor?! Ce să-i spun din câte i-aş spune?… Eu nu prea ştiu despre ce o să fie vorba. Chiar sunt curios ce-o să mai inventez ca să-i ţin curajul!… în schimb domn profesor le ştie pe toate, ca de obicei. Ştie de ce trebuie să stăm neapărat de vorbă! Plănuia să mă sune să mă cheme la discuţii! Despre ce? Despre câte se întâmplă în jurul nostru! Ce? Chiar să fie pe ducă?! Cine? Eh, cine?!

Nu mă bucur deloc!… M-a vizitat ieri Aurel împreună cu o ziaristă… Adică Aurel Dragoş Munteanul… Adevăratul Aurel amplasează rachete sol-aer pe malul Mării Negre…

Zicea că a venit să vadă cum pică Ceauşescu! Cine? Ceauşescu! Nu, cine zicea asta? Aurel cu ziarista lui! Care ziaristă? Americanca! O femeie superbă! Şi foc de deşteaptă! Am luat masa toţi trei la Scriitori, să-i fi văzut pe armăsarii din grădină cum nechezau pe la celelalte mese, doar – doar să-i bage şi pe ei în seamă!… De mult n-am mai văzut o femeie aşa de frumoasă!…

Încerc să mă minunez şi nu reuşesc!… întotdeauna mi-a fost antipatic individul!… Cum a ajuns s-o cunoască pe Sve?! Nu mai cer niciun detaliu, n-am nevoie să fiu sigur că chiar ea a fost!… N-am chef să mai întreb nimic…

Despre ce aţi vorbit? Cumva despre taică-su?

Domnule profesor Şeitan, femeie tânără, americancă, şi ştia despre noi o mulţime de lucruri!... Să te cruceşti, nu alta! De Iorga ştia!... De Căpitan... Mi-am schimbat părerea despre americani! Dacă au asemenea ziarişti!...

Care noi? Despre cine ştie o sumedenie de lucruri americanca aceea?

Despre legionari!... Unele nici eu nu le ştiam! Am rămas... Ne uitam unul la altul, eu cu Aurică Dragoş, de unde ai adus-o, domnule?

Şi de unde o adusese? O întâlnise la conferinţa de presă, cu ziariştii veniţi din toată lumea pentru congresul de adio al lui Nicalai al nostru! zicea Dragoş că a pus nişte întrebări!... Şi cum îi el de priceput la dame, a invitat-o să-i arate Bucureştiul... By night? Poftim?

...Congresul de adio? Aşa zicea Dragoş, că toţi ziariştii străini numai de asta vorbesc între ei!

Vrabia Mihai Viteazu!... Vorbesc aşa de douăzeci de ani! Şi la dumneavoastră de ce a venit?

Eh, de-ale lui Dragoş! Nu ştiţi că mă arată la toţi scriitorii străini pe care îi cunoaşte?! zice că-s obiectiv turistic, că fac parte din patrimoniul cultural!... îmi vine să-l omor când îl aud!

Şi americanca? Ce-i cu ea? Păi ce... ce v-a întrebat? Mi-a zis că ar vrea să-l cunoască pe cel mai important legionar! Am trimis-o la Madrid, la Horia Sima. Şi-mi zice: eu am aflat că dumneavoastră sunteţi! Eu, adică! De la cine a aflat? De la Dragoş? Nu! S-a mirat şi Dragoş... Ştia ea de mine de la măicuţa ei de acasă!... N-am insistat s-o întreb de unde şi de când!... Şi ce aţi vrea de la şeful legionarilor? am întrebat-o.

Aş vrea să-l învăţ cum să-şi vândă marfa!... Exact aşa mi-a spus... Adică? Adică? am întrebat-o şi eu.

Prea îi lăsaţi pe toţi să vă înjure şi să mintă despre dumneavoastră şi nu le răspundeţi nimic!

...De unde ştia, domnule?! Dar ştiţi cu ce ne-a dat gata? V-a dat gata?... A fost nemaipomenită! N-am putut dormi toată noaptea! E chiar aşa de frumoasă? V-am spus,

o splendoare de femeie, zveltă, şi nişte ochi…

Zvelta deci! Cu ce v-a dat gata? Cu Predica de pe munte a Căpitanului!…

Încerc să par cât mai mirat: Ce-i asta? Predica de pe munte? A Căpitanului?…

Abia aştept să vină Simion! Ne-a făcut de ruşine pe toţi! Toată Mişcarea!… O fătucă! Ba chiar de peste mări şi ţări!

De ce spuneţi aşa?… Cum era să vă facă de râs?! Ce a zis aşa de…

Ştiţi cum a fost? Ca şi cum ai sta de vorbă cu Călinescu şi descoperi că în viaţa lui n-a citit *Luceafăr*u'. În rest, l-a citit şi răscitit pe Eminescu, dar i-a *scăpat Luceafăr*u'. Una dintre poezii… Că nici n-a auzit de ea! Tu cunoşti, bădie. Predica de pe munte a Căpitanului?… Căci între timp a venit şi bădia Simion Ghinea…

Îmi face cu ochiu': Am impresia că nea Petrache s-a îndrăgostit de americancă!

M-am supraîndrăgostit, recunoaşte moşul! Ce bine îl înţeleg!… Predica de pe munte? se miră şi apostolul Simion… Simion şi Petru? Dar se potriveşte la fix! Ca versul şi reversul aceleiaşi monede… Păcat că-mi dau seama abia acum!… Ar fi meritat să comentez cu ei această coin…

Dumneata ai citit circulările Căpitanului! Fireşte! De câte ori? Eh, doar nu era să număr!… Le ştii pe dinafară? Nici chiar aşa! îţi spune ceva Predica de pe munte?! Desigur, o ştiu pe dinafară, cred!

A Căpitanului, bădie!

Nu există aşa ceva! De unde-o scoţi, nea Petrache?!

Mâna pe carte, Simioane, că ne lasă repetenţi americanii!…

Începea să mă amuze strategia domnului profesor, iar pe Simion Ghinea să-l uşor enerveze. Dar eram şi eu de faţă, aşa că accepta jocul tovarăşului Ţuţea. Le spun cum a fost cu tovarăşul Ţuţea, dar nu reuşesc să amuz pe nimeni. Nu am niciun haz, sau poate că amândoi sunt prea prinşi cu Predica.

Care munte, domnule? E o singură circulară, când am inaugurat cabana de la Predeal!

Aia, aia!!

...Şi Căpitanul a anunţat că se va mânca la cabana legionară şi pe gratis. Iar când noi ne-am mirat, a zis aşa: Nimeni nu vine la cerşit mâncare în vârful muntelui!... Dar când eşti tânăr şi hălăduieşti prin munţi, deseori nu-ţi vine să cobori şi stai sau ai sta mai mult decât te ţine punga! Trebuie învăţat tineretul să-i placă să lupte cu înălţimile muntelui! Nimic nu te pregăteşte mai mult decât muntele pentru o viaţă curată!... Erau lucruri pe care nu le spunea prima oară!...

Cu ce satisfacţie clatină din cap nea Petrache, infirmativ, şi proclamând verdictul definitiv şi irevocabil: Nţ!

Ştii ce ştia la belle americaine? Chiar aşa frumoasă era? Este! Şi o mai cheamă şi Svetlana!... Ah! fac eu dezamăgit. N-o cheamă Nataşa pe americancă?! Ăsta ce nume de americancă mai e?! se miră şi bădia. Svetlana?

Nu dă doi bani nea Petrache pe mirările noastre. Nu se prinde că e luat puţintel la mijloc:

Şi nu ne-am despărţit până nu i-am promis să ne mai vedem o dată!... Bădia Simion îşi face discret, dar vizibil, o cruce... Dacă reuşeşte să intre la nen-tu Nicalai să-l ia la întrebări, a zis că vine la mine să-i spun eu cam cu ce întrebări l-aş înghesui pe repetentul clasei!...

De ce vă faceţi cruce?!

Păi nu vedeţi, domnule profesor, că nea Petrache s-a îndrăgostit?!

Aşa e, domnule profesor?

Sunt foarte aproape, e adevărat! Dar cu tronc, e sigur că mi-a căzut!... Râdeţi voi că n-aţi văzut-o ce mândreţede femeie! Măritată? Vârsta? Exact cât îi trebuie unei zeiţe: treizeci şi cinci!... Vârsta la care zeii se opresc şi intră în nemurire cu această vârstă!... Ţi-aduci aminte, Simioane, cum eram de nemuritori la 35 de ani?...

Şi-n ce limbă v-aţi înţeles? Franceză, dar ce franceză?!... Şi pe româneşte puţin! Rupe binişor!

A zis că Ceauşescu seamănă cu noi! Legionarii!… Era să mă supăr, dar i-am dat dreptate: cică în general dumneavoastră, românii, dar mai ales legionarii, nu ştiţi să vă apăraţi de minciuni şi calomnii!… Nu le daţi importanţă, iar minciunile fac istoria! Sunt factor al istoriei!… Ce zici, Simioane?

Dacă-i chiar aşa cum povesteşti dumneata, e de mirare! Să te tot minunezi!

Să te minunezi! Ăsta-i cuvântul! M-am minunat!… Dar staţi că n-am terminat!… Lucrul cel mai teribil pe care i-a spus Căpitanul, iar noi n-am fost vrednici să-l ţinem minte, să ne… zgudu-itor!… Ce mai?! Cum de ne-a scăpat, Simioane?

Ce ne-a scăpat, domnule?!

Spusa Căpitanului cea mai înaltă în ordinea metafizică a lumii, a ideilor! Pledoaria lui sublimă pentru omul care trebuie să fie primul judecător al faptelor sale!… Nu ultimul! cum zice dreptul roman!…

…Cum vine asta, Simioane, să vină o americancă cu Circulările Căpitanului în poşetă?! Citite şi răscitite, adnotate pe margine, şi să mă prindă pe mine că n-am habar de pagina cea mai glorioasă din gândirea politică românească! Europeană chiar!

Puse mâna pe carte – mi-a împrumutat-o câteva zile! veche cunoştinţă de-a băiatului, şi ne citi tot discursul. Cu altă voce parcă, nu a lui!… Deloc chiar!…

Iubiţi camarazi.

Un principiu al Justiţiei spune:

„Nimeni nu poate fi judecător în propria sa cauză”.

Răspund:

Şi domn profesor se opri, ne ţintui cu privirea pe deasupra ochelarilor, să vedeţi ce urmează… Maaamă, mamă…

Răspund: Principiul înjoseşte omenirea, pentru că îl consideră pe om laş sau hrăpăreţ. Aşa e omul. Dar eu nu vorbesc de cum este omul, ci de cum poate şi trebuie să fie. Cum poate şi trebuie să fie!…

Într-o omenire înălţată, omul nu numai că poate, dar

trebuie să fie propriul său judecător.

E fantastic: Omul să-şi fie propriul judecător! Ce zici, Simioane?! Şi iar pe altă voce, de unde Dumnezeu o scotea?… Omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul şi loialitatea de a da fiecărui ceea ce este al său, adică de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept şi sever cu sine însuşi.

Ghinea începu să respire adânc, părea că nu mai avea aer. Deodată palid, livid, ţinea ochii închişi… Un colţ de lacrimă cumva?… Ce se întâmplă?…

Mut privirea la nea Petrache, citeşte cu unele poticneli, dar se vede că deja cam ştie pe dinafară textul!…

La temelia unei ţări trebuie să fie omul drept şi e bine să începem să facem şcoală în această direcţie. Cu acestea zise. Restaurantul de la Predeal este deschis şi toţi câţi sunteţi aici, săraci sau bogaţi, sunteţi invitaţii noştri la masă.

La ceea ce avem şi cât avem”.

Eeeh?

Apoi tăcere. Aşteaptă să zicem noi ceva!… Eu am mai jucat în piesa asta, la Versailles, aşa că-l las pe bădia să zică ceva… într-un târziu:

Ce să zic?! Nici nu ştiu ce m-a impresionat mai mult, textul sau… Sau vocea dumitale! N-a mai fosta dumitale!…

Şi mie: domnule Ion, vocea a avut inflexiuni de voce care mi-au amintit de vocea Căpitanului… Sunt… Sunt… Nici bădia nu mai e în voce!… Alta! A cui?…

Vocea Căpitanului?!… Nu cred… Fără voia mea doar… N-am vrut să…

Ai imitat-o fără voia dumitale!… Aşa de bine!… Fii… fii binecuvântat! Uite, îmi vin lacrimi…

Vorbiţi serios?

Şi ditamai omul, trage o rafală de bocit! Scurtă, concentrată, cu icnete! apoi respiră adânc. Doamne, ce mi-ai făcut, nea Petrache!…

Domn profesor nu sesizează sau nu înţelege emoţia camaradului de Aiud şi alte temniţe, e fascinat doar de idei, să le comenteze socratic, aşa că, continuă

nestingheirt de accidentele existenţei trecătoare: Omul nu aşa cum e, ci cum trebuie să fie… Justiţia perfectă nu se poate întemeia decât pe respectul de sine al fiinţei umane! … Omul, aspru judecător în propria cauză, pe care o cunoaşte ca nimeni altul de perfect, în toate detaliile faptelor şi ale intenţiei!…

Dar, domnule profesor, dar omul acela care este în stare să fie aşa de corect cu sine însuşi, nu cumva este incapabil să greşească, să calce alături?!… Şi, deci, nu are ocazia să arate cât este de… Am spus cumva o prostie?

Nu, întrebarea este bună… Ce zici bădie?

Acum, dacă tot ai vorbit cu vocea Căpitanului… Vorbiţi serios?!… M-am cutremurat ascultându-te! Sau mi s-o fi părut!…

Aţi fost de faţă atunci, la inaugurarea cabanei? Fost, fost…

Are nevoie de câteva clipe, ca să-şi revină. I le acord! … Nea Petrache, zi tot mata mai departe, ce crezi că ar fi răspuns Căpitanul la observaţia domnului Ion?

…Vă dau răspunsul meu! Nu şiu ce ar fi zis Căpitanul!… Omul este supus greşelii!… De la cel mai netrebnic dintre noi, până la cel mai… Căci greşeala şi păcatul, de cele mai multe ori vin din impulsuri iraţionale…

Raţiunea intervine post factum!…

Şi raţiunea îl face pe om să se ascundă de fapta sa, dacă a greşit şi lumea încă nu ştie cine este făptuitorul!… Aproape toţi, aş zice instinctiv, procedează la fel…

Instinctul este instinctual, iar învăţul, educaţia este cu totul altceva! Pe ea mizează Căpitanul, care a fost, am spus-o mereu, chiar şi anchetatorilor, este pedagogul Neamului! Mare pedagog!…

…Aşadar ne naştem supuşi greşelii, păcatului, şi e nevoie de educaţie, de cei şapte ani de acasă şi de tot ce mai trebuie ca din omul dihor să faci un om om!… E bun răspunsul ăsta? îl mulţumeşte pe domnul profesor?

Îl!…

Da’ să vă arăt ce mi-a mai adus americanca!… Ce? Ce poate să-ţi aducă cineva care vine din America?!…

Ciungam! Chewing gum!... Dolari, frăţioare! Dar nici nu ghiciţi de la cine?...

De la taică-su? Cine-i tatăl doamnei?... Soţul maică-sii! fac eu, deştept foc!

De la Emil, domnii mei!...

Poate vă mai cotrobăie securitatea prin casă şi mai daţi şi de alt bucluc!... Numai cu valută nu v-au găsit până acum!

Şi două cărţi! Una a lui Montherlant, cu dedicaţie pentru Emil... Şi alta a lui Emil, cu dedicaţie pentru mine! ... Cică să le vând, să mai scot un ban!... Mi-a zis că le cumpără ea, dacă le vând! Eu am vrut să i le fac cadou, dar nu a primit! Straşnică femeie!... Aşa americancă!... Să tot vină americanii! Ies la barieră cu flori!...

Capitolul 5

În bârlogul Fiarei

S-a văzut cu Aurel Dragoş Munteanu aşadar!...

Ar fi fost jenant şi umilitor să-l sun şi să-i cer unuia ca acest ADM telefonul Zveltei. Amărâtul, ar fi fost totuşi o posibilitate de a-i afla telefonul... Telefonul Dânsei... Dânsa dânselor i-am spus parcă undeva... Cândva... 1 se prea potriveşte... Genitivul superlativ... îl aveau şi latinii...

Mi-am dat seama a doua zi, dis de dimineaţă, când m-am trezit morocănos şi fără nicio poftă de ziua îngălată care urma. Iar n-o să se întâmple nimic? Nimic care să însemne un pas măcar din paşii pe care îi am de făcut?!... Atât de mulţi, iar eu nu l-am făcut nici măcar pe primul!...

Orice drum, oricât de lung, începe cu primul pas!...

Eu când îl voi face vreodată?!...

Nu mai plec nicăieri şi rămân acasă să-mi calculez încă o dată, lucid şi trist, la lumina cenuşie a zilei, şansele şi paşii... Mâna iar pe agendă-mea... S-a lungit şi lista, lista cu prieteni şi colegi care m-ar putea ajuta. Pe care pot conta în re-scrierea şi re-direcţionarea istoriei naţionale şi universale... Listă-mea... Patru pagini! Nebunie curată!...

Te cred şi eu, sună mai bine să zici nebunie decât prostie... Sunt mai mult de o sută, cu Pavel încheietor de pluton!... Şi până acum nu am reuşit să vorbesc cu

niciunul!… Nebunie se cheamă, fratele meu! O iei razna?…

Sau lingoare… Nu ştiu ce boală-i asta, dar cred că mă paşte lingoarea… După cum sună. Lingoare?…

Nu, vere! Boala ta se cheamă altfel şi nu e trecută în niciun tratat de medicina mă-sii…

Mda, încep să cred şi eu că boala mea se cheamă cum ziseşi dumneata!… Cum zisăşi? Svetlana? Frumos nume! Ăsta-i nume de maladie?! Să te tot îmbolnăveşti aşa! De cancer? Nu de cancer, domnule, nici de gripă ori dalac, ci de Zveltinezza Sa! Svetlana e numele tău, lingoare dulce!… Dulce lingoare!… Dulce amăruie!…

Pe unde paştele mamii ei umblă teleleică prin Bucureşti fără să-i pese de ce simt eu aici, în coşul pieptului, în dosul sternului! Umblă cu malahistul ăla după coada ei?!… Sper să n-o ridice chiar la amărâtul ăla! Auzi şi la domn profesor, că-i plac libidinosului muierile… Damele… Aşa a zis nea Petrache: damele. Cică se pricepe la dame… Cu buzele alea răsfrânte a desfrâu sodomie… vetero-testamentar! O fi evreu, nenorocitul, cum zic unii?…

Îmi bate-n tâmpla dreaptă gândul să dau totuşi de neisprăvit, dar să nu-i cer niciun număr de telefon, ci să încerc, aducând vorba de americanca despre care mi-a povestit domnul Ţuţea, să-mi dau seama după cum reacţionează dacă nu cumva între ei chiar s-a fost petrecut sau s-a legat ceva!… Al dracului gând! Mă bântuie de-acum!… Gata! îmi râde în nas, rânjitor… Şi nu de acum, ci de aseară, n-am vrut să recunosc că am dormit cu el sub pernă!… Aaaşa somn!…

M-am făcut că nu mă gândesc la el, la ea… Am zis că mă ţin tare şi ţin totul sub control… Ca şi când m-aş face că nu mă doare măseaua… Nu e cu putinţă!

Mă cunosc prea bine ca să mai rămân acasă!… De gândul ăsta nu-i chip să scap decât… decât înfiinţându-mă la redacţia

„Luceafărului”, să mă milogesc de individ, stimate coleg, dragul meu, spune-mi sincer, pe americancă, o ai lucrat cumva?! Vreau să zic te-ai couche avec?

…Este o întrebare vitală pentru mine, chiar dacă

răspunsul tău ar putea fi mortal… Ucigător, devastator pentru mine! Letal…

Ce mă fac dacă cumva ăla o a? Sau măcar dacă aşa o să zică?! Că o a… Ce? îl doare gura?!

Şi eu cum o să reacţionez dacă individul, de faţă şi cu alţii din redacţie, un Iulian Neacşu sau Suciu ori Velea, începe să se laude cum o a ei pe ea?!… Şi ea pe el… O să-l cred? Aş putea verifica întrebându-l dacă… dacă i-a văzut semnul de pe fesa stângă, unde eu aş fi putut-o muşca, dacă eram mai precaut, şi să-i fi lăsat un semn adânc, ca de fier înroşit în focul inimii mele blege, de cârpă, mă ţineam eu tare, şi când colo…

Aşa ar fi trebuit să fac! S-o însemn! S-o… sigilez! S-o… Măcar cu prima ocazie, dacă va mai fi una, la anul şi la mulţi ani!… Asta am să-i fac! O muşcătură adâncă, poate chiar două…

Dacă nu am făcut-o când trebuia şi când puteam s-o fac, stai acum mofluz şi fă-ţi planuri, care ar fi locul cel mai potrivit, cred că tot ca la vaci e mai bine, pe crupă, care? Amândouă, să nu se supere cealaltă!… Să muşc şi să însemn locul, teritoriu exclusiv al Băiatului!

Iubito! Vreau să muşc, să fiu pervers!… Dă-mi dantura de pe masă!

…Iar dacă nenorocitul o să fie convingător, iar eu o să-l cred şi o să-l ce? Arunc pe fereastră?…

En garde, nenorocitule! Unde mi-eşti, mincinosule?! Libidinosule!

Nimeni în toată redacţia… în afară de Cezar, la secretariat. Unde-s ceilalţi? La şedinţă, la secţia de presă! A ieşit bâlci mare cu dumneata! Cu mine? Cu ce-ai scris despre Picasso!…

Uitasem… Adică? Păi, Mihai a vrut să-ţi publice articolul, l-a dat la tipar şi după ce s-a tras tot tirajul a venit pricazul de la Comitetul Central, cu mare tărăboi, să se oprească difuzarea şi toată redacţia să se prezinte la secţie… Bătrâne, dar ce ai scris acolo?!…

Şi pe mine de ce nu m-a avertizat nimeni?! Nu m-au chemat nici să corectez şpaltul… Aşa face Ungheanu când

nu vrea să se afle dinainte de apariţia unui text cu probleme!... N-a ştiut nimeni din redacţie. Numai el şi Fruntelată!...

Dar ce are Picasso cu congresul PCR?! Congresul PCR? Păi aici e scandalul, că tot numărul este închinat congresului, iar textul despre Picasso cică nu se potriveşte nicicum! Sper că nu l-ai lăudat pe marele Picasso!... Rezolvă chiar el problema: dacă-l lăudai, nu se mai supăra nimeni!...

Băiat deştept Cezărică! Cum de nu este şi el la şedinţa de prelucrare? Aha, este în concediu! A venit doar când a aflat de scandal!... O să meargă în tipografie să facă rost de câteva exemplare din tirajul interzis la difuzare!... Până nu se dă totul la topit... Bine, o să caute şi pentru mine un exemplar!... Vreo trei! Plătesc!

Rând pe rând încep să se întoarcă de la şedinţă tovarăşii redactori... Feţe plouate, îngândurate! Când mă văd, se miră toţi, pe rând, fiecare. Ce mai caut pe aici?!... Pricep apoi: o să li se impute costul numărului, a fost tras alt tiraj, fără Picasso!... Fără marele Chicasso?!... Fără mine, în definitiv! Nu ştiu ce să fac... Să merg în birou la Mihai Ungheanu?... O fi şi el supărat? Pe mine?... Şi cât costă tirajul, domnule Neacşu?

Da, mă gândesc să-l plătesc eu! De-aia întreb! Am câteva sute de dolari la bancă!... Bietul Hagiu, îi vine inima la loc. Ce să fac, bătrâne, vine Crăciunul şi n-am de cârnaţi!

Mai aştept eu ce mai aştept, dar ADM tot nu apare... Mă prind şi că sunt unii stânjeniţi de prezenţa mea. Probabil că nu pot de mine să mă înjure cu tot năduful. Cine ştie ce le-au mai spus ăia la CC... Secţia de propagandă!... Te joci?!...

Te-a făcut idiot! Poftim? Aşa a zis: şi idiotul ăsta de Şeitan cine mai e?! Cine m-a...? Tovarăşul Leonte Răutu, el ne-a chemat la judecata partidului!... Ah, a pronunţat tovarăşul Răutu numele meu?!... Păi nu-s chiar un nimenea înseamnă! Tovarăşul Răutu?! Sunteţi siguri?...

Apare şi Mihai Ungheanu! îmi zâmbeşte amuzat.

Cum ai aflat?

Domnule, dar de ce nu m-aţi chemat şi pe mine la întâlnirea cu nenorocitul ăla?!

N-aveai ce să cauţi! Nu eşti din redacţie! N-ai nicio vină! Vina este a noastră, a mea!

Cum, domnule, tovarăşul Răutu, fac eu pe prostul, i-a luat Răutu apărarea pictorului decadent Pablo Chicasso?! … Păi atunci cum rămâne cu Brâncuşi?!

Ce-are Brâncuşi cu Leonte Răutu?! se miră ingenuu, cum îi este boiul, Gheorghiţă Suciu.

Măi, fraţilor! Voi chiar nu ştiţi ce a zis şi făcut şi dres nenorocitul ăsta când s-a discutat la Bucureşti testamentul lui Brâncuşi?! în 1953 sau când a fost?! De-acolo vin, din Impasse Ronsin, unde zac sute de sculpturi grămadă, zeci de Brâncuşi pe metru pătrat, nu ne-ar fi ajuns tot muzeul naţional de artă ca să le expunem pe toate… Mai duceam şi la Antipa câteva păsări şi alte cataroaie zoomorfe măcar! Norocul nostru cu tovarăşul care v-a muştruluit azi dimineaţă şi-a zis că nu mai pupaţi voi prima de şorici, o trece la sancţiuni disciplinare, ca să vă răscumpăraţi pentru îndrăzneala de a-l fi pus la îndoială pe marele Chicassău că n-ar fi nici măcar cel mai mare!… Păi Chicassou ăsta e mare artist, a revoluţionat pictura, dar Brâncuşi nu! Nici vorbă! Aşa a decis cine? Nu, nu Răutu! El a fost doar avocat, avocatul apărării, a apărat Pantheonul, să nu pătrundă prin efracţie cine? Un juvete?! Ce să caute un juvete în Pantheon?!…

Mai toarnă gaz pe foc şi Ungheanu, cu autoritatea funcţiei, anunţând solemn decernarea titlului de nepot al Rănitului pentru fraţii Oişteanu!… Adică nepot de frate chiar? Ta-su-i frate cu… Frate cu dracu-n persoană!… Se cruceşte toată asistenţa-n păr…

Dar de ce ascund, fratele meu, că-s fraţi, mă?! Chiar! … Eu înţeleg când te cheamă Orănştangovics să nu-ţi placă şi să profiţi de neatenţia publicului spectator ca să-ţi schimbi numele!… Nici mie nu mi-a plăcut cum îl chema pe tata. Bagi, de nu ştia nimeni din familie şi nici la şcoală dacă-i într-o silabă sau două, şi atunci am mai pus eu un *u*

şi acum am trei silabe! Sunt trohaic: Hagiule! Hagiule… Că iambi găseşti pe toate uliţele!… Dar de ce nu şi-au pus acelaşi nume fraţii Răutu şi Oişteanu!…

Oiştea-n cur să le bag la amândoi! interveni Velea concluziv.

Când se mai potolesc le povestesc şi eu discuţia cu Poghirc de la Paris! Da, pe Mircea Mirean îl ştiu toţi! A avut şi-o fată frumoasă aflu. I-a făcut curte bietul Grigore, Silviu Grigore, spre disperarea părinţilor… Grigore… Bietul Grigore… E clar, cu ăştia nu se poate discuta nimic cap-coadă! Sar de la una la alta ca puricii în mişcare browniană!… Iar la urmă ajung iar la prima de cârnaţi!…

Hagiu pare cel mai hămesit! Mata, domnule Şeitan, câţi porci tai până la Paşte?!… De ce până la Paşte? Aha!… Eu, niciunul, taie văr-miu şi pentru mine! Aha, doctorul de la Mangalia?!…

Sar toţi să se laude că au băut şi ei vreodată cu Aurică şi nu mai pot uita asta în vecii vecilor!… Şi ce frumoasă nevastă! Cu aşa nevastă nu-ţi mai trebuie să tai niciun porc!…

Hait! Ne uităm unii la alţii, iar apoi toţi la Gheorghiţă Suciu. Ce-a vrut să spună? Ce-am spus? Păi ce ai spus!… Adică, cred eu, că unele neveste ţin şi de foame, domnilor!

Iar cu altele, că altceva nu-ţi vine să le faci, bagi toată ziua la ghiozdan!…

Da, e clar ce a vrut să spună, dar cum se traduce asta?… Oricum, mare vorbă!

…Lălăială luciferică, nu mai ştiu cine a zis cândva. Bine a zis! Mi-aduc aminte şi mă ridic să plec. Întreb totuşi într-o doară şi cu dinţii strepeziţi, întreb de Aurel Dragoş Munteanu…

Şi ce aflu? Ia te uită!… A fost reţinut de însuşi tovarăşul Răutu, să mai discute ei, de-ale lor, după plecarea fraierilor!… Care ei?!… Şi ce-or fi având de vorbit?

…Spre seară primesc un telefon, ăla, mult aşteptatul, să mă prezint urgent în Piaţa Romană, la coloane, la locul ştiut, dacă vreau să aflu ce a vorbit Aurel Dragoş

Munteanu la secţia de propagandă a CC al PCR cu marele ideolog… A vorbit, a cerut şi a obţinut ca o tovarăşă ziaristă din America să-i ia un interviu tovarăşului înainte de congresul mult aşteptatul şi ăla…

Până mâine la prânz trebuie să depună prin tovarăşul ADM întrebările şi un CV… CV-ul îl are… Are şi acreditarea, mai rămân întrebările. Eu să mă ocup de întrebări!… Pentru asta am fost convocat atât de urgentisim!

Îmi povesteşte şi de Petre Ţuţea că l-a cunoscut, tot prin „Dragoş”… Dragoş în sus, Dragoş în jos, nu, nu-l cunosc! dar cum aşa?! este un domn foarte cunoscut şi foarte eficient! Expeditiv! Unul din cei mai importanţi ziarişti! Cum de nu-l cunoşti?!…

M-a simţit gagica! Mă ia de braţ, de stângul, iar eu o iau pe Magheru în jos… Este încântată că i-a ieşit mutarea cu interviul!… Probabil că ar fi avut de dat socoteală la ziar dacă nu ajungea să-şi facă şi o poză cu Fiara! Ce facem? Ce întrebări îi punem?…

Păi, zic eu, ar trebui să facem noapte albă şi să le gândim de şapte ori şi să scriem o dată, precum croitorii!… Ne-ar trebui o maşină de scris…

Cu aceste argumente reuşesc ce nici nu visam: un viraj de 180 de grade şi după 549 de paşi, număraţi, suntem în faţa liftului de pe Ana Ipătescu nr. ÎI A…

Mă uit la ea. Nu-şi dă seama cât sunt de emoţionat… Numai să nu apară cineva cunoscut… Nu apare. Intrăm în lift. La ce etaj? La… ultimul! Hai că-i prea de tot!… Evit să mă uit în oglindă, să nu se vadă că mă cunosc cu individul din lift… Ieşim din lift şi o luăm, ca-n urmă cu vreo zece ani, la stânga! De mii de ori am luat-o la stânga ieşind din liftul ăsta! Aproape că-mi vine să vomit!… Face câţiva paşi şi se opreşte să-şi caute cheile. Cheile de la uşa din stânga sau de la cea din faţă?… Mă apropii şi încerc să citesc, pe uşa din faţă, dacă scrie tot Viorica Moisil… Slavă Domnului, nu! E alt nume, iar pe uşa din stânga nu scrie nimic… Decât numărul de pe uşă… Liniştiţi-vă, oameni buni, cheile nu se potrivesc decât la uşa din faţă… Sunt

salvat!

Nu mai recunosc nimic din sufrageria în care am băut cândva câteva cafele… Cu caimac adevărat… De câteva ori am râşnit eu cafeaua… înseamnă că doamna Moisil… Dumnezeu s-o hodinească…

Încropim nişte întrebări, mai întâi pe franţuzeşte, apoi eu le traduc în româneşte, iar ea se tot bagă să audă cum sună pe româneşte.

După ce facem juma de treabă, adică vreo şapte-opt întrebări, gagica… Băi, gagico, dar legi bine cuvintele… o dă pe româneşte, îmi cere să facem întrebările direct în româneşte şi chiar noi doi să uităm de limba lui Voltaire de-aici înainte. Voltaire sau Victor Hugo?…

Mda, e de o lună la Bucureşti… N-ar trebui să mă mir aşa de tare… Acelaşi manual? Acelaşi, de bază. Mi-arată *Piteştiul*, îl frunzăresc, plin de semne discrete, cu mină O, 5, o mulţime de exclamaţii… Plus o gramatică, două dicţionare, mi le arată, bucuroasă că pe o copertă este şi numele meu!… Un mic colţ dedicat limbii române… Le-am luat cu mine şi când am fost în Rusia! Iar gramatica asta, alta, o aduce din dormitor, carte de căpătâi, am cumpărat-o la Moscova! E cea mai bună!… îi vine ei mai uşor să înveţe prin intermediul limbii ruse, limbă slavă… Engleza mai mult o încurcă cu falşii ei prieteni!…

Câteva ziare româneşti prin casă… îmi place uşoara dezordine din cele trei camere! Dormitorul rămâne însă undeva departe, terra incognita, nu mă invită să-l văd, nici baia, în care se intră direct din dormitor, ci doar wc-ul de la intrare… îl onorez cu năduf: Adică n-o să se întâmple nimic?! Cucoană!… Nu te juca cu focul!…

…ADM a avertizat-o care sunt obiceiurile strămoşeşti: de pe lista de întrebări vor fi selectate câteva şi va primi răspuns numai la acele va prosuri… Prea puţin probabil să dea ochii cu Fiara… Sau să dea numai mâna, să-şi zică bună ziua, ea să primească hârtia cu răspunsul la întrebări şi după ce şi-a băut cafeaua şi au schimbat câteva banalităţi. Tovarăşul să se ridice, este aşteptat pretutindeni în Ţară şi pe toată planeta, nu are timp mai

mult de pierdut cu ea, oricât ar fi ea de sovieto-americancă!...

Ce putem face?... Tac şi mă mai... exprim câteva întrebări, îi plac. îs destule? Davolno? Pricepe şi-mi răspunde şi pe româneşte: Destule, destule!...

Îmi face semn şi ieşim pe balcon, balconul larg, alături, în stânga perechea, cele mai frumoase balcoane din Bucureşti... Mă cercetează mirată: Nu-ţi place vederea panoramată?!

Ce să fac?... Simt că dacă-i voi spune că alături, la uşa cealaltă, în balconul alăturat, am copilărit eu anii mei cei mai frumoşi de burlac întârziat, aş face-o să se răzgândească, să uite de aiureala aia cu... O iau de mână şi nu se opune. Şi tu ce faci toată ziua în Bucureşti fără mine?!... Numai la tine mă gândesc!... Te gândeşti la mine şi cu cine faci ce faci? Ce lume vezi?! Ai fost şi pe la Ţuţea, mi-ai stricat plăcerea, voiam eu să te duc!...

Dragul meu... Cu accent pe a doua silabă... E mai bine că a fost aşa!... Singură, mă mişc mai bine, mai uşor! ... Nu te superi! Nu mă supăr! Maladeţ!...

Ar trebui să găsim un loc unde să putem sta de vorbă neascultaţi de nimeni... Aici, şi arată în spate, spre cele trei camere din spatele draperiilor ce flutură în uşa balconului, am găsit deja două microfoane... Ştiu la ce te gândeşti!...

N-am încotro! Libertatea gândurilor... Gânduri nebune lăsate în libertate, nesupravegheate...

Eu nu m-am răzgândit, dar oricum nu aici e locul cel mai bun... Să caut eu un loc unde să putem sta de vorbă ca lumea? Avem de vorbit nişte lucruri extrem de importante! Hai la hotel

Nord, unde directorul mi-e prieten!... Stăm de vorbă şi atât!... Bine, vom merge acolo mâine sau poimâine!... Mă iei tot de aici, din piaţa Romană...

Până atunci înapoi la Fiara!... Eu am să-i fac un bilet, o scrisoare, pe care i-o dai dacă te vezi cu el. Ei nu ştiu că tu ştii suficient de bine româneşte ca să-i spui aşa: Domnule Preşedinte... Zi după mine!

Domnule Preşedinte!

…Domnule preşedinte! Am un mesaj foarte important pentru Dumneavoastră…

Am un mesaj pentru Dumne… vastră…

Dumnea… Dumneavoastră! Dumneavoastră… Şi-i întinzi plicul. Are să fie de faţă un translator de engleză… Nu te va putea opri, împiedica, empecher! Fac eu textul până mâine la prânz.

Şi ce-i scrii acolo?!

Cât de mult îl iubeşte tovarăşul Gorbaciov şi adversarii acestuia!… Ce să-i scriu?! Povestea cu Gorbaciov şi Basarabia, pe care mi-ai spus-o! Nu mai mult de cinci-şase rânduri!…

Dacă deschide foaia şi citeşte, cu tine de faţă, s-ar putea să te întrebe din partea cui ai venit la el… Se pare că ştie binişor ruseşte. Cu ce română mai ştii şi tu de-acum, şi ce-o să te mai învăţ eu până la… Chiar, ar trebui să exersezi singură cum să-i vorbeşti, ia încearcă!

Acum, aici?

De ce nu? Why not? Be cause mi-e foarte frig! Te ţin eu în braţe! E o idee foarte bună!… Tu ai multe idei bune! De unde ai atâtea idei bune?… Ana are mere. Un coş cu mere este pe masă!… Ale cui sunt merele?… Hai! Eu eram Ceauşescu! Scaji!

…Domnule preşedinte! Vin din partea de legionari din tute ţările!… De la America! Ei te iubesc şi ajută la dumnevastă!… Numai ei…

Bravo! Meriţi… Ce merit? Ceva ce numai eu îţi pot da! Ce? Vrei să vezi? Să pipăi?! Vrea, dom’le, dar numai atât!…

Gagicovule, zău că tu nu eşti zdravănă!…

Cu greu se îndură să se depărteze de mine şi să lase din mână vrabia… Vrăbetele, pentru aia de pe gard!… Nu cumva îi este ei mult mai greu decât mie?! Nu m-am gândit până acum decât la mine şi prea greu nu mi-a şi nici nu mi-e… Dau şi eu cu gura!… Pentru impresie artistică… Dar pentru ea nu se poate să nu fie al dracului de greu fără băiatu’… Eu mă văd cu dânsul zi de zi… Mi-e mult mai

uşor!… Ce noroc am!

Hai să ne plimbăm… Adică să plecăm de aici ca să stăm de vorbă neauziţi şi neascultaţi din celelalte capitale ale lumii!… Două microfoane?!… înseamnă că este un apartament închiriat numai la turişti străini! Am auzit eu ceva… Iar în apartamentul de alături?! Didina, săraca, nu mai stă de multişor… Cine locuieşte?… Numai de la doamna Haiduli o să pot afla… Sau de la nenea Ioşka!

Ieşim din bloc nereperaţi de nimeni… O luăm spre Piaţa Victoriei! Mă ia de braţ şi intră direct în subiect: ţi-aduci aminte de administratorul cimitirului? Care? mă fac eu că l-am scos din minte încă de-atunci. Cimitirul la care am fost amândoi! Filantropia?… Groparul?

Nu e gropar! E administrator, adică ce face acolo?! Nu e de fapt nici administrator! Sau este mult mai mult! Ai avut mare dreptate!

Păi ce dreptate am avut dacă nu este gropar, cum am zis eu?!

Ai zis că nu are priviri de administrator de cimitir! Ţi-aduci aminte? Dar de care? Ce este? Ce fel de priviri…

Este tot un fel de administrator, dar pe un… Pe un cimitir mai vast? încerc eu s-o ajut. E fericită: nici nu ştii ce multă dreptate ai! Ba ştiu iubito, ştiu poate mai bine decât tine, dar n-am voie de la Matei citire să-ţi arăt, trebuie să fac pe fraierul: Fă-mă şi tu să înţeleg!

Îşi caută cuvintele. În ce limbă?

Ai mai fost la cimitir?

Nu! L-am întâlnit însă în altă parte!… Unde, bre? La sinagogă?!

De unde ştii? Am zis aşa şi eu, la întâmplare… Mai bine jucam la Loto!… Puteam să pun pariu că n-ai să calci pe la sinagogă! Ce-ai căutat?! M-a dus Dragoş!… Dragoş?! Iar Dragoş?!

…A vrut să-mi arate Bucureştiul! Şi mi-a lăudat sinagoga, cică-i una dintre cele mai… Dar ce-i cu tine?!

Îi mărturisesc cât îl cunosc de bine pe individ, care? Dragoş! şi că mă deranjează ideea că-i face curte! Am luat-o la sigur. Ba mai bag şi o măgărie, de care nu mi se face

ruşine decât târziu, acasă, când rămân singur… Şi zic: s-a lăudat la toţi colegii din redacţie că aşa şi pe dincolo, cu americanca!… Poftim?… încerc s-o dreg: că e foarte sigur de ce o să urmeze! Că n-o să-i rezişti!…

Ivanuşka, prostiile astea le puteam discuta şi în casă! … Eu am altele de vorbit cu tine aici! Dacă mai aduci vorba de… Gata, tac!

Vorbeşte, nu tăcea! chiar mi-era dor să te aud, dar nu vorbi aiurea…

Ziceai de domnul administrator că nu e chiar… Dar ce e?

Este un personaj ciudat!… Rabinul i-a dat multă atenţie!… Specială! Iar Dragoş, se cunoaşte bine cu rabinul, rabinul ne-a oprit la masă, era timorat de-a dreptul de prezenţa administratorului! Parcă-l vedea pe papa de la Roma!…

Încerc să fac pe miratul: Şi pe cine vedeau?!

Încă nu-mi dau seama. M-a invitat să mai trec pe la el!… Şi te duci? Nu ştiu… Tu hotărăşti. Eu?! Mi-a zis că pot veni cu tine, s-a scuzat că nu a fost prea politicos rândul trecut… Dar cică avea o criză de bilă!…

Mă stăpânesc cu greu să nu-i spun că avea la criza de bilă şi câţiva musafiri… Ar însemna să-l dau de gol pe nenea Mateievicescovici!… E prea devreme!

Ştii ce e ciudat? Ce, daragaia maia?

Mi-a zis că pot veni şi cu „domnul profesor”!… Tu, adică!… Eu, cine altul?

Iar eu, ţin bine minte, când te-am prezentat, nu i-am spus că eşti decât un prieten de familie… Nu am pronunţat cuvântul de ocară, profesor! îţi dai seama?!

…Adică mă cunoştea dinainte?

Altă explicaţie care ar putea fi?

Păi, daragaia mea, au mai fost şi nişte musafiri de taină, care s-or fi uitat pe fereastră după fraierii din cimitir, care cred poveştile cu mormintele de la Marea Seacă… Dar mă dau în altă vorbă:

Aţi vorbit de mine la sinagogă?! Da, dar fără să-ţi spună pe nume şi în ruseşte, am înţeles numai noi doi!… S-

a vorbit la masă în vreo cinci limbi!… Chiar, ia să le număr: ruseşte, englezeşte şi puţin franţuzeşte, în idiş de câteva ori, româneşte, iar la cererea mea au vorbit puţin şi-n ivrit, am vrut să aud cum sună!…

Au vorbit rabinul şi… omul nostru, intervin eu, văzând că ezită cum să-i spună domnului administrator. Omul nostru, da, i-ai zis bine… Am rămas mirată de Dragoş, ştie ceva ivrit şi el. Nu, a zis că nu-i evreu!… Mai aveţi timp! a completat omul nostru şi am râs toţi!

…Omul nostru!

…Adică vrei să spui că omul nostru mă cunoştea deja? De unde ştia cine sunt? Din vedere?! Din piaţa Matache?!

Numai tu poţi să ştii!… De la televiziune?

Rabinul ştiu bine că mă ştie!… Sunt pe lista lui neagră, jigodia!

…Vrea să ştie de ce, ce listă? e vorba, poveste lungă, complicată, daragaia, nu am timp să-ţi explic acum!

Despre Ceauşescu ce au vorbit? A vorbit mai mult prietenul tău… Prieten?!

Dar spune-mi, cum ai ajuns la… la mormântul de la cimitir?! Cine ţi-a dat informaţia? Atât de exactă?! Rabinul?

Ţi-am spus că am fost la Leningrad, nu?! Şi la Moscova! Doar nu era să mă duc pentru Ceauşescu! M-am dus pentru tata!… Să-i iau urma! Să aflu tot ce se ştia la comunitate!…

Le-ai spus că eşti fata lui? Ştiau foarte bine asta… Nu poţi pleca din Rusia, ca şi din România, fără acordul şi ştiinţa comunităţii, a rabinului, sau cum vrei să-i spui! Am cerut dosarul – însă n-a zis dosar, pe româneşte, ci un cuvânt rusesc, dar l-am uitat! Totuşi am înţeles că este vorba de dosarul tatii… Al nostru, al familiei! Am avut norocul că am dat la comunitate de un unchi, văr al maică-mii! Mi-a vorbit de biata mama ca un îndrăgostit, lucruri frumoase, aşa de nostime!… Complet necunoscute… Au copilărit împreună… Au vrut să se căsătorească… Dar a apărut Saşa!

Norocul meu!

Eu nu prea am apucat să stau de vorbă cu mama, aşa, ca-ntre femei!... E handicapul meu cel mai grav... în schimb, despre tata, mi-a vorbit puţin şi fără nicio plăcere! Am simţit că l-a detestat... Nu mi-a dat explicaţii, deşi i-am cerut! Mi-a dat doar informaţia cea mai scurtă: numele tatii, dinainte de a veni în Rusia... El m-a învăţat să merg la Bucureşti, la comunitate, să spun că sunt fiica unui văr de-al tatii şi că vreau să pun o floare la mormântul său!... îţi dai seama ce mutră am făcut când am auzit de mormânt?! ...

Şi ce mai scria în dosar? în dosar nu scria nimic de mormânt, atâta doar că a venităin România şi s-a înregistratla comunitate în martie 1941, cu nume schimbat, Alexander Nicolaievici Roller...

Şi unchiul tău de unde ştia de România, de mormânt? N-am întrebat!... Doar de mama am întrebat, dacă a ştiut de tata, de mormântul lui Papaşa... Imaginează-ţi: a ştiut de mormânt... Mă depăşeşte povestea asta!... Trebuie să mai merg o dată la Leningrad, am adunat un sac de întrebări!... Nu vii cu mine? Când? După ce rezolvi ce ai de rezolvat cu Ceauşescu al vostru! Cum merge operaţiunea de salvare?

Prost! Mi-am pierdut elanul!...

La sinagogă ce ziceau de Ceauşescu?

Numai de el s-a vorbit!... Ştiai că a vrut să demoleze sinagoga?! Asta ce prostie mai e?!... Aşa zicea prietenul tău Dragoş, dacă am înţeles bine! La plecare, mi-a arătat unde a demolat cea mai veche biserică din Bucureşti... La doi paşi de sinagogă! Nu a convins pe nimeni!

Cine?

Dragoş, când a spus de sinagogă, zicea că are el informaţii sigure!... Poate n-am înţeles nici eu bine!... Am refuzat să mi se traducă mereu în ruseşte sau englezeşte... Era deranjant pentru toată lumea!... Dar am înregistrat dacă vrei să asculţi!... Şi să-mi traduci şi mie ce nu înţeleg! Ce zici?

Văd că te descurci destul de bine pe româneşte! Sunt

gelos că nu te-am învăţat eu!… Am tot uitat! Când iau de la tine cărţile şi catastiful acela? Ţi le puteam da şi-n seara asta, sunt acasă!… Ne întoarcem? Lăsăm pe altă dată!…

Abia apoi înţeleg şi reacţionez normal: Zici că ai înregistrat discuţia de la sinagogă?… Am şi eu un hoby… înregistrezi şi acum? Putem verifica, cine ştie, poate, fără voia mea… Din obişnuinţă!

Descalecă traista de pe umăr şi o deschide sub ochii mei holbaţi. Numai să nu-mi scape pe jos!… Oh, ce păcat! Am lăsat acasă jucăria!…

Şi ochii ei, jucăuşi şi ei, se bunghesc la mine de sub ciuful blond căzut pe frunte, batjocoritori.

Cred că m-ar interesa să aud ce au vorbit…

Am impresia că lucrurile cele mai interesante le-au vorbit când monsieur Dragoş a trecut în altă cameră să dea nişte telefoane şi m-a invitat şi pe mine să-mi arate sinagoga… Mi-a dat toate explicaţiile, cunoaşte bine religia… Mi-a spus că la fel de bine cunoaşte şi alte religii. Coranul, budismul… Cred că a făcut-o înadins, ca să-i lase pe cei doi, pe cei doi tartori?! să vorbească fără martori… Au mai dat-o şi pe idiş, dar mai mult pe româneşte au vorbit!… Dar n-am înţeles multe!… Dar am înregistrat totul!

…Am mai făcut şi alte înregistrări, inclusiv la domnul Ţuţea am înregistrat, trebuie să ne facem timp să le asculţi pe toate. Unde? în parc?!… Dar nici la hotelul unde mă tot inviţi nu e sigur!… Cât mi-am dat eu seama, unele înregistrări sunt foarte importante şi tot pe atât de periculoase!… Cred că e bine să le asculţi cu hârtie şi creion în mână! O să ai multe de notat! Iar apoi şterg totul! …

Eu, ca Bulă, altceva nu reuşeam să am în cap: Măi, fato! Lucrurile s-ar simplifica dacă te-ai hotărî să te porţi ca o femeie normală!… Nu crezi că devenim caraghioşi?!… A trecut aproape o lună de când faci pe castelana castă! Ai demonstrat destul ce ai vrut să demonstrezi!

Ce? Ce am vrut să demonstrez?

Ce întrebare mai e şi asta?!… Pe mine mă întrebi?!…

Te întreb pentru că n-ai înţeles, am impresia! Ce mama dracului să înţeleg?!

…Auzi la ea, să nu se mai culce cu mine ca să fie sigură că nu din pricina asta, nu, nu pentru serviciile sex-erotice ce i le aduce băiatul, nu pentru calitatea acestor servicii îi toarnă la mine pe rabinii de pretutindeni, cu tot ce au sub chipă, sau cum naiba se cheamă tichia mamii lor!…

Adică îşi trădează oarecum stirpea ei cea evreiască! … Dar de ce o face?! Pentru că, domnilor, chiar înainte să mă cunoască pe mine, ca vrednic reprezentant al virtuţilor neaoşe, carpatopontice, ea s-a simţit profund îndatorată, ca evreică, faţă de urmaşii lui Burebista!… Ai lui Dromichete, mai bine zis!… Singurii din Europa nazistă care au avut grijă de evrei să nu dispară prea devreme de pe pământ! Ci să mai rămâie să sufere cot la cot cu noi! E prea devreme să se retragă la timp din istorie! Ar însemna sabotaj curat!…

Numai că urmaşii lui Davidşi Saul stau prosteu recunoştinţa şi au cam speriat-o pe cucoană cu nişte planuri de-ale lor care ne privesc foarte îndeaproape cică! Doar că pe invers!… Cam vor să ne belească!… Iar recunoştinţa incomodează!… Nu-i bună la nimic!

…Iar ea, care a aflat mult mai multe decât mi-a spus, vrea să fie sigură că atunci când îmi va spune tot ce ştie, ea nu se va afla în ceaţa şi confuzia de după un moment ceva mai lung de extaz erotic, amoros… Post coitum! Vestitul!…

Ci din raţiuni strict raţionale! La rece gândite, departe de ardoarea conjugării noastre… A trecut… A fost cândva!… Abia o amintire nesigură… Chiar?! Chiar s-au întâmplat toate amintirile care nu mă lasă să adorm în pace?!

Nu pari normală, prea liubimaia!… Fii atentă, nu întinde coarda prea mult! Mă abţin eu cât mă abţin, dar să nu fii prin apropiere când am să explozie!… Neant, străpuns până-n… până-n bigă!

Parcă mai degrabă m-aş cruci de ce-a putut să-i fete

şi băieţi mintea!… Dar parcă ar merita să o iau puţin şi-n serios!… Psihologia asta feminină… Cică-i mare mister!… Mai e şi evreică… Fostă rusoaică!… Actualmente americancă, cu şanse frumoase de a se români, atât cât mai încape!… Nu-i de mirare că nu poţi s-o pricepi!… Dar eu tot aş zice că n-am ce pricepe!… E prea complicat pentru săracul Bulă din căpăţâna me! Cum vine aia, după tot ce a fost, să nu mai urmeze nimic?!… Măcar încă o dată sau de enşpe mii de ori!

Mă scoate din buimăceala mea cu o vorbă neaşteptată: s-ar putea să facă ea rost de o ascunzătoare pentru cei doi amanţi! Ce vorbeşti?! De Ceauşescu vorbeşti? Soţul şi soţia? Dar de cine alţii?!…

Ah, Ioane Şeitane, cum mi-ai complicat tu mie viaţa?! … Ah, Zveltuţo, cum m-ai umplut tu de tine ca de-o boală cronică şi nevindecabilă, congenitală!…

Uite că a priceput! Ce boală?! M-ai umplut tu de viaţă!… Viaţa ca o boală?!… Evident, doar viaţa ce altceva este decât o boală care se transmite pe cale sexuală! Numai pe cale sexuală!… Ea, Sve, dixit asta!…

Eu ştiam că moartea… Post coitum, omne animalis… Dar mă opresc şi mă las păgubaş! S-o lăsăm să mai înveţe româneşte, că eu m-am săturat de atâta francofoniseală! Dacă nu-i umbla aiureala asta prin cap, cu abstinenţa de la serviciile firmei, şi am fi stat de vorbă ca lumea, între perini şi cu cotonoagele pe pereţi, şi cu altă stare de spirit faţă de limba maternă a tătâne-su, acum ar fi ştiut bine româneşte, pe cât e de silitoare şi de dotată! Şi mai ales devotată!…

Dar, stai puţin!… Cum a zis adineauri, că ce-i viaţa? îi cer să repete şi a doua oară nu-i mai vine! N-a băgat de seamă!… Noroc cu memoria mea selectivă, care uită de stinge, dar nu uită nimic din ce merită înnemurit: viaţa este o boală care se transmite pe cale sexuală?… Merge! Merge chiar prea bine! Cu precizarea: sex normal! Ţărăneşte! Ciobăneşte! Româneşte!…

Ce e? La ce te gândireşti?… Mă umflă râsul. Eşti… eşti adorabilă!… îşi dă seama şi se corectează: La ce te

gândeşti?... Aşa-i corect?... La Ceauşescu. Unde vrei să-l ascunzi?! mai bine ascunde-mă pe mine!... Sau noi amândoi! Să nu mai ştim de nimeni!... Aşa, vreo săptămână! Ca la Paris! Micul Paris...

Alo! Domnule Şeitan! Nu te aşteaptă acasă copchiii? ... Nu cumva nu se culcă niciunul până nu vine papă să le spună noapte bună, domnilor, noapte bună! Şi blânda lună să vă şoptească la ureche noapte bună, domnilor, noapte bună! Şi blânda lună să vă...

Rămân mut, trăsnit, cu ochii beliţi etc... De unde ştii tu ce le cântam eu copiilor când erau mici?! Tu mi-ai montat microfoane în casă! Tu sau...

Apoi mă prind! Manualul de limba română fără profesor! la care coautorul de faţă a imaginat o povestioară naivă, de abecedar... Cu copii şi cu basme şi poveşti de adormit Măriuca şi Ionuţ!... Cum de şi-a dat seama că este de mine şi despre puradeii mei scrisă? Dom'le, numai dacă chiar că mă iubeşte-şi putea da seama. I-o zic în faţă: Măi, haziaika, dar tu chiar mă iubireşti, mă! ...

Te miri? Nu mă mir, dar mă doare că nu mă laşi să te liublesc şi eu! De ce eşti egoistă şi numai tu, eu nu?!...

Ne mai jucăm puţin cu vorbele, în acest subdialect nou al limbilor indo-europene cunoscute şi bine malaxate, apoi trecem la ordinea de zi: Nicolae Ceauşescu!... Mă priveşte adânc, oprindu-se să dea importanţă cuvintelor, nu mai e de joacă: Ceauşescu al vostru chiar trebuie salvat!...

Mă uit în jur: a ales bine locul. La doi paşi de bătătura rămasă în locul unde se înălţa cândva statuia victorioasă şi cinică a victoriei sovietice asupra armatei române trădate şi abandonate de un rege pârât! Un...

Chiar simt un suflu rece că bate pe aici, printre copacii din parc. Vârtejul istoriei?... Ne-a prins şi pe noi, noi doi, în cuprinsul său neiertător? Nu mai putem face pasul înapoi sau alături?... Am intrat în hora timpului?... De ce spui aşa? Ce ai mai aflat?

Multe! Inclusiv cum vor să-l omoare!... Să-l omoare?

Nu le e destul că-l dau jos?! Când?... Mai avem timp să... Să ce, neputincios jalnic?!... Mă ia de braţ, amândoi înfrigurați: nu cred că există în momentul de faţă persoană mai... mai periculoasă... vreau să zic într-un pericol mai mare decât sărmanul Ceauşescu!

Încremenesc. Ce-a putut să afle despre... despre omu', ca să-i spună cu atâta jale în glas, chiar compătimire, sărmanul?!... Sărmanul Ceauşescu!... Cu o voce pe care nu i-am mai auzit-o! Sărmanul Ceauşescu, aşa a zis, adică pe româneşte! Din greşeală?... Chiar ştie ce a zis? îi cer detalii, ce-o face să vorbească aşa?! Ce-au mai zis ăia trei la sinagogă?

La ambasadă, adică a Americii, acolo am aflat o mulţime de... Părerile sunt împărţite!... Numai că cei care sunt de partea lui Ceauşescu se cam feresc s-o spună în gura mare, aşa cum fac ceilalţi!...

Ai auzit de Pacepa, nu? Cine n-a auzit?! Ce-ai auzit? Spion american! Toată lumea ştie că... Tace. Apoi, fără să mă privească, îşi continuă drumul lăsându-mă în urma ei cu câţiva paşi şi cu gura căscată: Niet!... Niet a zis? Adică? A fost omul ruşilor!... Omul ruşilor? L-au păcălit straşnic pe Ceauşescu... Cea mai mare păcăleală din palmaresul său! Ruşii i-au făcut-o!...

Apoi îmi explică, dacă înţeleg eu bine! căci se ambiţionează să se poticnească la tot pasul vorbind româneşte, Ceauşescu s-a supărat pe americani că n-au jucat cinstitcu el!... Că i-au băgat în casă un spion american!... Şi de aici, odată cu supărarea şi neîncrederea, suspendarea unor proiecte comune, româno-americane, care le picaseră prost de tot la tot lagărul socialist, cu Moscova în frunte!... Erau înnebuniţi toţi la Moscova, la Varşovia, nu cumva să se facă cele stabilite între Carter şi Ceauşescu!... Ştiai?

Carter? Molâul ăla?

Unii, de la ambasadă, spun că a fost cel mai capabil dintre preşedinţii americani!... Niciunui alt şef de stat nu i s-au acordat la Washington, la Casa Albă, onoruri la fel de mari cum i s-au acordat lui Ceauşescu de către Carter!...

Nici chiar reginei Angliei! Măcar pentru asta ar trebui să…

Pacepa omul ruşilor?…

Nu ştiu a cui a fost ideea cu Pacepa ăsta, să se dea spion american. Mă rog, să-l facă pe Ceauşescu să creadă că! Dar au reuşit în felul ăsta să-l rupă de americani! Deştept lucrat!

Bine, bine, l-au păcălit, dar până la urmă nu şi-a dat seama?

Când şi-a dat seama, după un an sau doi, a fost prea târziu… La Washington era alt preşedinte, altă echipă, altă politică faţă de Europa de Est… Nu mai era nevoie de Ceauşescu! A pierdut trenul! Trecuse momentul… Sau cum ziceţi voi, românii, n-a fost să fie! A câta oară?!

Vorba asta de unde o ştie? De la Ţuţea, probabil. Telepatizăm, aşa că mă întreabă de Ţuţea, când îi facem o vizită?… Mai zi de Ceauşescu şi de ambasadă! Da, am cunoscut la ambasadă un american care vă iubeşte foarte mult. Mă mir că de mine nu s-a ferit!… Iar tot ce mi-a spus se potriveşte cu ce au vorbit la sinagogă, omul nostru cu rabi Moses!

Ce ţi-a spus?

Şi-a luat notiţe într-un carnet aflat în tolba cu minuni. Nu cumva mai are şi chistoletul?… îl scoate, de carneţel e vorba, şi caută din ochi o bancă mai la lumină, eu mă uit după una mai la umbra întunericului, lasă-l naibii de carnet! l-l smulg şi-l bag în buzunarul meu. Şi trag de ea spre întunecimea dinlăuntrul parcului, nu prea ştiu exact ce este în capul meu! Boje moi! Iubito, fă-te că nu vrei, dar lasă-te în voia voii mele! Suntem urmăriţi! Vrei să rămâi fără carnet?!… E cineva care… S-a ascuns acum după copacul ăla…

De mult nu m-am mai felicitat de deştept ce sunt! Dar chiar că merit! La fix mi-a venit ideea cu urmăritorul, drăguţul de el! I-aş da o bere, chiar două, dar de unde să-l scot?!… Nu ne urmăreşte nimeni. Dar asta rămâne între noi! Pentru Svet, mai departe, alarmă de gradul trei! Suntem filaţi!…

Iubito! Trebuie să ne prefacem că ne… Nu, nu facem

nimic, nu ne ci doar ne facem că, iar de la distanţă şi pe întunericul ăsta n-o să-şi dea seamă că noi nu!… Nu, nu ne. Vino pe genunchii mei, mai… mai în poală… Numai aşa, pentru poză!

Daragoi moi, dar chiar ar putea să ne facă vreo poză! … Aha, de-alea în infraroşu, nenorociţi!?! Aoleu! Şi or să vadă din poze că ne-am prefăcut numai?!… Ar însemna să-şi dea seama că noi trucăm, că ne vedem de fapt pentru cu totul altceva!… Nu pentru ce am eu în cap de vreo câteva săptămâni încheiate şi nu-mi iese, domnule, nici cu poliţia!

…Crezi că vor analiza fotografiile şi-şi vor da seama că între noi n-a fost nimic, adică au fost între noi un pardesiu al tău, altul al meu, şi fustă, şi pantalonii mei, şi… Că nu am dat nimic la o parte din calea fericirii noastre!… Ne dăm de gol dacă mimăm numai!… Tace… Şi tace iar! Şi tace întruna! Vorba lu-ăla: restul a fost tăcere!…

Ce era să zică?! Idiotule?!… Tace ea, tac şi eu şi ne vedem de treabă. Tace şi după. Post… Până târziu, la ieşirea din parc, când îmi cere cu glas uşor răguşit carnetul. Lasă-l la mine… Tot nu înţeleg eu ce ai scris! Şi-l aduc când mergem undeva să ascult şi înregistrările!

Nu mă întreabă unde o să mergem… Deci… Deci s-a vindecato-am de… Intrăm în normalitate?… Nici nu se putea altfel până la urma urmelor!…

Şi aşa, din nimica, mă trezesc cu gândul şi mai ciudat decât al ei că de acum înainte, eu, ar fi frumos din partea mea să nu mai povestesc nimic, nimănui, din ce va mai fi de ne-povestit despre ce a vrut ea să nu mai facă, dar n-a fost destul să vrea, căci n-a vrut şi mai sus-semnatul… N-a avut consimţământul meu, şi treaba asta nu se poate fără împreună simţământ!…

Dar am să mă abţin măcar de la asta, de la povestit! Ca un fel de compensaţie? Ca o declaraţie mută de… de respect, parcă. Stranie idee! Dar de ce mi se pare totuşi atât de potrivită?!… Pentru că ea n-a mai comentat nicicum?!… Nici în timp ce! Ce să mai fi spus?!…

Nu, nici vorbă să mai spună vorba aia nenorocită! Sau altă vorbă! Măcar ca să-mi dau seama că e sau nu iar

supărată!… Iar dacă nu e supărată înseamnă că e… Că e cum, mă, caraghiosule?! Satisfăkută?!…

N-are de ce!… Chiar dacă nu cunoaşte proverbul arab pe care nu ştiam că nu-l mai pot uita, ăla cu contactul sexual făcut în pripă, hoţeşte, fugitiv, din goana trenului sau eventual pe o bancă într-un parc la o oră când pot să mai apară trecători zgribuliţi… Decât un sex contact de-ăsta, aşa, în grabă şi pe furiş, cu fereală şi auto-cenzură, mult mai mare e plăcerea unui strănut sănătos, din toţi rărunchii!… Zău aşa!… Hap… Hap-tschu!… Zdarova!

…Prea mare lucru n-am înţeles, dacă stau şi mă gândesc bine! Cinstit cu mine însumi şi cu toată lumea! Ne-am bătut joc de tot ce a fost până acum!… E clar, nu se poate ca asta să fie ultima volta, cea care contează pentru amintirile depănate la gura sobei peste ani şi ani, în singurătatea crepusculară a unui asfinţit new-yorkez!…

Dar de aici mai departe, ce-o mai fi să fie, mucles! Nu jur, ci doar o să încerc. Cu toată ardoarea ratată a acestei clipe, numai să n-o pierd! Cel puţin în momentul acesta mi se pare singurul gest de cavaler sans reproche care-mi stă în putinţă! Şi în cuviinţă!… Promiţi? Promit! Ce? Că e numai treaba mea, afacerea şi povestea mea, i-re-latabilă pentru urechi străine! Dacă, cum, cât, când, unde şi de câte ori ne vom mai iubi vreodată, asta nu mai are legătură cu subiectul! Nu vreau să manipulez pe nimeni! Ar însemna să vă distrag atenţia! Altul este subiectul! Nicolae Iorga la început, iar acum, în ultima vreme, Nicolae cestălalt! Nu vă place subiectul? Nici mie! Dar e lucrul dracului ce a urmat!…

…Am condus-o deci până în faţa blocului! Cel mai frumos bloc de pe cea mai frumoasă stradă din oraşul cel mai frumos din cea mai frumoasă ţară de pe planeta şi ea, cea mai frumoasă!… Din galaxia cea mai… Ana Ipătescu 11 A… Mergeţi şi vă convingeţi!… în cel mai frumos apartament ocup patul din camera cea mai frumoasă!… Pat dublu, nupţial!… Treci tu la perete! îmi place să stai în dreapta mea!… Mi-e indiferent! N-o să-ţi mai fie de-aici înainte!…

La ce te gândeşti, milâi moi, de zâmbeşti aşa de… aşa de… Aşa de cum? Nu ştiu să spun pe româneşte!… Şăgalnic, ştrengar, şiret, şui?… Şui? Nu, nu prea merge… Hai sus!… Am să-ţi spun sus la ce mă gândeam… Dar sus o întreb eu, din priviri, de ce? La ce bun am mai urcat?!…

Şi poc, cu întrebarea răspuns, în moalele capului: nu vrei să vezi bârlogul Fiarei?… Hai încoa!…

Unde, femeie?…

Tişe, tişe!…

Mă bagă în bucătărie, din bucătărie în balconaşul de la intrarea de serviciu, o deschide, ştiam de scările astea înguste, acum urc prima oară pe ele, unde, la mansardă, la etajul şase…

Tişe, tişe… Ajungem la o uşă, singura pe palier… Liftul ăsta prăpădit merge? Şi încă cum?! Ştii de unde vine? Nţ! Din subsol, din garaj direct aici! Ce zici? Adică? … Deschide uşa, îmi face loc să intru eu primul… Poţi vorbi tare, aici nu mai sunt microfoane! Dar ce-i aici?… Apartamentul prezidenţial! Nu-ţi place? Nu-i destul de mare?…

O mică inspecţie de recepţie… Două camere, bucătărie, baie cu duş… încerc patul, relaxa… încerc să nu mă minunez. Ce de întrebări pe capul meu!… Parcă nu mai am aer să gândesc ca lumea! Se poate deschide o fereastră? O deschid chiar eu, nu dă spre Ana Ipătescu, dă spre Nicolae Iorga… Iar Iorga?!… Iar Nicolae… Strănut din nou şi profit de lipsa microfoanelor. Altminteri le-aş fi spart pe toate!

Sve mă priveşte amuzată, aproape admirativă! Din toţi borjocii am strănutat, ca o… Da, ca o ejaculare a plămânilor a fost!… A fiinţei în întregul ei… Din cap până-n picere… Aşa a fost! îi spun proverbul arab, cu strănutul. Pare interesată de paradox. Paradox este?… Apoi comentariul de specialitate: Cum aş face să strănut şi eu?! Că nu-mi vine deloc să strănut!… Tu măcar ai strănutat, şi încă ce strănut!…

Ci, continui eu, în gând, gând la gând cu bucurie, dacă nu poţi să strănuţi, atunci măcar să te… Ssst! Am

promis că… Am zis că de lucrurile astea nu mai suflu o vorbă! Poate că m-am grăbit, dar deocamdată atât! Tac şi fac! Ea la fel!…

Apoi, ca-ntr-o dezmeticeală, las pentru acasă să pun ordine în vălmăşagul de gânduri şi îngândurări, iar în prezenţa ei, când se întoarce din baie şi putem sta de vorbă omeneşte, cu duligele pe pereţi dacă aş vrea, mă rezum la o întrebare: şi cum vezi lucrurile? Cum bagi în cuşcă fiara?

Al dracului de simplu: ambasada, ditamai ambasada USA, are închiriate trei locuri în garajul de la subsol… Exact lângă liftul de serviciu… Klarry, cine-i Klarry? băiatul de la ambasadă care-l iubeşte pe Ceauşescu, poate să ascundă uşor două persoane în furgoneta cu care vine şi iese de la garaj oricând… La orice oră! Aha!… înţeleg… Liftul de serviciu care coboară până-n garaj…

Eşti băiat deştept! Aşa te ştie toată lumea!… Care lume? Cu care am vorbit despre tine!… Eu credeam că eşti un lăudăros, dar mi-ai spus foarte puţine despre tine, daragoi, maladeţ, darling, Ich liebe dich, care mi-o moncherule!

Pari dezamăgită!

Nu. A fost foarte bine! Mulţumesc! Cu accent pe silaba a doua… Draga mea, în limba română, 99% din cuvintele care se termină în consoană sau semivocală se accentuează pe silaba ultimă!… Mulţumesc! Zi şi tu.

Mulţam!

…Ah, dar asta de unde o ştii? Treaba mea!… Păi să n-o mai mulţumeşti încă o dată?!…

În concluzie: patul corespunde oricăror solicitări specifice! Cam meschină baia… Iar cele două camere, atât de puţine în comparaţie cu cele 2056 din Casa Poporului, şi care păreau că nu-i sunt de-ajuns, vor fi totuşi destule pentru doi bătrânei urmăriţi deşi pe toată planeta! Şi ce emoţie, mondială, va cuprinde planeta! I-au prins? Unde s-or fi ascuns? Se pare că au fost semnalaţi undeva prin Nepal, în preajma lui K3…

A cui e locuinţa asta?… A ta! Pardon?… Va trebui să-

ncepi să vii pe aici cât mai des, să te vadă lumea din bloc, să ştie că aici locuieşte cineva... Iar când vor fi aduşi cei doi, să nu se mire nimeni că se mişcă lume în acest apartament!...

Ce-i asta? Altă mirabundă mirabolandissimă?... Dacă nu-i spun acum că eu am locuit, bre, în blocul ăsta anii mei cei mai... atunci când am să-i spun?! E apartamentul aceluiaşi domn Klarry... Ţi-l închiriază ţie! Nouă! Aventurii noastre!... N-o să te întrebe nimeni ce cauţi aici. Totul e să fii văzut cât mai mult! O să mergi la administratorul blocului cu Klarry, aşa cum m-a prezentat şi pe mine, şi totul va fi OK! Vom fi vecini!... Ce vrei mai mult?...

Iarăşi domnul Klarry? Mă faci al dracului de curios!... Există şi astfel de americani?!... Ce-are el cu Ceauşescu?

Cu românii are!... Când şi când, o dată la câteva mii de ani, se naşte câte un individ fără niciun rost pe lumea asta, care face pasiune pentru români, crede că descoperă el ce alţii nu s-au priceput să vadă!...

Am impresia că aţi stat de vorbă pe acest subiect!... Confirmă din pletele-i bogate, valuri, valuri aurii... Apoi dispare din raza ochiului căscat ca la dentist! Ce mă fac?! ...

Simt nevoia să-mi iau capul între mâini, ca-n filme, să trag obloanele şi să încerc să-mi adun gândurile, răvăşite printre noutăţile cu care doamna gagică asta a mea m-a... m-a... Mda, am reluat noi ce-am reluat, dar uite că nici nu mă pot bucura ca lumea!... Măcar că a fost chiar ca lumea, nu ca în nenorocitul ăla de parc! Dar şi doamna, doamna gagică, ce fain m-a luat ea, dânsa, dumneaei, cu strănutul, că nu-i vine, dar ar vrea şi ea să se strănute, dar singură nu poate, şi ce se face atunci, dacă nu-i vine să se strănute, n-are încotro, va trebui să... să se...

Ce subtil... Dar şi eu, m-am cam prins la fix, moncherul de mine!... Şi, iată, ca prostul, nu-mi arde să mă bucur cât am fost de...

I-am găsit Fiarei hogeac, şi tot nu mă pot bucura! Am rezolvat şi problema cu transportul coletelor de rang zero, şi tot aşa, nu mă pot bucura!... Ce-i cu mine?!... Ce-i cu...

Vere, vere… Am impresia că ţie îţi cam convenea să constaţi că nu se poate, că nu poţi, că n-ai condiţii… Gagica ţi-a stricat toate planurile, de care nu prea erai tu conştient, dar acum le pricepi… Pricepi că jucai la două capete şi mai ales la celălalt… îţi tihnea că nu aveai cum să-i aranjezi un interviu cu Fiara, că nu-i găseai coteţ, şi nici cum naiba să-l transporţi prin oraşul cu miliţieni la toate intersecţiile?!… Cum să-i poţi plimba pe amândoi sau măcar pe rând, într-un prăpădit de Oltcit, de la adresa de pe buletin la cea nouă, de flotanţi… Doar dacă-i făceai pacheţele de câte două kilograme pe fiecare!… Nimic nu ţi-a ieşit! Nu-ţi ieşea!

Şi, deodată, ca la circ, hocus-pocus, îţi ies toate!… Şi nu te bucuri?! Păi e clar de ce nu te bucuri, jigodie nenorocită!… Javră ordinară! Jagardea! Janghină! Japiţă! Jap-jap! două palme şi un şut în cur, asta meriţi… Unde-i doamna fac-tetum?

În bucătărie… Când se repliază, are pe ea un capot lung, transparent cu măsură, şi cu o tavă pe care aburesc ce-s astea.

ah, nu-i cafea, e ceai! Voiai cafea? Mă gândeam să dau un telefon acasă să avertizez că s-ar putea să vin mai târziu… Şi să rămânem aici peste noapte, să profit că te-am prins şi putem sta de vorbă cap-coadă…

Cap-coadă? Ce înseamnă? Ce crezi că poate să însemne? Adică tot ce avem să ne spunem? Mai ales tu, tu ai multe să-mi spui şi n-ai apucat!… Ce fac? Rămânem aici toată noaptea?… Unde-i telefonul? La intrare, în hol… Poţi să-l muţi aici!… Priza-i acolo. E cam târziu, aşa că răspunde repondeurul, aşa cum şi speram, las vorbă şi închid repede telefonul… Nu-mi venea bine să dau explicaţii la telefon… Văd eu mâine, iar până mâine ce va fi?…

Apar şi cafelele… N-ar strica şi ceva de ronţăit!… Done? Cu ce începem?

O luăm de la Adam tatăl, Antigonă neîmblânzită? Sau cum să-ţi spun ca să se potrivească?! Orestia?… Despre al tău mândru tată, ce-ai mai aflat? ia-le pe rând!

Cum a murit, bietul tata!... I-am văzut şi poza! Aşa mi s-a spus, că-i el!... Poză?!

Cred că o ştii şi tu! E o poză celebră!... îi atârnă de gât o plăcuţă, pe care scrie *carne cusher*... Cunoşti, nu?

Abatorul!...

Da, abatorul! Acolo l-au asasinat mi... mişeleş... O ajut să reconstituie întocmai episodul cel mai tragic din istoria familiei: mişeleşte! Vot tak! L-au asasinat mişeleşte pe tata la abator!

Ai grijă, se scrie şi se rosteşte cu majusculă, A-batorul! Este un cuvânt sacru, sacralizat prin jertfa şi suferinţele celor care...

Ar fi trebuit să mă previi! Tu ai ştiut tot timpul!... Am bănuit doar! Sigur n-am fost!...

Ba ai ştiut! Trebuia să-mi spui la ce să mă aştept!... Era să mă dau de gol!...

Şi acum, în momentul de faţă, ce ştii? Ştiu ce mi-a spus Klary!

Iar Klary? De unde ştie el atâtea? De la tine, de la alţii... De la mine?... Ţi-a citit nu ştiu ce carte!... Nepublicată, dar circulă în foi dactilografiate! Samizdat!... Maladeţ!

Poza aia, daragaico, cu carne cusher, pentru mine este o poză istorică, de la ea a început totul!... Adică de la ea am început să-mi dau seama de făcătură, că-i falsă, contrafăcută toată povestea de la abator!...

Cum aşa?!

Eu am mulţi prieteni evrei!... înscrisul acela i-a trădat! I-a dat de gol! Nu există crimă perfectă! Face domnul asasin o mică greşeală şi cine este dibaci o dibăceşte!

Şi care este greşeala?

Umorul! Plăcuţa cu carne cusher este de un umor mie-n sută evreiesc!... Nu-i umor legionar, căci nu există aşa ceva! Aici m-am prins că ceva nu e cusher! Legionarii nu ar fi gustat asemenea glumă! Legionarii au ucis, slavă Domnului cât au ucis, nu s-au jucat! Dar au făcut-o cu încrâncenare, cu gravitate, cu încordare sufletească, cu

maximă sobrietate, cu multă economie de mijloace, iar nu din sau cu uşurătate! Nu ar fi luat la mişto viaţa unui om, i-ar fi luat-o, dacă era cazul, dar nu i-ar fi luat-o în bătaie de joc!... Cum au făcut NKVD –iştii ăia cu Nicolae Iorga, în pădure! Şi nici în pădure nu l-ar mai fi târât...

Astea sunt argumentele tale?

Nu, argumentele sunt altele! Argumentele sunt în cartea lui Klarry a mea! De aici, de la poza cu carnea de porc cusher a pornit numai imboldul lăuntric, intuiţia. Big Bang-ul care m-a făcut atent că nu prea rimează legionar cu carne de-aia, şi am demarat cercetările, m-am concentrat asupra subiectului! Atât mi-a trebuit!... Deh! Ce să le fac?! Dacă le arde de glume cu mortul pe masă!... Deh! Dacă nu-i mortul lor, nu le păsa! îi durea în... Doamne, iartă-mă!... Pricepi?

Întrebare, la care n-a ştiut să răspundă nici Klary. Nici chiar Klary al tău?! Ce întrebare? Dintre cei 120 de evrei de atunci, din ianuarie 1941, declaraţi morţi şi îngropaţi cu tot dichisul, câţi or fi fost la fel de morţi ca tata?... Cumva toţi?! Numai jumătate? Numai tata?...

Cei de la Abator se pare că au fost cam toţi fezandaţi bine împreună! Morţi din vreme pe la spitale din toată ţara, adunaţi din timp şi lansaţi pe piaţă la data şi ora stabilită la Moscova!... Or fi fost şi unii de import? Nu-i exclus! Războiul încă nu începuse şi în România oamenii o duceau bine! Mortalitate mică... Trebuie să fi fost o problemă să faci rost de atâtea cadavre!...

Se zice că pe unii i-au păstrat de la cutremur, a fost un cutremur în toamna aceea! Dar e posibil să nu fi găsit destule cadavre dispuse să facă pe mortul în păpuşoi, şi atunci au apelat şi la câţiva evrei, autentic evrei şi autentic vii! Evrei aflaţi în viaţă şi dispuşi să şi-o dea pentru stigmatizarea legionarilor!

Moscova?!... Klary zicea că-i opera englezilor!...

Au pus toţi umărul, drăguţii! Nimeni nu i-a iubit pe legion? îi! Nici măcar nemţii, dacă mai ţii minte ce vorbeam la Paris!

Tişe! Să nu te-apuci cumva să vorbeşti de Stalin!...

Stalin?! Nu mă prind imediat… Chiar mai vrea o dată?! Măi, femeie!

Tişe!… Mă fac că nu mă prind şi trecem mai departe. E dorită, săraca! Eu am pus-o?!…

Cine ştie de taică-tu, că-i îngropat acolo, la cimitir? Nimeni! Toţi ştiu de unchiul meu, vărul mamii!… Vărul tatii… Nici eu nu mai ştiu cum i-am zis, la unii într-un fel, la alţii altfel… Dar nu prea am dat detalii…

Şi Klary al tău ce ştie? Că unii, multi-puţini, dintre cei morţi atunci, au fost inventaţi, confecţionaţi de… Nici măcar evrei nu erau!

Nu chiar toţi, doar cei de la Abator au fost toţi inventaţi!… Sigur inventaţi! De cine inventaţi?… Care-i părerea ta?

De servicii…

Care?

Toate! Ţi-am mai spus: toţi le-au vrut capul legionarilor!

Şi tu de ce-i mai iubeşti?! Păi, toată lumea îi iubeşte! … Râzi de mine!… Nu râd, mă mai joc şi eu cu vorbele… Toţi, adică toate partidele, toţi politicienii?…

Toată lumea, adică oamenii normali, alde mine, alde tine, alde Klary ăla… Oamenii ca lumea!

Ce înseamnă alde? Alde mine?… Adică oamenii ca ţine de faini!… Eu sunt fainã? Fainã rău! Asta cum mai vine?…

Daragaia, istoria României se poate învăţa în câteva ore… Să rămânem la istorie! Pentru limba română nu-ţi ajunge câţi ani mai ai de trăit… De trăit cu mine! Numai eu te pot învăţa ce fainã rău e limba asta!…

N-am înţeles nimic!… Ţi se pare ţie! Acum ne întoarcem la morţii noştri!… Deci, la comunitate, la micuţul şi drăguţul muzeu pe care-l au acolo, spui că ţi-au arătat poze… Pozele din ianuarie 1941?… Din pădurea Jilava, din… Cum erau?…

Hai zi-mi tu, de ce crezi că erau false şi alea!…

Eu vreau să afli singură, văd că te descurci singură foarte bine!… Putem schimba subiectul!

Am văzut în pozele acelea cadavre aruncate în pădurile din jurul Bucureştiului!... Cadavre! Clar cadavre! Ce ai de obiectat?

Ştii când au fost făcute acele poze? După câte zile de la asasinat?

Cred că nu multe!...

Vreo trei-patru numai! Ore!... Ore! Nu zile!

Şi?

Şi cum erau cadavrele? Iarna, în pădure, să zaci mort în zăpadă, mort şi... şi mai cum erau? Brrr!

Dezbrăcate?

Cam!

Adică?

Adică tu nu te întrebi când au avut timp ţiganii să-i despoaie până la piele? Hai, îi iei mortului paltonul, căciula, ghetele sau cizmele, dar să-i iei chiar şi chiloţii, chiar şi ciorapii!... Or fi ţiganii ţigani, dar până la izmene! ... Izmene pline de vorba aia magică, fiind vorba de nişte jidani căcăcioşi! îţi dai seama, luaţi de acasă, aburcaţi în camioane, loviţi, insultaţi, ameninţaţi şi apoi executaţi în aer liber, reavăn, ce să mai faci cu izmenele lor că făcuseră bieţii evrei pe ei tot?! Unde? în pădure şi în izmene! Nu, iubito, totul merge uns până la izmene! Aici se vădeşte falsul! Detaliul omis! Nu există, domnilor, crimă perfectă! Asasinul a uitat că ţiganii nu dezbracă şi de izmene, mai ales dacă-s căcate rău! Şi proaspăt!

Deci?

Deci?

Skajită!

Într-un singur loc ţinuta regulamentară a unui evreu sau creştin mort este să nu aibă pe el nimic de îmbrăcat! Gol puşcă! Fără palton îmblănit, fără căciulă, fără izmene şi ciorapi, exact aşa ca morţii din pădurea Băneasa!...

Unde?

Unde ce?

Unde este normal să vezi astfel de cadavre în stare pură? Cum l-a făcut coana mă-sa când l-a fost fătat! Gol puşcă!

De ce vorbeşti aşa dur?!

Iartă-mă, am uitat! Sunt totuşi colegii defunctului de la cimitirul Filantropia!... Cum să-i zic? Tată sau unchi?... Nu cumva întind coarda prea tare?...

Mă priveşte lung înainte de a-mi spune ce? Probabil adio, nebune!... Da, am cam exagerat!...

Gol puşcă?... Dar asta ce vorbă mai e?! Puşcă? De ce puşcă? Cum vine să fii gol puşcă? Adică cum te-a născut mamiţica ta! Gol pu... Dar la origine, la originea expresiei, acum îmi dau seama şi eu, puşca avea altă silabă la sfârşit! A doua! Silaba – la... Dar suna prea... prea lălăit, şi au schimbat-o, de la jumătatea drumului... Deraiere lexicală... Românii e pudici rău! Ei zic du-te-n sufletul meu, tot aşa, ca să nu folosească silaba a doua, lă sau – la Evită des lălăiala asta! Zic prima silabă, su –, apoi o dau pe suflet! Ce sufletul meu vrei de la mine?!... Şi crede ei românii că e tare deştepţi aşa!... Că e politicoşi!...

Gafa nu este atunci când o faci, băi, neamule, când spui pe şleau şi pe numele său mădularului cu pricina, ci atunci când te scuzi, dând-o pe puşcă sau pe suflet!...

Asta am aflat-o la Paris, e drept! Ce? Cu gafa...

Sau de Paşte!... De ce înjură românul de Paştele mă-sii, dar nu şi de Crăciunul mă-sii?! Ca să nu zică cuvântul originar şi de ocară întreg, care începe cu aceeaşi literă primordială P... Ai p... p... priceput?!...

Se ruşinează românul, ocoleşte cuvântul abrupt, răspicat!... Mă doare-n pix, zice mai nou cei mai suavi dintre români! Nu mai zice că-i doare-n... bigă!

Băi, ţigane, ţi arde satul! Pixul meu, mă mut în altul! ... Pixul? De unde să aibă pix ţiganul?! Pixa, dacă vrei...

Tu râzi de mine! N-am înţeles nimic!... Ba ai înţeles foarte bine! Cadavre ca-n pădurea Băneasa sau Jilava nu mai găseşti nici măcar în pădurea de la Katyn! Numai la morgă! Acolo este obligatorie dezbrăcarea la piele!... Aşa vor ei să te aibă, la pielea goală!

Deci demonstraţia ta se bazează pe izmenele cadavrelor, ale evreilor, că au dispărut!... Da! Nu că au dispărut, ci că cică nu le-au avut! Ceea ce este absurd! în

ce să se cace pe ei de frică bieţii evrei?!…

Deci?

Deci nu aveau izmene pe ei încă de când i-au urcat în camioane, la morga sau la alt antrepozit frigorific!… încă de când i-au aruncat din camioanele morţii!… Poate au avut paltoane, să aibă şi ţiganii ce fura, dar izmene nu au avut!… Au ieşit pe poarta instituţiei fără izmene pe ei! Goi puflet!

Puflet? Ce este…

Este substantiv, substantiv feminin de genul masculin… Era şi-n latină la fel! Tot feminin! Menta, mentula diminutivat! Dar aici, când spui goi puşcă, este adverb! Are valoare adverbială! Nu se acordă, ca şi pu…! Spui el e gol pu… puşcă, ei sunt goi pulscă! Rămâne la singular… Nimeni nu are mai multe!… Ehe! Cum ar fi?!

Boje moi, boje moi… Ce caut eu aici?!

Izmene de evrei morţi!… Nu există evreu mort fără izmene pe el iarna!… Şi-n pădure mai ales! Nu-i cosher!… Paradeşte la rinichi şi la prostată! Cine moare şi n-are izmene pe el sigur nu e evreu! O fi ei morţi sadea, dar nu-i evreu niciunul!… Se vedea şi din poze!

Rezistă eroic: Pe foile acelea pe care mi le-a arătat şi explicat Klary, veneai cu alte argumente… Nu ziceai nimic de izmenele alea!

Eh, de atunci am mai făcut şi noi cercetări, am adâncit subiectul! Ştiinţa avansează mereu!… Să-ţi mai fac şi ţie un avans, două?!… Nu, mulţumesc! Spasiba!

Dar, liuba maia, cu accent pe ultimul a, nu trebuie să mă crezi! Nu-i cu supărare dacă nu bagi la bibilică nimic din ce ţi-am spus…

Iubitule drag, după povestea cu mormântul lui Alexander Roller, tu şi oricare român puteţi veni cu orice invenţie, eu nu am niciun drept de a mă îndoi sau de a mă supăra!…

Nu sunt invenţii, precrasivaio!

…Din păcate!

Dalşe?… Ce-ar fi să-mi exersez şi eu puţin rusa?!… Da, când o să mergi cu mine la Petersburg vorbim numai

ruseşte!…

N-ar fi rău să avem un capitol cu Petrogradul!…

Acum suntem printre români şi am nevoie să mă înţeleg cât mai bine în limba română!… Mai departe?

Mai departe. Mai încet, tot mai încet, îndulcind cu dor de moarte Sufletu-mi nemângâiet… îndulcind cu dor de moarte…

Pricepe, domnule!

Nichita Stănescu?…

Arvrea el!… Dara recunoscut că-i poezie!… Muză, domnule!… Daragaia, ţi-au scris băieţii poezii? Stă puţin pe gânduri: în

America nu mi-a scris nimeni, dar în Rusia… Dacă le strângeam, puteam să fac un volum!…

Câţi ani aveai când ai ajuns în America? Cincisprezece!… Iar eu aveam 27… Nu, nu ţi-aş fi scris, eram prea bătrân! De Ceauşescu ce-ai mai aflat?… O mulţime! ia-le pe rând: hai mai întâi la sinagogă! Ce zicea personajul secundar cel mai important din Hamlet?

A fost o discuţie între ei doi, omul nostru şi rabi Rozen, aproape că s-au certat. N-am prea înţeles de ce, dar m-am retras, şi eu şi domnul Dragoş, ca să se certe fără martori… Alţi martori decât jucăria mea… Pe care am lăsat-o să asiste mută, dar nu şi surdă la cearta lor…

Jucăria? Mi-o arată. Pare un radio-receptor. Sony… Da, poţi să prinzi orice post de radio mai important… Dar are şi microfoane cu care înregistrează tot ce se vorbeşte în cameră!… Pot asculta şi eu înregistrările? Of course!… Numai că atunci când au rămas singuri au vorbit în idiş!… Şi cum ai făcut ca să…

Pot să am şi eu un secret faţă de tine?… Ai tu mai multe! Nu, altul nu!

În fine, lăsăm pe altă dată povestea asta. De ce s-au certat?…

Foarte interesant motivul… La primăvară va fi la Bucureşti o mare solemnitate, cu toţi liderii noştri mondiali. Care ai noştri? mi-a venit s-o întreb. Apoi am priceput, ai evreimii mondiale? Da!

Eu uit mereu că gagica asta e evreicuţă, săraca. Sadea!… Ce soartă crudă şi nedreaptă!

Eu, mai ales noaptea mă gândesc la ea când americancă, când rusoaică mai ales… Un pic şi românca în ultima vreme… Iar ea, sută la sută evreică!… Jidă! Jidaneză! Jidăniţă! Jidănuşcă!… Da, cum ar spune nu mai ştiu cine, evreică evreica, dar uite că şi-a depăşit condiţia! … Aşadar, ce spuneai de ai noştri? Vin toţi la Dunăre să bea apă tulbure?! La ce le foloseşte? Care-i gheşeftul?

A insistat Ceauşescu, de ani de zile cică insistă, să se recunoască public că România n-a participat la Holocaust şi că toată evreimea îi mulţumeşte! Cui? Lui Ceauşescu? Nu mai râde! Văd că nu-ţi dai seama cât e de grav!

Nu-i deloc grav! E foarte bine că se întâmplă măcar acum! Cu o întârziere de aproape 50 de ani! mai bine mai târziu decât niciodată!

Tocmai despre asta-i vorba! Se pare că va fi niciodată!… Adică? Adică, ziceau cei doi, că până la primăvară Ceauşescu… Iar fără Ceauşescu…

Da, domnule, eu am uitat care-i subiectul frazei… Şi?

De aici se certau, adică se contraziceau… Unul că e bine că nu se mai ţine solemnitatea din primăvară, celălalt că bine ar fi să se ţină mai departe!… Cu sau fără Ceauşescu al vostru! Ce zici?

Că chiar trebuie salvat Ceauşescu… Abia acum o spun cu toată… N-aş fi crezut! Dar dacă asta au discutat gealaţii ăia… înseamnă că… că-i are la mână Ceauşescu cu ceva! Altfel nu se explică!…

Ce prostii spui! Cum să-i ai la mână cu ceva pe cei din Congresul Mondial?!… Altfel cum de au acceptat să vină la Bucureşti cu căciula în mână?

Ai auzit de cuvântul normalizare? Dar de cuvântul adevăr?… Şantajul poate explica minciuna, dar spunerea adevărului are, de regulă, altă explicaţie! Care? Aş zice Dumnezeu, dar mi se pare prea simplu!… Lumea o ia razna în toate direcţiile posibile, dar tendinţa, în timp, este normalizarea… Impunerea adevărului!… Cu timpul, adică odată cu ieşirea din joc a fiecărei generaţii se reduc

beneficiile minciunii, beneficiarii acesteia se împuţinează…

Adică evreii or fi fost ei fiii minciunii, dar între timp s-au născut generaţii noi, de nepoţi şi strănepoţi care descoperă cât de trecătoare şi înşelătoare sunt câştigurile de pe urma minciunii? Asta vrei să spui?…

Nu mai spun nimic, ai spus tu exact ce am vrut eu să spun şi nu prea nimeream! Dalşe?

O clipă! Ce, am terminache?! Care dintre cei doi zici că zicea că să se dea la Bucureşti declaraţia de la Canossa chiar şi în lipsa lui Ceauşescu? Rabinul roz nu cred că e în stare!… înseamnă că omul nostru… Ceea ce mă surprinde şi mai şi! Nu se poate!

Da, omul tău era foarte categoric! zicea că se va duce şi la New York pentru ca nu cumva să se răzgândească după căderea lui Ceauşescu. Cine să se răzgândească?

Aici a pronunţat un cuvânt… un cuvânt pe care nici Klarry nu l-a înţeles? De ce Klarry? Pentru că el mi-a tradus din idiş înregistrarea! Aşa intimi aţi ajuns?… Pariez că acest domn Klarry este un fel de Dragoş Munteanu american!…

Faci pe gelosul sau chiar…

Bună întrebare! Mă dezmeticeşte pe loc! Alo, domnu’! Te cam alinţi!… Zi-mi, Zveiţo, când mergem la cimitir? Vreau neapărat să mă văd cu ’mnealui! Să-i duc o floare! O jerbă măcar! Şi o lumânare! Sau la voi nu-i cu luminare şi colac?!

De ce?

Şi să-i zic cam aşa: Bătrâne, nu e prea clară înregistrarea de la geamie. N-ai vrea să repeţi? Ai probleme cu pronunţia… La cine vrei tu să insişti pentru ca primăvara de la Bucureşti să se ţină şi-n absenţa marelui absent?! Şi mai ales de ce?… Tu, care eşti cine eşti, ai tu la suflet povestea cu românii acuzaţi pe gratis că v-au abatorizat?! Dar ce gheşeft ai tu dacă spui adevărul?! Ai mai făcut tu aşa ceva la viaţa ta? Ai mai tu spus vreodată adevărul?!… Aha, acum e prima oară!… Ce-ţi veni?!… Mă rog, dacă-i prima oară, te iertăm! Dar să nu se mai repete!… Te iertăm, dar nu uităm!…

Iubito, m-ai pus pe gânduri!…

Am reuşit?

Da, se vede că este un subiect la care te-ai gândit mult înainte de clipa asta, când ai spus, absolut memorabil, că, deci, cu fiecare generaţie scade numărul beneficiarilor şi al beneficiilor de pe urma minciunilor scremute de părinţi!… Aşadar, tu eşti o jidă care crezi că adevărul e un băiat de viitor!… Şi se mai face încă!… Păi e grozav!

Dacă mă gândesc bine, caştoaco, tu eşti dovada cea mai bună!… Mai ştii şi alţi evrei tineri şi furioşi pe minciunile înaintaşilor! îs din ce în ce mai mulţi? La ei e speranţa!… Ei ştiu? Vorbeşte-mi mai mult despre ei, aceşti jidăiandri fragezi şi din ce în ce mai severi cu păcatele bătrâneţii! îşi ceartă părinţii? Ce le reproşează haitelor bătrâne?…

Se miră şi ei cum de au fost duşi şase milioane de evrei la cuptoarele alea nenorocite şi nu s-a produs nici măcar un act de rezistenţă, de revoltă, de refuz al destinului!…

Şi ce răspund vechiturile vetero-testamentare?

Au… au instituit un premiu, de un milion, un milion?! da, un fel de premiu Nobel pentru istorie şi pentru cine descoperă măcar un act de nesupunere a (al) evreilor din lagărele de concentrare!… Vreun evreu care a făcut greva foamei măcar!… Cunoşti vreun caz? Te umpli de bani!…

Vorbeşti serios? Un milion?…

Un milion!

Numai un milion, nu şase?!… Eşti cam negaţionistă! … Să nu te audă rabi Rozencourt!…

Ce faci? Vorbeşti singur?…

Chiar că mă faci să vorbesc singur!… Chestia asta, cu adunătura de la primăvară, şi să zică ei merçi în auzul întregii planete… Merçi Gheorghe, spasiba Ioane… în idiş cum se zice? în ivrit? Danke, aşa, Toda Costică, Raba schön, nene Mitică…

Băi, nu cumva vor să-l termineareanu pe bietul Ceauşescu taman pentru asta: ca să nu se mai ţină nimic la

primăvară, nici măcar acolo, un pogrom-două, la matineu… Te-ai gândit?

Eşti cam obsedat de chestia asta! Care? Nimic nu este ce se zice, ce se declară, ce se ştie! Ci altceva!… Febra conspiraţionistă? Asta adică? Biiine!… Mai vorbim noi! Ştii cu cine? Cu beizadeaua de la cimitir! Fiul preferat al Minciunii Mame!

De ce-i spui aşa?

Dacă nimeni nu-mi spune cum îl cheamă?! Tu ştii cum îl cheamă? Tu nu ştii nici pe taică-tu cum îl cheamă dacă e să ne luăm după tine, că este adevărat ce se zice, ce se declară Te-ai supărat?

Nu! Ţi-am spus: în legătură cu tata nu am voie să mă supăr orice ar spune cineva, tu sau oricine altul!

De ce?

Pentru că ştiu ce a urmat după ce tata a fost asasinat la Abator şi îngropat la cimitir atât de frumos!

Ce a urmat?

Crezi că dacă tu nu-mi spui, nu-mi reproşezi nimic, eu nu am de unde să aflu ce a urmat?!

Şi ce a urmat?

A urmat procesul celor care l-au omorât şi batjocorit pe alde tata (corect spus alde!) şi tovarăşii săi de suferinţă de la Abator! Pentru vina de a fi evrei! Altă vină n-au avut! Abia după aceea au comis fals în acte căci nu erau deloc morţi când au fost îngropaţi în locul lor alţii!… Numai că condamnările care s-au dat n-au mai fost deloc false!… Când mi-ai spus tu, iartă-mă, nu te-am prea crezut! Şi tot mi se pare de necrezut!…

Vezi, de-aia nu-ţi spun eu prea multe, ca să nu te pun în situaţia de a nu mă crede!… îmi pare bine că ai găsit pe cineva care să-ţi spună în locul meu toate lucrurile astea de necrezut… Bănuiesc eu cine!…

Mai contează?!

Pentru mine contează să văd că suferi!…

Ai fi vrut să ridic capul semeaţă că tata v-a te as o păcăleală!… Mai ales ălora care am auzit că au fost şi unii condamnaţi la moarte şi executaţi! Ce i-a mai păcălit

Alexander Nicolaievici!... Straşnic v-a păcălit, daragoi Ivanuşca!... Şi-mi cade lin la piept, izbucnind violent într-un plâns de-ăla adevărat, cu sughiţuri şi noduri!... A început să-i placă?

O las să plângă până la capăt, pe îndelete, noaptea e abia la început, apoi îmi cer scuze. Eu sunt de vină!... Tace. Nu mi-am dat seama că în sufletul tău aşa şi pe dincolo... Trebuia să intervin mai demult şi să nu te las să te chinui singură!...

Tace, dar ridică ochi nedumeriţi către vorbitor. Da, e frumos din partea ta că nu te împaci cu gândul la ce-a făcut tata socru, ştrengarul, auzi la el ce să-i treacă prin freză!... Dar să ştii că moartea dânsului, chiar aşa cumplită cum a fost în toată presa postbelică, n-a contat nici două parale la proces!

Cuuum?

Da, la procesul făcut legionarilor pentru crimele din ianuarie 1941, vestitele, de la Abator şi cele două păduri, Băneasa şi Jilava, başca cele de la faţa locului, din Calea Văcăreşti & Dudeşti Cioplea, nu s-a rostit nicio condamnare, nici măcar n-a fost vreun legionar acuzat, pentru vreunul dintre cele 120 de cadavre, de evrei asasinaţi! Y compris papaşa!

A za cern?

Patamu şto mî piloti...

Eşti incurabil!...

Te grăbeşti acum?! De ce nu m-ai întrebat până acum? Pe mine, nu pe alde... Klary-Mlary al tău! Ce ţi-a băgat în cap?! Că din cauza evreilor asasinaţi de legionari din doi în doi, legionarii au suferit ca nimeni alţii în istorie! ... Şi ce?! Nu-i adevărat?

Citescân privirile tale un licăr de speranţă... Speră, liublimaia, speră! Că ai de ce!

De ce nu te-ai făcut actor?

Sunt... Atâta doar că-mi sunt şi regizor, iar mai presus de toate îmi scriu singur rolul, replicile!... Acum suntem în pauza dintre acte!... N-ai vrea să... să... Nu găsesc cuvântul, iubito! Am un lapsus!... Deşi este un

cuvânt la care nimeni nu a făcut vreodată lapsus memoriae, iată, eu, pentru prima oară în istoria limbii române, nu nimeresc cuvântul ăla! Aş vrea să… împreună să… să cuvântul ăla cu bucluc!

Să… strănutăm împreună, durak ce eşti?

Grozavă replică, păcat, mare păcat că nu-i a mea, că nu mi-a trecutmie prin… prin pana mea… Ce pana mea de dramaturg?!… Nu faci nici două parale, pană bleagă… Hai să ne… ne strănutăm…

Dar cum ar fi să strănuţi în timp ce… Să strănuţi tu, partea feminină, nu eu!… Tu să te zbuciumi din toţi rărunchii, iar eu numai să simt cutremurul, cum mă soarbe la început ca apoi să mă arunce până la tavan, dar eu să-l domin, îl'tu-i mama lui de cutremur!… Şi de strănut!… Te-ai gândit vreodată?!

Îmi dai idei!… Am să caut nişte praf de strănutat pentru data viitoare! Trebuie încercat!… Chiar există asemenea prafuri? îţi baţi joc de mine?! Acum chiar ar trebui să mă supăr rău de tot!…

Îngheţ! Daragaia…

Baţi de-o oră câmpii, după ce ai spus ceva foarte important pentru mine, dar de necrezut!… De la tine însă mă pot aştepta la orice! Nu m-aş mira să ai dreptate!

Fii sigură că am dreptate! Despre ce-i vorba? Care vorbă? Ce-am spus? Am uitat ce am spus! Nu retrag nimic în faţa istoriei şi a judecăţii supreme!…

Ai spus – şi continuă cu o voce ezitantă, nu-i vocea ei, parcă rugându-se de mine, ai spus că nimeni nu a fost acuzat pentru asasinarea tatălui meu… Că nimeni nu a plătit pentru ce a făcut tata la cimitirul Filantropia… De ce nu a fost nimeni acuzat?…

…E treabă serioasă, trebuia să-mi dau seama. Dincolo de ochii ăştia care se roagă de mine, în spatele lor, e o baniţă de gânduri, de reproşuri, şi multă, multă ruşine pentru faptele genitorelui… I s-au strepezit, bietele gânduri… Trebuia să-mi dau seama! Cum mi-ar veni mie să fi aflat de tata că… Aşa cum a aflat biata femeie pe care o ţin în braţe, dar la oarecare distanţă, ca să mă pot scălda

ca lumea în lumina apelor limpezi din priviri… Aşa cum se scaldă şi ocii ceornâie ăştia albaştri în lacrimi…

Scaji, Ivanuşca…

Mai întâi oftez, trag o înjurătură intraductibilă, apoi devin apărătorul neplătit al evreimii bucureştene: Păi, da, la proces, procurorul, acuzarea, nu a pomenit nimic de taică-tu & comp., câţi vor fi fost, numai el sau toţi o sută şi, şi cum au sucombat de urât!

De ce?

Păi dacă pomenea procurorul ceva despre evreii morţi la Abator, să zicem, trebuia să o facă în legătură cu un legionar sau altul, nu impersonal, ca-n presă: Mişcarea Legionară i-a belit pe un ştiu câţi evrei! Ci să zică tu, legionar Stan Păpuşă sau Stan… Şeitan, tu l-ai omorât pe concetăţeanul nostru Ionescu sau Popescu, ba i-ai pus pe piept şi un înscris infamant, de un umor macabru…

Iar tu, tu ce erai la proces? Dacă eu sunt acuzatul, tu, prea iubita mea, sări să mă aperi! Nu poţi să taci nepăsătoare, mai ales că ai studii de drept, aşa te lăudai! Te faci avocata mea, pe un onorariu confidenţial, nimeni nu trebuie să ştie cum te şi cât te plătesc eu, aşa că te încontrezi cu procurorul şi ce-i spui?

Vă refut, domnule procurări, îi zici de la obraz, magnifico. Vă refuck io toate probele, mai ales că nu aveţi niciuna! în schimb clientul meu are probe că la ora şi la ziua respectivă, când Saşa Roller era căsăpit şi ridicat în cinghele, la Abator…

Cinghele?

Cârligele de la abator, de care l-a fost atârnat pe bietul jid, dar nu ştim cine, pentru că inculpatul Şeitan nu era în Bucureşti, ci în pădure la Jilava!… Există martori, inclusiv evrei, evreii pe care Stan Şeitan i-a tot împuşcat în pădure, dar nu i-a nimerit pe toţi!…

Şi procurorul: dar, mă rog frumos, ce făcea acolo în pădure domnul Şeitan al dumneavoastră?

Iar tu: Treaba lui ce făcea! Putea să omoare la jidani şi o mie! Important este că dovedim prin asta că nu era la Abator, cum scrie în rechizitoriul dumneavoastră! Vă rog

să vă retrageţi acuzaţia!... Şi să vă cereţi şi scuze!... Că altfel îi vai de fiul mă-tii!...

Nu înţeleg nimic, dar zău că-mi place, Ivanuşca! Nu-mi mai spune mereu Ivanuşca, Ivanuşca!... Dar cum să-ţi spun? Stan! Stan Păţitul!... Ce n-ai înţeles?

Continuă tu!... Joacă-ţi rolul, vreau să zic, până la capăt! Nu joci rău!

Mie-mi spui?!... Spasiba, oricum!

Deci?

Deci m-au arestat, m-au băgat la beci şi după câteva zile începe ancheta procuraturii!... Şi când îmi vine rândul, procurorul mă ia tare, credea el: Măi, viteazule! Câţi evrei ai omorât? Vreo două sute! Minţi, mă, nenorocitule, că n-au fost cu toţii decât 120!... înseamnă că nu i-am numărat bine!... Am făcut şi eu ca Pristanda cu steagurile, nu vă fie cu supărare! Ştiţi, ordinul a fost să omorâm vreo cinşpe mii!... Două sute de căciulă, pusă pe-o sprânceană, olteneşte!... Numai o sută şi? Ne-am cam făcut de râs! Cred că se răsuceşte Căpitanul în mormânt!... Acum nu mai avem ce face!... Mortul de la groapă... Rămâne acum pe data viitoare!

Domnule judecător, intervine iubita mea avocatoriţă... în legătură cu acuzaţiile aduse de domnul procuror în mandatul de arestare şi în trimiterea la judecată, vă rog să aprobaţi o expertiză anatomo-balistică asupra cadavrelor retribuite onor clientului meu! Pentru a stabili tot ce se poate revela la o de-asta, cum naiba îi zice?! La disecţie!... Disecţie, dar îi spune altfel! La o...

Autopsie?

Bravo! Vezi ce înseamnă meseria?!... Jos pălăria!... Deci, domnule judecător, vă rugăm să ne daţi voie să consultăm mai întâi raportul de autopsie!

Nu există niciun raport de autopsie! Se vede clar că sunt morţi, la ce bun o autopsie?! E redundantă!

Dar nu e clar dacă morţii sunt evrei! Şi nu e clar nici cărui evreu îi aparţine fiecare cadavru! Şi fiecare evreu dat dispărut cărui asasin legionar îi aparţine! Câţi au murit cu aceleaşi caracteristici balistice? câţi au murit cu mai multe

caracteristice de-alea bălistice rău?! Câţi au murit fără, de frică sau de alte electroşocuri? Hidrocutaţi sau ignifugaţi? …

Boje moi…

Se zice Doamne, Doamne, ce nebun!

Tu ai zis-o!

Mi-am zis-o!

Zi mai departe!

Deci lui papaşa Saşa nu i s-a făcut autopsia, nici expertiza balistică… Dacă i se făcea se vedea că-i viu! Sau că nu-i el!

Şi asta ce înseamnă?

Pe mine mă întrebi?! Tu eşti jurista lui peşte!

Dacă ne mai ţii mult aşa, plecăm din sală! Nu lungi prea mult suspansul că rămâi fără…

Fără el! Deşteaptă mai eşti! Nu lungi suspansul că rămâi fără el!… Asta trebuie trecut în manualul dramaturgului începător!

Nu-i cazul în cazul de faţă!

Dar tot nu-ţi dai seama că un cadavru fără autopsie este un cadavru care nu poate să acuze pe nimeni?! Degeaba a murit tap-tu ca un prost! S-a crezut deştept şi niciun legionar nu a fost acuzat de moartea lui! Ba a mai şi trucat-o! îţi dai seama cu ce cheltuieli!… Mă, fato, taică-tu n-o fi fost evreu!…

Nici ceilalţi evrei, asasinaţi şi ei în aceleaşi condiţii, adică fără autopsie balistică, nu au avut mai mult noroc! Nimeni nu a fost băgat la bulău pentru uciderea lor! Bietul papaşa a murit asasinat degeaba!… Ba după aia a trebuit să mai şi plece de aici… Să te nască pe tine la dracu-n praznic, prin străini, pe malul Nevei, că Dâmboviţa nu era bună!

Dar ştii ceva?! Nu cumva tataia-socru juca la ruletă, la poker? O fi avut datorii la cărţi! Datoriile la joc sunt datorii de onoare!… Nu scapi de ele decât dacă ai norocul să dea peste tine pogromul!… Dacă nu dă el, îl faci tu! îl provoci pe pogrom!… Păcat că nu avem un diminutiv de la pogromurile astea! Toate au fost hiperbolizate,

augmentativizate!…

Deci?

În concluzie, la proces nu s-a spus o vorbă despre cei 120 de samurai care şi-au făcut harakiri!… Astfel că niciunul dintre avocaţii apărării legionare nu a avut motiv să ceară autopsie sau expertiză balistică sau altă cercetare care putea să dezvăluie motivul pentru care cei morţi au fost înmormântaţi fără toate expertizele îndătinate, nu mai zic de disecţia pe viu la cei mai asasinaţi!…

…Aşa o s-o ţii toată noaptea?

Biiine!… Tac atunci!

Fă-mă să înţeleg, dacă moartea lui Saşa Isacovici Roller şi a celorlalţi o sută şi, nu a avut niciun efect juridic, la ce a folosit toată mascarada asta? Za cern?

Pentru impresie artistică! Pentru pagina emoţionantă din istorie!… Pentru prostime, pe scurt! începuse prostimea să-i iubească pe legionari!… Dar acesta este alt subiect, vezi Klaiy-Mlary al tău ce zice!… Tu reţine ce te interesează: nimeni nu a făcut nici măcar o zi de închisoare pentru asasinarea celui care va fi apoi tatăl tău, numitul Saşa Roller!… Dar nu se poate spune că a murit degeaba! Pe gratis!… Nu cunoaştem toate datele din biografia incompletă a împricinatului!

Împricinat?… Adică acuzatul, inculpatul… Am obosit, devocika!

Te cred! Am obosit eu, care numai te-am ascultat!… Dormim?

Să nu uit! Când o să te duc prima oară la Athénée Pallace în hol, unde legionărimea supravieţuitoare îşi bea cafeul matinal, să nu uit să-ţi fac cunoştinţă cu singurul legionar care a fost pedepsit pentru crimele din ianuarie 1941… Pedepsit exemplar, ce-i drept!… Vrei să dormi?

Un adevărat Şeitan nu adoarme cu gagica în dreapta lui!…

Ca să pot dormi, trebuie să treci în partea ceastălaltă, văd că ai uitat tot ce a fost între noi la Paris!… Când vrei să te culci cu mine, couchă avec băiatul, stai în dreapta! Dormitul se face prima pe stânga… Dar mai stai!

Nu dăm încă stingerea!... Nu vrei puţină muzică klezmer, parcă aşa îi zice!

Muzică?

Concertul pe două voci fonfăite de la marea sinagogă... Aş vrea să ascult duetul celor doi, în limba originală... N-am auzit niciodată versiunea modernă a limbii primordiale, biblice! Dar nu în ivrit, ci în idiş au vorbit!... Aha, de-aia n-ai înţeles! Noroc cu Klary-Mlary...

Nu-i prea convine! Cred şi eu! Va trebui să schimbe adresa. Să meargă la apartamentul de la etajul ultim inferior!... Da, am zis bine! Etajul ultim inferior!... V-aţi bucurat prea devreme că mi-aţi găsit voi nodul din papură! Ce... papura mea vă beliţi atâta şi nu vă place nimic?!... Duceţi-vă să vedeţi configuraţia locului! Ana Ipătescu 11 A!... Casa de alături este number 15!... Au evitat 13, după nu ştiu ce modă americană!

...Nu e prea încântată că o pun să coboare pe treptelele înguste ale scării de serviciu... Am să mai aduc ceva!... Şi înţeleg că doar aşa se îndură să plece de la căldurică... O însoţesc până la scară şi rămân în capul scării, protector, aşteptând-o. Se pare că nu există lumină pe scară sau e stricată ori n-o nimereşte... Bună şi cea puţină care iese pe uşa bucătăriei... Va trebui să aduc câteva lanterne pentru înalţii oaspeţi...

Poate şi câteva lumânări, numai să nu se sperie de lumânări ca de funie în casa spânzuratului!

Chiar, zicea parcă că a aflat şi cum vor să-l spânzure! ... E una din variante... Alta e să-l... îs nebuni?! Cine?... Cine ar putea să fie creierul abject care să clocească asemenea... variantă?!

...Revine cu mai multe casete, mă uit la ele, mă uit la jucărie... Nu văd cum ar putea să intre, nu are niciun lăcaş pentru casete!

Zâmbeşte amuzată! Păi, cum era să lasân poşetă casetofonul? Am lăsat numai radioul, cu un microfon minuscul, nici eu nu ştiu care este! Iar la douăzeci de metri distanţă, distanţa maximă este de cinzeci de metri, plimbându-mă prin sinagogă cu prietenul tău, el îmi vorbea

doct despre superioritatea religioasă a evreilor, Iar eu aveam în buzunar altă jucărie, asta!... Care ea înregistra totul! Dar nu ce-mi spunea amicul nostru comun, ci ceilalţi doi, de după vreo patru uşi distanţă!...

Scula diavolului!

Dacă vrei să te învăţ cum se folosesc, pot să-ţi dau şi ţie un set!... Un set?!... N-am ce să fac cu setul tău!... Nu vrei să-ţi asculţi copiii cum te vorbesc în lipsă?!... E o idee! ... Da, n-ar strica! Aş vrea să-mi ascult nevasta când vine soacră-mea, cum mă mai bârfesc!... Mamă, mamă... la să-l înveţi şi pe nenea!... Păcat că nu poate fi probă la divorţ!... Aş divorţa şi mâine...

De soacră aş!

Mă pune să-i explic cuvântul soacră. Vrei să-ţi desenez una?... Şi încerc să-i povestesc întâmplarea cu soacră-mea şi revista „Urzica”... Mai bine mă abţineam!... Mă încăpăţânez s-o fac să înţeleagă, n-a fost chip fără să apelez iar la jargonul parizian, dar până la urmă se face treaba. După aproape o oră!... Pricepe şi este încântată! îmi pune câteva întrebări isteţe, ca să fie sigură că a înţeles, apoi mi-o trânteşte:

Aşa ceva numai aici se poate întâmpla! Unde aici? La voi, la Bucureşti, în România!...

Mă dau puţin înapoi, fără s-o las din mână, aşa vrăbioară... Pare că a spus ceva foarte profund, dar nu înţeleg eu ce... Nu mă grăbesc să-i cer să repete!... Am înregistrat bine, fără setul ei! A vorbit de parcă ştie tot, câte mirabunde s-au tot adunat!... Nu! Nu e cazul să-i povestesc eu chiar totul, adică şi partea părţilor, despre marele... marele anonim, nesemnat pe copertă... Ne-ar prinde amiaza de mâine!

Care mâine că deja e ora trei, vericule!... Hai, dă-i drumul!... Ce bine se aude, domnule!... încerc să înţeleg. Ce? Ce-aş putea înţelege?... A cui e vocea! Vocea lui Rozenkrantz cred că-i asta, mai piţigăiată, obraznică... Turuie întruna, ca o moară stricată care macină în gol... Aşa cred că face şi biata moară! Ca o gură spartă, ciobită, de rabin nesuferit nici măcar de ai lui! Cred că şi stropeşte

bale în jur cu vocea asta!…

Cealaltă voce, mai rară, apăsată, chiar flegmatică… Şi îngălată, numai din fălci articulează ăsta sunetele!… Ce duet! Numi tragi şi mi-e o casetă, s-o ascult în maşină?!

Te-ai lămurit?

Mda… Nu-mi vine să cred că cu vocea aia putea să spună un lucru aşa de important, de frumos, de înălţător, de nobil!

Care?

Că se duce el la New York să se certe cu tot sanhedrinul pentru nişte pârliţi de daco-vlahi! Păcat, daragaia, că nu ştii idiş! în guriţa asta a ta idişul ar răsuna ca-ntr-o pădure triluri primăvăratice!! Ăştia au cântat la butoaie, la bidoane turtite!…

Ştiu o poezie, am învăţat-o în copilărie de la bunica! Da’ o reciţi frumos? Cu plecăciune la public şi ţinându-te de poala rochiţei!… Ia dă-te jos din pat! Respiră adânc, ridică-ţi pieptarul, nu-l mai camufla că tot degeaba!… Un, doi, trei! Şi!

Îi place şi ei să se prostească. îi şade bine! Nu ştiu de ce rămân cu ochii pironiţi la sânii ei, cum tresaltă slobozind sunetele atât de ciudat împreunate. Am sentimentul că din pricina lor n-am înţeles nimic! mai zi o dată! N-am putut să fiu atent!…

De fapt e un cântec… Ţi-l cânt?

De data asta piepţii femeii se mişcă mai amplu şi mai potolit, iar cuvintele se lipesc mai fest în urechile mele. Prin minte îmi trece că un autor de ipoteze a lansat-o şi pe asta: cum că la început oamenii au cântat cuvintele… Pe pagina din stânga, pe la mijloc… Ştiu şi cartea!…

Ai voce, haziaika! N-aş fi zis!… Mai cântă-mi ceva… îţi cânt, dar nu aşa, în picioare. Vin lângă tine!… Am îngheţat!

Chiar, dacă mai stătea câteva minute sloi se făcea! Gata, cânţi mai târziu, după ce te încălzeşti!…

La ce te gândeai când ţi-am cântat?

Te vedeam dansând pe cântecul ăsta!… Dans, nu balet!…

Care-i diferenţa? Balerinele n-au ţâţe! Pe dansatoare sânii nu le încurcă!... Dimpotrivă! Nu merge să dansezi fără... fără!... Data viitore, când or să dea nenorociţii ăştia drumul la căldură, ai să-mi dansezi, tot aşa, aproape goală! ...

Dar multe planuri îşi mai face domnul Şeitan!

Tu nu vezi că nu se alege nimic de planurile mele dacă nu te implici tu?! Dacă nu te bagi în viaţa mea!... Ai rezolvat cam tot ce era de rezolvat până la această dată! Şi adăpost pentru fiara hăituită la nivel naţional, şi mijloace de transport camuflat, şi interviul... Dacă nu erai tu... îmi dai voie să te răsplătesc?

Da! Cum?

Încălzindu-mi picioruşele!...

Ştii cum se încălzesc picioruşele? începând de acolo de unde încep dânsele, dumnealor, să se prelingă... Cât sunt de lungi, cine ştie când o să le dau de capăt... Ia să vedem care-i începutul?... începutul, darling, se face cu primul pas... Dreptul sau stângul? îmi dai voie să aleg şi să ezit bâjbâind indecis între cele două variante?... între două nu te plouă... Aici, este cel mai bine, cel mai cald, mai fierbinte...

Se repede să mă sărute, lung, lung, până pricep că altfel nu mă putea face să mai tac dracului odată şi să nu mai trăncănesc aiurea, cu comentariile mele neobosit de deştepte foc!... Mă întind peste umărul ei şi sting şi eu veioza. Măcar atât să fac şi eu ca lumea... Că-n rest... Cum am vorbit: nu vorbim!

Ce? Aţi sperat că n-o să-mi ţin cuvântul?!... Nu mă cunoaşteţi înseamnă! Nu mă meritaţi, mai exact!

Capitolul 6

Invitaţie la vals

Mă sună cine? Chiar însuşi amantul feroce! Nu m-a mai sunat niciodată! Nici eu pe el!... Cam prea dis de dimineaţă! Se scuză: ca să mă prindă acasă, să fie sigur etc. Insistă să ne vedem, vrea să-mi facă o surpriză! Ce fel de? Plăcută, profesore! Cum nu se poate mai plăcută! Are sex surpriza? Ce gen e? Cel mai fain cu putinţă!... Cineva

care vrea să te cunoască cu orice preţ!… Trec să te iau de acasă cu o maşină? N-are cum! La 10 am şcoală, ne putem vedea la 12 în hol, la facultate, după curs. E dezamăgit, insistă, eu mă ţin tare şi rămâne ca mine. În hol, la facultate, la 12 fix!

Iuliana se miră: cine a sunat aşa devreme?! ADM-ul, zic. ADM-ul? Asta ce cooperativă mai e?! Cooperativa Aurel Dragoş Munteanu!… De la „Luceafărul”?! Ce vor? Să le mai dai o dată textul despre Picasso?…

Au supărat-o rău pe consoartă tovarăşii de la cenzură cu vigilenţa lor revoluţionară! Norocul lor că n-au fost de faţă!… Mă ia scurt individul: găsim vreo sală de clasă liberă, să stăm puţin de vorbă?… La ora asta exclus!… Hai la Capşa!… Exclus! Exclus!… Vorbeai de-o persoană care… Nu mai e liberă la ora asta!… Dar te pun în temă despre ce persoană este vorba!

Ion Iliescu? îţi spune ceva acest nume? Nuu! fac eu pe nou născutul.

Tu nu asculţi Europa Liberă?! De când m-a înjurat Geluţu… l-am mai prins minţind şi cu Costică Dobre!… Nişte nenorociţi! l-am băgat de mult în…

Dar ce, tu nu ştiai că Dobre trăieşte?! De la cine să ştiu?! Dacă vrei să-l cunoşti, vă fac legătura!…

Al nu ştiu câtelea simţ – la mine sunt mult mai mult de şase, mă opreşte şi declin oferta. îl găsesc eu pe acest tovarăş şi fără ajutorul otrăvit al ipochimenului din faţa mea. Ce facem? Stăm de vorbă aici?

De fapt n-ar trebui să-mi fie teamă demicrofoane!… Situaţia e sub control! Dar puterea obişnuinţei! Bref! Am sarcină să te prezint domnului Ion Iliescu, viitorul secretar general al PCR!…

Măi să fiu al… Ce zici?! Ce-ai auzit!

Am auzit eu că la congres ar urma nen-tu Nicu să se retragă cu torţe… îl iasă în locul lui pe Iliescu ăsta?!…

Nu, nu pleacă omul decât cu picioarele înainte!… Zău?!… Eh, unde-ar fi norocul să plece de bunăvoie, să nu mai fie nevoie de noi! Care noi? Noi, cei care ne gândim să acţionăm ca să-l ajutăm pe tovarăşul să plece mai repede

decât ar vrea dumnealui… Vii cu noi?! Vrei să faci parte din… din colectiv?

A fost ideea ta? Nţ! A cui a fost? A unui general… Dar sunt mulţi care te cunosc şi te vor printre noi! în ce scop? Păi nu-ţi zisei, domnule profesor?! Ai priceput foarte bine, nu mai face teatru cu mine!… Şi să ştii că dacă am apucat să-ţi fac această propunere, cam nu mai e loc de întors!… Există nişte reguli ale conspiraţiei, căci de conspiraţie este vorba! N-ai cum să refuzi, mai ales că nici nu-ţi cerem să faci ceva! Dar ce-mi cereţi? Să zici da şi să stai acasă liniştit!…

Să stau acasă liniştit?… Care-i subtextul?

Iar după, după rocadă, aşa se cheamă operaţiunea, rocada! După rocadă, când se produce schimbarea la cel mai înalt nivel.

contăm pe tine şi tu contezi pe noi că vei primi o funcţie care să ţi se potrivească! Este nevoie de imagine, recunosc, imaginea ta publică ne foloseşte, ne legitimează! …

Hm…

Cum stai cu italiana? Italiana?!… Unii te văd ambasador la Vatican!… Ţi s-a dus buhul cu vizita la Papă! … Am tot vrut să te întreb cum a fost…

…Trebuia să mă aştept! Era exact ce lipsea şi trebuia deci să se întâmple!… Ce bine se potriveşte! Aşadar nu e destul că bat pasul pe loc, că tot ce am promis se cam… N-am făcut nimic concret până acum şi iacătă-mă-s invitat să nu fac nimic, dar în echipa adversă!… Şi răsplătit boiereşte! Vatican?…

E o castană mare! A doua oară în viaţă nu-ţi mai pică aşa pleaşcă! mai ales că vii la de-a gata! Când nu mai e niciun risc! Niciun risc?! Omul este ca şi mort!… Nimic nu-l mai poate salva! Nici nu merită, dă-l în…

…Să te fi văzut în urmă cu vreo doi ani, când m-au racolat pe mine! Ne dârdâiau pantalonii când ne zăream unul pe altul din întâmplare… Ce nevroză am făcut!…

Văd că eziţi!… Domnule profesor?! Noi doi nu murim unul de dragul celuilalt!… Dacă era după mine, nu te

convocam! Pe mine mă poţi refuza, dar nu de mine e vorba! Cei care m-au trimis la dumneata nu sunt oameni pe care să-i refuzi!… Te avertizez! M-au trimis la sigur la tine! Vor fi foarte miraţi şi foarte derutaţi dacă Ioan Şeitan pregetă! Nu te juca cu lucruri de-astea!

Sună a ameninţare!…

Avem copii, domnule profesor! Pentru ei o facem, iar dacă iese rău, pentru ei va fi…

În ce fel ar putea ieşi rău?

Pentru dumneata şi copiii dumitale într-un sigur fel poate ieşi rău: dacă refuzi să mergi cu noi!… Am apucat să-ţi spun prea multe, nu mai poţi da înapoi!

Dar n-am promis nimic!

Nici nu era nevoie!… Chiar nu înţelegi?!

Mi-e teamă că nu înţeleg! Chiar mă ameninţi?!

Astea-s regulile, de mii de ani, de când se fac şi se desfac comploturi şi conspiraţii! Nu e nimic personal! De vreme ce ai aflat de noi, vii cu noi sau…

Sau?

Sau devii periculos pentru noi, pentru cauză! Te faci că nu pricepi?! Vezi să nu rămâi aşa! Ştii bancul!…

Mai zi-mi câteva nume! mai cunoscute! Să nu-mi spui că-i şi Vadim sau…

Toate la timpul lor!…

Domnule Dragoş, dar mi-e greu să mă arunc în necunoscut! Să nu cunosc pe nimeni în afară de dumneata! … Şi singur ai spus-o pe a dreapta adineauri: între noi doi nu-i vreo prietenie mare, ca să contez pe ea! încrederea este foarte importantă în situaţii de astea, cred!

Toţi te ştiu anti-ceauşist pe bune, nu de sub plapumă! Nimeni nu l-a contrat pe individ şi sistemul mai dur şi mai răspicat ca dumneata! Cu sala plină, nu la o cafea, cum facem cu toţii! Toţi ştim cât ai riscat! Eh, acum e momentul să culegi ce ai semănat!

Hai, domnule, că n-am riscat nimic! Am calculat bine şi… Dovadă că n-am păţit nimic!…

Asta se cheamă falsă modestie!… Devii penibil!… Sau poate vrei mai mult?! Nici mie nu mi se pare că e vreo

sfârâială la ambasade… Aici va fi bătaia peştelui, în Ţară! Vrei la învăţământ? La cultură?… Direcţia teatrelor? La televiziune? La…

M-a ameţit cu ofertele! Deci aş fi bun la toate astea ca şef?!… Eh, s-o mai aud eu pe Iuliana că nu mă pricep la nimic! Voilà, ma chère, că mă pricep cam la toate, soro!…

Ce le spun la tovarăşii domni?…

Mmmm…

Eu zic să stai de vorbă mai întâi cu patronul, să-l vezi ce om este, o să-ţi placă! O bogăţie de om! Să discutaţi între patru ochi tot ce ai de întrebat… Duc acest răspuns, că te interesează o discuţie la nivelul superior!… Că ai de discutat lucruri pe care mie nu vrei să mi le spui!…

De unde scorneşte asemenea… Dar are dreptate pezevenghiul!… Nu prea am chef să merg numai pe mâna lui! Motivu-i bun de amânare!… Să vedem ce… ce să vedem? Ăştia chiar controlează situaţia? Aşa cum eu nici pe departe?!… Eu… eu şi Sve… ce încercăm să facem? Să-l kidnapăm pe bătrânul luptător de clasă… Luptător de clasă?!…

Şi dacă reuşim să-l băgăm la cutie şi să-l punem la păstrare, în rest ce se va întâmpla? Cine va mai conduce balul?… Noi, noi” doi în niciun caz… Ăştia? Ăştia nu par prea… Nu puteau trimite la mine alt emisar?… Nu ştiau cât mi-e de… cu palmele lui umede şi reci… Să am grijă să nu-i mai întind neprihănita mea labă la despărţire…

Chiar! Dacă ăştia câştigă şi mă iau apoi la întrebări de ce nu am mers cu ei, eu le pot spune că n-am avut nicio încredere în emisar, ăsta-i cuvântul? Om de legătură?… Ei au greşit, puteau şi chiar ar fi trebuit să mă contacteze şi în alt fel! Prin altcineva!…

Şi iar ideea salvatoare! Bonjourică, scumpo! ia spune-i tu ADM-ului care este condiţia pe care noi o punem: Cu domn profesor ai vorbit?… Cu nea Petrache?!… Hai să vorbim şi cu el! Dacă merge domnul Ţuţea, merg şi eu! Mă bag şi eu! Cu capul înainte! Ce-o fi o fi!…

I-a căzut faţa! Iar de înţeles pe deplin de ce, am înţeles mai târziu, după câteva zile, când domnul Ţuţea,

zgândărit de mine, mi-a povestit cum îl uşuise pe ADM cu propunerea lui ruşinoasă! Ideea era cea veche şi cunoscută: mai lăsaţi-l să se învechească un pic!... Nu ne cresc nici americanii! Cu atât mai puţin ruşii, al căror om este Iliescu al vostru!...

Ceauşescu nu poate fi dat jos decât cu sprijin din afară! Asta înseamnă că numai prin vânzarea Ţării! Că cine te ajută, musai îi dai în schimb ceva! Ce? Că doar n-o să te ajute pe gratis.

pe veresie, de dragul principiilor umanitariste şi al ochilor tăi frumoşi!...

Şi l-a luat la măturat pe jos cu ADM-ul: străinul nu te creşte! Exact vorba maică-mii! Un slogan al generaţiei?...

Şi: Nouă de ce ne pune Occidentul sula-n coastă să ne plătim datoriile, iar după ce ni le plătim din greu fac ironii ieftine pe seama noastră, că nu trebuia să le plătim, aşa cum nu le plăteşte nici Polonia, nici Ungaria!... Că am fost fraieri că le-am plătit!... Jap! Jap!...

Şi cu scrisorile dumitale la Europa liberă ce mama mă-sii ai vrut?!... Ştiai că trăieşte Constantin Dobre?... De ce nu le scrii să-i întrebi cum p... mamii lor şi-au permis să ne mintă, să ascundă gestul de boier al lui nen-tu Nicu!

Care gest? s-a mirat, neinspirat, ADM-ul. Şi ce excurs i-a tras domn profesor prin toată istoria lumii! Ca să-i arate cât de rară este pasărea numită respectul faţă de adversar!...

Asta cică dovedise Ceauşescu atunci când l-a ridicat pe Costică Dobre din Valea Jiului, dar nu ca să-l înfunde în vreo temniţă întunecoasă, ci ca să-l dea la facultate pe rebel, să se pună la punct cu teoria construcţiei socialismului multilateral dezvoltat, căci nu se mai descurca nea Nicu singur printre duşmanii din Cepex şi avea nevoie de forţe tinere, de oameni oameni, cum se dovedise şi acest ortac în discuţiile şi negocierile cu conducerea de partid şi de stat!...

Mi-e aşa de uşor să-mi imaginez cum l-a făcut KO pe ADM din numai câteva fraze!...

Dar amărâtul nu mi-a spus nimic despre refuzul cu

care l-a tratat mitropolitul de Aiud! Şi de cum i-am spus numele diafanului Petrache l-am potolit!… M-am prins şi am insistat, inspiratâncă o dată: ar fi grozav să-l amestecăm şi pe domn profesor! Poate vorbim şi cu Marcel!… Ar da legitimitate istorică conspiraţiei *noastre'*. Nu?!…

La derută şi la mişto l-am băgat pe *noastre* ăsta! Mi-era atât de clar că a doua oară ADM-ul nu va mai veni la mine cu năframa-n vârf de băţ. Rămânem cum am fost: silă sinceră unul de altul! Fiecare de celălalt! Nicio punte peste hăul care ne desparte!

Mai apoi, spre seară, una câte una, zeci de întrebări. Şi o singură certitudine, iţindu-se tot mai limpede din ceaţa îngrijorărilor: altă mirabundă!… Fusesem iar în atenţia… Şi trebuie să recunosc, să recunoaştem, iubiţii mei spectatori şi telespectatori, că lucrurile se complică pe cât de neaşteptat, pe tot atâta de spectaculos: deci eu, contrar la idealurile tinereţii noastre avântate, idealuri cu care plecasem în vară să amuşinez prin Occidentul sălbatic, m-am pomenit că mă întorc acasă total reciclat, chitit şi prelucrat bine să-l salvez pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu de la contrarevoluţia tovărăşească care i se pregăteşte.

Întors în Ţară mă dedic total subiectului, aflu o mulţime de chestii, unele venite trufanda chiar de la Moscova, mă înşurubez bine pe direcţia asta şi, poftim! la loc comanda! Mă invită revoluţionarii să merg cu ei alături!… Să fac altă voltă de 180 de grade şi să dăm cu bietul Ceauşică de pământ!… După care voi fi şef pe la ce-mi pofteşte pipota: Vatican, Versailles, Manhattan, reviste, teatre…

Şef pe toată plaja Mamaia mi-ar plăcea cel mai mulţia fiu!… Sau primar pe zona veche, tomitană, a urbei natale… Guvernator de Dobrogea?… Sigur că da, tovarăşi! Tuşesc puţin, ca să-mi fac curaj şi ca să se simtă în sală că ce va urma vă fi…

…Stimaţi tovarăşi colegi şi colege, trebuie să ştiţi că tovarăşul Iusuf Neuzat, aici de faţă, autorul cererii de

intrare în Partidul Comunist Român pe care avem onoarea s-o discutăm deschis, tovărăşeşte, cu spirit revoluţionar, Iusuf al nostru deci, se bucură de o mare simpatie şi dragoste nu numai printre bucureştenii lingavi ce sunteţi, ci şi printre constănţeni.

Noi, constănţenii, ne întâlnim săptămânal, şi punem ţara la cale! Un subiect deseori discutat de noi este Basarabia şi refacerea României Mari! O să vă miraţi, dar acest subiect are legătură cu subiectul nostru, hic et nunc! Pentru că în viziunea noastră şi în momentul când România va avea şi a doua ieşire la Marea Neagră, prin Basarabia, noi, dobrogenii, ne vom desprinde de restul Ţării şi ne vom declara stat independent!…

Şi ce linişte s-a lăsat în Haşdeu, amfiteatrul, premergătoare hohotelor de râs de care ştiau toţi că vor avea parte dacă am luat cu cuvântul! Ssst!

…Ei, bine! în strategia noastră politică, fără ca dânsul să ştie – şi-l arătai cu degetul acuzator, dar acum e momentul cel mai potrivit să afle, îl includem şi pe domnul Iusuf Neuzat care, după declararea suveranităţii dobrogene, domnul Iusuf Neuzat va primi o însărcinare de mare răspundere: va fi numit prin decret prezidenţial muftiu general pe toată Dobrogea Mare!

Atâta de mare – şi am deschis braţele largi, este încrederea noastră în cardaşâm Iusuf!… Sunt deci de acord cu intrarea domnului Iusuf în PCR. Este conformă cu statutul partidului nostru şi cu Charta Dobrogeană!…

Drăguţul de Iusuf! Ce s-a înroşit la faţă, ruşinat, dar şi buşindu-l râsul… Chiar! Când vom mai avea şedinţă?… Mi-e dor să le povestesc nămeţilor de colegi cum a fost, cât de schimbat m-am întors!…

Până atunci însă, ce mă fac?… Ce e cu ultima această mirabundă?!… Cumva nu m-am descurcat bine în ultima vreme?… Sau iar am… Doamne, Doamne… Dacă poţi, dar numai dacă se poate. Doamne, fii, domnule, mai desluşit!

…Da, chestia cu ambiguitatea, o ştiu, dar între noi doi am putea fi mai… mai univoci!

Mă pui la încercare?!… îmi faci atâta onoare, atâta

încredere?... Te pomeneşti că ai prins drag de mine şi Mata!... Nu-s băiat rău... Dar chiar nu ştiu încotro s-o apuc ca să-ţi fiu pe plac şi să... să apuc şi eu volumul următor! îs tare curios! Nu mă gândisem deloc la întorsura asta a Buzăului!...

Întoarce, întors, întorsură, trage, tras, trăsură... Hop-ţop însă şi întorsătură sau trăsătură... E ceva aici, dar nu e sigur că-i de bine... Vreo ispravă! Nici Homer nu-i clipă de clipă... Mai sforăie din când în când... Tu, Doamne, cum o duci? Mai aţipeşti din... din veac în veac? probabil... Om eşti şi Tu, Doamne!... După chipul şi asemănarea... Facă-se voia Ta! Eu n-am nicio vină! Vreun merit?... Nu ţin neapărat!

Semnat: robul Tău, Doamne, Ioane Şeitan!

...Mda! Am de ales aşadar... Dar dacă... Dacă ce? Dacă aş juca la două capete?!... Intru şi în conspiraţia lui Uriah Heep ăsta, şi îmi văd şi de planul iniţial!...

Dacă, dacă, dacă...

Dacă îl salt pe inamicul public numărul 1 şi 2 înainte de a-l găbji nenorociţii lui Iliescu ăsta, îi pun pe amândoi însurăţei la păstrare undeva, în bârlogul Fiarei, pentru o lună de miere ceva mai lungă, iar eu în timpul liber acţionez ca mădular al conspiraţiei... Particip la întruniri publice, dar şi de-alea secrete, la care cel mai mult se va discuta despre ce? Despre nen-tu Nicu, unde paştele mamii lui se ascund amândoi?!

Iar eu, din interiorul colectivului de tovarăşi criminali, le afin toate mişcările, toate intenţiile, şi pot deci să-mi fac mai bine treaba!... Joc eu la două capete, dar nu de jigodie, ci de eficienţă e vorba! Pentru eficienţă! Asta mă interesează, să fiu mai eficient, mai aplicat situaţiei reale!... Să-Sigur că asta mi-ar pica cel mai bine la lingurică, să ajut două fiare hăituite de de mii de vânători, copoi, goraci, o armată întreagă se va da de ceasul morţii să-i dibuiască şi să le ia gâtul... De partea cui să fiu?...

N-au decât să-mi dea orice funcţie, eu n-am să refuz! Abia aşa, ca unul de-al lor pot să le dejoc criminala făcătură... Făcut, făcătură... Fapt, făptură... A doua

pereche este mai veche… Nu, domnilor, asta nu e duplicitate!… Ci risc maxim pe care mi-l asum! Mă veţi beli dacă vă veţi prinde şi mă veţi… prinde!

Capitolul 7

Scrisoare de dragoste fierbinte

I-am arătat Iulianei la ce lucrez. O scrisoare pentru Ceauşescu? Alta?! Ai mai scris tu vreo zece!… Ai grijă să păstrezi o copie pentru nepoţi!… Scrisorile lui bunicu' către nenea Nicu… Şi niciodată citite de nenea!

Asta i se va înmâna personal. Vrei s-o citeşti? De ce s-o citesc? Ca să vezi pe unde umblu eu noaptea prin târg!… încercăm, câţiva, să-l convingem să se retragă din viaţa politică la Congres! Nu te cred!

Ce… ce nu crezi?!… Nu mă crezi tu pe mine că…

…că ai mai găsit pe cineva care să-ţi vină alături, să te susţină, să nu fii singur cuc, cum ai mai fost de atâtea ori!… Mai sunt şi alţi nebuni ca tine?! Mă îndoiesc! Eşti unic!…

…Nu insist! Scap astfel de alte întrebări şi numai asta urmăream!… Sigur că-s unic! Altfel nici nu mă lua să-i fiu pereche! vrut-am eu să i-o întorc. Tac însă. Am scăpat atât de uşor! Să nu întindem coarda… Deci şi aşadar:

Stimate domnule preşedinte… Domnule sau tovarăşe?… Mai vedem noi. Stimate sau mult stimate?…

Suntem un grup de… de patrioţi. Patrioţi nă uci… Suntem siguri că serviciile secrete şi-au făcut datoria faţă de Dumneavoastră şi implicit faţă de poporul român… Merge? Şterg *implicit* ăsta, sunt convins că în viaţa lui nu a folosit acest cuvânt şi nici nu este nevoie de el, nici măcar de un sinonim. îl şterg şi gata!…

Dalşe?

…şi aţi fost avertizat asupra aranjamentelor criminale pe care le vor încerca ne-prietenii noştri… şterg noştri şi pun dumneavoastră, neprietenii dumneavoastră din străinătate, cu sprijinul unor minţi rătăcite din Ţară…

Din păcate aţi primit de la aceste servicii şi sfaturi greşite, care, intenţionate sau nu, vor avea ca rezultat consecinţe dintre cele mai nefericite!…

Recitesc, fraza asta trebuie simplificată… Fac un R semn că trebuie formulată puţin altfel, şi merg mai departe: Din informaţiile noastre, duşmanul numărul 1 este tovarăşul Mihail Gorbaciov!… Aha! Şterg tovarăşul Mihail şi las numai Gorbaciov! Dacă am spus că este duşmanul nostru, cum să-i mai zic tovarăş?!… Completez: duşmanul al cui? Duşmanul nostru, al poporului român şi al dumneavoastră… Nu? Doar trebuie păstrată unitatea dintre popor şi conducător!…

Ceea ce serviciile româneşti de specialitate nu v-au informat este că Gorbaciov are şi el mulţi duşmani acolo la el, în partid, în guvern, în armata sovietică, în KGB!… O parte dintre aceşti adversari ai Perestroicii pot fi atraşi de partea dumneavoastră, a noastră, a celor ce nu acceptăm poziţia aventurieră a lui Gorbaciov, poziţie vecină cu trădarea şi întinarea idealurilor socialismului şi comunismului!… Ne-am dat dracului! Dac-ar citi nea Mitică… Sau văru Aurică!…

Mă cam lungesc?… Dacă am timp, o fac mai scurtă!…

Trebuie să vă informăm că în şedinţe restrânse, neoficiale, ale Biroului politic al CC al PCUS, mulţi dintre adversarii lui Gorbaciov au luat poziţie în favoarea dumneavoastră de faţă chiar cu Gorbaciov şi sunt gata să vă sprijine dacă veţi avea o Iniţiativă care să demaşte politica gorbaciovistă! Gorbaciov însă ştie aceasta şi aşteaptă ca dumneavoastră să faceţi o greşeală prin care să-i descurajaţi sau să-i compromiteţi pe susţinătorii dumneavoastră din interiorul conducerii PCUS, KGB, GRU etc. După părerea noastră aveţi în preajmă oameni care încearcă să-i Facă jocul lui Gorbaciov… Adaug: dându-vă sfaturi aparent bine Intenţionate, dar ale căror urmări vor fi catastrofale!…

Pe scurt, tovarăşe secretar general, aţi fost sfătuit ca la Congres să-l atacaţi pe Gorbaciov pe tema Basarabiei şi a Tezaurului rămas la Moscova!… Este exact ce-şi doreşte Gorbaciov, ca să le demonstreze admiratorilor – mda, păstrez acest cuvânt? admiratorilor şi susţinătorilor dvs din conducerea de partid şi de stat a URSS, să le

demonstreze că scopul urmărit de dvs nu are nimic cu internaţionalismul proletar, ci dimpotrivă, apelaţi la istorie ca să loviţi în Uniunea Sovietică!... Că sunteţi un naţionalist şovin, cu vederi înguste etc, etc. Dacă nu reuşim să vă vedeţi cu careva dintre noi, vă rugăm să reţineţi acest sfat minimal: nu mai pomeniţi, de Basarabia îi de Tezaur! Oricât de tare vă doare sufletul pentru amândouă! Aşteptaţi momentul când chiar le vom putea lua înapoi!...

Dimpotrivă, la Congres este bine să ridicaţi în slăvi măreţia Rusiei şi a URSS şi arătaţi-vă temerea pentru drumul riscant şi lipsit de orizont comunist al lui Gorbaciov! Atacaţi-l pe Gorbaciov şi atât! Nu vă legaţi de crimele ori interesele URSS sau ale Rusiei ori PCUS!...

Vă sfătuim să folosiţi expresia „orizont comunist”, este deseori invocată de adversarii lui Gorbaciov pe care uşor de total puteţi transforma în susţinători ai dumneavoastră. Aceştia nu vor întârzia să-şi arate satisfacţia şi susţinerea faţă de poziţia dumneavoastră şi în felul acesta îl vor obliga pe Gorbaciov să abandoneze planurile sale criminale faţă de dumneavoastră personal şi poporul român!... Literalmente criminale!... Neînchipuit de criminale!...

Nu e rău!... Dar de ce nu sunt şi mai clar, mai tranşant: Vă este în pericol integritatea fizică, viaţa chiar, tovarăşe Preşedinte! Vă vor capul toţi şi mai ales Gorbaciov!

...Ar trebui să adaug nişte date de contact... Dar cum să nu ajungă astea la secure?... La securea trădătoare de Neam şi Ţară! Aia KGB-istă rău de tot! De tot kaghebistă! E greu de crezut că va citi numai el scrisoarea... Dacă vă ajunge la el... Măcar de-ar ajunge oricum...

Mi-aduc aminte de nenea Mitică, săracul... Nu m-am mai gândit la el cam de... Am pe undeva parola de încredere, aşa că adaug:

Pentru mai multe detalii, vă stă la dispoziţie doamna care vă va înmâna această scrisoare.

Apoi:

Noi acţionăm în numele şi sub comanda celor care în primăvara lui 1944, luna martie, v-au oferit găzduire şi îngrijire medicală. Persoanele respective v-au mai sprijinit, cum bine ştiţi, chiar şi atunci când aţi refuzat ajutorul lor. Şi nu v-a mers rău din pricina lor!… Aceşti mari români au informaţii foarte exacte privitoare la intenţiile neprietenilor dumneavoastră şi ai poporului român! Sunt intenţii absolut criminale, diabolice! Vrem să vă ferim să le faceţi jocul, fără voia dumneavoastră. Dar fiţi atent, sunteţi înconjurat de oameni vânduţi duşmanilor noştri…

Aici ar trebui să adaug câteva nume, de oameni de încredere din anturajul lui… Mi-au dat lista la Paris… Pe câţiva îi cunoşteam şi eu, chiar bine de tot, şi m-am bucurat să dau de ei… Pacoste, Mihnea Gheorghiu, Bălăci…

Şi-mi vine, domnule ideea salvatoare, şi completez:

Până la primirea acestei scrisori, îl vom contacta pe unul dintre copiii dumneavoastră şi-i vom înmâna o listă cu oameni din anturajul dumneavoastră în care puteţi avea încredere. Lista, continui eu în gând, nu e prea lungă, se poate învăţa pe dinafară…

Dar cum o să ajungă biata listă la Zoe sau la Nicuşor? … Valentin? Nu-l cunosc pe niciunul…

Vedem noi, dar este oricum mai uşor de ajuns la ei decât la ăl bătrân şi păzit din toate părţile… Mac, Mac mă poate aici ajuta! O să fie simplu ca bună ziua!… Aşa că mai fac şi eu câte ceva, cucoană Rollerina! Nu vei lua mata şi Mlarry al tău tot caimacul!… Mlarry? Mrrrr! M111L…

…O fi adevărat ce-mi spunea az-noapte, de ADM, cum se lăudase la cina cea de taină că este el la curent cu tot viitorul apropiat?!…

Şi cică au de gând să-l linşeze!… Mi s-a părut de necrezut, o aiureală!… Dar mă ajunge din urmă nemernicul de gând şi văd că nu e chiar o…

Să-l dea pe mâna unor haidamaci care să-i calce în picioare pe amândoi, un bătrân şi o bătrână, linşaţi ţinându-se de mână, să-i facă terci cine? Vreo câteva zeci de reprezentanţi. îi furiei poporului român, situaţie în care

justiţia nu mai poate decide exact cine a dat lovitura cauzatoare de moarte! Şi scapă toţi, căci fiecare a dat cel mult un şut, un picior mai apăsat pe rinichi sau beregată ori pe jugulară, dar nu se poate spune fiecare lovitură ce consecinţe a avut asupra bietului moşulică căzut la pământ încă de la prima lovitură… Cine i-a dat-o? Poporul român! …

Nu mi-a venit să cred!… Nu cred nici acum… Dar socoteala făcută de nemernici mi se pare de la o clipă la alta tot mai corectă! S-ar putea să ştie el ceva, acest ADM, atât de şomâlcul individ! Da, mi-aduc aminte…

…Şatra aceea de ţigani pe care un sat de machidoni din Dobrogea, prin anii ’50, i-au bătut de i-au omorât pe toţi cu ciomegele şi furcile, pentru o tâlhărie cu omor făcută de o ţigancă în sat… I-au omorât pe toţi, cu puradei şi purisani, unul nu a scăpat… Pe cine să bagi la puşcărie? Tot satul? Nu se poate! Justiţia se face ad personam! Or persoanele, fiecare în parte, nu dăduse niciunul lovitura cauzatoare de moarte… l-a dat, colea, un brânci!… Azi un brânci, mâine altul, şi s-au adunat!… Letal!

S-a vorbit mult de acel proces, de impasul în care ajunsese… Dar nu mai ştiu cum s-a terminatul… Eram copil…

…Să mai citim o dată:

…Mult şti… Şi-mi vine iar una de-aia salvatoare rău, de-a mea! Ce scrisoare este asta în care nu-i dau nicio soluţie?! Nu i-am dat-o că n-o ştiam, aşa cum o ştiu acuma, de câteva secunde…

O scrisoare, tovarăşi! Una tovărăşească! Asta ne trebuie! Una tovărăşească şi cu larg ecou în mişcarea muncitorească internaţională!

Une lettre d’amour. Prin care să-l atace nen-tu Nicu pe tovarăşul Gorbaciov exact cu ce-i doare pe tovarăşii sovietici care nu-l mai vor pe inovatorul ăsta suspect, pe-al cărui chip de om cumsecade Dumnezeu n-o fi pus din întâmplare un semn, l-au însemnatu, deci, ca să ne ferim de el!

Este trimisul diavolului pe Pământ, brătucilor!… Nu

vă lăsaţi amăgiţi, tovarăşi sovietici!…

Ce-ar fi să-i scriu eu scrisoarea? Să i-o pun în plic, odată cu astălaltă!…

Easy, boy… Easy… Ideea este foarte miştoacă! Facem o scrisoare care să ajungă la toate comitetele centrale comuniste! Atacul este cea mai bună apărare! Se pregătesc ei să-l debarce? Dar şi lui Gorbaciov îi vor unii capul acolo, la Moscova! Aşa e şi dialectic, la urma urmelor! Cine sapă groapa… Nu este deloc de mirare!…

Deci, tovarăşe tovarăş! Fiţi intransigent cu duşmanul de clasă strecurat printre noi! Demascaţi-l cu avânt revoluţionar! Şi-i preluaţi şi funcţia de lider mondial al comunismului!… Aici vă puteţi baza şi pe sprijinul tovarăşilor chinezi şi coreeni, pe tovarăşul Fidel, cu accent pe ultima silabă!…

Cum de nu m-am gândit până acum?!…

Da, tovarăşe Preşedinte! Şi mutăm sediul Internaţionalei proletare la Bucureşti, la Casa Poporului, că tot nu ştiaţi ce să faceţi cu ditamai hardughia! O faceţi Kremlin, noul Kremlin, tricolor de data asta şi pluri-tridimensional!…

Or să fie de acord şi tovarăşii sovietici, ca un fel de autocritică pentru lipsa de vigilenţă care i-a permis unui astfel de deviaţionist de dreapta să ajungă în fruntea mişcării comuniste şi muncitoreşti din întreaga lume!… Ce ruşine?!…

Ia să-şi mai facă băiatul o cafea!… O cam merit!…

Oare m-am ţăcănit? Poftim, mi se pare foarte posibil şi plauzibil ca eu nişte eforturi minime, dar bine gândite, să prăbuşeşti colosul numit Gorbaciov, cu toate ismele şiiştii săi!… O simplă scrisorică, eventual citită în plin Congres al PCR al nu ştiu câtelea, adresată PCUS, va avea răsunetul mai sus menţionat, şi ar putea să dea peste cap tot complotul ăsta tot mai mondial?!…

Deci sanhedrinul de la New York ar fi şi el interesat să dispară obsedatul ăsta, cu Antonescu al lui, că nu i-a belit nimeni pe evrei! Dar ce le-a făcut?! Le-a făcut tot ce scrie aici, tovarăşi, în documente, documentele nu minte!…

Documentele vorbeşte! Nimic nu lipseşte!

M-a cuprins un neastâmpăr nemaiavut până acum… îmi place mult turnura pe care ar putea-o lua lucrurile… Cu cine naiba s-o discut?! E prea simplă soluţia ca să fie valabilă, şi totuşi nu văd de ce n-ar merge…

Detaliul esenţial: Gorby are adversari puternici în Rusia, nu în afara Rusiei, tovarăşi! Foştii duşmani din afara Rusiei îl susţin acum cu frenezie!…

Logic: Dacă Gorby îi vrea capul lui Nea Nicu, adus pe tipsie până la sfârşitul anului, atunci nea Nicu trebuie să se adreseze la aceşti tovarăşi duşmani ai lui Gorbăcilă… Să le facă jocul, să le facă pe plac până trece puntea în anul viitor… Măcar până la primăvară, Primăvara de la Bucureşti, aia, de mult plănuita… Cheia e în Basarabia… S-o mai facă puţin uitată, mai ales că acolo lucrurile merg oricum peste aşteptări de bine… Nu e nevoie să se mai amestece, cel puţin deocamdată!…

Unde să mă duc să discut cu cine toate astea, dar nu doar aşa ca să ne aflăm în treabă, ci ca să ajungem dracului la omu', omule abţine-te cu Basarabia şi tezaurul, aşa cum ai putut să te abţii până acum! Fii mai internaţionalist, ca să-l poţi băga-l-ai ca lumea în perestroika mă-sii de Gorbaciov!…

Tot aşa! Măcar până-n primăvară! După ce-i vei aduce pe marii evrei din America să-ţi ciugulească din palmă, poţi atunci să vrei ce-ţi pofteşte pipota să le spui şi ruşilor! l-ai pe rând! Vei fi pe caii cei mai mari, tolomace! Cum de nu te-ai gândit singur?!…

A trebuit să mă las eu de-ale mele, de diftongi şi triftongi, ca să-ţi fac ţie temele?! Iar acum, cu ele făcute, cum pizda mă-tii ajung eu la tine, mult stimate tovarăşe, ca să-ţi suflu ce să spui când or să te scoată la tablă, în faţa întregii suflări muncitoreşti şi proletare?! Iar ai să te bâlbâi în faţa tuturor!… Nea Bâlbă!… îţi fac eu o fiţuică să te pomenească toată presa mondială pe prima pagină!

Ies din casă!… Nu mai am aer!… îs eu nebun sau chiar am anvergură de-aia planetară?!… Sigur e că e o şansă! Printre niciunele de până acum!… Dar cu cine să

mă înţeleg?!…

Peripatetizez un sfert de ceas până în Piaţa Palatului, în faţă la CC… Acasă la tovarăşul tovarăş! Dar poţi să-l strigi să iasă la poartă?!… Că nu te lasă nici să te apropii de uluci!… Mă, nenorociţilor, eu vreau să-l salvez şi nu numai!…

Uite, alea sunt ferestrele în dosul cărora… Şi balconul, ditamai… Ieşi, mă, n balconul mă-tii să te fluier şi tu să mă vezi şi să-mi faci semn cu mâna, cum e? Pe mine mă fluieri? Da, pe Dumneavoastră! A za cern? Ca să te fac number adin de pe planetă! Ce? Nu vrei? The first! Poate aşa pricepi mai bine!…

Păi cum adică să mă faci? Nu sunt deja cel mai tare din parcare?!…

…E nebun! Nu poate ajunge nimeni la el… Iar dacă ajungi, iată, degeaba-i totul! Ai să piei, Satano, retro! pe mâna ta! Uite, am venit doi kilometri pe jos ca să-ţi întind mâna de care ai nevoie să te tragă din mlaştina în care te lasă ai tăi să te scufunzi lent şi inexorabil…

Nu! înlocuim cuvântul ăsta, nu l-a folosit niciodată, te pomeneşti că n-o să-l înţeleagă şi o să zică că sunt sectar, că fac opinie separată… Că m-am rupt de popor… Cosmopolit!…

De-o oră pendulez pe trotuarul de peste drum… Nici eu nu ştiu ce mama dracului aştept… Trag cu ochiul spre vânzoleala de la intrarea din stânga, pe unde ies şi intră nămeţii de second hand… Aştept pe cineva? Nu. Dar atunci ce faceţi aici? Nimic! Mă gândesc! Şi alt loc n-aţi găsit? Dar ăsta ce cusur are? Nu ştiţi că e vorba de o clădire supravegheată?! De-o oră vă urmărim cum faceţi du-te-vino prin faţa Comitetului Central… Vă rog să vă legitimaţi!

Nu cred că am cu ce!…

Cine sunteţi?

Un cetăţean care ar vrea să schimbe câteva cuvinte cu cetăţeanul Nicolae Ceauşescu. Am auzit că locuieşte prin apropiere. Probabil că sunteţi tovarăşul miliţian sectorist. Nu cumva mă puteţi ajuta să iau legătura cu

tovarăşul mai sus numit?

Sunteţi spiritual cu mine?! Aveţi noroc că suntem în preajma Congresului şi nu răspundem la provocări! Că altfel…

Tovarăşe poliţai, mereu uit: al câtelea congres va fi ăsta? E adevărat că va fi ultimul? Aşa mi-a spus un spion sovietic, dar nu KGB, unul GRU, ăştia-s daţi în mă-sa! îs cei mai tari!…

Hai, tovarăşul, circulaţi şi ziceţi mersi!

Mersi!

…Ce-a fost în capul meu? Că mă arestează şi mă bagă în clădirea CC, să mă interogheze… Că mai fac astfel un pas spre omu'. Inconştient, în capul meu, chiar asta a fost socoteala, frăţioare, frăţioare… Zăpăceală totală… Ce se întâmplă în creieraşii mei?!…

O iau uşor spre Cina, trec printre mesele scoase la soare, niciun cunoscut mai de Doamne, ajută! Trec mai departe, caut pe cineva căruia să-i pot spune că am, domnule, tovarăşi dragi, am soluţia! Atât trebuie să facă, să nu mai zică nimic de Basarabia! Ce-a fost în vară la Chişinău este destul, pour l'instant, va mai fi timp destul pentru…

Şi mai ales să atace el! Cum a făcut şi Mircea cel Bătrân, când s-a amestecat în lupta dintre osmanlâi!… Că n-a mizat pe câştigător, asta e altceva! Dar n-a stat deoparte!… Poate aici, în hol la Athénée Pallace? Pe cine sper să văd, să întâlnesc?! Nici măcar asta nu ştiu…

Nu-l văd eu, mă strigă el, bădia Simion. E singur la o măsuţă joasă, de cafea. Stă de vorbă cu nea Nae, chelnerul care îl serveşte pe nea Petrache cu o cafea mare şi tare, turcească, în fiecare zi de când a ieşit din puşcărie, din temniţă, cum zice bătrânul prof… Şi nu vrea, domnule, să-mi ia niciun sfanţ, se miră nea Petrache din când în când… De un sfert de secol!

Aşa ceva lui Cioran nu i se poate întâmpla la Paris! Sau la Tokio, unde se sinucid pe capete cei care-l citesc! Sau lui Mircea Eliade! în tot Occidentul niciun chelner nu le-ar plăti cafeaua, zi de zi, de douăzeci şi de ani! Şi cinci!

… Un sfert de veac!… Ce fericit l-am făcut pe Nea Petrache cu comentariul ăsta, ani buni în urmă!… Om, domn Nae ăsta!…

Ce puneţi la cale, domnilor? îi iau eu din scurt. Spuneţi-i şi domnului profesor, îl îndeamnă Ghinea pe nea Nae…

Dar nu e chip, cineva îl strigă de la altă masă, aşa că nea Nae pleacă făcându-mi semn că mă lasă pe mâna bădiei. Ce-i bădie? Cică a aflat de la securistul lor de aici că toate hotelurile din Bucureşti şi marile oraşe sunt burduşite cu turişti ruşi… Cam toţi sub 40 de ani şi atletici!… Femei foarte puţine!

Nu mă mir…

Dumneavoastră ce-aţi mai făcut?… Tac. Ar fi trebuit să-i mai dau raportul… Nu sunteţi prea încântat… Ba da, am avansat binişor, chiar mai mult decât speram… Dar s-au ivit date noi! Domnule, dacă nu se lasă păcălit de consilierii trădători care roiesc în jurul său, ar putea juca o carte mare… Mare de tot…

După obiceiul lui, nenea Simion tace, nu pune întrebări, taman atunci când altul ţi-ar sări în cap cu ele. Să-i zic oare aşa, că am informaţii că la Moscova adversarii lui Gorbaciov ar fi tare dispuşi să treacă sub comanda bâlbâitului… că nea Nicu dacă ar zice şi ar face, l-ar putea da jos pe marele ţar etc., etc., ba chiar îi poate lua locul… Aş părea caraghios?…

Da, domnule Ghinea, şi eu am aflat nişte lucruri interesante… Le dau dreptate celor de la biserică… Pricepe care biserică… Le dau tot mai multă dreptate!…

E o vreme frumoasă, domnule profesor!… Plus semnul cu capul… Adică nu facem câţiva paşi pe Calea Victoriei ca să putem vorbi în linişte?… îmi vine să-i povestesc de ADM, de oferta lui… Domnule, eu cu cine mă pot sfătui ca lumea?!… Şi nu aici, unde-s microfoane şi micro de toate pentru toţi!… Dar nici chef nu am să plec iar de nebun sur les grands boulevards… Ce naiba îmi lipseşte?!… Nu sunt în apele mele, domnule Ghinea!… Dă din cap, adică văd!… Vede! Deşi nu am a mă plânge!…

Ştie să tacă mai departe domnul Ghinea… Probabil că aceasta este temelia prieteniei cu Ţuţea!… Cât vorbeşte Ţuţea şi cât tace Ghinea, totul împărţit la doi, iese un om normal de locvaceu… El mi-a vorbit primul despre şedinţele lor care începeau cu o jumătate de oră de tăcere! … Ai dracului legionari! Cum făceau?!… Ia să tac şi eu să vedem cine vorbeşte primul!

Şi tac!… Domnul Ghinea măcar are pipa în gură şi are ce morfoli… Nu-i rea nici limba din gura mea!… O las să-şi facă inspecţia şi cercetez şi eu ce mai e pe la alte mese… Vine şi cafeaua… Nea Nae rămâne în picioare, se uită la noi şi începe şi el să tacă… Nimeni de la celelalte mese nu strigă după el, aşa că mai tace o vreme, privind din tot înaltul măsuţele joase la care, bag şi eu de seamă, se tace cam la toate!… Ce-i asta? Parcă şi timpul a încremenit! Stop cadru general! în tot Bucureştiul? Nu m-aş mira!…

Regie! Trebuia să-mi dau seama că de regie este vorba, anunţând intrarea în scenă a primadonei! Păcat că nu-i şi Pucă de faţă!… Nea Petrache deci! Este ora lui obişnuită de conectare cu cetatea. De data asta ţine în mână pălăria-i şuie, dezvelindu-şi pleşuvia cu oarece sfială, pe care numai io i-o înţeleg…

Aşa se intra în interbelic într-un restaurant, dacă însoţeai o damă! Cu doi paşi înaintea ei şi descoperindu-ţi scăfârlia, după principiul jos pălăria dinaintea unei doamne!…

Cu parpalacul lui lung până la glezne şi plin de pete soioase, toată lista de bucate de la autoservire a lăsat o amintire cât de mică pe prapurul ambulant… Cravata de la gât, mai bine o lăsa acasă!… Ce-i veni să-şi pună cravată?! se va fi întrebând nea Nae cercetându-l cu drag. Numai eu ştiu de ce!…

Numai eu ştiu că doamna din spatele lui, care păşeşte sub vasta cupolă ca la muzeu, nu este din alt film, ci este însoţită de sau ea îl însoţeşte pe pe nenea Petrache! Numai eu mă prind din prima cât de stingher se simte bătrânul singuratic, probabil că acum îşi simte, ca pe o

povară, halul de jerpeleală în care umblă şi în care l-a mai adus şi vârsta!... Ştiind bine ce splendoare de muiere păşeşte în urma sa! Nesimţita! Nu putea să se îmbrace mai... Străluceşte toată, păgâna!... îi vine alături şi abia acum pricepe toată asistenţa că nea Petrache nu a venit singur!... Cum aşa?! Cu cine-i?

Tăcerea începe să fremete în căutarea unei explicaţii! Aşa ceva nu se putea închipui! Nu l-a mai văzut nimeni cu o cucoană dinainte de război, iar cucoana să arate chiar ca o frumuseţe din la belle époque!...

Se uită vultureşte bătrânul şoim al patriei după o masă liberă, eu plec ochii să nu fiu recunoscut, noroc că oricum nu bate până aici, găseşte ceva la celălalt capăt al sălii, nea Nae se uită la domnul Ghinea după o explicaţie, i-o dau eu: este fata lui nea Petrache!

Cum fata lui nea Pereche?! se miră masa de alături. Fata lui nea Petrache!... S-a născut după a doua arestare a lui domn profesor şi mă-sa, care era paşaportară, a plecat din ţară să nască în America!

E americancă?

Păi nu se vede?!...

Vestea face ocolul Atheneului – de cafenea e vorba, înainte ca domn Nae să se prezinte ceremonios să ia comanda de la proaspăta pereche. Aşadar asta-i la belle americaine! glosează domnul Ghinea încântat. A ghicit-o. Dar povestea cu fata lui Petrache nu mi-ar fi trecut prin cap, domnule profesor, nici într-o sută de ani!... Cum v-a venit ideea?

Păi aşa arată! Exact ca o femeie plecată în lume după un bărbat care să-i fie tată!...

...Care să-i fie tată?... Cum vine asta, domnule profesor?!

Nu mă grăbesc să dau răspunsul pe care nu-l am, noroc cu nenea Nae, vine să ne cheme la masa ayatolahului autohton. Nu prea sunt pregătit pentru comedia care o să urmeze, ar fi trebuit să-l fac atent pe chelner să nu-i spună că suntem aici! Dar, până la urmă, e mai bine aşa! Odată şi odată tot trebuia să... să ne

cunoaştem! Să facem cunoştinţă! Eu şi dânsa dânselor! Bucureştiu-i mic!…

Să vi-i prezint…

…Dumnealor sunt cei mai buni prieteni ai mei, ne prezintă nenea. Iar domnişoara este doamna de care v-am vorbit!… Ne-a vorbit, bag eu, domnul profesor despre o doamnă foarte frumoasă, dar sunteţi mult peste descrierea domnului profesor! Peste aşteptările noastre!…

Vous avez compris? O cercetează aproape patern, chiar! nea Petrache.

Am înţeles foarte bine! Am profesori foarte buni de limba română!… Românii fac tot timpul complimente femeilor! Pentru o americancă este ceva foarte ne… neobişnuit!…

Şi tot aşa, o lălăială la care, spre mirarea mea, pune umărul şi neică Simion. Galant şi în vervă, n-aş fi crezut!… Nea Petrache îl văd acum prima oară nesigur pe el. Dar la fel de impetuos! Cu momente de retragere sfiită!… Sunt greu bătrânii de urnit, dar de-i porneşti… ia să vedem unde se opresc? Cât o să-i ţină?

Noi ceilalţi, noi doi, ne jucăm bine rolurile, cu ocheade amuzate tur-retur, eu încerc s-o contrazic, ceea ce le convine perechii de popi ca să sară în apărarea ei cavalereşte! Eu nu prea înţeleg şi se grăbesc să-mi explice ce şi cum a vrut să spună distinsa doamnă. Mă iertaţi, n-am reţinut numele dumneavoastră!…

Svetlana, în cor, fericiţi să-i spună pe nume!… Svetlana! Ca şi când nimic nu era mai logic şi de la sine înţeles! Cum altfel s-o cheme?!… Se poate, domnule Şeitan să fiţi aşa de…

Svetlana? Nu-i un nume prea americănesc, mă mir eu, uşor mitocan!…

E nume rusesc! Poate cel mai frumos nume rusesc!… E cel mai…

Domnul profesor cunoaşte bine Rusia, este singurul dintre noi care a fost la Moscova!… în ce an, domnule Ţuţea? Aţi trecut şi prin Leningrad puţin?

În 1940, în delegaţia ministrului Gafencu!… Aţi auzit

de Nicolae Titulescu, distinsă doamnă? Cine n-a auzit de marele Titulescu?! Ei, bine, când Gafencu l-a înlocuit pe Titulescu la Geneva, la Societatea Naţiunilor, toţi au rămas cu gura căscată că România trimitea un diplomat încă mai rafinat, mai distins, mai ceva decât inegalabilul Titulescu! …

Scârba de Titulescu?!…

Ce înseamnă scârba?…

După sonoritate, cred că este cuvânt slav… S-ar putea să fie şi în rusă!… Adică un mizerabil! Un… un estropiat! Nu era normal din point de vue sexual! Din pricina asta stătea prost şi cu caracterul… I-a hăituit pe legionari ca pe Iisus Hristos!… Pe legionari?

Cred că domnul Ţuţea v-a vorbit de legionari!… Aţi auzit de legionari?

Legionari?… Moment de suspans, apoi bomba: Chiar cunosc câţiva în America, la New York! Şi la Paris!… Pe cine la Paris?

Pe Sioran, pe Bacou… Un domn armean… Mal… Mal… Am uitat numele la domnul armean…

Malcasian? încearcă timid bietul Ghinea. Malcasian, oui, Malcasian!… îl cunoaşteţi?

Sunteţi teribilă, doamnă!

Doamnă sau domnişoară? mă vâr şi eu cu o întrebare mai Impersonală şi mai tolomacă. Nu o înţelege, moşii mei sunt deranjaţi de indiscreţia mea, nu se pune asemenea întrebare, domnule profesor! ea insistă să înţeleagă, îi explic eu şi mă pune la punct: Doamnă sau domnişoară?… Contează aşa de puţin pentru discuţia noastră!…

Jubilează veteranii! S-a făcut de râs juniorul… Tot noi, brazii cei bătrâni şi verzi ca prazul!…

În America pe cine cunoaşteţi?…

Pe monsieur Sheitan!… Cum aţi spus?! Ne uităm toţi trei unul la altul! făcuţi praf! Toţi trei! Adică şi eu, cât pot! … Femeia asta este chiar nemaipomenită. Sunteţi dracul gol! S-o vedeţi goală pe drăcoaica! Iar drăcoaica e foarte mirată de mirarea noastră: Ce e? Am spus ceva nepotrivit?

Eu mă retrag în fotoliu, cât mai departe de masă şi

de toată discuţia, să nu se vadă cât sunt de perplex, rămas fără cuvinte, replică etc. Mă ajută ceilalţi: Doamnă Svetlana, coincidenţa este extraordinară, inimaginabilă…

Ah, în România am parte numai de coincidenţe inimaginabile! Acum ce mai e?

Păi domnul Şeitan de la New York este unchiul domnului Şeitan de la masa noastră, şi arată spre mine, incapabil, aşadar, să mai articulez o vorbă… Ce coincidenţă, nu?!

N-am fost atentă, mă iertaţi, vă numiţi tot Şeitan?!… Cumva Ioan Şeitan? Eu mi-s, cucoană!…

Oh, dar ce surpriză! Oh, dar vă ştiu de la domnul Coulianou, suntem prieteni buni! Oh, dar numai de dumneavoastră vorbeşte!… Oh, la toată lumea vă laudă! Spune că profesor ca dumneavoastră… Oh, dar… Oh, păi… Oh hâţ, oh pârţ…

…Şi tot aşa am ţinut-o, minunându-ne toţi patru de raritatea coincidenţei. Rarisimă! decretează cei doi şi cad de acord, ei nu mai cunosc una la fel de… Eu mai ştiu vreo-o sută! Şi tot aşa, deloc întâmplătoare! Dar trebuie să te pricepi la texte ca să recunoşti autorul, nu stilul autorului, ci existenţa lui!… Există! Iată-l! Stă la masă cu voi, însoţit de asistentă-sa!…

Jocul începea să mă totuşi plictisească… Noroc că… că altă coincidenţă, de data asta eu nu am niciun amestec, nici măcar nu l-am văzut, ditamai prăjina cu două catalige, el m-a bunghit şi a jubilat în auzul tuturor: Profesore!… Numai de Titi Enache duceam lipsă!…

Dar mă repliez, bine că a apărut! Mă ridic şi-i ies înainte. Cu Titi Enache când te întâlneşti, totdeauna te caută de multă vreme să-ţi spună ceva foarte important.

Bătrâne… Lasă, mai întâi scoate-mă de aici!…

Mă întorc la masa de care va trebui să mă despart, sper să ne mai vedem, distinsă… domnişoară! Avem multe de vorbit, domnule Şeitan! E minunat că v-am cunoscut! Nici nu visam!… Mi-au, mi-au! Negreşit ne vom mai vedea, ham! Ham! Poate la domnul profesor… Oricând sunteţi toţi bineveniţi!…

Aş vrea, domnule Petre, să-i cunosc şi eu pe studenţii dumneavoastră! La Paris toată lumea vorbea de ei!

La Paris?... Care studenţi? Cum care, domnule profesor?! Numai eu v-am adus vreo zece!... Ah, mânjii mei!...

Eu, mă iertaţi, vă las! Regrete eterne etc!

Dar cine-i cucoana? O cunosc?!

Ea sigur a auzit măcar de tine! Titi Enache!... La fix ai picat! Scoate-mă în Calea Victoriei şi eşti liber!

Tu n-auzi că te caut de câteva zile?!... Chiar mă căuta? Aha! Dăduse de Costică Dobre! Deci trăieşte! Cine ar fi zis?! M-am certat la Paris pentru el, ştiam de la Europa liberă că l-au eutanasiat pe trecerea de pietoni... La Craiova!

Aşa ştiam şi eu, nu ţii minte că nu te-am crezut?!

Şi unde-i omul?

M-am despărţit de el acum o juma de ceas. Nu se poate!... Te-am căutat amândoi la facultate. Am văzut că ai mâine curs, are să vină să te aştepte în hol. A zis că te cunoaşte de la TV...

Băi, panaramă, tu nu ştii să dai un telefon?

18 29 36?... Dar omul nu m-a lăsat să te sun!... E puţin cam zbanghiu... M-a rugat să nu-l mai înjur pe Ceauşescu în prezenţa lui... Tu ce treabă ai cu omul?... Vrei să vin şi eu mâine în hol? în ce calitate?! Cum ce calitate?! Ca decan, ce... pisicii mă-sii?!

Vreau un singur lucru să ştii, că ai făcut o treabă grozavă! mai ales dacă nu mai povesteşti la nimeni!... Nu, nu veni! Ai salutări de la Gigi Tesici! Chioru? Ce mai face? Ce să facă? Se lasă îmbătat de văru Bilă şi-l înjură pe Ceauşescu!... Mai ceva ca tine!

Cred că Dobre al tău e singurul care nu-l înjură!

Plus băiatu'!

Zău? Dar de când nu-l mai înjuri, vere? De la Paris!... Chiar, pe cine ai mai văzut pe acolo! Ai salutări şi de la Cioran! Nebunule, l-ai văzut? Te-a primit?

Mi-a dat şi-o gagică!... Ţi-a plăcut? Ce să-mi placă? Gagica! Care? Aia de la masă, pe care am lăsat-o cu cei doi

flăcăi! Ce-i cu ea? Cioran mi-a plasat-o! N-am scăpat de ea, a trebuit s-o aduc la Bucureşti!…

Te scap eu!

Băi, cumnate!…

Mă întorc la Athénée, s-o cercetez mai atent! Deci pot să mă dau la ea?! Nu-i cu supărare?

Nu, Titi, tu?! Cum să mă supăr! Nici nu ştii ce serviciu mi-ai făcut cu Costică Dobre al tău!…

Ai vreun telefon de-al cucoanei?

Acum vrei şi telefonul ei!… Nu-i destul că-ţi dau gagica, să-ţi mai dau şi telefonul ei!… Muieţi îs posmagii?! … Descurcă-te singur! Nu mai fi aşa comod, vere Titi Enache! încă puţin şi-o să-mi ceri s-o fi… eu şi pentru tine! Aşa, ca să bifezi în contul tău şi să mai fim o dată cumnaţi! La muncă!

Munca pătează, profesore!

Munca pătează? Bine zis! De unde ai scos-o?… Folclor…

Folclor ţigănesc, poate! Exact, profesore! Pe toate le ştii!

…Titi Enache! Habar nu are ce serviciu a făcut Ţării! Şi generaţiilor viitoare!… Poate chiar istoriei universale, dacă-mi iese pasienţa cu Gorby, să-l dăm jos din corcoduş…

Şi cu Ceaşcă cum rămâne? Adică?! Păi de ce nu-l mai înjuri? Pentru că aveam o mie şi una de motive, dar primul ştii care era?

Îi put picioarele?…

Am terminat! Cu tine nu se…

Hai, zi-mi, zi care era primul motiv şi plec! Păi ăl de-l spuseşi chiar tu adineauri, care? că l-au terminator pe liderul de la Lupeni al minierilor, pe văru’ Costică, cu care mă văd mâine, aşadar!

Păi nu l-a călcat nicio maşină!

Nicio maşină ordonată de Ceaşcă al tău!… Precizează!… De-aia nu-l mai înjur!…

Îmi pare rău, eu am alte o mie şi unu de motive, fără nicio legătură cu Gil Dobrică…

Şi care-i primul motiv?

Primul motiv este că niciun teatru din România socialistă şi multilateral dezvoltată nu-l joacă pe prietenul meu, Ioan Şeitan Gură de Aur!

Eh, ăsta da, motiv!... Jos pălăria!... Du-te, hahaleră ce eşti!

Şi s-a tot dus pe cataligele-i nesfârşite înotând voiniceşte, cu un cap deasupra mulţimii de trecători de pe Calea Victoriei şi a vieţii... Ce-o să iasă mâine din întâlnirea cu al doilea minier al Ţării? O să iasă ceva? Ce? ...

Capitolulă

Zi zbanghie

Aveam curs de la 10. Am venit ceva mai devreme. Piază rea ăsta de Titi Enache n-a ştiut să-mi spună clar ce înseamnă că mă va aştepta în hol? înainte sau după curs?... Putea să însemne şi înainte! Sau în pauză! Sau măcar eu să fii întrebat ca lumea!... Aşa că am adăstat câteva minute în holul facultăţii, cercetând atent fiecare figură necunoscută. Va fi oare o întâlnire de care să-mi aduc aminte că mi-a cârmit viaţa în altă direcţie?... Parcă-parcă aş presimţi eu ceva... Nu aştept mult şi destinul îşi face intrarea în incinta înfrigurării mele. Nu l-am recunoscut decât atunci când s-a apropiat de mine şi mi-a zâmbit... Tu eşti Nikita?... Cine te-a tuns în halul ăsta?!...

Eh, am câştigat un pariu şi a trebuit să mă rad în cap!...

Ai câştigat pariul şi a trebuit să... Cum adică?!... O poveste mai lungă, v-o spun pe îndelete mai încolo! Pe mine mă cauţi? Cum v-am promis... Mi-ai promis? Vreau să mă mut la filologie! M-am săturat de ingineria mea!...

Ce n-ai venit mai devreme, acum e cam târziu să... Vreau numai să mă interesez dacă se poate! Pentru la anul!...

Trebuie mers la secretara şefă... Vino în pauza de la 11 fără zece şi te duc la ea, să vedem ce zice!...

Nu prea am ce face până la 11... Nu mă primiţi la curs, să văd şi eu cam cum e?...

Nu-i cine ştie ce!... Ce subiect aveţi astăzi?... Ce

subiect?… încă nu ştiu! glumiţi?

Nu insist. Ce puteam să fac?! Hai!

La pauză am mers la secretariat, secretara era plecată la rectorat, se întorcea la 12… Am mai trăncănit în hol, eu cu ochii după fiecare necunoscut, dar numai puştime prin hol… Nici urmă de miner, în jur de 40 de ani ar trebui să aibă…

Nici măcar la 12! Am aşteptat un sfert de ceas, am mers la secretară, i-am spus că Nikita-i nepotul meu şi are o problemă, să-l lămurească ea ce se poate face, eu m-am întors de santinelă în hol, poate o fi întârziat omul şi… Şi n-a venit nici măcar până la al treilea sfert academic… Sunt tot mai nervos, bietul Nikita nu ştie cum să-mi intre în voie. Simplu: să-şi ia la revedere şi-un praz verde! Ce mai vrea?

A mai vrut ceva. Să-l duc la domn profesor. Care profesor? La domnul Ţuţea!… Ar vrea să ţuţărească şi el un pic pe lângă… Aha, i-oi fi povestit la Paris de… Am uitat! îi povestesc pe scurt episodul cu tovarăşa Secure… Nu-l sperie. Nu se teme! Vrea cu tot dinadinsul! Fie, băiete! Hai!

Pe drum are chef de vorbă, să mă întrebe de cele auzite la curs, nu-i vine să creadă că a auzit şi a asistat la ce s-a întâmplat! Dumneavoastră nu vă e frică de nimeni?! …

Las şi întrebarea asta fără răspuns, am o stare foarte proastă, din senin, aş zice, dar cred că tot Titi Enache e de vină! Ce fraier am putut să fiu să-l cred!… Unde ţi-e omul, haha ce eşti?!

Din politeţe, îl întreb totuşi de pletele-i în vânt, ce s-a întâmplat cu ele!… Fainâ povestea pe care mi-o spune, fainâ de tot, ce e cu mine de nu reuşesc să mă amuz, să mă bucur de aşa poveste!…

În mod normal, aş fi zis că ce rău îmi pare că n-am păţit-o eu… Ştiu asta, dar nu reuşesc să fiu eu însumi şi să-l privesc cu tot dragul pe pişicher… Nici măcar să-i spun în vreun fel, pişicher sau altfel, nu-mi vine!… Chiar! Ce se întâmplă?!… Se întâmplă ceva!

Urcăm la domn profesor, nimeni de gardă la intrarea în bloc, îl găsim acasă. Scurtez cât pot discuţia şi i-l las plocon pe junele chilug. Cu aceeaşi prezentare sau recomandare: este nepotul meu, al nevesti-mii! Şi o întind, nu am niciun astâmpăr, parcă mă mână ceva de la spate să scap mai repede de ins… Mă, tu nu cumva deochi?

Nu ştiu, nu mă simt bine, brusc… Hai, te las cu domn profesor, când începe să vă plictisească, arătaţi-i uşa, domnule profesor!… Şi ies pe dânsa precipitat, dacă mai stăteam puţin leşinam!… Sau horam!… Ce naiba să fie?!…

O iau prin Cişmigiu şi mă grăbesc să mă prăbuşesc pe prima bancă… Deocheat? Aşa mă simt! Ca-n copilărie, când mi se făcea brusc rău, ameţeli şi leşin, iar bunica stingea cărbuni, mă dădea pe faţă cu apa aceea, mă trăgea pe la tâmple şi bolborosea ceva, din care pricepeam numai Tatăl nostru, carele eşti în ceruri… De unde cărbuni, de unde bunica?!…

Încerc singur… Sfinţească-se numele Tău… Precum… nouă astăzi… ispită… Ajung cu greu să îngân un Amin anemic… Mă pregăteam să trag şi o cruce… Dar parcă nu mai aveam vlagă destulă…

Permiteţi, vă rog? Nu deranjez?… Domnul profesor Şeitan?… Numele meu este Dobre, Constantin Dobre!… Nu vă simţiţi bine?…

…Acum, când povestesc, este atât de simplu! Chiar dacă abia acum sau mult mai târziu am priceput scenariul acelei zile zbanghii… Să-i găsesc vreo vină, ar fi prostie din partea mea, oricât de greu îmi este chiar şi acum sau vreodată, nici peste douăzeci de ani, să mă împac cu ce-a ieşit din faptul că omul ăsta a vrut să fie prudent, excesiv de prudent mi-am zis atunci, şi de la acest acel exces, ca-n tragediile antice, ni s-a tras reacţia pedepsitoare a zeilor! … Numai că ponoasele le-am tras numai eu!… Alo, domnii responsabili cu destinul! Nu cumva aţi încurcat borcanele? … Care este vina mea?… Nu văd legătura!

Şi când m-a văzut în hol că stau cu cineva de vorbă – aici au fost cârmite anapoda toate: s-a tras deoparte, în loc să vină la mine! îl lăsam pe junele Nikita cu ale lui, nu-l

mai duceam la domnul Ţuţea şi cine ştie când îl mai vedeam! La anul!…

Ci domnul ăsta de pe bancă s-a tras deoparte, m-a urmărit şi a aşteptat să mă eliberez de intruşii în biografia vieţii mele! Intrusul Nikita… Nikita, Nikita…

Se temea domnul Dobre să nu fie urmărit de cumătră Securitate… N-am înţeles de ce să-l urmărească Securea, n-am înţeles atunci, imediat, când mi-a spus prima oară… Apoi, când mi-a spus cam totul, i-am dat dreptate!…

Dar gândul că dacă nu i-ar fi fost teamă şi şi-ar fi făcut vizibilă prezenţa, eu nu mai ajungeam cu Nikita la domnul Ţuţea, n-am cum să mai scap de pezevenchiul ăsta de gând… Acumacum, când scriu şi am în cap toate câte şi cum s-au petrecut… Vai, vai, vai! Ce-a ieşit!…

…Aşadar, pricep: complotul! Din nou complotul, probabil că este acelaşi, că tot de Iliescu ăla este vorba, au intrat cu complotul în repetiţii de vreo trei ani!… Cel puţin de vreo trei ani, când acest domn Dobre a fost contactat prima oară şi pipăit mai de la distanţă, se bagă şi el sau nu? Ar pica bine să fie de partea lor şi minierul minierilor!

S-a făcut el că nu pricepe, dar după o vreme au revenit, mai în clar despre ce e vorba: să-l dea jos pe omu’, să scape Ţara şi Lumea de nebun!… Iar şi mai de curând lucrurile s-au făcut şi mai clare: jos de tot, cât se poate de jos să-l dea! Vor să-l omoare, domnule profesor!…

Să-l omoare chiar?!…

Asta mă îngrijorează şi pe mine!…

Constat că mi-e şi mai rău!… Respir adânc şi-l invit s-o luăm puţin mai metodic. Mai am putere să fac pe deşteptul şi concluzionez: înţeleg că securiştii nu v-au mai călcat cu maşina, pe o trecere de pietoni din Craiova… Ce marcă avea maşina? Vă mai aduceţi aminte? Aţi apucat să vă daţi seama?!…

Se prinde şi zâmbeşte oarecum trist. Ca unul care a păţit multe la viaţa lui!… Şi de ce să nu fi păţit?! Ce? Mie mi-e mai bine acum?!…

E straniu ce susţine omul ăsta: ultima şi prima oară când a stat de vorbă o singură dată cu Nicu Pelticu a

fosfatunci, în 1977… Prin vară… După câteva săptămâni a fost chemat la Bucureşti!… îi plăcuse lui nen-su Năică că tovarăşul Costică este un tovarăş minier combativ, un tovarăş tânăr, şi se mai face! cu priză la mase, devotat clasei minieresti din lumea întreagă, drept care era acum din oficiu înscris, fără examen de admitere, la tovarăşul Ştefan Gheorghiu…

La Ştefan Gheorghiu?

La! ’…

…Domnule Şeitan, am primit informaţia că pot avea încredere în dumneavoastră… Mai ştiam şi eu câte ceva, s-au comentat la facultate intervenţiile dumneavoastră la Uniunea Scriitorilor… I-aţi derutat pe mulţi!… Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar de o vreme securitatea este în căutare de disidenţi, iar dacă nu găsesc, îi inventează ei!… Sunt sigur că v-au contactat şi pe dumneavoastră!… Nu! Nu e nevoie să-mi răspundeţi!

Am primit o invitaţie la bal prin Aurel Dragoş Munteanu!…

Aurel Dragoş Munteanu?… Scriitor? Eh, mai mult sau mai puţin… Din partea unuia Ilie Ionescu… Poate Ion Iliescu! Da, aşa! Iliescu!… El e şeful?

Cum să fie el?!… El e pus în vitrină numai! Pe post de momâie!

Noi doi, ce am putea face, domnule Dobre?

Eu, unul, încerc să ajung la dânsul, care dânsul? la tovarăşul, ca să-i spun de complotul ăsta!… încerc de doi ani!… Dar ştiţi care-i culmea? Că dânsul mereu întreabă de mine ce mai fac, le-a spus securiştilor care îl păzesc că ar vrea să mă vadă, să afle cum am evoluat, ce mai am în cap! … Şi ei îl tot poartă cu vorba!… Au scornit fel şi fel de pretexte ca să nu dea ochii cu mine!…

Este destul de periculos că ne-am întâlnit… Sper să nu fim urmăriţi! Au aflat că încerc să-l avertizez!… Dar nu numai atât, mă gândesc cum ar putea fi salvat! Dar nu de ai lui, sunt toţi cumpăraţi!

Aveţi vreo idee?

Mai multe… Dar în principiu una: să se ascundă, să-l

ascundă cineva, undeva…

Adică aşa, să dispară şi să nu mai ştie nimeni unde este? Exact!

Important este şi momentul! Că dacă dispare mâine să zicem… Ar fi ca o dezertare!…

Oricând, numai să dispară! Nu v-au explicat la Paris?

Poate n-ar strica să-mi spuneţi şi dumneavoastră ce credeţi!

Domnule, tolomacii ăştia care se înghesuie să-l dea jos pe Ceauşescu îşi imaginează că îi vor lua locul şi funcţiile din stat, din partid… Iliescu, îl cunosc, crede că va ajunge el secretar general al PCR! Visul lui de copil, de utecist!… Să ajungă şeful partidului comunist!… Când mi-oi vedea eu ceafa!

Păi dacă nu el, atunci cine va veni în locul lui Ceauşescu?

Iliescu va veni, numai că nu va mai fi partidul! Ei asta nu pricep!… Va fi el şef, poate că chiar în biroul lui Ceauşescu, unde se visează şi ziua, şi noaptea, dar nu va mai avea autoritatea şi puterea lui Ceauşescu!… Cade comunismul, domnule Şeitan! Despre asta este vorba!…

Şi ce e rău dacă cade?!

Păi nu cade chiar comunismul, ăla, criminalul, ci comunismul ăsta, făcut de Ceauşescu… Care nu-i comunism! Nu-i ce au vrutei, să fie bun numai pentru ei!

Care ei?!

Care ei? Chiar nu ştiţi care-s ăia?!

Omul ăsta e zdravăn sau… îmi vâjâie creierii, dar…

Aţi înţeles ce am spus?… Nu prea!

Domnule profesor, ştiaţi că în România sunt cei mai mulţi proprietari ai locuinţei în care trăiesc? Din toată Europa!…

Cei mai mulţi ce?

În majoritatea ţărilor, oamenii locuiesc majoritatea cu chirie, nu sunt proprietari!… Iar chiria nu este o nimica toată, ca la noi!… Floare la ureche!

Şi ce vreţi să spuneţi cu asta?

Mai întâi vreau să vă spun că această informaţie, şi

alte date statistice, trebuiau să se publice de mai multe ori, şi cineva le-a blocat!... Cine? Cineva care avea protecţia funcţiei, a Securităţii, a Moscovei!

Eu şi o colegă de la serviciul de documentare am făcut un inventar cu realizările regimului, dar nu prostiile date în presă, ci lucruri simple, pe înţelesul tuturor!...

Cum ar fi!

Cum ar fi... Sunt atât de multe! Poftim, problema locuinţelor... Suntem singura ţară comunistă, singura din Europa comunistă şi necomunistă, în care nu există oameni de ăia, fără adăpost!

Homeless? Aşa ceva!... Sau fără serviciu!

Păi ştiţi cât se aşteaptă în alte ţări socialiste până primeşti un apartament?!... Ani de zile, cu banii jos!... Iar la noi se roagă de tine să iei o garsonieră sau un apartament!... încă din prima lună de serviciu!...

Contează şi comparaţia cu Occidentul! Aia e...

Am făcut-o! Câte salarii medii pentru un apartament la noi, şi câte la ei!... Nu vă vine să credeţi ce diferenţe mari!

Tac... Abia mai respir... Ce vrea omul ăsta de la mine?!... Eu ce naiba a fost în capul meu că trebuie neapărat să mă văd cu... Cu destinul! Cu majusculă: Destinul... Destinul mamii dumnealui!... De ce mi-e greu să-l privesc în ochi? De ce mi-e aşa de nesuferit, insuportabil?! Ce am cu bietul om?!... De ce mi-e aşa de rău din senin!

A fost teza mea de licenţă! Am trimis capitolul final, de concluzii, la Europa liberă... Şi ei o Lin întruna că am fost omorât de securitate!... Acum chiar mi-e frică să n-o păţesc, dar exact pe invers, pentru că sunt singurul care ştiu cât mult bine a făcut Ceauşescu! Şi ale cui sunt de fapt greşelile!... Sabotajele care se fac în toată ţara ca să fie lumea nemulţumită!... Iar acum vor să-l şi omoare!... Şi eu nu am cui să spun!...

Am dovezi, domnule profesor, că tot cultul personalităţii care i se face tovarăşului este cu dus-întors, este o manipulare, bine gândită ca să provoace efectul

invers, să se sature lumea, să ni se aplece numai când auzim de numele tovarăşului!... Toţi ştiu asta la Ştefan Gheorghiu!... în frunte cu Leonte Răutu! El îi capul răutăţilor! El şi Brucan!... Numai tovarăşul nu ştie!...

Cu teza mea... Nu reuşesc să ajung la niciun ziar cu demonstraţiile mele! Cu revelaţiile mele!... Are grijă tovarăşul Răutu să meargă la presă numai lozincile lor stupide şi enervante pentru toată lumea!... Nimic nu se publică fără controlul acestui nenorocit!

Da, aici sigur are dreptate insul din faţa mea!... Păcat că nu mă simt în stare să-i povestesc şi eu ceva, ce am păţit cu Chicassoul meu... Cu galinaceea...

Demolarea balcoanelor e tot opera lor! Ca să-i facă pe oameni să-l înjure toată ziulica lor!

Ezit... Să-i spun ce am aflat eu despre Moscova de la ambasadoarea mea itinerantă? E singura mea şansă de a spune şi eu ceva interesant! Şi i-o zic. Mă priveşte lung... Domnule profesor, ideea este ex-ce-lentă... Să-şi facă aliaţi la Moscova printre adversarii lui Gorbaciov?!... Ar fi grozav!

Numai să mai aibă timp!

Domnule profesor, mă apucă nebunia!... Să nu putem ajunge la tovarăşul Ceauşescu nici eu, nici dumneavoastră! Noi, care ştim numai noi ce trebuie făcut ca să se salveze nu numai pe el, ci şi pe noi!...

Care noi?

Poporul ăsta ne...

Îi spun bancul, banc pare, cu cirezile de vaci aduse din Olanda şi dosite bine... Nu se miră deloc! Toate se leagă şi au acelaşi rezultat: sabotaj şi minciună! Minciună şi iar minciună!... Le-am scris la Europa liberă că sunt bine mersi la Bucureşti, cu ce mă ocup... Şi au dat ceva pe post?...

Dar ai noştri, de ce nu dezmint ei, măcar la Păunescu, în *Flacăra*... Sau la *săptămâna'*. Dar de ce nu chiar la *Scânteia?"*. Chiar! De ce? Am întrebat şi eu, m-am dus la rectorul nostru, cine-i rector la dumneavoastră? Cine? Acelaşi Leonte Răutu... Şi? Cică nu trebuie să ne

coborâm la nivelul Europei libere, atât de jos!…

Tovarăşe rector, toată ţara ascultă Europa liberă!… Toată Valea Jiului i-a crezut când au dat pe post că Dobre Constantin a fost omorât de securitatea din Craiova!… Au vrut ortacii mei să meargă la Craiova să le ia gâtul la… Noroc că i-a potolit mama!…

Îl întorc la povestea cu locuinţele, de unde ştie datele astea? Aflu că la Ştefan Gheorghiu nu-i chiar o adunătură de politruci imbecili şi retardaţi mintal… Zău?! De când?

E o cloacă anticomunistă, cea mai anticomunistă din toată ţara! Mă refer la profesori, asistenţi… Unii studenţi… Mai ales când termină, pleacă lămuriţi pe invers de cum au intrat!

O clipă! Anti-comunişti sau anti-ceauşişti?

Bună întrebare!… Tace. îl întrerup: cum e cu căderea comunismului?! Aud prima oară!…

V-am spus că Ştefan Gheorghiu e o treabă serioasă!… Are cea mai bună bază de date, informaţii la zi, toate comentariile din lume, ba chiar alese pe sprânceană, alea cele mai anti!… Başca datele exacte din ţările surori şi partidele frăţeşti!… în Rusia este nenorocire!… în Ungaria la fel!… îs la pământ toţi!…

La noi?

Părerea mea, dar mă feresc s-o spun oricui, este că la noi lipseşte puţin ca să fie bine!… Daţi-mi o jumătate de ceas să vorbesc la televiziune şi le explic tuturor cât sunt de minţiţi şi de manipulaţi!… Pur şi simplu suntem împiedicaţi să vedem, să pricepem adevărul! Care-i adevărul! ăla care se scrie pe toate lozincile, dar nu-l crede nimeni!… Sunt diabolici!

Lipseşte puţin ca să fie bine?… Parcă cunosc formula asta!… Cred că am folosit-o chiar eu!… Când naiba însă?… Cu alte argumente însă! Mda, vorba asta am spus-o la Paris sau la New York… Cui?

Domnule profesor, să ştiţi că s-a discutat la seminar şi discursul dumneavoastră de la Cluj, de la Uniunea Scriitorilor!…

Aţi discutat dumneavoastră la Ştefan Gheorghiu…

Aţi fost teribil!… Dar să ştiţi că statistica de care v-aţi folosit era falsă…

Care statistică, domnule?!

Statistica cu numărul de cărţi tipărite în România!… Aţi comparat cu celelalte ţări socialiste… Uitasem!… Şi de ce este falsă? Am luat-o din autori serioşi! Editura Enciclopedică, parcă.

Este falsă în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi… Ca să le iasă lor cifre mai mari, la unguri, la albanezi, au considerat carte şi cel mai amărât pliant de reclamă, dacă este îndoit şi are măcar patru pagini!… Gata, e publicaţie! Au pus la socoteală şi manualele şcolare… Cartea de telefon din fiecare localitate… Aşa au ajuns la cifrele acelea astronomice care v-au speriat atâta!… Adevărul este exact pe invers!

Adică?

Păi se publică în România carte pe săturatelea, domnule profesor… Ştiţi că cele mai multe traduceri din literatura occidentală apar în România? Literatura occidentală contemporană vreau să zic!…

L-am lăsat să vorbească… Trăiam clipe stranii!… Omul ăsta spunea exact lucrurile de care aveam nevoie ca să merg mai departe, iar eu mă simţeam şovăitor şi tot mai sleit de puteri… Ce rău nevăzut îmi făcea omul ăsta, că nu mă mai puteam uita nici în ochii lui?!… Aşa ceva nu mai păţisem! Ce-i cu dumneavoastră, domnule profesor?…

Îmi trece, îmi trece… Continuă, te rog!

L-aud, parcă vorbind în tren, în alt compartiment, de alături, şi nu pot prinde fiecare vorbă… Banca mondială… Iran şi Libia… Sau Liban?… N-am înţeles bine!… Dobândă ca la CEC… Or să-i ia gâtul! Ca şi vestita bombă atomică! … A făcut şi mari greşeli, săracul!

Bine, şi dacă îl ascundem ce se întâmplă? Nimic! Nu se mai întâmplă nimic sau prea puţin din ce au de gând nenorociţii ăştia să facă dacă rămân de capul lor!… Mă fac că nu prea pricep şi Insist: tot nu înţeleg!

Dacă Ceauşescu dispare şi nu se mai ştie nimic despre el, decât că este în viaţă şi poate oricând să apară,

atunci vor fi obligaţi să mai aştepte, să mai amâne proiectele lor nenorocite!…

De unde le cunoaşteţi proiectele?…

Primul punct din proiect este ca tovarăşul să aibă parte de o moarte care să bage spaima în cine ar mai vrea să-i calce pe urme şi să facă la fel! La fel o va păţi ca Ceauşescu…

Dar ce-a făcut Ceauşescu, domnule? Nişte apartamente nenorocite, ieftine pentru că sunt…

A făcut şi altceva: suveranitate naţională, neamestec în treburile interne, pace şi prietenie şi colaborare reciproc avantajoasă, de pe poziţii de egalitate cu toate statele lumii… Bunăstarea întregului popor… Proprietatea întregului popor asupra bogăţiilor ţării… Asupra solului şi subsolului Ţării… Tot bla-blaul cunoscut! Arhicunoscut!… Este punct cu punct adevărat! Nu-i propagandă!

Lozincile astea, domnule profesor, sunt ele lozinci, le-a repetat la nesfârşit, până ni s-a acrit nouă de ele, dar nu sunt vorbe goale!… Numeri pe degete statele în care alde Rothschildt sau Soros ori Rockefeller nu pot să cumpere nici măcar o garsonieră, cu toţi banii lor!… Niciun metru pătrat de pământ nu pot să cumpere… Asta nu pot ei să-i ierte! Şi vor să-l termine în mod exemplar pentru toată planeta!… Cum adică, o ţară frumoasă şi bogată ca România vrea autarhie? Nu mai vrea să importe nimic?! Şi cu stocurile noastre ce facem?!… Dar unde se trezesc românii ăştia!… Căci nu doar Ceauşescu o va păţi, au program şi pentru noi, cum să ne belească!

Domnule inginer, mi-e rău şi nu ştiu de la ce! Partea proastă e că nu vă pot urmări ca lumea! Spuneţi lucruri atât de interesante!

Ce mi-aţi spus dumneavoastră, domnule profesor, mai ales ideea cu scrisoarea către mişcarea comunistă internaţională, este exact ce ar trebui să facă!…

Ce propuneţi pentru noi, noi ce să facem?

Vă propun să facem amândoi o scrisoare, aia, către partidele comuniste, către clasa muncitoare din întreaga lume!… Facem fiecare câte una, să vedem cum iese, apoi

ne întâlnim şi din două facem una!... Una şi bună!

O putem face şi până diseară... O fac acum! Dar ce facem cu ea? Cum ajunge la nefericitul de...

Precum se vede, nu-i spuneam nimic de Sve, de interviu... E mai bine să avem mai multe cartuşe în tolbane de vânători de pârţuri prezidenţiale...

De ce mi-a venit să spun aşa? Credeţi că nu se potriveşte?!... Ia mai gândiţi-vă!

Da, ne mai gândim şi la asta, încearcă un băiat de al nostru, din garda personală, să mă ajute... Să ne ajute!

Ştie de mine?

Ştie că suntem mai mulţi care vrem să-l ajutăm pe tovarăşu'...

Şi chiar mai sunt şi alţii? Cine?

Se caută în buzunarul de la spate şi scoate o listă. Citiţi-o din trei în trei, începând cu al doilea, cu Cornel Pacoste... Mda, pe câţiva i-am cunoscut şi eu, dar niciunul căruia să-i ştiu măcar numărul de telefon... Din ăştia câţi sunt cei care îl pot căuta direct, să se ducă la el şi să-i spună că au ceva de spus?

Niciunul!... Toţi trebuie să treacă mai întâi pe la şefa de cabinet a tovarăşei, pe la tovarăşa, şi abia apoi... E unul, Manea, are vreo putere? Are, dar nu destulă!... Iar tovarăşa, este mai accesibilă? Pentru mine, nu! Mă urăşte, amărâta!... Să încerc eu! Când? Că mai sunt patru zile până la discursul de la Congres... încercăm, totuşi! Să fim pregătiţi cu scrisoarea!

Ne vedem mâine? Da, tot aici, la ora... zece? Mda... Pentru orice eventualitate, dacă celălalt întârzie din cine ştie ce cauză, aşteptăm două ore!...

...Trei ceasuri! De trei ceasuri îl aştept pe tovarăşul domn Dobre... E unu şi!... Am gătat cartea luată cu mine, başca agenda, şi am citit şi scris vreo trei ore!

Trei ore şi mai bine de... de toamnă magnifică, imperială!

Timpul părea că s-a oprit în loc, era în tot împrejurul o lumină egală, parcă izvora din tot locul şi curgea în sus, spre soare, care o sorbea molcom... Câteva momente de

picoteală dulce… Ce minunată-i lumea!…

Mintea mea se ferea să caute spre gândurile alea, nici măcar nu mă întrebam ce se întâmplă cu omul nostru de nu mai vine?!… O să vină el! Iar dacă nu vine, înseamnă că la Congresul Congreselor, ăl mai istoric din toate istoriile, se va citi scrisoarea mea!…

E împăturită în agendă. N-o să împart cu nimeni gloria… S-ar putea să nu-i placă, e numai trei pagini!… O mai citesc o dată, iar vocea mea îmi răsună în creieri exact ca vocea Fiarei, împiedicată şi binecunoscută.

E anunţat, coboară spre microfon, aplauze nemaisfârşite, în sfârşit face semn să se potolească dracului odată, linişte! Nenorociţilor!… Se liniştesc nămeţii! Tuşesc puţin, abia auzit, apoi:

Stimaţi şi iubiţi tovarăşi comunişti din lumea întreagă… Stimaţi şi iubiţi tovarăşi comunişti din Uniunea Sovietică, către care mă adresez în mod special… Vă adresez un salut cald, tovărăşesc, din partea comuniştilor români, participanţi la cel de al Câtelea Congres al Partidului Comunist Român? tot n-am aflat, adică uit mereu, treisprezece sau paişpe?! din partea întregului şi eroicului popor român, făuritor neabătut al comunismului, al socialismului multilateral dezvol… Ia să cronometrez, cu aplauze prelungite cu tot cât o să dureze? O iau de la capăt: Stimaţi şi iubiţi… Aşa… Vă revine datoria istorică să continuaţi opera începută în octombrie roşu, pe care un trădător de interese proletare vrea s-o curme, să se lepede de noi, de voi, de ideile pentru care ne-am dedicat tinereţea noastră revoluţionară şi a altora… Sper că se înţelege cine este trădătorul!…

Ca să nu mai fie niciun dubiu îi spun pe numele lui de Iudă: Gorbaciov, Mihail Gorbaciov, domiciliat la Moscova, în inima Kremlinului ale cărui porţi le-a lăsat deschise vraişte pentru toţi duşmanii Uniunii Sovietice!… Să nu spuneţi vreodată că n-aţi ştiut!… Că nu v-am spus! mai clar de atâta nici că se poate! Amin…

Capitolul 9

Ahoe! Din vechea Troie!

Din Cişmigiu m-am dus la Arhitectură, după Mac. MacPopescu, desigur. Nu-i la facultate. îi las un bilet să mă sune urgentisim. E plecat din Bucureşti, îmi spune secretara… Unde? La Sibiu. Cum la Sibiu?! Când a plecat? De două ceasuri!… Alea pierdute în Cişmigiu… Ce s-o fi întâmplat cu Dobre?… Măcar să fi venit… Rateuri peste rateuri…

Mor! Mor de oftică!… Macsigur se va vedea la Sibiu cu Nicuşor, feciorul lui Nicolae… Cum care Nicolae?! Faceţi mişto de mine?!…

Era atât de simplu să-l învăţ pe Mac ce să-i spună! Idiotule! Numai soluţiile cele mai simple nu le vezi!…

Era atât de simplu prin Mac… Am trecut de atâtea ori pe la Arhitectură şi mereu am amânat, am zis ce dracului am zis?! Că rezolv eu altfel, mult mai complicat, cu la femme venită special din Petrograd, via New York…

Simplu poate oricine! Dar aşa cum am gândit-o eu, cu interviul şi cu scrisoarea pe care să i-o dea femeia fatală, doar este bine cunoscut rolul lor în istorie, ieşea complicat rău!

Cum adică, vere?! Să fi vorbit cu Mac şi să se rezolve totul fără să apelăm la femeile care fac şi desfac nu numai… mă rog! picioarele alea, ci şi iţele momentelor astrale?! Aş fi fost penibil!

Fără femei se ducea în pizda mă-sii toată literaritatea, literaritatea situaţiei, a soluţiei!… Nu mai era nevoie nici de bârlog, să-i caut, nu era nevoie nici să i-l găsesc, aşa cum nu i l-am găsit eu, ba chiar să-l mai şi încerc, dacă are arcuri bune la pat!…

Vezi, Doamne, nu m-ar fi crezut nimeni dacă rezolvam atât de simplu!… Nici ăia la Paris nu m-ar fi crezut!… Nimeni nu a rostit numele fiului, numai al tatălui… Nici măcar eu, adineaori, când mi-am descântat singur, şi m-am grăbit să ajung la Amin, mi-aduc bine aminte, am sărit peste Fiu şi Sfântul Duh, aşa de rău mi se făcuse… Şi mi se face iar… Altul! Mult mai al dracului, îmi vine să mă iau la palme!… La şuturi în gură! La…

Şi doar m-am şi văzut cu Mac, i-am dat sticla de

iuiski de la Tauru… I-am povestit o după amiază întreagă ce şi cum a fost de treci gârla cea mare, dar nu m-am gândit nicio clipă că el e soluţia… M-am gândit abia acum câteva zile, şi în loc să dau buzna peste el am tot amânat… Până nu se mai poate face nimic… Nimic, nimic!

Pe seară mă sună ziarista lui peşte, să ne vedem… Cum a mers? Mai deloc. N-am chef de nimic… E urgent? Putem să lăsăm pe mâine dimineaţă?

Da, putem!… Cu o voce învinsă, e clar, n-a făcut vreo brânză nici ea cu interviul! I-au luat întrebările şi au chemat-o să revină pe seară pentru răspunsuri! Nici vorbă să-l vadă, să-l pozeze şi să-i plaseze scrisorică. Nici n-a mai luat-o cu ea când s-a dus după răspunsuri! Nu trebuia să te mai duci!… Aşa zic şi eu acum!… Dar mă aşteaptă nenorociţii ăia de la ziar cu corespondenţa. Vrei să citeşti la ce întrebări a răspuns? E semnificativ!…

E şi ea, sărăcuţa, tristă şi mâhnită şi abătută şi parcă cu zece ani mai bătrână. Eu cu douăzeci! Nu ne arde de nimic! Pentru prima oară… Nu. E a doua oară. Prima a fost când am început să citesc la cartea Căpitanului… Atunci a fost o exaltare cum nu mai trăisem, acum e… e o disperare la fel, cum n-am mai trăit! O jale, să mă jelesc îmi vine, nesfârşită, ca la căpătâiul unui mort tânăr, nenuntit, mereu mă gândesc la ce mi-a spus tovarăşul minier! Mă rog la Dumnezeu să nu fie adevărate minunatele veşti şi informaţii sigure, dar cum să primească Domnul nostru aşa rugăciune netrebnică?!

Şi încep să simt totul ca pe o imensă nedreptate care ni se face!… Păi dacă-i adevărat ce-a spus bietul Constantin Dobre, venit cum e de pe lumea cealaltă şi ştiindu-le pe toate, iar noi nu putem face chiar nimic… Nimic! Nimic! Păi chiar că suntem ultimii! Un popor de…

Cine? Care noi, care popor, neisprăvitule! Că puţină lume ştie ce ştii tu că nu-i adevărat! Ce vină au bieţii oameni care ştiu şi ei numai ce cucută le toarnă-n urechi Europa Liberă! Dar ’mneata, vericule, eşti om informat, eşti elită, eşti umblat pe două continente, te-au prelucrat şi la Versailles, şi-n rue de Beauvais, rue Mouftard, avenue…

Tu, nenorocitule, chiar nimic nu faci şi chiar un nimica eşti!

Daragoi moi! Suferi prea tare!…

Daragaia maia, ştii ce mi-a spus ieri omul cel mai informat din România? Mi-a spus că lipseşte puţin ca să fie bine!… Adică? Ce lipseşte?

Lipseşte cine să citească scrisori ca asta!… Nu, e altă epistolă!… I-o citesc, îi explic scena, cum ar fi arătat sala congreselor brusc transformată în tribună planetară… Mă pune s-o mai citesc o dată, cu intonaţii presidenţiale, mă execut şi mă dau jos din pat, declam ca la 1848, Lamartine, Bălcescu, Cârlova, zvăpăiata se prinde în joc şi mă aplaudă până şi cu picioarele pornite morişcă sub pledul călduros de sub care am plecat ca un fraier…

La loc comanda, soldat!… Cred că am reuşit puţin să imit şi vocea needucată, bolovănoasă, a barosanului, pentru câteva aceste clipe lider mondial al comunismului a tot biruitor!…

Davai, maladeţ!…

Mă iubito, mai este o şansă, la DeRePe-ul! Ultima… îi explic cine-i DeRePe-ul, Uniunea Scriitorilor că este la doi paşi, că putem fi acolo în cinci minute de aici. Hai! Pe cai! Şi după aia ne întoarcem tot aici!…

Ivanuşka!… Hai!… Măi, gagico, hai! Hai eu, la DRP-ul, hai ea la ea în… Nu zic ba! Dar să vezi că din pricina baiului tău o să-l pierdem! O să aflăm că taman acum cinci minute a plecat şi el, la vreun instructaj pentru Congres!… Hai, Ivanuşka!… Nu te pot lăsa atât de nefericit!… Viens! Davai!

…Nu-mi pare rău că am cedat iniţiativa! M-am săturat de ideile şi iniţiativele mele!… Ajungem abia după vreun ceas la Uniune! Decis să aflu că domnul preşedinte tocmai a plecat acum două minute şi un sfert! Iar eu să mă iau la palme în public!

Dar ba! DRP-ul era acolo! Mă aştepta, înseamnă… De parcă. Ca şi cum!

Mă primeşte imediat, abia am timp s-o priponesc pe gagică la o masă, în restaurant, şi eu urc la preşedintele

mult stimat şi iubit al tagmei de lătrăi şi ţipălăi pe banii publici. Chiar pare că mă aştepta!

M-a întrebat generalul de dumneata!… Ce mai faci?

Intru în subiect fără nicio pregătire a terenului. E oltean deştept şi mă pricepe îndată! Face ochii mici, abia mijiţi: Ce-i de făcut? Poate că ar trebui vorbit cu generalul nostru, mai ales că te simpatizează!… După calculele mele el este gaşcă cu ăi care l-au sfătuit pe Ceauşescu să facă pasul sinucigaş!… Eraţi de faţă când se lăuda…

Poate că nu şi-a dat seama care este reversul!… Mata de unde ai informaţiile de la Moscova? De jos, din restaurant, mi-a venit să zic, m-am oprit, iar apoi chiar aşa am zis! De jos!…

Cum de jos?!

A fost cineva în Rusia şi a mirosit treaba asta!… E jos, în restaurant.

Vrei să spui că un coleg de-al nostru, un scriitor? Cine?… De fapt, nu contează!… Are sens însă ce susţii dumneata!… Dar nu văd cum să ajung eu la tovarăşul în următoarele 48 de ore!

Dacă nici chiar dumneavoastră nu…

Nu cunoşti sistemul! Kafka n-a imaginat nimic faţă de băieţii noştri!… Mă gândesc… mă gândesc cum… cum naiba să fac?!

Îmi dau seama, domnule preşedinte, e riscant!

Caii de la bicicletă!…

Numai să apuce să afle… Măcar să…

Dragă Şeitane, nici nu ştii cât de mult şi cât de pozitiv mă Impresionează gestul dumitale!… Hai să recapitulăm, că trebuie să plec, sunt deja în întârziere!… Parcă a fost un făcut să mai zăbovesc pe aici, nici eu nu ştiam de ce n-o luam din loc şi tot trăgeam de timp parcă…

Puteţi fi sigur că este un făcut! Cineva a făcut asta!…

Eh, eu nu-l văd pe Dumnezeu chiar şi în lucruri mărunte!…

Mă cam dezamăgeşte cu vorba asta, dar tac şi înghit! E mult mai mult decât mă aşteptam să nici nu-l mai găsesc… Nemulţumitului i se cam ia darul, nu?!

Deci, sunt două: mai întâi să i se spună animalului că are susţinători la Moscova, în imediata apropiere a Gorbaciovului! Corect? Corect! Şi că îi pierde dacă zice ceva la Congres de Basarabia-Bucovina, pământ românesc, şi de Tezaur!

Perfect!

Iar doi, să-l atace pe Gorbaciov şi să laude Uniunea Sovietică, PCUS-ul… Exact!

Iar scrisoarea asta…

Cu modificări pe care le va crede de cuviinţă…

…s-o citească la Congres, ca pe un mesaj către mişcarea comunistă internaţională, pe care camaradul Mişa Gorby o cam trădează!

…Sunt şi eu convins că este cumpărat sau spion cu acte în regulă, al „anglo-americanilor”, cum se zicea odinioară!… L-a însemnat Dumnezeu! Crezi că din întâmplare s-a născut cu semn în frunte?!… Nu-i stea, e stigmat!

Aşa cred şi eu! Şi cred mulţi din CC-ul lor, al PCUS!

Nu mai am timp să citesc scrisoarea acum, o citesc în maşină…

Cui vă gândiţi să i-o daţi?

Poate lui Ghiţă Florea, colegul dumitale. El este creierul grupului care îi scrie cuvântărilel…

Măgarule! Măgar şi toate animalele ce eşti!… De când trebuia, mă, să-l cauţi pe Ghiţă Florea, mă, nenorocitule?! Ai dat şi la Versailles de el, dar tu la Bucureşti n-ai mai avut altceva în cap decât… Mai ceva ca un Bulă nenorocit ce eşti! Jigodie neisprăvită!… Amantadorul lui…

Ce este, domnule profesor?

Nimic!… Doar c-o să-l caut şi eu pe tovarăşul Ghiţă Florea!…

Baftă!

Succes!

Cobor val-vârtej în cârciumă, s-o iau pe cucoană…

Nu mai e demult singură la masă. Tăvi Stoica şi Grigore Pop, care m-au văzut când am plantat-o la masă,

cavaleri grijulii şi prieteni de nădejde, sunt de-o viaţă de-a stânga şi de-a dreapta să-i ţină de urât! Până la revenirea băiatului. Nu mai mult!… Iată-mă-s! Cei cu voi aicea, hahalerelor?! Hai, cărelul! Sunteţi de-acum în plus!

Nu mi se dă nicio atenţie, iar Grigore continuă să povestească de-a'e lui! Pare interesată şi doamna din faţa mea, ba chiar că se simte bine flancată de cei doi huidamaci. Aşteaptă să termine bancul – de un banc era vorba, râde cum numai ea ştie să râdă când vrea, şi chiar vrea de data asta, de la ce o fi aşa de bine dispusă şi-mi explică: se vede că ţi-a mers bine! Ai predat şi scrisoarea, cine mai e ca tine?!… Ţi-e mai bine?

Doamna Candrea! O sticlă de vin, de-aia de un litru, cu corăbioară, la fiecare masă, vă rog! Din partea… din partea feţei nevăzute a lunii pline…

…Din partea feţei nevăzute a lunii… Nici eu nu ştiu ce am vrut să spun cu asta! Am vrut să spun ceva mai dihai, dar nu mi-a ieşit decât prostioara asta! Ce contează! Nimeni nu se prinde ce platitudine pretenţioasă am scos din mine, vinul îşi face efectul chiar dinainte de a fi golit din pahare!… E suficient zvonul!

Numai atât, Şeitane?! se aude vocea de la peluza B a lui Ahoe. Crezi că scapi numai cu o sticlă de vin?!… Cu aşa femeie după tine, fiecare pas te costă o avere!

Dau, dacă dă şi madam Candrea pe datorie… A dat, săraca. De data asta mai mult ca de obicei! Pe rând, cam toţi s-au perindat pe la masa noastră, să ciocnească un pahar şi să mulţumească naşului pentru vin şi pentru arătarea de la masă!… A trebuit să-i avertizez: femeia mai ştie şi câte ceva pe râmleneşte! Vedeţi ce gavariţi!

Moment de uşoară dezamăgire: o americancă care ştie româneşte îşi cam pierde din americaneală… Nu mai ţin minte cine a zis. Ahoe însă a fost cel mai fericit: ne practică graiul, doamna?… Ia să vedem câtă limbă de-aia românească a învăţat-o domnul profesor?… Să vedem dacă panimseşi ceva din poezia românească interbelică…

Un mic examen? Ce bilet ai tras, madam?!… Cine are noroc la iubit, nu are noroc la examen… Tu as compris?…

Deci: Căţeluş cu părul creţ... Ai înţeles? Bravo!... Fură raţa din coteţ... Coteţ? Ce e coteţul?... Hogeacul câinelui! Garsoniera... Komnata! The house of... A priceput, domnilor, tovarăşa e boieroaică mare! Continuăm?... Şi se jură că nu fură... Ahoe, unde mama mă-sii vrei să ajungi?

Vreau să-mi dau seama cât ştie româneşte suficient de bine ca să-i fac o puzderie de sonete imposibil de tradus!...

Îl înjură toţi, gălăgioşi şi încălecându-se unul pe altul să apuce să-i spună complimente peste complimente impresarului şi direct divei, cei mai îndrăzneţi cu ochiul! Iar diva, deschide gura să zică şi ea ceva, rămâne câteva sclipiri de dantură cu mărgăritarele înşirate la vedere, să le tot numeri, nenumărate, aşteaptă puţin până tac toţi fremătând de nerăbdare, iar ea, visătoare, cu ochi ceornâie de albaştri şi şăgalnici, către nimănui: sonete imposibil de tradus?...

Apoi fixându-l pe Ahoe, cu un uşor freamăt al pleoapelor, abia stăpânit, vă ascult, maestro! O. Cu o: Maestro!...

S-a prins gagica şi a intrat în horă! Ahoe! E rândul tău, haită bătrână!

Cine îmi dă un la?

Un la?...

Un la major!...

Un...

Un cuvânt, analfabetule, cu care să înceapă şi să se termine sonetul!

A za cern?

Distinsă hazaika, invidia poetarum e mai a dracului decât a mediocrum!... Mai ales a dumnealor, cei de faţă, poeţi pârâţi, de versuri decolorate, livide, descărnate, devitaminizate!... Iar eu sunt cel mai... Nu zic ce! O să vedeţi imediat!

Spune-mi dumneata un cuvânt, señorita, un cuvânt românesc, pe care-l ştiţi cel mai bine, distinctă doamnă... Şi am să vă fac un sonet, închinat frumuseţii fără seamăn, fără geamăn, frumuseţii dumneavoastră care ne-a adunat

în jurul tău, prekrasivaio, ca pe nişte dulăi amuşinând la chienne cea mai... Catella transoceanică!... Sabaka diafană!...

Iar nămeţii aici de faţă ciorchine, când or să-mi audă sonetul nemaiauzit, or să scornicească ei că nu este acum imahinat, pe loc şi ad hoc, la comanda socială, ci că am venit cu el în buzunar, de-acasă!... Prefabricate... Sonete semipreparate! Aşa au să zică, îi cunosc bine, roade invidia la ficăţeii lor de trei decenii!

Dar maestro le va închide gura cu un singur cuvânt, venit din public, în jurul căruia se va învârti cosmogonic întreg sonetul fascinat de polisemii şi eufonii unice! Un cuvânt cu care voi începe primul vers, va fi prezent şi în următoarele două strofe, la final de vers, ca să-mi pretindă rima! şi, finis coronat opus, aşa se va termina şi sonetul, într-un acord final pecetluit de acelaşi cuvânt miraculos, rostit în final de vers şi de sonet aplaudat cu ovaţii!...

Să mai zică careva că am venit cu el învăţat pe dinafară!...

Se poate aşa ceva?... Se uită speriată la mine. Am înţeles bine?... Dau din cap mulţumit de mintea ageră a muzei! Ştie ce-i fila sonet?!... Ia te uită!

Hai! Curaj!... Vă declar muza mea pentru seara asta sau măcar pentru următoarele zece minute! Cel mult!... Atât durează geneza unui sonet! Hai! Skajite cuvântul românesc care vă place cel mai mult... Sau pe care l-aţi învăţat sau auzit primul! Vă mai amintiţi? Cu ce cuvânt aţi început să vorbiţi limba română! Cea mai fină limbă pentru poezie!... Cuvântul primar! Originar ca păcatul! îl mai ţineţi minte?!...

Ce n-aş da să ştiu şi eu cu ce cuvânt am început să vorbesc româneşte?!... Primul cuvânt pe care domnul dumneavoastră profesor de limba română... Sunt sigur că nu l-aţi uitat!

Cum să nu-şi amintească?!... Te pomeneşti că...

Care-i, minunato, minunatul cuvânt? Şi minunata, scurt şi cuprinzător, ca o şcolăriţă la tablă, sigură pe ea, rar şi răspicat, căcat!

Că…

Că…

…Şi ce linişte, ce explozie de tăcere se lasă!… Tac toţi parcă vrăjiţi, repetând în gând, ca un refren, cuvântul din nou magic… Apoi încep să se dumirească fericiţi: Hai, că i s-a înfundat lui Ahoe! Şi hărmălaia veselă creşte exponenţial în tot restaurantul, până în grădină!… Ahoe! Acum să te vedem pe unde scoţi… sonetul! Cu sau fără majusculă?!… E toată lumea ca-ntr-un extaz! Genială cucoana! Cine a adus-o? Etc.

Eh, Ahoe! Te-a cam… Nu-i aşa?…

E rândul lui Ahoe! Ridică spre noi faţa-i hâtră şi nerasă. Curat hirsută!… E cel mai încântat!… Către întreaga asistenţă:

Asta, da, muză! Profesore… Chiar îi faci faţă?!… Nu ai nevoie de ajutorul tovărăşesc şi dezinteresat al unei vechi haimanale?!…

Sve?… E uluită de reacţie. Priveşte în jur, nu-i vine să creadă că tot restaurantul este ciotcă adunat la masă, în jurul ei… E puţin speriată…

Se ridică de la masa lui şi Jebil Jerbeleanu. I se face loc! Ahoe, te rog să reciţi tare şi citeţ! Să te aud şi eu!… Şi-şi reia locul pe orbită, lângă trabucul din scrumieră… Poftim, Ahoe!

Superb cuvânt! Nu se putea unul mai potrivit cu care să închid gura invidioşilor ciufuţi şi merdiocri!…

Merdiocri a zis?… Invidioşi?!… Al dracului Ahoe… Poeţi merdiocri…

Profesore, îmi dai voie s-o proclam pe… pe…

Colega mea…

pe colega ta şi muza mea! Muză-mea!…

Ahoe, tragi de timp!

Eu, cu paharul gol nu fac sonete!

Se rezolvă şi asta! Fără!… Fără apă! Apa strică la rime!… Le diluează, le face asonanţe şcolăreşti…

Ahoe, cam fugi de răspundere!…

Ai încurcat-o!

Recunoşti?

Nu începi?!

Ia, linişte, să se audă până la nea Jebi! Probă de microfon: Ahoe!… Din vechea Troie!… Da, se aude bine, Jebeleule?

Tuşeşte, îşi lasă puţin capul pe spate… Am să bag vocea lui Calboreanu… Se potriveşte? Nu prea! Tot George Vraca rămâne cel mai bun la sonete!… Şi-şi dă drumul, cavernos şi elegant, ca-n cel mai lugubru monolog hamletian:

Căcat în ploaie vrei să fii ori strălucind în soare?…

…Nu mai ţin minte mai departe nimic. Efectul băutei care s-a încins?… Cu excepţia finalului, a ultimului acord, suitorul iamb căcat…

Apoi ce linişte!… O tăcere mai profesionistă acum… îngândurată! Era adevărat?…

Le-a cam rupt gura Ahoe la toată suflarea scriitoricească prezentă şi viitoare… Un fior al nefirii traversă înghesuiala din jur. Martori cu toţii la o minune, la un moment fără pereche de la Homer încoace? Aşa se pare! Oare-şi dădeau seama chiar?! Toţi, nu! Dar cei mai mulţi… Poate chiar toţi, căci toţi tăcură lungi clipite de…

Sve bănuia numai şi ardea de nerăbdare să comentăm numai noi doi, să fie sigură pe ce e de înţeles… Eram şi eu emoţionat! mai asistasem eu la alte spectacole ale circului de sonete sau cum să-i spun ca să nu spun prostii? Cu Ahoe improvizând sonete pe te miri ce subiect! …

Ahoe! i-a cerut Damian odată, vin de la primărie, de la starea civilă, trebuia să mă însor cu Simona, să depunem actele. Şi amândoi am fost de acord că mai bine nu, să mai copilărim puţin… Fă un sonet!

Şi Ahoe a tras două fumuri de ţigară şi ce i-a ieşit nu a fost deloc rău şi se potrivea ciudatului subiect… Turniruri de sonete la care se prezenta numai Ahoe, ultimul şi cel mai mare menestrel!…

De data asta fusese impecabil textul scornicit ca din pălărie un iepure cu urechi nesfârşit de lungi!

M-am uitat spre Jebeleanu! Pricepuse prea bine

chiar… Părea în transă… Ca şi ceilalţi! Cum? Ahoe chiar este… Este un fenomen literar, mai exact spus poetic, domnilor!… Unic, probabil, de la facerea lumii! Cine? Ahoe ăsta al nostru?… Nespălat şi neras şi ne… Abia acum ne dădeam seama!

Am vaga bănuială că mai vreţi. Nu v-aţi săturat… Mai vrei şi mata, nea Jebi?… Grăbiţi-vă că prostata lucrează ceas de ceas, clipă de clipă, mai ceva ca lupta de clasă!… Şi nu se ştie dacă o să mai aveţi norocul din seara asta!… Era seară deja… Tăvi Stoica: prostata? Fă şi un sonet închinat prostatei!…

Şi a făcut, domnilor! Un sonetânchinat prostatei!!!… De care avea apoi să moară! Ce viziune… tragică? Nu, nu-i ăsta cuvântul!… Să ridici prostata în… în metafizic?

Dar a fost mai mult! Altceva! Se simţea o intimitate, o veche complicitate, te-a servit o viaţă, mai la bine, mai la rău… Ca o femeie de care ţi-e teamă că te va… te va nenoroci, dar nu-i poţi reproşa nimic, o… o înţelegi, nu o poţi tu schimba! nu ştie ce face, o gagică fatală, dar nu de personificare este vorba… Ceva care nu mai există în tot ce am citit, vorbind ca formulă sau strategie literară, figură poetică ori cum naiba să-i spun?!…

Ştiţi ce gând tembel mi-a trecut vâjâind printre urechi? Chiar atunci? Că după acest sonet cumplit, ca să fie totul perfect ar trebui să se împlinească subtilul subtext, mesajul subliminal îmi vine să-i zic, care ne făcuse să îngheţăm ascultându-l pe Ahoe, iar Ahoe să chiar moară, săracul, la datorie, de cancerul prostatei!… Consecvent cu presimţirea care îl încerca rostind sonetul prostatei…

Ce putea să fie mai derizoriu şi mai… sublim, da, sublim. În acelaşi timp?!

Şi perfecţiunea a fost atinsă de Ahoe în clipa cea obştească! Sonetul! mi-am zis când am aflat, cu oarece mulţumire că s-a împlinit! Başca jalea că mai putea să mai aştepte, în pizda mamii ei de prostată… N-a îmbunat-o sonetul!… Şi de prostata mamii ei a mierlit-o Ahoe! Din vechea Troie!

Ah, să nu uit! Grozăvenia lumii ce a mai făcut atunci Ahoe!... A încheiat sonetul prostatei, făcut după aceeaşi regulă: primul cuvânt a fost prostată, a mai apărut prostata de două ori în strofele 2 şi 3, la rimă, dar sonetul s-a terminat în cuvântul *moneda'*. Articulat: *moneda*. Era aşa de potrivit acolo, încât nimeni n-a băgat de seamă abaterea, dacă se poate numi aşa! Nimeni în afară de Tăvi Stoica, cel mai băut dintre toţi, dar şi printre cei mai limpezi la bibilică. Şi-l face atent pe maestru, chiar aşa i-a zis. Maestro! vezi că Ahoe a fuşărit finalul!... A băgat alt cuvânt în locul prostatei...

Recunosc, e impecabil sonetul, a continuat huiduma, dar vreau să ştie Ahoe că eu sunt un cititor foarte atent şi avizat în materie de poezie orală!... Cred că de la această masă eu am ascultat cele mai multe sonete aeriene rostite, nu scrise, rostite de Ahoe Tudor George!... Deci fac o observaţie, o băgare de seamă asupra întocmirii minunatului sonet, iar nu o critică!... Eşti cel mai mare, Ahoe, din această incintă sacră! Unul mai mare ca tine nu a trecut pragul acestei încăperi!... Sunt mândru că suntem contemporani! Başca prietenia!... Hai noroc! Aşa! Până la fundul mamii ei de stacană!... Dar ai uitat că la final nu ţi-a mai ieşit prostata, ci moneda, parcă...

Fii bun, dacă mi-eşti prieten, şi mai citeşte o dată!... Ce să citesc?! Măcar ultimul cuvânt! Moneda? Da! Citeşte-l mai atent, prietene...

Mda, am reţinut, îţi trebuia moneda ca să rimeze cu pobeda!

Niet! Taman invers! Pobeda mi-a trebuit ca să rimeze cu moneda! îmi dai tu altă rimă la moneda?!

Cum adică?

Încă nu rostisem niciun cuvânt din sonet, abia îl dibuiam în gând, pe pipăite, şi eu am ştiut că trebuie să se termine în cuvântul *moneda'*... Ăsta să fie ultimul! *Finisco-ronat opus'*.

Nu prostata?... A za cern?

Patamu şto începea poemul sonet cu my lady prostata. Şi l-am terminat cum? Citeşte mai atent!

Moneda!... Ia-l şi de la coadă la cap... Ce se aude? Moneda... Ia-l şi pe la spate: Ad-enom!... Ai? Prostata afli de ea că o ţii la purtător abia când se face adenom, futu-i mama ei!...

Am încremenit în sinea mea!... Eram perfect conştient că asist la un moment în totului tot fără pereche... Auzi la el, la ce să-i meargă lui mintea?!... Hirsut şi binişor beat, să nu dai pe el nici două... monezi! De uimire şi emoţie nici nu am mai putut să fiu atent la ce a urmat! Eram copleşit după primele două sonete aeriene... Se volatilizaseră în eter, de pe urma lor rămânând numai stupoare şi extaz... Şi-o adiere de paradis terestru!

A mai făcut vreo zece!... Şi mereu se întorcea spre femeia noastră cerşindu-i parcă un zâmbet, o vorbă de încurajare. De ce tace gospodina?!

Ah, nu tac. Mă gândesc la... la talentul dumneavoastră... Sunteţi nu intraductibil! Sunteţi imposibil de imaginat!...

Şi întorcându-se spre mine, cred că numai aici la Bucureşti puteam să dau peste aşa ceva... Peste domnul Ţuţea mai întâi, acum peste domnul poet... Tudor George este numele meu!... încântată! Păcat că nu a notat nimeni sonetele!... S-au pierdut în veşnicia uitării?! Le mai ţineţi minte, domnule Tudor?

Nici vorbă să se piardă, precrasivo! Aşa ceva se poate întâmpla oriunde, dar nu la Bucureşti... Şi pune Grigore al meu mâna pe scrumiera verde de pe masă... Răstoarnă scrumul în frapieră şi o întoarce cu curu-n sus pe leliţa scrumieriţa.

Vedeţi această boabă de chipăruş? Habar nu aveţi voi ce mari servicii a adus această instalaţie literaturii române!... Peste ani şi ani de zile toată şezătoarea noastră o veţi găsi la fonoteca de aur a Securităţii! S-a înregistrat tot!... Mai puţin mutrele noastre! Nici măcar a doamnei. Sunteţi tot timpul aşa de frumoasă, doamnă?!...

O idee minunată, Grigore Troianovici! Şi minunata scoate din săculeţ minunea de instalaţie pentru priponit

vorbele zburătăcite în eter! Puteam să vă înregistrez de la început dacă eram mai deşteaptă... Dar mai bine mai târziu decât niciodată! Permiteţi, maestro, să vă înregistrez, măcar primul sonet?!

Şi Ahoe, fără voia sa, a mai fost o dată minunat... Dar minunat rău de tot!... în faţa scârbei de microfon Ahoe s-a năruit mai ceva ca zidurile din străvechea Troie... N-a mai putut să scoată pe nări niciun viers!... Nici altele noi, nici măcar pe cele deja rostite să şi le amintească! Ahoe!

Rahat în ploaie sau... vrei să fii sau strălucind sub soare... la lună, domnule, la lună, aşa se încheia primul vers! Rahat în ploaie vrei să fii sau să nu fii?...

Degeaba am încercat noi, martorii, să refacem textul! ... Nici bietul Ahoe nu pricepea de ce nu se mai pricepe! îşi ascundea ruşinea în paharele pe care le dădea peste cap năucit de neputinţă!

Abia după vreun ceas şi-a revenit, cu alt sonet, mai dihai ca primul, cu acelaşi cuvânt miraculos de patru ori rostit, de data asta în varianta literară şi nepoetică *rahat'*... Metric, identică! Dar tot poezie!

Pasămite, cucoana închisese drăcăria şi-o băgase la zdup, în ţoşcă... Ahoe era din nou liber la poezie! Ce minune s-a petrecut, oameni buni?...

Ce să însemne cum s-a blocat Ahoe dinaintea... Dinaintea cui?... Ce regulă minunată a lumii ăsteia a respectat Ahoe?...

Aşa simt, că Ahoe a fost cum nu se poate mai al firii! Şi că asta a fost minunea cea mai mare din seara asta! Nu s-a putut trece peste... peste ceva, ceva subtil şi delicat, care fusese încălcat grosolan de jucăria dracului scoasă din tolba Sveiţei, ispititoare Evă, deloc inspirată, dar Ahoe n-a muşcat... A vrut, dar ceva nu l-a lăsat! Nu l-a lăsat să ce? Şi ce, cine, la ce nu l-a lăsat?...

Ahoe!... Ce mândru sunt de tine, bătrâne pilier!... Auzi la el, să-i sece al viersului izvor dinaintea uneltei diavoleşti!...

Ce instinct de poet adevărat, poeta, vates... încep să înţeleg, îs mai multe raţiunile superioare pentru care Ahoe

a rămas fără grai! N-a vrut sau n-a putut să se prostitueze e puţin spus! A fost mult mai mult! A fost în joc esenţa poeziei, a lumii înseşi şi Ahoe s-ar fi dezis de Dumnezeu dacă… Dacă… Şi a rezistat.

Reacţie de respingere a corpului străin? Dar nu cu mintea, ci cu natura sa îi aparţine Domnului, căci, precum s-a văzut, bietul Ahoe a vrut să se conformeze drăciei de microfon, să colaboreze cu ocupantul, dar fiinţa sa, care nu-i aparţine, a refuzat!… Nu a deliberat, ci s-a pomenit că nu poate!… Partea dumnezeiască din Ahoe s-a scârbit de invitaţia primită: să genereze poezie dinaintea cui?…

Da, a putut să facă poezie dinaintea unui… căcat! dar nu şi dinaintea acelei unelte diavoleşti de ultimă generaţie, aşa cred că au simţit-o celulele sale. În toată… diavolitatea ei! La acel nivel molecular s-a produs refuzul, sub forma neputinţei!

Ţi-a plăcut de Ahoe? o întreb eu a doua zi de dimineaţă. Cum să nu-i placă?! Dar nu-l cheamă aşa! Aşa-i spune toată lumea! Poreclă? Renume! înseamnă ceva Ahoe? E o interjecţie, strigătul de luptă al troienilor!… Şi strigătul lui, pe terenul de rugby, când împingea la grămadă!…

Interesant personaj! Tudor George?… Pot cumpăra undeva vreo carte de-a lui?

Ce ţi-a plăcut cel mai mult? insist eu. Suntem în bârlogul ursului carpatin, pe punctul de a ne despărţi, fiecare la ale lui. Eu deocamdată îmi leg şireturile fundă la pantoful din stânga, cum mă uit înainte, spre Ana Ipătescu… Şi cu spatele spre uşa întredeschisă de la camera de baie, din care mai ies ceva aburi după duşul prelung făcut împreună!… Nu-i rău năravul ăsta!… Mai învăţ şi eu câte ceva!… Deci, ce ţi-a plăcut mai mult? am întrebat-o.

Se gândeşte, probabil acum prima oară concentrându-se la ce s-a fost ieri întâmplat, şi nimereşte la fix răspunsul. A câta oară?!

Nu înţeleg de ce n-a mai putut improviza când am vrut să-l înregistrez…

Da, iubito, n-a mai putut să lege două cuvinte şi a fost genial! Strica totul dacă i-ar fi turuit gura versuri cu nemiluita să le înregistrezi tu, să le eternizezi pe jucărica ta! E genial cum s-a bâlbâit şi nu a putut zice nimica nimicuţa!…

Tăcerea, îi pot spune aşa, tăcerea lui Ahoe e cel mai autentic moment de literatură la care am asistat vreodată! Ţi-aduci aminte? Tăcea încruntat şi apoi ni se mărturisea consternat: Nu-mi iese!… Şi iar tăcea un pahar-două… Nu-mi iese, profesore!… încerca să se… exprime şi nu ieşea!… Alo, exprime am zis!… Pricepi?

Nu înţeleg nimic, dar te cred! Când ne mai vedem? Unde mergi acum?

Eu mă duc să-l caut pe domnul tovarăş Ghiţă Florea… Tu mai treci cu o floare pe la cimitir! L-ai cam neglijat! Şi pe defunctul mort, şi pe paznicul mormântului! Prea multe lucruri le-am neglijat! Eu din cauza ta, tu din cauza mea!…

Din cauza sau datorită?

That is the question!…

Care?

Să străluceşti în ploaie sau sub lună? în soare!…

…O iau în sus, pe cea mai frumoasă stradă din cel mai Inimos… E vorba, desigur, de irepetabilitate… Aşa a făcut Dumnezeu lumea! Să nu fie nimic reprodus întocmai, donat, copiat etc. Să ne bucurăm de unicitatea clipei ca şi de unicitatea vieţii!… Inclusiv unicitatea vieţii pe pământ! … Extratereştrii lui peşte!… Pariez pe orice că nu există!

Şi Ahoe aici a fost sublim! De adevărat ce este, de autentic, ca om şi ca poet, el a reacţionat ca un primitiv: s-a blocat! Nu! Nu a refuzat! Derbedeul de gând s-a luat după prostime şi a vrut să eternizeze clipa unică, trecătoare, s-o încremenească pe o bandă de casetofon minuscul, s-a vrut colaboraţionist cu Şeitanul cel adevărat şi urât mirositor a pucioasă!

Fără să-şi dea seama ce păcat săvârşeşte!

Şi tot fără să-şi dea seama a bătut în retragere şi s-a salvat. Pe el şi poezia şi momentul sublim de ieri!… Fără seamăn moment în istoria universală a literaturii

adevărate, aia nescrisă în niciun tom prăfuit!… Şi pierdută în neagra veşnicie a bibliotecilor… Ci vie şi efemeră ca tot ce-i viu! Ce luminoasă trebuie să fie! Burduşită cu… Aia bibliotecă! Risipită printre fire de iarbă, stropi de ploaie şi pahare abuzate prea…

Ajung acasă şi mă strecor în bloc, în lift, apoi în apartament, deşi toţi sunt plecaţi la şcoală!… N-o să-mi fie uşor să dau ochii cu ei… Copiii încep să fie măricei, Doamne, ajută! nu prea e cusher ce fac în ultima vreme. Două nopţi dormite prin vecini într-o singură săptămână… Pe cine umblu eu să prostesc? Pe mine doar!…

Pun mâna pe telefon şi sun la facultate, să iau telefonul domnului Ghiţă! Florea este numele de botez!… Ocupat! Ocupat în continuare! Ocupat mai departe! S-a pus Monica cu curul pe telefon şi o oră cel puţin va vorbi! … Parcă o văd! Ditamai…

Şi eu ce mă fac? Fac ce trebuie! mai e pe lumea asta şi tovarăşul Marinescu Eugeniu. Trei silabe: eu-ge-niu! Uite-l că răspunde! Evghenie! Am nevoie de telefonul de acasă sau de la birou al lui Ghiţă Florea!

Nu-i nici acasă, nici la birou! Dar unde-i? E la spital… Spital?… Ba chiar la Predeal! Adică? Ce a păţit? Surmenaj intelectual, aşa e diagnosticul!… A avut mult de lucru pentru congres!…

Te cred! Dacă-i ultimul, trebuie să iasă ţais! Ioane, nu mai vorbi prostii! Eu nu fac decât să le spun mai departe! L-am citat pe Tăbârcea, prietenul tău!…

Ehe, Cezărică al nostru… Vorbim când ne vedem ce e cu Cezărică al nostru! Telefonul este ca să câştigăm timp, Ioane, nu ca să-l pierdem!… Şi-ţi mai dau un sfat: nu mai vorbi cu nimeni ce ai vorbit cu mine!… Adică? Vorba aia, cu ultimul!…

…Să mă duc la Predeal, să vorbesc cu domnul Florea?… Nu mă simt în stare să caut şi să scotocesc după sănătoriul cel vestit, iar chiar dacă reuşesc, ce poate face bietul om? Bine că l-am băgat şi pe DRP-ul în… în echipă! Se descurcă el. Repet: este oltean de fapt, nu clujean cum îl crede toată lumea! Prin naştere oltean, prin educaţie

ardelean! Combinaţie perfectă!… Ca să nu se supere nimeni.

Deci ce fac? Am făcut destul? Am făcut chiar tot ce se putea?… Nimic în plus?

În definitiv, angajamentul meu, luat în faţa tovarăşului Şeitan şi a tovarăşilor legionari de la Paris a fost să-l ascund, să-l răpesc sau să-l conving pe individ să se refugieze el singur unde o şti mai bine, până se deşteaptă lumea şi vede despre ce este vorba cu noii conducători de partid şi de stat! Şi mai ales pricepe ce a fost.

Păi, cum a fost pe vremea lui Ceauşescu?…

Păi, a fost unul care, vorbind în numele minierilor din România, adică în numele clasei muncitoare, spunea că lipsea puţin ca să fie bine!… Şi s-a mai găsit unul care, vorbind în numele celor care au vrut cândva să-i ia gâtul tovarăşului, dar s-a răzgândit sub imperiul evidenţei că nu se rezolvă aşa mai nimic,.1 început să fie mai atent la reversul medaliei prezidenţiale şi să constate şi el că lipseşte puţin ca să fie bine!

Şi ce lipseşte?

Lipseşte însuşi tovarăşul, se simte tot mai acut lipsa sa din rândurile pensionarilor, cu ea, cu tovarăşa, la braţ. Ţinându-se de mână… Două jucării stricate… Asta ar trebui! Cineva să-l convingă să se retragă în plină glorie! Chiar mâine-poimâine, la congresul ultim!… Umblă prin târg şi vorba asta! Ar fi grozav!… M-ar scuti de…

Dar ce s-o fi întâmplat cu Costică Dobre?… Nu mi-a cerut numărul de telefon!… Nici pe-al lui nu mi l-a dat…

…Ciudată situaţie! Omul ăsta, despre care ţipălăii de la Europa Liberă au minţit cum că l-au lichefiat securiştii pentru că era împotriva sistemului, a politicii de partid şi de stat, dimpotrivă este viu şi nevătămat, s-a integrat perfect în sistem, îl susţine ca puţini alţii, şi se teme de securitate tocmai pentru asta, pentru că este, de o vreme, fidel sistemului! El fidel, nu secureaua! Căci securiţa, draga de ea, se cam pregăteşte să trădeze sistemul, cu cârmaci cu tot! Curvă curvuliţa!…

Încurcată poveste, dacă am înţeles-o eu bine!… Auzi ce spunea! Că Ceauşescu întreabă de el, ar vrea să-l vadă, să stea de vorbă cu clasa muncitoare, şi securoaia nu vrea ea! Nu vrea şi pace! Inventează fel şi fel de pretexte şi nu permite conducerii superioare de partid şi de stat să-şi facă mendrele!…

…Simt că aici şi acum, ajuns acasă după atâta zbucium, se încheie ceva… Nu văd ce aş mai putea face, încerca… Misiune neîndeplinită! Dar dusă până la capăt… Ăsta să fie motivul pentru care mă simt aşa de bine, de liniştit?… Dacă nu mă strofocam atât de… Ridicul, caraghios, penibil et caetera… Nu mi s-ar fi nici întâmplat câte au fost… Cel mai mult îmi tihneşte revenirea în Ana Ipăteascaya!… Lupul se întoarce unde a mâncat miala, mi-a zis nea Joşka, bozgorul din bloc, când m-a revăzut după atâţia ani…

Iar bâlciul cu Ahoe, ce straniu sentiment că eu l-am provocat, că iar i-am făcut loc mai în faţă unuia pe care Dumnezeu l-a hărăzit cu daruri dumnezeieşti, iar eu m-am priceput să le scot la vederea şi a altora!… Cu câtă bucurie! Chiar că sunt un băiat fain!… S-o văd şi eu pe cucoana care…

Până şi cucoana soaţă, după ce-i povestesc faza cu Ahoe, cu moneda, uită să mai întrebe ce trebuia şi ce ar fi vrut să mă întrebe, uşor încruntată, pe unde-mi umblaşi toată noaptea, bărbate…

Inspirat, insist – şi am dinaintea cui, că ieri, la scriitori, s-a petrecut un mare moment de literatură universală, materia ei preferată! Chiar ea conchide încântată: neputinţa de a scrie, de a spune, de a rosti, ca expresie supremă a creativităţii autentice!… A inspiraţiei!

O fi! Magister dixit! Doamna dirigintă adică… E comentariul dumneaei! Deştept? Foarte! Nu-i de mirare! Mi-e soaţă! auzi la ea: neputinţa creatoare!…

Capitolul 10

Reconstituire

N-am fost martor. N-am fost de faţă. Reconstitui totul din ce mi-a povestit Sventa! mai pe româneşte, mai pe

franţuzeşte, atunci când trebuia să fie mai exactă!... Ca să fiu sigur că nu am deformat prea tare, i-am citit apoi cele de mai jos. A rămas foarte mirată. Za cern? Pentru ce am scris, de ce am transcris toate astea? Za cern?

Nu se poate stăpâni să întrebe şi ea altfel, pe franţuzeşte sau măcar pe americăneasca ei. Ori chiar pe româneşte de acum!... O dă însă mereu pe ruseşte în anumite momente. Mi-e din ce în ce mai clar în care!...

...De ce? Pentru că tot ce mi-ai spus tu este foarte important şi vreau să mă asigur că nu uit sau încurc lucrurile. Bănuiesc că vreodată o să-mi scriu memoriile şi măcar atât, ce aflu de la alţii, să relatez corect!

...Nu i-am spus nimic de noi, de mine că am să scriu, am să public, şi de dumneavoastră că o să citiţi.

...E mai bine aşa, nu că mi-ar fi ruşine cu dumneavoastră sau că nu merită nimeni să ştie ce şi cum, cum e cu mine, cu ea, cu dumneavoastră... Dar mi-am dat seama că nu pot conta pe reacţiile ei, că nu le pot eu prevedea pe toate! Ba chiar, în momente de-alea mai dificile, mai complexe, e complet aiurea ce mă aştept eu din partea ei!... Rareori când o nimeresc! De un singur lucru sunt sigur: că o domin eroticeşte sau sexualmenle vorbind... îmi ciuguleşte din palmă, ca o panteriţă născută în captivitate. Şi mi-e destul! mai ales că mă simt şi eu oareşicât captiv şi nu e rău deloc!

Deci, i-a dat telefon, aşa, de curtoazie, pentru că o îndemnasem eu, pentru că o invitase insul, nici ea nu ştie de ce, za cern! Za cern am îndemnat-o eu să-l caute pe James Bond? îi clar, nu ştie că este James Bond! Că face cât şapte 07 la un loc!... Cu ce se ocupă? Liftier sau aşa ceva la un cimitir...

Şi când colo este ditamai adminis... tartorul! dacă mi se îngăduie să... Şi el a invitat-o iar la cimitir... Din nou s-a dus cu flori, are umor gagica, un umor cu care îmi ia maul! din nou comedia cu mormântul, apoi s-au pus la soare, soare de noiembrie, la taclale şi la o cafea. O adusese el într-un termos. Ceştile, cam slinoase... Şi ai băut?!

În meseria mea am trecut şi prin momente mai...

Bine că nu eşti nevastă-mea!

Ce vă leagă aşa de mult de România? Direct a întrebat-o, fără ocolişuri, şi cu un subînţeles clar: să nu-mi spui că acest mormânt, făcut de sanchi!… La miştocăreală! …

Nesimţitul, ştia tot despre ea! Cam totul… De unde naiba?…

Să revenim la întrebarea gazdei… Ce te leagă de…

E o poveste mai lungă! Am mai fost o dată în România, în urmă cu doi ani!… Ştiu, n-aţi trecut atunci pe aici!…

Nu s-a lăsat nici ea mai prejos: N-am trecut, nu ştiam că am aici un tată îngropat de tânăr!…

Acuma ştiţi?

Ştiu prea puţin!… Mă ajutaţi?

De-asta v-am invitat!… Ce vreţi să ştiţi?

Dacă au fost oameni nevinovaţi care au fost pedepsiţi pentru asasinarea tatălui meu? Unde a fost asasinat? La Abator?

În pădurea Jilava!

Aş fi preferat la Abator!… Aşa ştiam!… Nu se poate face Schimb cu cineva?…

S-a uitat lung la mine, adică la Sventa, şi mi-a zâmbit. Ce fel de om a fost tatăl dumneavoastră?

Ştiu că ţinea mult la România!… Deşi nu mi-a vorbit prea mult. Prima oară în 1977, la cutremur! A trimis o sumă mare de hani în ajutorul sinistraţilor! N-am prea înţeles de ce. Era o sumă prea mare pentru bugetul nostru. Abia acum înţeleg. Se simţea vinovat, ca şi mine!… Eraţi în România în ianuarie 1941?

Dumneavoastră de ce să fiţi vinovată?!… Şi marea ziaristă l-a povestit cum n-a putut să publice nimic din ce a scris despre români şi România. I-a pârât şi pe directorii ziarelor care au refuzat-o. Prima dată când i-au fost refuzate textele! Trei a scris! Şi toate trei…

A za cern? Sunt sigur că aşa a întrebat, căci discuţia a fost mai mult în ruseşte. A za cern nu mi-au publicat acele texte?!

Ceauşescu nu mai este iubit de nimeni în Occident!

Nici măcar nu i-am pomenit numele!... Era vorba de anii războiului, de holocaust... De copiii de azi bolnavi de sida! Povestea lor este tare neverosimilă!... N-au vrut nimic să publice!... Nici acum nu mi-a trecut supărarea!...

Vă stă bine şi supărată!...

Ia uite-l!... Ţi-a făcut şi complimente!... Nu s-a dat la tine?... A rezistat ispitei?! Puternică potaia!... Dalşe!

Vorbiţi foarte bine ruseşte! Când aţi venit în România? în '39... Când au început persecuţiile din Polonia!... Am plecat spre Palestina, dar mi s-a spus să rămân la Bucureşti. Restul familiei mele au mers mai departe, în Palestina.

Aveţi familie şi în România?

Nu, în România nu mai am nicio rudă. Nevasta s-a prăpădit... Am rămas singur şi bătrân...

Pe cine mai aveţi în Israel?

Am avut doi fraţi, au murit în... în 1954... N-au apucat să aibă copii... Au murit tineri...

Vreau să vă pun o întrebare pe care i-am pus-o şi lui Emil Cioran!...

Te ascult. Emil Cioran?... Ce fel de om este?

Interesant, dar nu m-a impresionat prea mult! M-a impresionat cu adevărat domnul Dumitru Bacu!

Dumitru Bacu?

Care a scris cartea *Piteşti*...

L-ai cunoscut?... Prin domnul profesor, probabil.

Da...

Ai cartea?... I-a cerut-o...

Întrebarea mea, zise dânsa: de ce nu se vorbeşte deloc în Occident despre felul cum s-au purtat românii cu evreii în timpul Holocaustului?...

Cum s-au purtat?

Exact cum s-au purtat şi cu tata!...

Cred că tatăl dumitale era foarte mândru de dumneata!

Mă adora!... Şi eu l-am adorat, cuvântul este foarte potrivit, până zilele astea, când am aflat cum a murit în

ianuarie 1941… în floarea vârstei, la 25 de ani!… Nenuntit! Complet nevinovat! Doar pentru că era evreu!… Bietul tata!… Cu ce se ocupase până atunci?!

Nu cunosc detalii! Mă pot interesa… Dar la întrebarea dumitale nu mi-e greu să-ţi răspund!… Au mulţi duşmani românii!… Teribil de mulţi!… La multă lume nu le convine să spui ceva de bine despre români!…

Am băgat de seamă… De ce?…

I-a răspuns talmudic, primitiv, în pilde: Firea omului e tare păcătoasă!… Dă-i cuiva nişte bani împrumut… Fără dobândă, fără hârtie la mână, ca-ntre prieteni!… Ţi-l faci duşman! Să vezi cum răsare-n mintea lui gândul că dacă te calcă tramvaiul sau faci un stop cardiac scapă şi el de datorie… Şi din şase miliarde de oameni de pe planetă, singurul pe care existenţa ta îl încurcă şi îl deranjează este cel pe care l-ai ajutat!…

Şi a continuat folcloric:

Românii au o vorbă despre facerea de bine!… Şi borâtul l-a spus-o Svetlanei, nu s-a sfiit! S-a crucit, sărăcuţa de ea! Nu-i credeam pe români în stare de asemenea grozăvenie!… Cumplită vorbă!… Facerea de bine… Chiar se spune aşa?!

Uită-te mai bine la ea! Care ea? Vorba! Cum s-a putut ajunge la asemenea spusă, lăsată din bătrâni? Ce scop urmăreşte?!

???

Să descurajeze, să stăvilească elanul facerii de bine, care le-a adus românilor numai necazuri şi decepţii!…

Elanul facerii de bine?!… Oricum, urâtă vorbă!…

O vorbă ca asta nu o găseşti la alte popoare!… Este teribil de vulgară, şocant de violentă, pentru că vine, cred eu, din exasperarea, mereu trăită, de a constata că facerea de bine, atât de naturală în firea lor, a românului, îl înrăieşte pe beneficiar! îl transformă în duşman, în voitor de rău pentru cel care l-a omenit şi l-a… binefăcătorit! Recunoştinţa pentru binele primit este o povară prea grea pentru cei mai mulţi oameni… Vrei să-ţi păstrezi prietenii? Nu ţi-i face datori în niciun fel!… Nu le face niciun bine!

Păcat că nu este de faţă domnul profesor Şeitan!... îi place şi face şi el deseori asemenea comentarii! E pasionat de...

Aud lucruri contradictorii despre domnul tău profesor! Tău a zis?! Tău!... Toată lumea îl ştie de anti! Anti Ceauşescu pe faţă! Public! Iar acum umblă cu dumneata împreună să-l salvaţi pe Ceauşescu! Cum vine asta?...

Eh, mi-a mai trecut!... Am fost la Meca şi m-am înţelepţit şi eu... Ce-a mai zis de mine?! Că te lauzi peste tot că eşti discipolul lui Alexandru Graur şi Petre Ţuţea!... Paradoxul paradoxurilor!

Cine-i domnul Graur? am întrebat eu.

A fost un mare profesor! Mare filolog!... Lui Graur îi datorează domnul Ion cariera universitară...

Aşa mi-a zis? Domnul Ion?... Nota bene!...

La un moment dat a venit şi momentul adevărului:

Şi mata de fapt ce cauţi la Bucureşti?

Urmele tatălui meu!... Vreun camarad din tinereţea sa bucureşteană...

Camarad ai spus?!... Ce ţi-e cu umorul involuntar... Nu s-a prins nici găzdoiul:

Un camarad de acum 50 de ani?!...

Poate am noroc... Rabi Moses am impresia că nu vrea să mă ajute! Se face că nu ştie cum a fost... Deci de data asta e vorba mai întâi de toate de mine, de tata!... Dar încerc să-l ajut şi pe Ceauşescu să supravieţuiască! Nu în funcţie, ci în viaţă! Sper să merite...

Eşti însărcinată de cineva anume să faci asta?

Mmmda!... Şi James Bond a ciulit urechile cât pâlnia:

M-a însărcinat tata!... Recunoştinţa nu este o povară grea pentru toată lumea! M-am bucurat când mi-am dat seama cât de mare trebuie să fie recunoştinţa noastră faţă de români!

A noastră?

A familiei mele. A familiei mele de evrei!

A familiei mele de evrei... a repetat, ca un ecou, vocea urduroasă a cimitirgiului!...

Cimitirgiu?! Nu cumva am mai folosit o dată acest cuvânt?... Dar ce fain sună?!

Vă întreb şi eu ceva, a replicat Sventana: ce caută un om atât de deosebit ca dumneavoastră la cimitir, ca administrator!... Numai dacă vă compar cu Eminenţa Sa Marele Rabin Moses Rozen şi e...

Mă simt tare bine aici... Eu am ales locul! Comunitatea a decis că locul meu este La Bucureşti şi n-am mai ajuns la Palestina, cu toţi ai mei, fraţi şi părinţi... Dar unde anume în Bucureşti, eu am ales... Cele mai frumoase flori răsar în cimitire...

Deci un evreu care iubeşte florile?!... ia te uită! Ne-am dat dracului!... Zi!

Încerc să aflu mai multe despre tata... Mă puteţi ajuta?

Cred că ai multe întrebări!...

A doua, în ordinea importanţei: tata a avut un motiv personal să dispară din evidenţele populaţiei? A făcut vreo faptă de ale cărei urmări nu putea să scape decât declarându-se mort? Este un truc cunoscut în lumea...

În lumea interlopă? Asta ai vrut să spui?

Mda...

E atât de important acest aspect?

Cum să nu fie?!

Îţi dai seama că, teoretic, n-ar putea fi vorba decât despre ceva făcut cuiva din afara comunităţii?!

Bineînţeles!

Şi tot mai are importanţă?

De ce vă miraţi?!

Ehehe, se schimbă lumea... Nu prea mergi pe la sinagogă!

Am mers, când eram copilă şi nu pricepeam mare lucru...

Da, n-ai priceput mare lucru...

Pot recupera, dacă nu-i prea târziu!

E prea târziu! Şi... şi ar fi păcat!

Ar fi păcat a zis?! Mare vorbă! A zis-o? A zis-o! Şi tu?

Mă rog, dar nu despre mine e vorba, ci de tata. Dacă

tata nu fugea în Rusia, păţea ceva aici, în România?

Nu, tatăl tău era un ovrei cumsecade, jovial, cum îl ştii şi mata, cu o mulţime de prieteni români, chiar câţiva legionari… N-avea, culmea, niciun prieten evreu!…

Legionari?

Legionari!

Cumva cei care au intrat în puşcărie din cauza lui, că l-au asasinat?

Niciun legionar nu a fost condamnat în 1941 pentru asasinarea celor 120 de evrei!

Şi atunci? Cui a folosit toată nebunia de atunci! Tot circul…

La multă lume a folosit!… Printre altele, ceea ce deştepţii ăştia de români nu prea pricep, toată mascarada a fost ticluită ca legionarii să nu mai participe la război ca parte componentă a Armatei române!… Elanul, elanul legionarilor, în tot ce făceau şi mai ales pe front, împotriva bolşevismului, asta trebuia evitat! Eliminat din joc!… Ar fi fost fără pereche! Contribuţia pe front a armatei române ar fi fost înzecită… Cu legionarii în armata română la Stalingrad, era exact ce le-a lipsit nemţilor!… Deh, i-a convenit lui Hitler să facă războiul fără legionari!…

…Au mai fost şi alte motive!

Pe scurt, cum îi vedeţi pe legionari?

Ca pe nişte sionişti perfecţii… A repetat: Perfecţii Cum n-am fost noi!… Fireşte, nu chiar toţi legionarii!

L-am cunoscut pe Petre Ţuţea… Şi pe Simion Ghinea!

Ţuţea?!… Mata eşti grozavă, doamnă Svetlana!… Abia ai picat la Bucureşti şi cunoşti tot ce are mai de soi oraşul, ţara asta!… Petre Ţuţea?!… Mi l-a prezentat domnul Dragoş Munteanu!…

Şi?

Oameni ca dânşii în mod evident nu au fost nişte criminali! Aveţi altă părere?

Draga mea, legionarii nu au omorât niciun evreu!… Se ştie bine la comunitate…

Mi-a spus şi dl Ţuţea, adică mi-a demonstrat chiar!… Nu şi-au omorât adversarii, ci numai pe românii trădători!

Naţionalismul românesc!…

Mi se pare…

Da… Legionarul, dacă are de ales pe cine să-l împuşte, pe un evreu care lasă fără buget guvernul sau pe un român care şi-a trădat prietenul, îl împuşcă pe trădător cică!…

Este impresionant!… Nu?

O aiureală! Asta îi va pierde pe români!… Această principialitate oarbă! Oarbă şi comodă! Viaţa este simplă când eşti principial şi atât!

De ce oarbă?!

Pentru că nu bate decât până mâine!… Nu vede că în timp, timpul ăla istoric, să faci mereu dreptate şi să pedepseşti în stânga şi în dreapta nedreptatea diminuează forţele neamului!… Fiat justitia, zic ei, goimii, pereat mundus!… Un vax! Nişte caraghioşi!…

Ce se alegea de evrei dacă Iosif ar fi gândit ca un legionar, atunci când s-a revăzut cu fraţii săi?!… Fraţii care l-au ucis propriu-zis!… L-au trădat pe fratele lor!… Ce poate fi mai urât decât să repeţi crima lui Cain?!… Şi fraţii lui Josef al nostru au repetat-o! Iar Iosif ce le face?…

Dacă era român ştii ce le făcea? Ieşeau cu toţii în câmp, trăgeau cu arcul în sus, fiecare o săgeată, apelând la Dumnezeu să facă dreptate şi săgeata să se întoarcă din înaltul cerului trăsnindu-l pe vinovat!… Mureau aşa toţi fraţii lui Iosif, dacă te lei după mintea românului! Aşa procedează Făt Frumos cu fraţii săi de cruce care l-au trădat!…

Cine este Făt Frumos?

Un… un fel de Ioan Şeitan!…

Aşa a zis?!… Măi, drăguţul de Quasimodo!…

Cine-i, deci?

Făt Frumos este bărbatul ideal!… Frumos şi viteaz, milos şi generos, drept şi de cuvânt, şi ce calităţi mai vezi ori ştii bine că le am! Le cam am, nu?!… Uită-te atentă la mine! Inclusiv alea intime de tot!…

Le pui pe toate la un loc, amesteci bine, Iaşi câteva zile la foc mic, şi ce iese se numeşte Făt Frumos!… Băiatul,

adică!… Bentea cârcăliul!… Iată-mă-s!

Deşi în câteva basme, beleaua de Cosânzeana este furată de Zmeul cel rău, iar când, după câteva zile, ajunge băiatul la palatul Zmeului s-o iau înapoi acasă pe domniţă, Leana nu mă mai vrea! Nu vrea să mai plece de la Balaur… Notă cam proastă pentru domnişorul Făt Frumos… Cântat: Pentru tine, Leano, Am trecut Carpaţii! fără tu, măi, Leano, Te iubeai cu alţii!…

Ce-i asta? Parcă am mai auzit…

Un cântec ostăşesc! Al lui Făt Frumos!… Cel rămas cu buza umflată…

N-am înţeles nimic!

Hai, nazad na cimitiru’! Paşol!… Ce ai mai zis? zice zic:

Aşadar, aveţi o jumătate de secol de când trăiţi în România!… Pentru ce v-a cerut comunitatea să rămâneţi în România?

Pentru un lucru tare plăcut: să-i studiez pe români!… îndeosebi fenomenul legionar!

Cred şi eu că a fost plăcut…

Nu m-am plictisit!…

O viaţă întreagă să…

O viaţă, da!… Fireşte, nu ştiam că va dura atât!… Credeam că după doi-trei ani voi putea să mă duc după ai mei la Palestina!…

Aţi călătorit în lume?

Nici măcar în Israel nu am fost!…

Şi cică s-a tulburat tare mult când a rostit vorba asta, aproape ca un reproş! Şi tu nu i-ai spus a za cern, ciudatule? Ciufutule!

Sigur că i-am spus… A durat ceva timp până mi-a răspuns. Răguşit, probabil emoţionat:

Am tot amânat, iar după moartea fraţilor mei, nu s-a mai putut! Mama a murit puţin după aceea, de inimă rea, cum zic românii dumitale… Iar tata mi-a trimis vorbă că eu sunt vinovat de toate!… De moartea fraţilor mei mai întâi, şi de a mamei… Iar tata, tot eu sunt de vină că se chinuie şi nu mai moare o dată!…

Mai trăieşte?!… Are 99 de ani şi este mânios pe Dumnezeu că n-a murit până acum… Fraţii mei au fost nişte bărbaţi straşnici! Chiar Făt Frumoşi! Nu ca mine… ÎI înţeleg pe tata! Are şi dreptate! Eu sunt de vină!…

Pot să vă întreb de fraţii dumneavoastră cum au murit?…

Poţi să mă întrebi… Pauză lungă. S-a adunat de prin toate coclaurile cimitirului şi a continuat, cu altă voce: Participau la un miting aviatic… Ca spectatori… Un avion care s-a prăbuşit asupra tribunei i-a pulverizat complet!… în faţa părinţilor mei, care erau în altă tribună, la câţiva metri!… A za cern îţi povestesc eu toate astea dumitale?… Nu ştiu… îmi face bine să-ţi povestesc…

…Pentru că nu le-am mai povestit de mult, îşi singur răspunde… Iar de când mi-a murit soţia, nimeni nu mai ştie povestea asta, aici, în România… Se vede că ai dumneata ceva aparte… Cred că dacă nu erai evreică, tot ţi-aş fi povestit… Dar cât eşti de frumoasă, nu puteai să fii decât evreică… E un om tare norocos domnul Ion… Ion sau Ioan?

Ivanuşka!…

Vă stă bine împreună… Păcat că n-o să poată dura…

Măi al dracului!… Ce se bagă el unde… Mai zi! Ce-a mai zis? N-am înţeles cum putea să fie el de vină, de aici, din Bucureşti, de prăbuşirea avionului la Tel Aviv sau unde o fi fost?! Nu mi-a răspuns la întrebarea asta. S-a uitat lung la mine, nehotărât parcă: să-mi spună… să nu-mi spună…

La fel stau şi eu şi mă uit la Sve nehotărât: să-i spun… să nu-i spun?… Ce? Cu cine a stat de vorbă!… Cu celebrul 07! îmi vine să-i zic, dar nimic mai mult!… Nu ar fi bine! Or îi spun tot, or nimic! Aşa, să mă opresc la mijlocul drumului… De Ceauşescu a mai zis ceva?

Da, a zis că merită salvat, dar este un om dificil!… Nu se va lăsa uşor salvat! Nu se va lăsa salvat?… Exact aşa a zis! Ce a vrut să zică?… N-am întrebat.

Un lucru e sigur: n-are mutră de înţelept al Sionului, dar este! L-a mirosit bine domn Mateevici!… Am şi uitat de

el în ultimele zile! Dar de cine n-am uitat?!

Şi nu l-ai întrebat a za cern să ne studieze el pe noi? Pe români! Care-i gheşeftul?

Nu l-am întrebat, iar el s-a mirat, de ce nu-i întreb? Pentru că ştiu! i-am răspuns. Şi am trecut la alt subiect.

Ai făcut greşeala asta?!…

?!…

A vrut omul să-ţi spună cu guriţa proprie ce mitocoşeşte el pe aici, şi tu nu l-ai lăsat ca să te dai tu atoştiutoare?! Te-ai dat mare în faţă… Parcă ai fi fost eu, aşa te-ai purtat!…

Mai ştiu şi eu câte ceva!…

Tot ce ştii sunt bănuieli! Era interesant să vedem ce spune el singur, el însuşi, cu guriţa lui aia boccie!… Ca să compari cu ce ştii, adică bănuieşti!… Şi stai puţin! Ce ştii? De unde? Nu de la mine!

Tu uiţi că mai cunosc şi alţi oameni în Bucureşti, nu la fel de a toate ştiutori ca moi Ivanuşka al meu, dar mai ştiu şi ei câte ceva!

Cine? Larry Mlarry de la ambasadă al tău?!

Şi el, şi Petre Ţuţea, şi Dragoş…

Ai mai fost pe la domn profesor? Am!

Şi de el am uitat!…

Cum ai uitat?! de vreme ce i l-ai dus pe Nikita să-l îmbrace, să-l scoată la plimbare şi să-i ţină de urât?!

Am uitat şi de Nikita…

Eh, eu am povestit destul. Acum e rândul tău!

Rândul meu?

Da, vreau să-mi povesteşti şi mie cum a fost la cursul la care a asistat şi Nikita al tău! Ne-a povestit, era de faţă şi Dragoş, şi domnul Simion, la domnul Ţuţea în garsonieră… Au fost toţi bulversaţi şi încântaţi la culme de ce ne-a povestit Nikita. Mai puţin eu, care nu prea am înţeles, dar n-am cerut explicaţii suplimentare, am zis că mi le dai tu, am acest privilegiu că te pot pune eu pe tine să-mi povesteşti tu ca lumea, mai bine decât a făcut-o puştulache de Nikita…

Fain băiat Nikita al nostru… Ţi-a povestit de ce s-a

tuns zero?... Bănuiesc că nu! Nu l-am întrebat. Să-l întrebi dacă-l mai vezi...

Lasă tu frizura lui Nikita şi spune-mi cum a fost la curs, ce-ai putut tu să le spui studenţilor despre Ceauşescu?! Dragoş, pe care tu nu-l poţi suferi pentru că îmi face curte, a zis că eşti genial pentru ce ai făcut la curs!... Genial! Aşa a zis Dragoş de mai multe ori!

M-a căutat la facultate zilele trecute!... Cine? Dragoş al... al tău, era să zic, dar m-am oprit!... Ghici ce a vrut de la mine?!...

Ţi-a cerut voie să-mi facă curte!

Hm!... Nu l-aş fi refuzat...

Deci l-ai refuzat să...

...să intru în gaşca lor, să pun umărul la căderea Ceauşescului! Şi să fiu după aia ambasador sau ministru!...

Nu se miră!... Nu ţi-ar plăcea?

Nu-ţi dai seama în ce situaţie mă aflu?!... Vin de la Paris unde cu chiu, cu vai am acceptat misiunea istorică de a-l salva pe Ceauşescu, mai mult ca să-i fac voia unchiului Sam... Apoi am început să... să şi cred, să fiu sincer decis să-l salvez, mai ales după veştile pe care mi le-ai adus şi tu de la Maica Rasie...

Iar acum mă trezesc invitat să-i pun lui nenea Nicu ştreangul de gât! Şi ameninţat, că, dacă ştiu de-acum de complot şi nu mă ataşez lor, n-o să-mi fie prea bine!... în caz contrar, dacă accept, sunt un om aranjat pe următoarele trei-patru generaţii, copii, nepoţi, strănepoţi...

Ce ţi-au cerut să faci?

Deocamdată, nimic!

Deocamdată...

Cică fac ei totul, eu... numai să ştie ei că sunt de partea lor!... Ce zici?

Interesant... Şi ciudat! Nu cumva au aflat cu ce te ocupi?

Cu ce vreau să mă ocup, că n-am făcut încă nimic!... Lâncezesc! Bat pasul pe loc!...

Deci ai refuzat! Am!

Dar tu deja ai aflat?! De la cine, domnule?!

Asta mă întrebi mereu: de la cine, de la cine am aflat? Important este că am aflat şi că ce am aflat te interesează sau nu!…

Şi ce ai aflat?

Că ţi se va face această ofertă!… Te-ai grăbit să refuzi! Nu puteai să amâni răspunsul?!

Adică ai fi vrut să joc la două capete?! La două… Nu înţelege! îi explic cum vine aia să joci la două capete!…

Se uită lung la mine… Apoi profetizează: încep să înţeleg tot mai bine ce zicea domnul… cimitirgiu!… Numai în România puteau să apară legionarii!… Mai întâi onoarea şi principiile, abia apoi eficienţa!…

Măi, sibilinico! îmi vine să-i zic. Ce naiba vrei să spui?!… Tace. Mă concentrez asupra vorbelor ei. Chiar! Exact, exact, de ce am refuzat? De ce l-am? L-am refuzat! Pe el! Nu propunerea, ci pe mesager, pe individ l-am refuzatelea! Cum să mă prind lui tovarăş?!… Un… un Uriah Heep! Ai văzut ce mâini…

Dar ce contează aşa de mult faptul că mă place, că-mi face curte?!

Uite că a contat!

Durak!… Apoi pufneşte, cu un fel de obidă: îmi face mie curte!… Ce să zic?!…

Şi tu îl poţi suferi, văd! îţi place chiar!

Prietena mea cea mai bună, daragoi moi, aia femeie frumoasă! mai prin vară, a fost acostată pe Broadway de un bărbat, mult mai tânăr decât ea, şi s-a ţinut Făt Frumos după ea vreo oră întreagă, până a ajuns acasă. Tot timpul ea nu a scos o vorbă, doar i-a zâmbit din când în când junelui. Când a dat să intre în bloc, s-a întors spre băiat şi i-a zis cam aşa: Young man, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! Sunt luni de zile de când nu m-a mai acostat nimeni, încercând să mă agaţe… Eram disperată că am îmbătrânit şi nu se mai uită nimeni la mine! Şi uite ce mândreţe de bărbat s-a uitat la mine şi a vrut să mă… Dă-mi voie să te sărut! L-a sărutat pe amândoi obrajii. Păcat că nu-i soţul meu acasă, să te fi invitat sus… Şi a dispărut în bloc!…

Ah, fainã poveste! Nu cumva eşti tu prietena ta cea

mai bună?!…

Nicio femeie nu-şi descurajează curtezanii… De la ei ne vine elanul!… Elanul, Ivanuşka! Ştii mai bine decât mine cât e de Important… Ce bine m-am simţit şi la Scriitori… Toată lumea îmi face curte în România! Ce ţară… Ce oameni… Hai, zi şi tu acum cum a fost!

Ce?

Ce le-ai spus studenţilor de Ceauşescu! La curs!

Mai avem timp?

Aici, pe Ana Ipătescu 11 bis, în cel mai frumos bloc de pe cea mai frumoasă stradă din… pam-pam-pam! timpul s-a oprit şi ne aşteaptă!

Încerc să trag de el şi să-i spun, mai pe ocolite, că aici, un etaj mai jos, am copilărit vreo şapte ani, ultimii din viaţa mea dură de burlac… încerc să mut vorba pe Galaxia burlacilor. Puşi, marele meu… Dar mă opreşte!

Ştiu că ai locuit aici, de la domnul administrator Iosif… Nu-i aşa că vorbeşte stricat româneşte? Te-ai prins?!… M-am! Oho, păi înseamnă că ai limba română în genă, nici n-o vorbeşti tu bine, dar deja îţi dai seama când altul o zbârceşte, nu prea des şi nici strident, dar totuşi… Ca nea Ioşka al tău… Eu îl ştiu de domnul Iosif! Te descurci, te descurci văd…

Ceac-pac!

De unde mai ştii şi vorba asta?! Băi, tu chiar că eşti suspect de minunată!… Dar ştii de ce nu ţi-am spus până acum că am locuit aici?

Mă interesează ce ai spus la curs! Studenţilor!… Nu mai schimba tu vorba că nu ţine cu mine! Dacă nu-mi spui imediat, merg direct la Securitate şi le povestesc eu ce spune la curs tovarăşul profesor Şeitan despre nea Nicu!…

Ştim! or să-ţi răspundă tovarăşii!

Dar nu ştiu eu!…

Mă, a dracului muiere te mai faci tu, aici, pe meleaguri moldo-vlahe!… Hai, fa şi tu o cafea şi mai vorbim după aia!…

Făcut. Adus. Gust. Bună! Neagră ca noaptea care se face afară, fierbinte ca iadul şi amară… amară ca ce,

iubito?

Ca gelozia! Ai fost vreodată gelos? Eu? Pe cine?!… Hm!

…Neagră ca, fierbinte ca… Ţine minte toate prostiile pe care i le spun! Ce înseamnă asta, doamnelor şi domnilor? Altceva decât love?! Love story!… Corect răspunsul! Nota 10! Daţi carnetul să vă trec nota!…

Zi mai întâi cum vine aia că mergi la curs şi nu ştii care o să fie subiectul lecţiei!

Păi, mi s-a întâmplat de multe ori să plec de acasă cu un plan de lecţie, să intru cu el în clasă şi din te miri ce să încep să vorbesc despre altceva!… I se întâmplă oricui!

Aşa povestea şi Nikita! Te adoră!…

Mă… ce povestea? că eu am uitat!

Că ai început cursul şi după câteva minute a venit o studentă, întârziată, a cerut voie să intre la curs, şi ai întrebat-o nu ştiu ce şi de la răspunsul ei ai pornit pe alt subiect şi ai ţinut alt curs!… Nu lecţia începută!…

Aoleu, aoleu!… Aşa a povestit nătărăul?!

…Atunci povesteşte tu cum a fost! Nu-i lăsa pe nătărăi să-ţi facă treaba!…

Nu-i lăsa pe nătărăi să-ţi facă treaba!… Cuvinte profetice, dar cine să le priceapă atunci?! Le pricep acum şi… şi-mi vine să mă urc pe pereţi!

Hai!

Hai ce?! Să mă urc? Să vorbeşti! Skaji cum a fost! Dacă se poate, cu poze!

Stai să-mi aduc aminte una… Chiar te interesează?!

A bătut la uşă fătuca şi… Aha, aha… Da! Eu le vorbeam despre… Nu mai ştiu despre ce… A bătut la uşa amfiteatrului Odobescu… Cioc, poc! Abia s-a auzit… Intră! am zis, în hazul general, şi a intrat, sfiită şi foc de frumoasă! Cum era să n-o bag în seamă?!

Şi? Ai băgat-o?

Şi, zic, domnişoară, să ştiţi că se bate la uşă numai atunci când bănuiţi că dincolo de uşă se pot petrece lucruri intime şi jenante, de interes strict particular şi aţi deranja intrând neanunţată… Ce v-aţi gândit că se-ntâmplă aici?!

Ah, dacă mergi la decan, atunci da, e bine să baţi înainte de a deschide uşa!... Căci nu se ştie în ce postură se află decanul!... Au fost câteva cazuri... în incinte publice însă, nu se bate la uşă!... Să ţii minte, drăguţo! Că drăguţă mai era!

...I-am mai zis eu ceva, dar m-a pus naiba să-i întreb dacă ştiu ei, colegii ei, de ce la Roma antică era obiceiul să baţi la uşă când ieşeai, nu când intrai!... Cred că de aici a început!...

Când ieşeai? Cum adică?!

Nici eu nu ştiu cum de mi-am adus aminte, de la un seminar cu Graur, când s-a comentat o satiră a lui Horaţiu... Ai auzit de lloraţiu? Am auzit şi de Graur!

Şi le-am povestit că în locuinţele romane poarta dinspre stradă se deschidea în afară, de ce? Pentru caz de incendiu, să se deschidă fără să provoace panică şi buluceală...

Şi Horaţiu îşi avertizează cititorii, să nu cumva să uite să bată în poartă când vor să iasă din casă, pentru că s-ar putea când vor deschide uşa să-l lovească pe vreun pierde vară care stă la gargară pe Via Apia cu alţi macaronari! Stau cei mai mulţi dintre ei sprijinind murii, intra muros, adică pereţii, zidurile caselor, cum îi vezi şi azi în filmele neorealiste din sudul Italiei... Şi numai dacă l-ai atins puţin, zice Horaţiu, aşa tărăboi îţi face măscălţuonele, că mai bine te lipseşti să mai ieşi în oraş!... Roma începuse să fie suprapopulată, iată! încă de pe vremea lui Horaţiu... Străzile erau pline de italicieni nervoşi!... Ai fi crezut?!

Şi de aici la Ceauşescu cum ai ajuns?!

Stai să mă... Da! Mi-a venit să insist pe suprapopulaţia din Roma şi din sudul Italiei! Unde nu se mai făcea agricultură. Roma era acum bogată, aducea de peste mări şi ţări tot ce avea de trebuinţă!

Aşa că pe latifundiile din sudul Italiei au abandonat agricultura, au fost lăsate pârloagă, să se puiască prepeliţele şi dropiile în voie... Iepurii, mistreţii, căprioarele, urşii şi alte pantere... Adică terenurile

agricole s-au transformat în terenuri de vânătoare…

Italienii, sunt şi azi bolnavi după vânătoare!…

Iar bieţii rusticani antici au rămas fără obiectul muncii, muritori de foame!… Dar pentru că erau cives romani, nu puteau muri de foame, statul numit Roma le asigura panem et circenses!… Era stat social!… Aşa că paysanii ăia au devenit cu timpul o mare povară pentru vistieria Romei, tot mai goală!… După un secol şi jumătate, Traian a găsit soluţia! Dacia Felix!… Nu te-ai plictisit? Niet!

I-a adus în Dacia pe ţăranii din sudul Italiei, unde nu se mai putea face agricultură… Din cauza nebuniei cu vânatul! Nici azi nu s-au vindecat italioţii!… Pe scurt, ajungem la colonizarea Daciei, şi la întrebarea întrebărilor: cine au fost colonizatorii?… Am eu marota mea cu latina adusă în Dacia, că a fost de prima calitate! Erste Klasse! A fost limbă maternă a latinoforilor!…

A latinofonilor!… Nu, nu cu n, ci cu r, latinofori!… Purtători ai latinei, ca şi cristoforii… Lampadoforii… Iar ăştia, latinoforii din Dacia, au fost mai ales din sudul Italiei… De aici mai era un pas, şi l-am făcut, până la problema cheie a lingvisticii istorice: pa cernu se schimbă pronunţia cuvintelor? De-a lungul anilor, a generaţiilor… A, *a* am zis, a generaţiilor, de ce nu al?… Al generaţiilor?!… De ce nu merge aşa cum pare corect?!… De-a lungul anilor, al generaţiilor… Al? Nu prea merge!…

Nu înţeleg!

Nici eu!…

Adică am ajuns la subiectul cel mai discutat de toţi colegii mei: cauza schimbărilor lingvistice!… îl aveam planificat pe domnul subiect mai spre sfârşitul semestrului… Să se mai deştepte copiii… Dar acum venea în ordinea firească a ideilor din acea dimineaţă. N-am părăsit-o!

Eh, discutai eu ce discutai acest subiect, cauzele, şi am ajuns să pomenesc şi de modă: există modă şi în materie de vorbe şi cuvinte, mai ales la fraieri! Şi fraierii

nu sunt puţini printre cei care ciripesc zi de zi, graiul fiind instituţia cea mai democratică!... Ajuns aici le-am dat un exemplu, pe care l-am mai dat în fiecare an, exemplu clasic, dat şi de Saussure: Alcibiade! Ai auzit de el? Vagamente!...

Bine că n-ai zis vaginamente!... Ce bărbat frumos a fost!... îl cunoşteau vaginamente trei sferturi dintre ateniene... Adică?... Stop! Iar o iau razna! Mă întorc la subiect: aşa că le zic studenţilor despre modă şi le povestesc cine era Alcibiade, mare conducător atenian, bărbat frumos, deştept, iubit de toată lumea bună a Atenei în epoca ei cea mai strălucitoare... Dar Alcibiade ăsta, zic, avea un mic defect de vorbire, nu putea pronunţar, zicea *1*, ca mulţi copii, cale, cu timpul, se colectează... Alcibiade, nu s-a colectat însă...

Ei, bine, atenienii, mai ales ateniencele, au început să-l imite pe Alcibiade, şi la un moment dat, toată lumea bună a Atenei, plonunţa / în loc de r!...

Şi-mi vine, atunci îmi vine, inspiraţia să insist: în loc de *tuturor*, de exemplu, pronunţau *tutu Xor*... O modificare de pronunţie care a fost posibilă, zic eu, şi de aici înainte trebuie să fii atentă! a fost posibilă, zic, pentru că Alcibiade era un om politic deosebit de important...

Şi am continuat cam aşa: Dar nu e destul să fii om politic important pentru ca defectele tale de vorbire să devină modă, să fie imitate de con-cetăţeni, de supuşi!... Mai trebuie ce? Mai trebuie să fii şi iubit de acei supuşi!... Păi ce credeaţi voi?!

Şi mă dau tare la bieţii studenţi: Sunt mulţi oamenii politici cu defecte de vorbire, de pronunţare! E plină istoria de ei! Dar ei nu creează o modă printre oamenii de rând de ce? De ce nu se grăbeşte nimeni să-i imite?! Pentru că nu sunt iubiţi de popor!... Cunoaşteţi vreun astfel de caz?...

Începeam să fiu eu cel mai curios să văd unde o să ajung! Ce o să iasă!... Nikita deja holba ochi mari, neajutoraţi!

Ei, studenţii, încremeniţi. Dar începuseră să se

foiască… Eu insist: Cunoaşteţi vreun conducător de ţară, de popor, popor român, şef de stat cu oarecari defecte de vorbire, pe care însă nu se apucă să-l imite nimeni, pentru că nimeni nu-l iubeşte, nu-l simpatizează măcar?

Nu vă gândiţi tot la antichitate!… Gândiţi-vă mai încoace, chiar la epoca noastră! La un om politic român care vorbeşte defectuos limba română, dar nimeni nu-l imită, ci dimpotrivă, râd de el! Şi nu-l imită, nu fac să apară o modă, pentru că, spre deosebire de Alcibiade, omul nostru nu este iubit!…

Pauză. Şuşoteli în sală… Eh, care-i acel om politic? Iarăşi pauză! Hai, cine ştie ia de pe acum examenul!… îi dau zece de pe acum şi nu mai vine la examen!… Nu se poate să nu-l ştiţi! Este în viaţă! Român! Şef de stat!…

Văleu ce mutre au făcut bieţii copii!… Majoritatea, studente! Se cruceau de ce auzeau şi se uitau la mine încremenite!… Spre Nikita n-am mai privit. Mă, fetelor! Dar voi habar nu aveţi pe ce lume trăiţi! Nu pot să cred că nu ştiţi care este şeful de stat român cu defecte de vorbire congenitale! Dar pe care nimeni nu-l imită, pentru că nu este iubit de popor! Cel mult îl imită în bătaie de joc!… Ca să râdă de el!… Este un şef de stat român în viaţă! Trăieşte, fir-ar el al dracului, că mult rău ne-a mai făcut! Cum de nu ştiţi de el, cine e?!

Şi abia acum, în liniştea şi tăcerea totală care s-a aşternut ca o ninsoare bogată, am venit cu bomba: Trăieşte, mi se pare, în Elveţia!… Pauză… Regele… cum îl cheamă? Mihai!… Aţi uitat de maiestatea sa?! Are probleme anatomice, fiziologice, cu vorbitul!… E mai gângav…

Vaier lung de nem ulţumire, de dezamăgire, dar şi de uşurare: regele Mihai?!… Deci nu…

Dar cine altul?! Voi la cine v-aţi gândit, mă, copii?… Regele Mihai s-a născut cu un defect al aparatului fonator. Ceva pe la cerul gurii, mi se pare… O anomalie!… Mergem mai departe! Aceste schimbări fonetice etc., etc.

Ai priceput ceva?… Ca să pricepi este nevoie să ştii că toată lumea în România râde de dicţia bietului

Ceauşescu!… Şi toţi studenţii s-au gândit la Ceauşescu când le-am spus de un şef de stat român care are probleme de pronunţie, dar pentru că nimeni nu-l iubeşte, nimeni nu-l imită decât aşa, la mişto, în batjocură!… Te-ai prins? Când am mai zis şi că ne-a făcut şi mult rău!…

M-am prins!…

De unde ai ştiut tu de Ceauşescu că râde lumea de… încă de rândul trecut, când am mai fost în România!… Uiţi mereu!

Dacă ai fost în România şi nu m-ai cunoscut pe mine, nu se pune, darling! Ce-ai cunoscut tu atunci nu e România! în carne şi oase!… Ia pipăie puţin osul! Eh? Simţi diferenţa?!

Boje moi, boje moi!… Tu es crazy!… Not… zdravăn! Am zis bine?

Sunt foarte nemulţumit că te descurci tot mai bine pe româneşte, iar eu nu am niciun merit!… Daragoi moi, tu ai fost primul meu profesor!…

Primul a fost taică-tu!… Oricum, mă bucur că ai înţeles… Dacă nu era Nikita de faţă, poate că nici nu vorbeam aşa…

Eh, tu ai povestit mult mai frumos!…

Dar povestea cu tunsoarea lui Nikita e mult mai frumoasă!… Când mi-a spus-o, l-am invidiat din toţi borjocii!… Lucru rar la mine, să am de ce să invidiez pe cineva!… Să mă doresc în pielea altuia!

Ce poveste? Ce Nikita?!

Cum şi-a tuns pletele, la zero! Nu l-ai întrebat de ce e tuns chilug?

M-am mirat, dar nu mi-am permis să… Ce poveste?

Auzi, măgarul, ce băiat fain este!… îl întreb de plete, unde-s? Ce-a păţit? Le-a vândut la coafor?… Şi-mi răspunde: un pariu!… Le-am pierdut la un pariu!… Ai pierdut un pariu? Frumos din partea ta că ţi-ai respectat cuvântul!… Mda, zice el, numai că pariul l-am câştigat, dar a trebuit să mă declar perdant, învins…

A za cern? Exact aşa l-am întrebat şi eu! Tot pe ruseşte, n-a priceput, i-am tradus, şi ce poveste minunată

îmi spune?!... Cică era cu un coleg, la cantina studenţească, şi au văzut la coadă o studentă foc de frumoasă... Au vorbit despre ea, au glumit, s-au dat cocoşi amândoi, în final Nikita al nostru – al nostru am zis, cobind fără, fără să ştiu cobind! dobitoc ce sunt! trebuia să-mi dau seama ce intenţii avea II Maestro! Nikita al nostru zic, a aruncat o vorbă, că se va da la gagică, încercând s-o agaţe şi s-o lucreze ca lumea, până la capăt! Prea e mişto!

...De aici pariul, că n-ai să poţi, ba am să pot, pe ce? Pe ce punem pariu? Eu dau o masă la Cina, a zis celălalt, iar tu te razi în cap dacă pierzi!... După o săptămână, când se pregătea Nikita să-şi caute colegul şi să-l scoată la Cina să se achite de promisiune, se vede cu acesta şi, înainte de a-şi proclama izbânda, în joacă, se dă învins, se plânge că nu a reuşit mare lucru, iar din reacţia colegului său şi ce mai spune acesta, pricepe, cu gura căscată, că fata aceea era iubita colegului său!... Chiar logodnică oficială!... Ce mai putea să zică?!... Aşa că adio plete!... dar parcă-i şade mai bine tuns aşa!

N-a înţeles din prima, i-am mai spus-o o dată, rar şi cu parafraze, şi a căzut în extaz: ce poveste frumoasă!... Ce poveste... Ce poveste...

Eh, dacă ţi-o povesteşte Nickita însuşi... Adică povestea o să fie şi mai frumoasă. Dar m-am oprit! Un resort neştiut. Dar cred că era prea târziu însă... Fi-mi-ar gura să-mi fie...

Capitolul 11
Niculăită al tatii!

A fost prima oară în viaţa vieţilor mele când am stat ca o momâie la televizor să asculto cuvântare a netovarăşului.

Toată! Cap coadă! Numai aşa puteam să aflu care a fost soarta misivelor mele disperate şi penibile, jalnice, vere!... Au ajuns la Dumnealui? Le-a citit Tovarăşul? Le-a priceput. Nepriceputul?... Nu! Nu le-a priceput! Au priceput cei care i-au făcut discursul şi n-au scris nici măcar o iotă despre Basarabia, dar el, oltean căpos, o fi

priceput, poate, dar până la urmă s-a răzgândit şi tot pe-a lui a ţinut-o! Să-i fie de cap! Şi-a făcut-o singur! Eu nu mă mai…

Cinstit să fiu, am fost şi eu de râsul curcilor… în cel mai mare secret şi complet conspirat, eu am tot sperat, fără să vreau şi fără să vreau să recunosc nici măcar faţă de mine însumi, am crezut că la un moment dat va da citire discursului pe care i-l trimisesem eu… Atât am fost de închipuit!…

De… Declaraţia către întreaga mişcare comunistă mondialoidă! Interplanetară şi intercosmogonică!… Daraghie tavarişci, nu e prima oară, dar e pentru prima oară când suntem trădaţi de la nivelul cel mai înalt, din vârful Kremlinului patern! Mereu am fost trădaţi, dar niciodată chiar de… şi nu atât de… şi în halul ăsta fără de hal de… Chior să fii, idiot sadea, şi tot îţi dai seama cu cine avem de-a face! Cu un trădător e puţin spus! Trădător este cel care îşi schimba credinţa, opţiunea ideologică fără să recunoască, şi ne lasă să credem mai departe că e de al nostru! Dar nu! Gorbacioveanul ăsta esitun agent, tovarăşi proletari din toate ţările, uniţi-vă şi daţi de pilmânt cu dihania! Este un omul lor de când se ştie, numai că a ascuns ce avea în căpuşă cu nedisimulată dibăcie!… Trebuie mutată capitala mişcării noastre comuniste atotbiruitoare!… Ori că că, ori că…

…Măcar o frază din discursul meu atât de minunat să fi rostit nerodul şi discursul devenea istoric, iar el liderul planetei… Măcar o propoziţie! Un cuvinţel… Cel mai mic! … Adică nu i-a parvenit faimosul discurs?! Oare? Asta e singura concluzie logicalmente posibilă! Nimeni nu ar fi rezistat la argumentele mele. Chiar că de-alea irefu… puncte, puncte!

Să fi făcut măcar o copie!… Pentru istorie, desigur!… Nici nu mai ştiu ce am scris acolo!… Mi-aduc aminte exact-exact doar dice n-am făcut o copie! Am eu stilul meu de a fi superstiţios, de a comunica adică cu Marele, că dacă făceam o copie cobeam, îl provocam astfel să se amestece şi să nu mai iasă nimic!… După regula aşteptării frustrate!

… Şi aşa, ia uite ce mare rahat a mai ieşit din toată zbaterea şi zbuciumul meu atât de penibil!… Penibil, penibil, penibil!…

Nici măcar ăştia nu sunt mai penibili ca mine!… Campion absolut! Mondial!… Săracii, uite la ei, cu ce satisfacţie comentează toată reacţionărimea anti-comunistă şi anti-bolşevică discursul gângav şi împiedicat! Le-a zis-o ruşilor nea Nicu! Nicalai al nostru l-a înfundat pe Gorbăcilă!… L-a terminat!… Cine pe cine l-a terminat, măi, copilaşi palizi de graşi?!…

Ţuţea n-are televizor! Nici radio! Nici telefon! Aşa că în holul mare al Athénée Pallace-ului se strâng toţi în jurul său, ca pe vremuri la Aiud, care mai de care să-i povestească ce şi cum a fost! Să-i răspundă la nedumeriri! Să repete încă şi încă o dată că chiar a spus aşa de clar despre Basarabia?! Da, domnule profesor! mai clar nici că se putea! Şi de Tezaur? Şi!

Constat că toţi duşmanii de moarte ai socialismului multilateral revărsat pe capul nostru au fost ieri numai ochi şi urechi în faţa televizoarelor! Ce inspiraţi au fost! în presa de azi. Iută, este reprodusă cuvântarea tovarăşului, dar fără momentul de graţie plenus pe care acum se întrec să-l povestească de o mută de ori! Să-l reconstituie cu poze cu tot: s-a oprit Niculăiţă, a lăsat foaia din mână, şi i-a spus-o de la obraz muscalului: Davai Basarabia înapoi! Davai tezaur!…

Norocul lor cu domn Ţuţea, că au cui povesti! Iar nea Petrache, gurmand cum îi nu se satură să mai audă o dată şi încă o dată!!… A zis de Basarabia?!… îl bag în aia mă-sii cine îl mai înjură pe Niculăiţă al tatii!

…Mă retrag la o masă singuratecă cuc. Sentimentul dureros că eşti singur, singurul care ştie, singurul care pricepe, singurul pe care îl doare, singurul sănătos la cap într-o adunătură de… Uite la el cum se felicită!… De parcă s-ar fi jucat returul de la Cotul Donului şi de data asta i-am bătut noi măr! Şi pe ruşi, şi pe nemţi!…

Uite-aşa cum ne vedeţi îi băturăm noi pe nemţi!

Uite-acuş, acuşi, acuşi.

O să-i batem şi pe ruşi…

Nea Nae vine să mă consoleze cu încă o cafea, mare şi turcească. Fierbinte nu prea, amară în toate felurile… Cum e, domnule profesor? Ce-o să iasă din povestea asta? … Văd că nu prea vă bucuraţi… Nu apucă răspunsul meu şi se duce la altă masă, să facă nota de plată… Nea Nae… Ciudat, individului, lui Nikalai pervîi, i s-a spus în toate felurile, dar nu i s-a zis Nae niciodată!… F ceva în această sonoritate care nu se potriveşte cu…

Îmi vine să-i zic în toate felurile!… Idiotul! Ori spui totul. Iar dacă ai zis de Basarabia, atunci zi, domnule, şi de Gorbăilă că trădează! Că-i spion, că-i duşman care şi-a ascuns ideile şi Intenţiile… Sau nu spui nimic! mai bine tăcea… Deci, am văzut clar, în textul discursului, nu era nimic cu Basarabia!… Textul scris de cei la care înseamnă că a ajuns semnalul meu de disperare şi alarmă! Don’t touch Bassarabia!…

A lăsat jos mâna în care ţinea foile discursului şi a vorbit liber şi împiedicat. Probabil că se răzgândise! Deci avertismentul meu a ajuns la cine trebuia!… Iar cine trebuia nu a pomenit în textul discursului avizat şi para avizat de şapte comisii, nu a pomenit nimic, aiurea-n tramvai, de Basarabia…

Însă animalul preistoric n-a ascultat de niciun sfat! N-a înţeles captierde… Captierdem… Şi s-a lăcomitla aplauze! Să-i vadă cum sar din scaune, ejectaţi de reacţiile primare ale solidarităţii de trib, şi urlă din toţi rărunchii… Cea-u-şes-cu Ro-mâ-ni-a, Stima noastră şi mândria… Baaa-sa-ra-bi-ia! Baaa-sa-ra-bi-ia…

Mi-am făcut datoria?… Puteam să fac mai mult?… Oricum, misia mea fusese alta… Nu avea nicio legătură cu Congresul lor, de năuci, ci cu momentul când va fi să-l ajut să dispară pentru o vreme… Iar nu de tot şi pentru totdeauna, cum ar vrea unii… Ci doar un bob zăbavă! Şi când va fi momentul ăsta? Eu de unde o să ştiu din timp?…

Poate că ar trebui să am o discuţie mai tehnică cu Sve, undeva pe peronul Gării de Nord sau în altă incintă în care să nu ne mai treacă prin cap felurite prostii, care se

abat şi pe la păsări de vreo două ori pe an, dar nu de şapte, pe zi, chiar şi mai des, când plouă… Ci să-l folosim pe tovarăşul timp cu eficienţă, în mod constructiv, doar ca să vedem, cu creion şi hârtie în mână, ce avem de făcut, care este stadiul… Un hogeac i-am găsit cuplului de îndrăgostiţi… Să mai caut şi unul de rezervă?… Şi să-i facem şi ăluia proba arcurilor de la somieră?…

Trage la masa mea bădia Simion… Nu-i chip să te apropii de domn profesor!

Domnule Ghinea! Şi dau din cap dojenitor câteva clipe. Domnule, ar trebui să schimbăm termenii! Ăştia, camarazii dumneavoastră, nu merită să le mai spui deţinuţi politici, domnule! N-au nicio legătură cu politica! Pic de fler politic!… Eu zău dacă pricep de ce i-au mai arestat comuniştii!… Adică ştiu eu, dar ce folos?!

Ce vă supără, domn profesor? Păi când îi văd cum se bucură ca nişte copii retardaţi! Ah, l-a înjurat Ceauşilă de mamă pe Gărbăcilă! Ah, ce bine i-a zis-o! Mama lui de rusnac… Dar cât o să-l coste înjurătura asta habar nu au!…

Eh, s-a răcorit bietul om!… Cine ştie de când o ţine în căpuşă şi povestea cu Basarabia, şi Tezaurul… Ce mai nou? N-am mai vorbit de mult!…

Îi fac un scurt raport, optimist. Avem deja o „locaţie”, cum se zice acum. Acum când… Mă rog!

Da, bădie Simion! mai caut una, nu o locaţie, ci o adresă, aşa am zis atunci, de rezervă. Cred că şi cu transportul am o variantă… Problema este momentul şi contactul! Cum să ajungă la el cineva care să le explice, ce şi cum! M-am gândit la băiatul lui, la Nicuşor, aş avea prin cine să-l abordez… Trebuia s-o fac mai demult, dar parcă mi-a luat Dumnezeu minţile… Cu el cred că voi aranja totul…

E cam dezamăgit domnul Ghinea. S-a aşteptat să mă sfătuiesc cu el mai des, să-l implic mai mult… Să facem şi să dregem mai… Şi vestea de care uitasem că ar urma s-o primesc: locul acela, de care v-a vorbit Şeitanul de la New York, a fost amenajat şi poate găzdui chiar mai multe persoane!… Care loc?… Unde a zăcut tovarăşul bolnav de

friguri sau de ce naiba o fi fost bolnav în toamna lui 1940… Aha!… Şi acolo cum îl cărăm? Om vedea! Poate să meargă şi singur! Ştie locul!…

Asta-i o veste bună, tovarăşi!… Deci facem paşi, avansăm!

Dumneavoastră?

Îi povestesc cu ce am fost ocupat! Cât m-am strofocat să-l împiedic să zică vreo vorbă, vreo virgulă chiar, despre Basarabia… Isteţ, bădia cade mintenaş pe gânduri!… Nu-i zic nimic de Sve, nici măcar atunci când mă blagosloveşte: Domnule Şeitan, păi aveţi un cap politic cum eu n-am mai pomenit!…

Ce rost are să-i precizez că nu-i al meu! Bine că există şi e de partea noastră… Dar nici capul meu nu-i de lepădat… Chiar dacă tac acum cu el şi-l clatin competent! Nu-i spun că am două!…

Cu care din ele am aflat ce se întâmplă la Moscova?… Nici eu nu aş putea preciza! Oricum, este al meu! Capul meu! Vai de… capetele, capii sau capurile astea, că degeaba le mai am! mai bine nu aveam niciunul în plus şi acum mă bucuram şi eu ca tot poporul ăsta de năuci! Pe und’ te duci, numai de Basarabia vorbesc toţi şi se bucură, iar eu trebuie să tac şi să mă fac că mă bucur şi eu… Dar se vede de la o poştă că…

Ce nu vă convine, domnule profesor?! mă iau de sus câteva sugative de la Scriitori, văzând că nu vreau să le dau de băut într-un moment atât de istoric!… Da, îmi vine şi mie să mă îmbăt şi să le ţin discursul acela, cosmic! Galactic!… Cum naiba fac să-l recuperez, este textul meu cel mai important, cum dracului de nu i-am făcut o copie, daraghie tavarişcii?!… Unde mi-a fost instinctul proprietăţii intelectuale?!…

Noroc că mă sună mereu uitatul domn Mateievici. Vrea să-mi înapoieze cartea dată pentru nepotul său!… Care nepot? Care carte? Eşti nebun, domn Mateiule?… Ezit, ezită şi el, şi abia într-un târziu mi-aduc aminte că aşa ne-a fost înţelegerea, să vorbim încifrat la telefon! Carte, adică întâlnire urgentă. Arde! Ce-i? Ce s-a întâmplat?

De la Matei citire: James Bond cică a primit o vizită ciudată. L-a vizitat rabinul roşu… Şi ce dacă?! Păi e prima oară când vine la cimitir singur, fără să fie vreo înmormântare! Adică doar cu şoferul, care a rămas în stradă, iar 07 l-a aşteptat înăuntrul hogeacului, dar nu au intrat, deşi cădea o ploicică de toamnă, măruntă şi rece, ci fiecare cu umbrela lui au pornit pe cărările cimitirului certându-se aprig, cu largi mişcări ale mâinii în care ţineau umbrela, părea că vor să dueleze cu ele, aşa desfăcute şi înfoiate cum erau, ori să-şi dea în cap unul altuia cu ea… Spectacol de zile mari! Ce să crezi din asta?!… Mata ce crezi? Păi, de-aia am venit să stăm de vorbă, pentru că nu ştiu ce să cred!…

Atunci hai să facem pe priceputul… Deci nu au vorbit în casă?… Nu!… înseamnă că se temeau de microfoane!… Cimitirul n-are microfoane! E plin de urechi, dar niciuna nu mai funcţionează, încerc eu să fiu macabru!…

Ziceţi că s-au certat? Rău de tot! De la început sau pe parcursul discuţiei s-a pornit cearta? Nu, păreau certaţi gata şi nu au făcut decât să continue!…

Mda, zic eu îngândurat rău… Şi-mi vine întrebarea isteaţă: cine părea că ceartă pe celălalt? Sau erau egali în drepturi?

Nu! Nici vorbă! Omul nostru era mai vehement, îi făcea mereu cu degetul, ca unui ţânc! Iar la un moment dat cu pumnul chiar!… Cu pumnul?! Da, dar, dacă revăd bine scena, a fost aşa, mai mult către cer parcă! De câteva ori!…

Da, cel supărat era marele înţelept!… Supărat rău pe marele rabin! O lua înainte vorbind parcă singur, iar Moşe venea cuminte şi spăsit după el, cu coada între picioare, ca un cotei jigărit… Apoi ăl mare şi tare se oprea, îl aştepta să vină să facă sluj în faţa lui şi continuau cearta privindu-se unul pe altul, omul nostru cu gesturi largi, ca şi când era la tribună şi acuza!… Celălaltâncercând să se facă mai covrig, mai mic, mai încovoiat sub povara celor cinci milenii de istorie… Cam aşa vedeam scena povestită de nea Gheorghiţă ăsta… Fainã scenă! Dar ce naiba şi-au

spus?... Când asta?

Ieri! Ieri la prânz!... Aha!

La ce vă gândiţi?

Ieri a fost a doua zi după discursul lui Ceauşescu, nu?

Are vreo legătură?

N-are nicio legătură, dar eu vreau să aduc mingea pe terenul meu şi să-l pun pe gânduri pe bătrân când i-oi spune ce prostie a făcut nen-su Nicu!... A fost epocal! îi iert toate păcatele!...

Aici aveţi mare dreptate! Curând o să-i ierte şi Dumnezeu toate păcatele!... Serios? E chiar aşa de rău bolnav cum zice unii?... Niet, nene, niet! îi sănătos ca un taur, dar şi-a pus singur capul pe tăietor!... Şi-i explic: cu bucăţica aia de discurs cu care i-a făcut fericiţi pe toţi românii nefericiţi, el şi-a semnat condamnarea la moarte! Iar nouă cine ştie ce belele pe cap ne va aduce!

Să fiu mai explicit?... Şi-i explic despre Gârbaciov ăsta câţi duşmani are la Moscova şi mai ales la Leninsburg! Duşmanii Gârbovitului sperau să iasă scântei când o lua Ceauşescu cuvântul la congres şi-o să-l demaşte pe scârba de Gârba că-i duşmanul comunismului a tot mapamondul biruitor!... Gorbaciov a fost avertizat de greii PCUS că poziţia tovarăşului ăla mic şi încruntat de la Bucureşti este corectă! E pe linia clasicilor în viaţă! Că poziţia sa este pe poziţia marxism-leninismului, se potrivesc fest cele două poziţii!... Să nu cumva să-i facă vreo nasoală, cum le-a făcut la Budapesta şi Berlin celorlalţi tovarăşi de drum!

Începe să priceapă această vulpe a cimitirelor. E isteţ moşul!... Punctez decisiv:

Aşa, cu Basarabia lui, că-i a noastră, şi să ne-o dea ruşii înapoi, ce? Ne-o dau aşa, că a zis nea Nicu? Nici vorbă! în schimb, adică pe gratis, i-a dat el apă la moară Zgârbaciovitului! Care acum le-o poate reteza la prima plenară a CC al PCUS: mai ţineţi cu Nicolai Andruţăvici al vostru?!... Vrea înapoi Basarabia şi Tezaurul? îl vedeţi cât este de naţionalist, de revizionist şi de revanşard?!... Face pe comunistul, dar gândul lui nu este decât la vrajba dintre

partidul comunist al lui şi al meu, al nostru!… Las’ că pun eu perestroika pe el!

Vai de capul nostru va fi! conchide singur bietul român, îl întorc la domeniul competenţelor sale: aşadar, conflict între draci!… în plin cimitir!… Are vreo legătură cu noi? Cu menirea pe care a primit-o nea flegmă ăsta de la marele sanhedrin? Tot aşa scuipă toată ziua pe trotuar?!…

A mai rărit-o… S-a mai răcit şi vremea…

Să ştiţi că s-a confirmat bănuiala dumneavoastră, nene Mateiene!… Omul cu asta se ocupă: ne studiază.

Nu-s nici eu tot timpul prost ca adineauri!… L-am mirosit că aşteaptă să vadă când suntem bine copţi ca să pornească culesul!… Adică? Chiar dacă nu e clar ce vrea de la noi, dar vrea ceva foarte important!…

Ca şi Moses Caster, completez eu! Nu degeaba l-au declarat Indezirabil! Murea, adică trăia de dragul nostru, să afle unde ţinem noi călcâiul lui Ahile!…

Vorbiţi» de Gaster filologul? Da! Nu ştiaţi de ce l-au izgonit din ţară?… Era agent al unei puteri străine! Putere am zis, nu ţară, căci pe vremea aceea Israelul încă nu exista pe hartă! Dar avea guvern, avea serviciu de spionaj şi toate celelalte!… Stat fantomă!… Funcţionează de două mii de ani şi funcţionează şi azi mai departe! mai real şi mai puternic decât celălalt, care s-a înscris la ONU!… Vă daţi seama, după importanţa ambasadorului trimis aici, ce gânduri măreţe au pentru noi?!… Ce facem, domnule profesor, că ne vor capul ăştia!…

Dumneata, domnule Mateievici, ştii mai multe decât îmi spui!… Şi dumneavoastră la fel! Nu trebuie să vă supăraţi… Ce vreţi să ştiţi?

Spuneţi-mi de fratele dumneavoastră… Cum a murit? Simplu! Otrăvit!… Cu o otravă de s-au crucit doctorii… De fapt un singur doctor i-a priceput boala, otrava de care murea cu zile… Bărbat tânăr, o frumuseţe era!…

De Pompiliu Mareea aţi auzit cum a murit? înecat în Herăstrău parcă… Cine l-a înecat?

Nu ştiu… Dar ce vreau să vă spun este ce am aflat de la colegul meu Marinescu: era foarte bolnav bietul Mareea

când a murit înecat!... De o boală necunoscută! Doctorii au bănuit că este otrăvit, dar nu prea există în Bucureşti, în România, specialişti în dezotrăviri, ca să zic aşa!... A încercat familia să-l ducă în străinătate, aşteptau să le iasă paşaportul să plece când a murit cum a murit!... Probabil ca să nu mai apuce să plece!...

Dar mai înainte de asta, au auzit că undeva în provincie, în Vâlcea, parcă, este un medic de ţară care a făcut el pasiune, de capul lui, pentru toxicologie şi alte otrăvuri... Cu chiu cu vai l-au convins să vină la Bucureşti să-l consulte pe Mareea... Aşa tare s-a speriat doctorul când şi-a dat seama cu ce a fost otrăvit bietul Mareea! A zis cam aşa: de ce nu mi-aţi spus cine sunteţi?! Adică omul care a supărat şi KGB, şi Mossad, şi Securitate... După otrava folosită îmi dau seama că sunteţi un om foarte important!... O otravă aşa de subtilă nu se dă oricui... îmi pare rău! Nu vă pot ajuta cu nimic! Pe cine aţi supărat? Risc prea mult dacă...

Şi le-a dat o adresă în străinătate... Pe cine supărase Mareea?... Unii zic că pe evrei, alţii că pe ruşi, iar imbecilii că securitatea! Ceauşescu!...

Ştiţi cumva care au fost simptomele domnului Mareea? Pot să aflu... La fratele dumneavoastră cum a fost? I-au apărut nişte pete negre, tot mai multe, până s-a făcut tot pământiu şi mirosea îngrozitor... Şi lucid, lucid săracul... Până la urmă mi-a povestit tot. A zis că mai uşor mă pot feri dacă ştiu despre ce este vorba!... Sfatul lui a fost să profit de faptul că nu purtăm acelaşi nume de familie şi să nu mai zic la nimeni că suntem fraţi!...

Mai amintiţi-mi o dată care a fost greşeala fratelui, cu ce i-a supărat? V-am spus: i s-a părut ceva suspect la Nostradamus, eram încă copil când mintea l-a dus pe frate-meu să priceapă că administratorul cimitirului în care ne jucam mai avea şi altă funcţie, secretă, pe care o camufla perfect sub anonimatul funcţiei publice, atât de umilă.

Îi purtaţi pică pentru moartea fratelui? Cui? Nostruomului!

Nu sunt sigur că a ştiut de frate-miu!... A greşit frate-

miu că nu şi-a dat seama că şeful său e un dobitoc! S-a lăudat la alţi colegi, toţi evrei, cu descoperirea făcută de subalternul lui. L-au terminat şi pe el, înaintea lui frate-meu, dar nu în chinurile bietului Văler...

Deci atâta a greşit, că ştia cine este omul nostru?! Da!... Acum ştim şi noi doi! mai ştie cineva? Păi ştie Moses Rozen şi cine mai ştie câţi evrei! Regula lor este să nu ajungă să ştie un non-evreu, un goi, un nenorocit ca noi, pentru noi este pedeapsa cu moartea!... Din Talmud, articolul X, alineatul vax!

Atunci întrebarea-mi este următoarea: nu cumva Sve ştie ce mare sculă este scuipătoarea ambulantă, dar se fereşte să-mi spună, nu că ar avea ceva de ascuns faţă de mine, ci pentru că cunoaşte regula şi nu vrea, scumpa, să mă expună?... Iar eu, nici vorbă s-o întreb sau să-i spun că deja ştiu ceva!... Totul!

„Aş pune-o oare într-o situaţie imposibilă?!... Adică are cumva vreo obligaţie să raporteze undeva când află că un goi, un goim, ştie prea multe?... N-o fi mergând ea la sinagogă, dar merge la bibliotecă... Nu trebuie să forţez nota, să-i pun la încercare aderenţa la evreitate... Nota bene: cuvinte nerostite, ci doar gândite!

Câţi ani sunt de când a murit fratele dumneavoastră? Din decembrie 1952... Treiişşapte! Şi de atunci credeţi că mai e valabilă regula? E valabilă de trei mii de ani, probabil!... Ce naiv sunteţi sau vă place să păreţi... Mă faceţi să regret că v-am spus!

De ce?

Văd că sunteţi tentat să nu luaţi prea în serios avertismentul meu!... Aveţi copii! Nu vă jucaţi cu lucrurile astea! V-am crezut mai prudent. Feriţi-vă de frumoasa doamnă!... Feriţi-vă de-o oricine! Dacă vi se întâmplă ceva, numai dumneavoastră veţi fi de vină! Prea le luaţi în...

Avea dreptate! Ce puteam să zic?!... Dar, spuneţi-mi, înţelept al Kogaionului, înţeleptul Sionului este o demnitate, un rang înscris în Talmud, adică este un titlu oficial sau unul folcloric, aşa cum ai zice înţeleptul satului?

Este ca şi cum m-aţi întreba cum li se zice pe limba

lor… De unde să ştiu eu toate astea?! Important este că sunt şapte, că nu mai au pe nimeni deasupra lor, că ei decid marile mişcări ale evreimii… Nu ştiu dacă se văd cu toţii şi ţin şedinţe de lucru în plen, cum s-ar zice… Am impresia că omul nostru nu prea călătoreşte în străinătate… Dar primeşte vizite foarte multe, mai ales în ultima vreme…

Cei trei, de luna trecută, au mai venit? Au venit, câte unul sau toţi trei ori numai doi, şi tot aşa, au discutat plimbându-se prin cimitir. Într-o zi, ploua, au stat de vorbă în chiţimia lui, şi la un moment dat au ieşit afară pentru câteva minute, două-trei, nici nu şi-au mai luat umbrelele, au vorbit între ei şoptit, gesticulând mult în ploaie, apoi au intrat în casă şi au ieşit după câteva ore, ca să plece toţi patru cu tramvaiul!… E clar, se teme să n-aibă microfoane! …

Cine să-i fi pus microfoane?… Securitatea?… Ah, nici nu ştiţi cât se mănâncă evreii între ei!… Se teme de ai lor deci?…

Respir adânc de câteva ori, apoi:

Eu, dacă mă gândesc bine, aveţi mare dreptate!… E pericoloso sporgersi să scoţi capul pe fereastra trenului ca să vezi mai bine… Ce să vezi?… S-ar putea ca individul să fie chiar mai pericoloso decât îmi vine mie să cred!… îs nebuni înseamnă!… Ce mare secret e ălci că omul are o misiune specială aici?!… Şi că e cine e!… înţeleg cât de cât nebunia cu numele lui Dumnezeu, să fie secret, adică să-l ştie numai şmecherii… Iniţiaţii lui peşte!

Mda… Are oarece haz teologic! Dar amărâtul ălci că n-ar fi ce pare, ce mare secret e ăsta?! Ia mai dă-l şi-n pizda mă-sii!… Ştii ce? Ne mai vedem să mai stăm de vorbă pe orice subiect! Dar eu închid aici şi acum orice discuţie despre Statu-Palmă-Barbă-Cot ăsta! Strâmbă Lemne! Quasimodo!…

Dumneata, cu frate mort cum a murit, ai motivele dumitale să te mai bungheşti toată ziua la el, poate faci rost şi de o lunetă, una cu puşcă… Este treaba dumitale! Dar eu, vorba dumitale, care m-a deşteptat din ameţeală,

am copii, neică! Nu are sens să-mi pun în cârd cu nebunii! … Auzi la ei! Să omoare omul că l-a aflat cine este şi cu ce se ocupă un avorton!… O căzătură de om! Un… O…

Biiine! Nu mai deschidem această vorbă! Subiect închis!… Dar mai înainte de a-l închide., vreau să mă asigur, domnule profesor, că ştiţi totul!… Că nu sunt singurul care ştiu ce ştiu!…

Dar poate că nu vreau eu să ştiu tot ce ştiţi dumneavoastră!…

Plecare avem poveşti de familie pe care alţii nu le ştiu! De ce ţineţi să…

Aţi auzit de unul Ion Antonescu?!… Mi-e la fel de rudă cum vă este şi dumneavoastră! Foarte mult sau foarte puţin!… Şi-mi toarnă povestea aiuritoare: din pricina aceluiaşi cum că a fost executat şi Ion Antonescu, mareşalul!… Vezi, Doamne, ar fi venit 07 din Polonia în România cu ştiinţa şi sub protecţia lui Antonescu… Care a ştiut pe cine primeşte în Ţară, fără să le spună nimic germanilor!… Dar asta înseamnă că Antonescu n-a ştiut de regula cu goimii care nu au voie să ştie… Dumneavoastră de unde ştiţi că asta este regula? De la frate-meu, dar el a aflat-o prea târziu… Mi-a confirmat-o un prieten evreu… Dar ce prieten!… Iar odată cu Ion Antonescu au mai murit trei din aceeaşi pricină: ştiau cine este societarul von Philantropia Tzintirim…

Stai, domnule, cum vine asta?!… Deci Ion Antonescu i-a oferit găzduire Sionului, să nu-l găbjească teutonii!… Protecţie la nivelul cel mai înalt şi mai discret… Probabil că i-au cerut-o templierii de la Londra… Şi i s-a spus cine este?… Da, nu au ascuns, ca să fie siguri că va fi protejat ca lumea!…

Iar dintre colaboratorii lui Antonescu au mai ştiut câţiva! Cine?

Celălalt Antonescu, Mihai… Şeful jandarmeriei, al poliţiei şi al securităţii cum ar veni! Generalul Picky Vasiliu…

Picky? Ăsta-i nume de general? Poate căţeluşa doamnei generăleasa!… Picky!

El i-a asigurat paza propriu-zisă!... Frate-meu asta a descoperit mai întâi, că exista o pază discretă, de la distanţă, a cimitirului... Eram o droaie de copii care săream gardul cimitirului, dar numai bietul Valerică şi-a dat seama că este ceva deosebit cu individul!...

...Iar al patrulea? Profesorul George Alexianu... Ăsta ce amestec a avut? Din toţi patru a fost cel mai nevinovat! ... E o poveste lungă şi frumoasă, trebuie să v-o spun vreodată!... A fost guvernator în Transnistria...

Unde au fost deportaţi evreii indisciplinaţi, repetenţii clasei?...

Da... Exact nu ştiu cum a ajuns să-l cunoască pe... pe omul nostru! mai trăieşte fiul lui George Alexianu... S-ar putea să ştie multe, dar m-am ferit să-l caut... E precis toată evreimea din securitate cu ochii şi urechea pe el!...

Şi dumneavoastră credeţi că au fost condamnaţi la moarte pentru că au ştiut cine-i arătarea?! în ce echipă joacă!... De unde sunteţi aşa de sigur?

Pentru că pe lumea asta nu există faptă bună să rămână nepedepsită!

...faptă bună nepedepsită?! Ce-i asta? Un joc de cuvinte?!

Nu, nu-i joacă, ci principiul cel mai dur după care se ghidează ei...

Ei cine? Evreii!...

Evreii diabolici! Careseânchinăla ta tăi minciunii!... Noi trăim încredinţaţi că nu există faptă bună care să rămână nerăsplătită... Iar ei, pe invers: nepedepsită! Nu mă luaţi drept atoateştiutor!... Am mai ciugulit şi eu câte ceva de la... Dar să nu uitaţi că evreii sunt foarte divizaţi! Se unesc numai împotriva noastră!...

Şi cu evreii normali cum rămâne?... Alde Peter, alde Graur... Cine-i Peter?... Colegul meu de bancă şi de colindat prin Constanţa pe la toate casele de români şi de evrei serioşi... Neamuri şi prieteni de familie!... Târziu am înţeles de ce ne primeau aşa de amuzaţi evreii, cu un fel de hai! treacă de la noi! când le intram cu Steaua în casă de Crăciun, eu cu Peterică al meu... Numai de Mesia nu aveau

ei chef. Mesia cel luminos, dar nici nu-i deranja, dimpotrivă, probabil că se simţeau mai bine dacă intrau şi ei în atmosfera care însufleţea întreg oraşul… Să nu fie lăsaţi deoparte de… De mirosul cozonacilor şi al sarmalelor… Le intra izulâmbietor în apartamente, de pe casa scărilor când deschideau uşa că le-au venit colindătorii, echipa mixtă, Pat şi Patachon, eu slab şi chiele lungă, Peter bondoc şi jovial… Eu cu textul, Peter cu clopoţitul şi cu hăi, hăi! La Anul şi La Mulţi Ani!… Şi cu strânsul banilor!

…Chiar, n-a mai dat niciun semn după întâlnirea de la Paris… O să mă sune el, cel mai târziu de Crăciun!

Cum aţi spus? Nu rămâne… nu există faptă bună care să rămână nepedepsită?…

Nu e joc de cuvinte!

Pare… Pare o parafrază isteaţă, spirituală. Dar nu mai mult!

Vă înşelaţi! Vă puneţi în locul lor şi gândiţi cu mintea şi cu Inima dumneavoastră! Greşeala asta o facem noi toţi! …

E o frază foarte… Nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită?!… Nu încape în nicio teologie!… Demonologie curată!…

Domnule profesor… E vorba de un principiu al îndrăciţilor! Al Satanizaţilor! Pe ei îi pedepseşte Savaoth al lor dacă cineva le face un bine şi ei răspund cu bine la binele făcut!… Facerea de bine trebuie descurajată! Acesta este sensul! Aşa lucrează diavolul împotriva Domnului!… Prin oameni care nu lasă nicio faptă bună să rămână nesancţionată, nepedepsită! Neregreţată!

Vedeţi dumneavoastră, domnule Mateievici, mi se pare că v-am mai spus-o… Eu am învăţat de la mama să-l văd pe… pe Doamne-Doamne la tot pasul, de câteva ori pe zi… Dar pe Diavol nu-l prea identific!… Diavolul! Satan!… Măcar că-i tizul meu! Sau eu îi sunt tiz, aşa e mai corect!…

Mai dau de al drăcuţului drac, peste zi de câteva ori, dar nu cu cine ştie ce golănii, prea mari… Un drac de drac mai degrabă simpatic!… Iar Peter al meu, mai ales când

era copil şi june tandru şi inventiv, era un evreu… dracul gol! Un evreu al drăcuţului!… Dat dracului şi în Paştele mă-sii…

Eh, de la el până la evreii matale, din care eu nu am cunoscut niciunul, evreii fii ai minciunii, ai satanei întunecate, este o distanţă maaare de tot!… Mă apucă somnul când mă gândesc la ei. Plictiseală totală… Casc! Se vede?!…

Nu-mi place cum reacţionaţi!…

Nepedepsită de cine?… A cui faptă bună şi către cine?… Dacă vreţi, putem discuta şi foarte serios! M-aţi provocat! Deci, cine se ocupă cu pedepsirea faptelor bune? Căci, cu răsplata, este clar: Dumnezeu! Diavolul?…

Eh, asta-i diferenţa!… Diavolul nu lasă nicio faptă bună nepedepsită pe pământ! Aici!… Lumea de dincolo este toată a lui Dumnezeu!… Diavolul numai aici poate interveni! în lumea noastră! Asta pipăibilă!… Pentru Diavol şi ai lui nu există decât lumea asta!…

Pentru Diavol şi ai lui nu există decât lumea asta!… Memorandum est!

…Şi menirea lor, una din meniri, este să nu lase nicio facere de bine ne-pedepsită!…

Dar de unde scoateţi dumneavoastră teo… teoria asta? Era să zic teologia asta… Se potrivea?… Era să mai zic şi că trăsnăi de-astea n-am mai auzit!… Şi cine să mi le spună?! Un blănar? Un cojocar?!… Vai de pielea lui!… Şi de cojocul lui!

Dar poate că nu v-am spus esenţialul: se pedepseşte fapta bună săvârşită de un goim nenorocit ca mine sau ca dumneata în beneficiul unui evreu… Dacă-i evreu dintr-ăla, îndrăcit, împieliţat, n-are voie de la Lordul său să nu te facă să-ţi blestemi clipa când l-ai cunoscut!… Nu doar binele pe care i l-ai făcut, iar acum te costă înzecit paguba! …

Domnule Mateievici, mă uit la dumneata şi pari om zdravăn la minte! Ai privirea senină, acorzi bine subiectul cu predicatul, eşti coerent, perfect raţional, dar spui nişte lucruri… De unde le scoţi?! Le-ai citit undeva? Dă-mi şi mie

bibliografia!… Folclor jidovesc sau anti-jidănesc? Ce-s poveştile astea?!…

Şi mi-am adus aminte atunci de Zveltă şi poveştile Sionului: Domnule Mateievici, doamna cu care m-aţi zărit printre morminte deunăzi a avut o vorbă cu vecinul dumneavoastră. Zilele trecute… La un moment dat nu au mai avut ce să-şi spună şi au vorbit şi despre fenomenul românesc!…

…Da, e la modă mămăliga care nu face Buuum!

…Şi ştiţi ce aserţiune a emis înalta instanţă despre noi, românii? în încercarea de a-i explica junei doamne de unde atâta ură împotriva noastră, a românilor…

…De unde atâta ură?!…

A pus totul pe seama cumsecădeniei noastre funciare şi fără leac. Facerea de bine, i-a zis, ne-a atras numai duşmani!… Numai duşmănie!… Numai şuturi în gură, când le-a venit la îndemână să ne buşească fără să putem riposta! Au făcut-o cu toţii! Inclusiv ortodocşii şi pravoslavnicii, nu mai zic de ceilalţi vecini iscaţi din hăuri asiatice!… Nu doar evreii, deci!…

Eh, domnule profesor! Dar repede ajungeţi la judecăţi pripite!… Am greşit şi eu că am lăsat discuţia să alunece pe panta asta, la vale rău!… Nu cred că am comentat corect un principiu, un mod de a acţiona, căruia i-am făcut imediat proiecţia în metafizic şi în fundamentele teologice.

Proiecţia în metafizic şi în fundamentele… Ce dă din el?!

Pentru evrei este practic să se păzească, să-şi păzească liderii prin regula celor şapte, o putem numi aşa: ne-evreii nu au voie să ştie cine sunt cei şapte şeptari ai Sionului. Dacă un neevreu află despre un evreu că este unul dintre cei şapte, acel neevreu trebuie să piară cât mai repede, ca să nu apuce să divulge şi altor ne-evrei ce a aflat… Luaţi lucrurile ca atare, ca măsură de protecţie, nu ca pedeapsă!… Sunt două lucruri diferite!… în cazul fratelui meu a funcţionat numai măsura de protecţie! Fratele meu nu le făcuse niciun bine…

Însă în cazul celor patru demnitari români…

E de neînţeles pentru noi, dar despre pedeapsă este vorba! Au pedepsit facerea de bine!…

…Domnule, dar nu prea se potriveşte ce vorbim noi de câteva săptămâni cu… cu blănăria, dacă pot să mă exprim aşa… Sunteţi un autodidact?… Un pasionat al subiectului?… Vecinătatea cimitirului şi cele întâmplate fratelui dumneavoastră v-au făcut să adânciţi acest subiect?

Care subiect?

Evreii!

Nu ştiu dacă v-am spus că m-am născut în Ungheni, acolo am copilărit, până la 12 ani, la Unghenii de peste Prut erau mulţi evrei, mulţi erau prieteni cu tata, iar mulţi evrei, când au plecat din ţară, şi-au deşertat sufletul… Ştiau că nu se vor mai întoarce pe aici…

Unii şi-au arătat pe faţă cât ne urau de fapt şi se abţinuseră să se vadă, iar alţii, nu puţini, şi-au arătat compasiunea pentru ce am tras de pe urma lor, a unor evrei, fie! şi mai ales compasiunea pentru ce ştiau că va să urmeze… Că ni se pregăteşte…

Tata era şeful gării… Cu bagajele urcate în tren, în ultima jumătate de oră ce mai aveau de petrecut în urbea natală, mulţi evrei prieteni de-ai tatii i-au intrat în biroul de pe peron şi şi-au mărturisit păcatele ori l-au pus în gardă, să ştie la ce să se aştepte… Au intrat în biroul şefului de gară şi şi-au luat rămas bun. Plecau cei mai mulţi în America şi nu mai aveau cum să se mai întoarcă vreodată! Şi mai ales nu mai avea cum să se afle la comunitate ce i-au spus ei domnului şef de gară!…

Venea tata acasă clătinându-se pe picioare de câte afla! Ore întregi nu mai scotea o vorbă!…

Asta când?

În 1939, când evreii cei mai bogaţi din Basarabia au primit ordinul să dispară, înainte de ultimatumul rusesc… Nu toţi evreii! Atenţie mare! Cei mai mulţi au rămas să se bucure de eliberarea din iunie 1940 şi tot ce a urmat! Evreii din elita oraşului au plecat însă cu toţii înainte să

înceapă problemele… De la ei tata a aflat multe! Câţiva dintre ei au încercat să-l convingă pe tata să plece şi el în America, vin vremuri grele pentru România, domnule Mateievici, şi mai ales pentru Basarabia… S-a discutat în casă ce facem! Căci nu e de neglijat dacă pleacă evreii ca potârnichele… Ca şobolanii… Ca… Ştiu ei ce ştiu!

Credeţi că au ştiut ce va urma?

Absolut totul au ştiut!… Dar nu toţi!

De la cine au aflat?

De la cine?!…

Şi tot nu mi-a spus dacă toată viaţa lui a fost blănar, cojocar!… N-am insistat, am uitat, nici până azi nu am aflat de unde nivelul discuţiei… Probabil din această pricină la plecare m-am exprimat metaforic într-o notă specifică: Eh, lasă că am eu ac de cojocul lor!… Nu-mi trecuse prin căciulă cum anume le voi strica eu toată strategia lor trimilenară, dar simţeam că voi găsi dezlegarea nodului gordian!…

Aşa că ajung acasă furios şi pus pe fapte mari! Cu ce nenorociţi îmi pierd eu vremea!… Nu-s de luat în serios asemenea oameni!… Ei conduc lumea?!… E clar că lumea merge prost, dintr-un măcel în altul… Asta este explicaţia: sunt nebuni!… Omoară oameni cu atâta uşurinţă… Auzi motiv: dacă se află, cine află se află în primejdie de moarte!… Eu de pildă! Chiar să cred eu că dacă se află ce am aflat de la bătrânul lunetist sunt un om mort?!… Pare o glumă proastă să mi se spună că mă aflu într-o astfel de situaţie!… O mişcare greşită, o vorbă scăpată, de ce nu în somn?! şi, dacă se află, unde se află picioarele mele acolo mi se va afla şi chelia incipientă…

Şi mă trezeşte în toiul nopţii şi al unui somn deşucheat ideea simplisimă aşteptată: e atât de uşor să le stric tot jocul lor schizofrenic, moştenit din cine ştie ce îmbârligături ale unui ev uitat de istorie… Să nu cumva să uit şi eu, e prea important, hai, nu fi puturos, putoare bătrână! Aprinde veioza, chiar cu riscul de a-ţi speria consoarta, cel mult o să mormăie confuz, aşa. Dulcinee, în semitonuri de violoncel, iar eu, mâna pe pix! dar unde-i un

pix? Apuc un carioca gros, o foaie de hârtie, şi scriu încifrat: *07, telefoane la toată lumea*!

M-am mai trezit puţin, nu pot adormi imediat la loc, mai rămân puţin pe afară să mă minunez ce deştept mi-s! … Abia apoi intru la loc şi nu mai visez nimic memorabil pentru istoria universală!

Dimineaţa, când intru în bucătărie, toţi în păr la masă!… N-au şcoală azi? Ah, e duminică, băi, tată! E şi candela aprinsă, îmi fac trei cruci şi rostesc un sonor Doamne, ajută! Care-i programul meu? Unde vă duc? La ce grădină zoologică, la ce Herăstrău, la ce… S-a întâmplat ceva? Mda! Azi-noapte, când te-ai trezit să-ţi notezi nu ştiu ce idee genială de-a ta, ai scris-o pe teza unui elev! Cum i-o mai dau eu înapoi copilului?!…

Ah, dar ce am scris?!

Nu mai ţineam minte nimic!…

07, telefoane la toată lumea… Ce număr este 07? Pompierii?… 07, da, ştiu ce este. James Bond, dragă… Şi telefoane la toată lumea?… Da, asta trebuie să fac!… Bine că mi-am notat! Chiar genială idee! Uitasem de ea! Mare păcat dacă rămânea uitată!…

Iar elevului tău să-i spui să păstreze teza, după ce mor eu mâine-poimâine din cauza ei, va fi s-o vândă pe milioane de dolari!…

Telefoane?!… Da, asta e ideea, vere! Numai aşa ies pe picioarele mele, nu cu ele înainte, de sub incidenţa legii talmudice. O să dau eu cât mai repede telefoanele, sute! înainte să mă ghicească ei prin cine ştie ce întâmplare nenorocită, că-s as la întâmplări imposibile… Când, deci? Azi, nu! Că trebuie să scot copiii în oraş, mi-e şi mie dor să… Doar pentru ei voi da telefoanele astea! Pentru viitorul lor şi-al tuturor copiilor lumii! Când? începând de mâine!… Azi nu se poate… Nici nu sunt pregătit! mai întâi trebuie să fac rost de fise de telefon, câte? Vreo sută!… Apoi numerele de telefon!… Cui?

…Le voi lua din cartea de telefoane, le transcriu pe o foaie, apoi plec de nebun prin oraş şi încep să dau telefoane, de la telefoane publice… După 3 apeluri schimb

cabina… Dau întâi la persoane particulare, las la urmă instituţiile… Iar la urmă de tot îi las pe cei care ar putea declanşa o anchetă pentru identificarea franctirorului… Să nu le las nici cea mai mică şansă de a mă dibui…

N-ar fi rău să fac un text standard, sigur că da, ca să-l citesc lătră ezitare şi cât mai clar şi mai repede… Un text scurt care să cuprindă totul! N-ar strica să fac şi câteva exerciţii acasă… dar numai mâine o pot face, când sunt toţi plecaţi la şcoală!…

Chiar că e genială idee-mea! Altfel nici nu mă trezeam eu din somn pentru ea… Află toată lumea cine este insul şi gata! putem vorbi despre el fără nicio teamă că o să începem a mirosi u mortus est!

N-am cum să-i spun Iulianei adevărul! Bine că nu insistă! Mare doamnă!…

Cu puţin noroc, rămân singur acasă chiar azi! Au plecat la biserică… E zi mare azi… Pun mâna pe pix, pe un pix şi din prima scriu mesajul meu pentru posteritate: Bună ziua! Sunt… un agent al contraspionajului românesc! Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie şi să informaţi mai departe, toţi cunoscuţii: La cimitirul evreiesc Filantropia de pe bulevardul 1 Mai din Capitală există un administrator, al cărui nume nu-l ştie nimeni. Este secret chiar şi pentru rabinii evrei. Acest evreu este un spion de rang foarte înalt, de rang zero! Nu e uşor de ghicit ce caută dânsul în România încă din timpul războiului! După informaţii căpătate de la Comunitatea Evreiască din Bucureşti, persoana în cauză este unul dintre cei şapte înţelepţi ai Sionului! Repet: este unul dintre cei şapte înţelepţi ai Sionului! Ai evreimii mondiale! Prezenţa sa în România nu poate fi decât semnul unui pericol major pentru noi! Tovarăşul Ceauşescu nu ştie de prezenţa sa în România! Cine poate să-l avertizeze, s-o facă urgent… Hai să bag în încheiere şi un Trăiască România Mare!… Mai citesc o dată. Mda…

Ce urmează acum? Distorsionarea vocii… S-o fac de nerecunoscut… Noroc cu domn doctor Jivago, parcă acolo e povestea cu vocea umană, cum să fie identificată a cui

este, ca pe amprentele digitale… N-au reuşit cu tot KGB-ul lor şi e probabil imposibil să fabrici asemenea sculă! Dar pentru că mai există şi urechea cea bleagă, însăşi ea capabilă de aşa ceva, s-o ajutăm să nu mai fie bună de nimic nici ’mneaei! Cum?

Simplu, vere. Cu o pietricică în gură, am vreo câteva adunate pe plaja de la Corbu… O aleg pe cea mai rotunjită, medie ca volum, de mărimea unei fondante şi o vâr în gură, ia să vedem acum cât de flonfăit şi de plepeltic mă falce: Bunlă ziua! Sunt Stlan Plăpuşă… Aur! mai ceva ca Alcibiade şi Mihlăiuş ăla la un loc!… Mai recit o dată tot textul şi mă înregistrez la casetofon. Mă ascult cu încântare! E clar! Nu mă poate nimeni recunoaşte…

Îmi ia ceva mai mult alcătuirea listei cu cele 101 numere de telefon. Nu iau niciunul din agendă-mea… Ideea este ca, dacă se reconstituie lista celor care au fost sulnaţi, eu să nu plot fi ildentliflicat ca nulmitlor comun al acelor nulmere… Bal nu! Iau şi din agendă numerele de telefon la care nu am sunat niciodată!… Sunt destule!… Unii se vor duce glonţ la Secure, să raporteze şefilor… Alţii vor face pe ei de frică şi vor aştepta, încremeniţi de scenarii! Paralizaţi!… Iar câţiva, cam prea puţini, vor zbura din cârciumă în cârciumă să povestească ce au păţit, ce au aflat!…

Sunt pe la jumătatea listei când ai mei se întorc deja acasă…

Ce face tăticuţul nostru de-i aşa de concentrat?

Ce să facă? Ca de obicei: istorie! Facem istorie modernă şi contemporană!… Cu materialul clientului! Numai că trebuie să amânăm puţin… Lăsăm pe mâine? Lăsăm, mai ales că nu am încă nici cele o sută de fise…

Başca vreun motiv să plec de acasă de nebun să fac ocolul cabinelor telefonice din Bucureştiul iubit… Mai e şi povestea cu cel mai bun sfetnic… Să nu-mi scape vreun detaliu…

Mai verificăm şi lista de numere, încă nu-s o sută… Ne mai întâlnim şi cu Sve, mă sună să cobor numai cinci minute până la benzinăria de pe Cuza… Intră direct în

staţie, ocolind coada kilometrică. Face plinul, ba umple şi două canistre mari. Sunt pentru tine!... în spatele nostru coada la benzină de câteva colţuri, nemişcată de ieri... Cei din faţă încep să mârâie şi s-o înjure pe frumoasa capitalistă. Pricepe gagica şi simt că se ruşinează. Eu, nu! Două canistre sunt ale mele?!... Aur! Ce vină am eu?! Grozavă gagica!... Nasoale timpurile!... încerc să le schimb din mers, tovarăşi! Pentru voi mă sacrific!

Mă duce cu maşina până acasă, înhaţ preţioasele recipiente cazone şi pline full, de mult râvnita licoare, rămânem afară din maşină. Are multe de spus, să-mi fac timp mâine, cel mai târziu poimâine să stăm de vorbă pe îndelete, dar mai presus de toate vrea să te vadă cine crezi?!... îl ghicesc din prima şi nu se miră. Unde şi când? Tot acolo, la cimitir, când poţi? Numai mâine nu. Am emisiune!... La radio sau la televiziune? La... telefon, era să zic, dar o scald, fără haz, la tele... patie...

Poimâine la prânz atunci? Da, trec dimineaţă pe la tine şi plecăm împreună!... Pricepe, se face că nu-i convine, dar cedează la mutarea următoare:

Vin la tine devreme de tot şi vorbim tot ce mai e de vorbit înainte de istorica întrevedeală cu... Era cât pe ce să zic marele înţelept. M-am oprit la timp. Nici nu ştiu cum să-i mai spun!... Ce vrea de la noi?...

Vedem poimâine! Pa! Pa! Urc încărcat de glorie.

Unde ai fost? După două canistre de benzină... Les voilà! Nu le-am lăsat în maşină să nu dispară!... Cum ai... Americanca trimisă de Culianu! Păi câte servicii i-am făcut!... Putem face acum drumul la Bacău când vrei! La mama soacră, cea cu *Urzica*... Face un pateu de ficăţei!...

Peste noapte, iar mă duc la birou. Nu apucasem să adorm, deci nu m-am trezit din somn strălfulgerat de altă genială de-a mea, ci doar fac o rectificare, de ton, trebuie să fac. Cu ăştia o scoţi mai uşor la capăt dacă-i iei la mişto puţin. Aşadar:

...Este un nume secret chiar şi pentru rabinii evrei... Buuun! Acest evreu... şi schimb tonul cu 720 de grade, adică fac o piruetă dublă, veritabil arabesc aerian şi

continui: acest evreu este un mare personaj, printre primii şapte evrei din lume! Este unul dintre cei şapte înţelepţi ai Sionului care conduc lumea! Conduc sau conduce?... Mai vedem! Dalşe!... E bine să ştiţi pentru că, dacă se iveşte ocazia, nu rataţi să-i arătaţi toată consideraţiunea. Stima noastră şi mândria!... A ales să trăiască printre noi încă din timpul războiului, în urmă cu aproape 50 de ani. În mare parte lui îi datorăm ultimii 50 de ani de istorie glorioasă! Cine poate, să-l avertizeze şi pe Nea Nicu! E păcat că încă nu s-au cunoscut, pentru binele celor două mari popoare! ...

Recitesc a doua zi şi sunt tare încântat! Adaug un Trăiască în veci prietenia româno... româno şi cum să zic mai departe? Evreiască sau jidănească?! Româno-jidovească e cel mai bine! Recitesc: fain mai sunt!... Personaj? Nu personalitate?... Personaj, domnule! Nu vezi că joacă un rol?! e personaj în spectacolul care se cheamă România la sfârşit de secol 20... Mă bag deocamdată în pat şi mă dau mai spre nevastă, am cam îngheţat tot modificând la istoria următorilor zeci de ani... Mă cuprinde dulceaţa trupului pereche şi fără de egal şi mă aştern pe-un somn fără vise! Totul este perfect pus la punct! Ce lume, ce viaţă minunată!...

Mai îmi vine una, dar nu mă mai dau dus de lângă dânsa... Ţine-o minte pe idee, bolovane: nu eşti contraspion român, ci agent Mossad, sau colaborator Mossad, ieşit la pensie sau pe cale de a... Dar agent Mossad! E mai tare ca orice!...

Mă trezesc spre ziuă cu o mâncărime în gât, fără nicio idee în cap, ci doar un soi de ameţeală fierbinte!... Până la prânz definitivez o gripă galopantă, cu dureri la articulaţiile blegitului trup, vâjâieli în urechi şi tot ce mai e necesar!... Febră? Cum să nu?! Şi încă ce febră!... Full!

Ce să înţeleg?! Ţine, domnule, cu animalul ăla ţine Dumnezeu!... îmi acordă astfel câteva zile ca să mă răzgândesc cumva?!... Sau ţine cu mine?... Cu el sau cu mine?... Nici până azi n-am aflat!

Capitolul 12

Niet! Eu nu plec de-aici!

Ia ne uidu!

Am bolit o săptămână… Şi aşa de prost a picat!… Cum nu se putea mai prost! Nici nu-mi venea să cred că pot să mă simt atât de neputincios!… în toate privinţele! Eu până atunci şi de atunci până azi am dus pe picioare orice răceală sau gripă!… Nici azi nu-mi dau seama ce a fost cu mine de n-am mai putut ieşi din casă o săptămână… Nici nu-mi vine să cred că aşa s-a întâmplat!…

Numai în ziua de marţi, o marţi a fost, marţea mea bleagă, m-am dus la Sve pe Ana Ipătescu, mi-am zis că aspirina săracului mă va vindeca de toate gripele! Aşa mă tratasem de când mă ştiu! Sau cu ţuică fiartă, mă îmbătăm cuc şi altă pasăre, a doua zi de la băutură mi-era rău până spre prânz, dar când îmi trecea mahmureala, îmi trecea şi răceala… Trasă după prima de rimă! Eh? Nu vă place?!…

Aspirina?… Aspririna săracului?!… Am luat aşa, un fel de jumătate de tabletă, eu scontasem pe cel puţin două ca lumea, trei chiar, ca-n vremuri normale!… Sve nu m-a lăsat să mă mai amăgesc, adică să mă mai chinui frăsuindu-mă pe lângă ea, doar-doar s-o îndura de mine cine? Mi-a pus în faţă realitatea cifrelor: 39 de grade şi câteva liniuţe… Eşti bun de mers la spital!

Asta poate la voi, în America!… Dacii liberi nu… La spital n-am ajuns şi poate că era mai bine!… Aşa, acasă, de două-trei ori pe zi mi se părea că m-am făcut bine, iar după o juma de ceas reveneau vertijurile şi gâjâiielile…

La un moment dat mi-am adus aminte de Brunhilde, cât am făcut-o să sufere în *Carnaval la Constanţa'*… Se răzbuna pe mine?! Cineva? Sau, ca şi în *Carnavalul* de demult, avea Cine oare nevoie de mine să mă împiedic şi fără voia mea să dau lucrurilor, şi fără ştiinţa mea, cu totul alt curs?!…

Pe loc, atunci, am ştiut doar atât că se amână deconspirarea Sionului, până mă fac bine, ba chiar până mă văd cu conspiratul, să văd ce mai dă din el înainte de a-l transforma într-un caz public, deconspirat pe plan naţional, şi abia după aceea să plec în turneu prin

mahalalele bucureştene, în căutare de cabine telefonice în stare perfectă de funcţionare... De să se audă în toată lumea!

...Telefonul ca armă! Telefonul folosit în legitimă apărare!... Căci dacă află toată lumea cine este subiectul propoziţiei, cine este cel al cărui nume dacă ţi-l şopteşte la ureche cineva în particular, cazi jos lat, mort, ca trăsnit! dar dacă, cum spuneam, îl află pe nume şi îl ştie şi îl comentează toată lumea, inclusiv mahalagiii de pe fostul bulevard al Filantropiei, megieşi cu cimitirgiul, nu mai contează că la un moment dat eram singurul care ştia, eu şi tovarăşul meu de ieşiri la Şosea. Pot să-i zic de-acum pe nume, numele funcţiei, de acest nume este vorba, şi nu păţesc nimic: Băi, dar înţelept mai eşti! o să-i zic. Înţeleptul Sionului şi al lui peşte înţelept!... Şi nu spuneai nimic! Modestule!...

Sunt curios ce bancuri or să apară!... Şi ce discuţii despre agentul Mossadului care a deconspirat reţeaua! Caz fără precedent în istoria multi-milenară a Mossadului! ... Ce-ar fi să mai lansez şi un zvon, care? Care să explice gestul curajosului jid... Bunăoară, da, ar merge, cum că agentu lu' Mossadu s-a fost încreştinatu! A avut băiatu' o revelaţie, în drum spre Găieşti, cum nu toţi evreii care se creştinează, începând cu Sfântul Pavel, care a făcut safteaua!... N-a fost prea bun de saftea se pare!... Nu ştiu, nu-mi dau seama!...

Da! Mi-a trecut şi gândul ăsta prin cap, cu evreul creştinat!... Din cauza febrei?... Aiuram şi eu clar văzător ca Pythia?... Ce de gânduri, ce de gânduri!... Am citit undeva că avem vreo cincizeci de mii de gânduri pe zi!... Cum le-or fi numărat?!... Mai fă, vere, literatură de introspecţie!... Mai fă pe psihologul, analistul subtil al zbuciumului sufletesc!...

Mai fă literatură!...

...După cele şapte zile regulamentare, gripa mea s-a dus în... nu mai zic unde! Nu şi băiatul! Revederea cu Sve a fost în maşina cu care a venit să mă ducă la întâlnirea cu marele mehenghi! N-a vrut să mai urc la ea, la dânsa...

Eşti sigur că te-ai făcut bine?

Pune mâna să vezi! Este cel mai sigur semn, la un şeitan, că şi-a revenit în deplinătatea facultăţilor sale, inclusiv mintale, dar nu numai... N-a pus mâna, s-a mulţumit să privească. Mulţumită Sau cel puţin aşa mi s-a părut mie! Vom vedea. Ce facem, unde n cărăm după ce plecăm de la morgă?

Numai grija asta n-o are! Dar care grijă o ai!... Să nu faci tu vreo boacănă!...

Am auzit că s-a certat rău cu rabinul roz! Pe ce chestie? Pe chestia inaugurării Casei Poporului!... Apropo, ne-a dus domnul Dragoş să vedem pe dinafară Casa...

V-a dus?! Pe tine şi pe... Domnul profesor!... Să-ţi povestesc? Scurt! Fantastic!... Eh, pe dracu' fantastic!... Aşa a zis domnul profesor: Fantastische!...

Interjecţia asta lipseşte din vocabularul domnului profesor!... Bag mâna în foc! Te rog să citezi exact!

Exact-exact a spus că mănânci şapte pâini până îi dai ocol! El asemenea minunăţie nu a văzut nici la muscali, şi nici la nemţi!... Eh, aşa mai merge! l-a plăcut deci! Ţie?

Chiar mai mult!... Eh, dar cică nu se compară cu Pentagonul!... Cu Pentagonul?! Nu văd legătura!... Păi aşa-mi zicea Dragoş al tău, când ne-am văzut, că Ceauşescu a ţinut să fie cea mai mare clădire din lume, dar nu i-a ieşit, n-a măsurat bine: Pentagonul este un picuţ mai mare!... O ţâră!... Câţiva centimetri pătraţi! Contează însă în Guiness Book!

Mda! Prostia asta ne-a spus-o şi nouă! Numai că eu sunt bine informată asupra Pentagonului!... Am intrat şi ieşit din el de mai multe ori!... Aşa că l-am pus la punct pe Dragoş „al meu" de nu s-a văzut, spre nesfârşita bucurie a domnului profesor!...

Mereu fainâ gagica asta!... Nu-i cer detalii, deşi cerşeşte s-o întreb cum a fost. Mă îndur până la urmă: cu ce l-ai înfundat pe... Pariez că era foarte fericit că cea mai mare clădire din lume nu rămâne în România!...

Mai degrabă se bucura pentru Ceauşescu, că nu i-a ieşit! Tot aşa ne-a zis şi nouă: Nu i-a ieşit!... Aproape că s-a

certat cu domnul profesor pentru Ceauşescu!…

Nu ne întoarcem şi noi la cearta trupului cu sufletul? Ce-l asta? Cearta dintre rabin şi omul nostru!… Ziceai că…

Stai să termin cu Pentagonul!… Zi-mi cum e când intri în Pentagon!… Păi se intră ca-ntr-o gară sau un antrepozit!… N-ai nicio emoţie, nu simţi prin nimic că-i vorba de o clădire mare, imensă, cea mai mare din lume! Nici vorbă!… Eu aici am aflat, de la Dragoş al vostru, că Pentagonul deţine această supremaţie… N-ai zice, nici dinafară, nici dinăuntru! Pe când Casa *voastră*, îi pot spune aşa! nu? este monumentală ca lumea, domnule!… Eu cred că este chiar cea mai mare din lume!

Zic unii că se vede de pe lună!… Când e lună plină, desigur!…

Glumeşti?…

Despre ce inaugurare vorbeai? A Casei Poporului?… Da, se va face la anul, în 1990, cu invitarea şefilor de stat din toată lumea, a Papei, ai tuturor religiilor…

Şi cu Holocaustul?… Declaraţia B’N-ai Brithului va fi aşa, ca un fel de cadou, din partea întregii umanităţi… Măi, să fie?!… Ar II chiar fantastische, vorba lui nea Petrache!… Aţi discutat despre asta? Cu cine? Cu…

Nu, dragul meu! Asta o ştiu de la… de la… treaba mea de unde ştiu! Important este să ştii şi tu că omul nostru insistă ca declaraţia B’nai Brithului să se facă indiferent ce se va întâmpla cu domnul Nicolae al nostru, cu sau fără el, cu sau fără inaugurarea pregătită!…

Zi-mi mai bine dacă am voie să-i spun domnului adminis… tartor că ştiu de povestea asta? Pot să discut acest subiect cu omul?…

Nu-mi dau seama!… O să aduc eu vorba de articolele mele, să vedem ce zice de faţă cu tine! Ce-ai vrea să-l întrebi?

Cum de au acceptat acolo, la sediul central?! I-o fi având la mână Ceauşescu cu ceva…

Întreabă-l!

Deci, în momentul de faţă, când tovarăşul încă mai respiră aerul din biroul nostru oval, scenariul aprobat şi

supervizat ar fi ca la primăvară să se ţină o mare solemnitate mare la Bucureşti! Cu toate marile figuri mari ale Sanhedrinului ovreiesc, Cahal, B'N-ai Brith şi alte oficine iudeo-semite!... Mai multe la un loc nu au fost nici când s-a inaugurat Israelul!... De data aceasta ce-i adună şi-i uneşte pe toţi în cuget şi simţiri?... E corect?

Leagă toată povestea asta de inaugurarea Casei Poporului!

Păi e gata?

Pe mine mă întrebi?!

Şi ce ziceai că caută evreimea mondială la inaugurare?

Ţi-am mai spus!

Mai spune o dată! Boje moi, boje moi! Hai! Haide-te! Nu mă mai satur ascultând melodia asta!

Vin, dragii de ei, ca să mulţumească oficial României că a fost singura ţară din lagărul nazist – chiar aşa a zis Sve, lagărul nazist! care aşa şi pe dincolo, cu evreii! Ce nu m-au lăsat pe mine să public în ziarele americane, acum vin să recunoască oficial că am avut dreptate!

Înseamnă că ai să participi şi tu la marea solemnitate, ca să-ţi ceară şi ţie scuze, să-i ierţi! De-aia vin! O să-i ierţi?...

Cred că nu te-ai făcut bine!... Asta-i reacţia ta?!

Draga mea, o dau eu pe miştocăreală, dar în timpul ăsta mintea mea lucrează febril, prelucrând cu viteza gândului, cincizeci de mii pe secundă! informaţiile atât de neaşteptate pe care mi le-ai oferit!... Gata! Am încheiat prelucrarea de date, aşa că abia acum comentez! Notează: Asta e mâna lui Ceauşescu!... Cum de i-o fi convins?!... Cu ce argumente? Şi care este gheşeftul lor evreiesc?! Nu cumva este prea mare?! Nu cumva ne păcălesc din nou?... That's the...

Uite, trag pe dreapta şi opresc, ca să nu cazi din maşină când am să-ţi spun, notează şi tu! că omul la care mergem este cel care i-a convins pe marii evrei de la New York şi din Israel să facă acest gest!... Eh? Ba chiar şi pe Ceauşescu, care nu credea că e posibil!...

Cuum?

Cum ai auzit! E opera lui!... Chiar operă!

Nu te cred!... Nu pot să cred! Nu poate să fie adevărat!

Ce nu-i adevărat?

Povestea cu declaraţiile de recunoştinţă o cred, trebuia de mult să se întâmple asta! Este în ordinea firii! Pilda cu apa şi untdelemnul!... Dar pe bâzdâgania aia nu-l văd eu să... Să ce? Să moară de dragul nostru!... înseamnă că vrea el ceva în schimbul unor vorbe! Căci vorbe sunt, palabras de amor, fără nicio valoare însă când o fi să ne belească!... Probabil foarte curând!... Or să zică dar ce, voi ne-aţi luat în serios? Voi nu ştiţi de glumă?!... Care ţară nu e vinovată de holocaust?! Nu există asemenea ţară!... Nici măcar Israelul!... Darămite celelalte?!

Eşti incurabil!... Poate că ar trebui să nu mai mergem la nicio întâlnire!... La niciun cimitir!

Ai dreptate!... Mă cam reped!... Nu ştiu mai nimic despre bietul om!... Dar cum să cred că un pârlit de paznic la un cimitir, cimitir evreiesc şi expirat, are cum şi cu ce să-i convingă pe liderii evreimii mondiale, liderii mondiali ai evreimii, vreau să zic?! Stau ăia de vorbă cu un neică nimeni ca... De unde ai scos povestea asta? Ţi s-a lăudat individul?! E nebun pe semne!

Nu, cu el nu am discutat nimic pe acest subiect... Poate că azi!

Şi eu ce caut în discuţia asta?

O să afli acolo, în cimitir pe dreapta, cum ai zice tu!...

Şi cu rabinul de ce s-a certat?!... Măcar s-au caftit puţin?! în fine, pui şi tu o întrebare cu sens! Normală! Ţi-am spus încă de-acum o oră că am aflat de ce s-au certat, şi abia acum mă întrebi ce am aflat!... Ce? De ce s-au certat! De ce? Za cern?

Rabinul e de părere că dacă Ceauşescu pică, dacă deci iese din joc, solemnitatea respectivă n-are rost să se mai ţină! Să nu se mai recunoască nimic, să rămână ca şi până acum!...

Nu mă mai reped să nu pierd ocazia de a fi cel mai

deştept dintre cei de faţă… Să-i mai las şi pe alţii. Tac deci. Unde mă duce femeia asta a viselor mele femeie?!… Vrea cumva să mă facă să renunţ la cele 101 de telefoane?!… Aoleu, în ce joc complicat mă bagă gagicovul!… Adică rabinul rozaliu şi pistruiat ca un cur ulcerat de hemoroizi are de gând să se pună de-a curmezişul?!… Iar omul nostru se ţine tare? E de partea noastră!… A za cern?… Iar eu? Dau mai departe cele 101 de telefoane anonime foc?!… Sau îl iert? Treacă de la mine?… Ce fac? Ce mă fac?!…

În cimitirul cu alba-neagra încă una, încă de la intrare: bag de seamă că administratorul nu are la dispoziţia funcţiei şi a nevoilor sale fireşti o gheretă! Plecasem prima oară cu această impresie, că stă de pândă într-o amărâtă de gheretă în care nu încap decât două persoane, dar ce persoane?!… Cum de m-am înşelat aşa de tare?! Ce de gânduri mi-am mai făcut cu cei trei vizitatori… Iată, sunt mai multe uşi, mai multe ferestre, de-o parte şi de alta a intrării. Nu stau prea bine cu percepţia corectă a realităţii, vere… De realitatea fizică vorbesc!… Cealaltă? Şi ce însemnă asta? Că… că nu-s bun de… de martor! Să povestesc ce am văzut!… Ce am auzit… Cu auzitul stau ceva mai bine parcă…

Între timp, cu mare meşteşug, Sve aduce vorba acolo unde aşteptam eu la cotitură. Percutez, aşadar:

Înţeleg un singur lucru, domnule consilier, că toată solemnitatea de la primăvară a fost cerută insistent de Ceauşescu!… Am înţeles bine, domnule consilier?

…Aşa am convenit, după câteva minute de la primul schimb de vorbe, să-i spunem domnule consilier!… Şi la cimitir pe cine consiliaţi? am încercat eu să glumesc. Aici, mi-a răspuns dumnealui prompt, este invers: eu primesc sfaturi de la cei care nu mai au cu cine sta de vorbă decât cu mine! Aha… Restul lumii le-a întors spatele!… Iar eu ascult atent şi le transmit mai departe!… Lumii din afară! …

Frumoasă metaforă! înseamnă că daţi sfaturi inspirate din tradiţie, din experienţa celor ce nu mai sunt! … Unde sunt cei ce nu mai sunt?!…

Radu Gyr…

Nichifor Crainic, corectez eu uluit… Poate că era mai bine să nu fac această corectură, uşor nepoliticoasă. Să nu-i descurajez bunăvoinţa!… M-a primit cu o mutră complet schimbată!… O faţă reşapată complet!… Ochii, mai ales ochii, privindu-mă plini de lumină şi senini… Un 07 care ştie poeziile lui Radu Gyr şi ale lui Nichifor Crainic de le mai şi încurcă între ele?!… Băi al Sionului, cum se explică năzdrăvănia asta?!…

Dar nu l-a deranjat lipsa mea de delicateţe, îl amuză confuzia, Crainic, desigur! şi-mi recită câteva versuri, o strofă, apoi încă una… Nu mai ţin minte versurile… Nu le-am ştiut niciodată. Ţin minte numai versurile învăţate la şcoală… Individul din faţa mea ce şcoală a făcut acolo, în ghetoul din Varşovia interbelică?!…

…Şi lucrurile încep să treacă în altă stare a materiei când binevoieşte să-mi explice: Am fost prieten bun cu Nicolae Steinhardt!… L-aţi cunoscut, presupun!

Nu! M-am ferit să-l cunosc!… Cum aşa? A vrut să mă ducă la monahul Nicolae, un prieten, coleg de liceu… Corneliu Dida. La fel şi cu Noica, m-a invitaţia el, la Păltiniş, dar nu m-am fost lăsat dus…

De ce oare? Şi mă scrutează cu un interes binevoitor, uşor amuzat. Dă-mi voie să caut eu explicaţia… Deci dumneata, omul lui Petre Ţuţea, cum mi s-a spus că eşti…

Recunosc!

…şi al lui Alexandru Graur!

Recunosc!

…şi n-ai fost curios să stai de vorbă nici cu Noica, nici cu Steinhardt!… De ce, de ce, de ce?…

Curios aş fi fost, cum să nu fiu?!… Dar mi-a fost teamă!

…Şi mai interesant! Teamă?!…

Teamă!

Ce ziceţi, frumoasă doamnă! I-a fost teamă Şeitanului Ion!… Aş fi zis că nu vă e teamă de nimeni, domnule Ion!… Da, nu mi-e teamă de nimeni, dar n-aş putea spune că nu mi-e teamă de nimic!…

Aha!

Poate că nici de moarte nu mi-ar fi teamă!... Cu o condiţie!

Cu o condiţie?

Să asist şi eu la funeraliile mele... Schimb de priviri între cei doi, ce-a fost? O glumă?

...Mă dădeam şi eu rotund, se vedea bine că insul este, foarte probabil, chiar ce spunea vecinul său de peste drum! Dar era prima oară când se vedea!... Când lăsa să se vadă. Când se vădea!...

Chiar! M-o fi văzut mateinul intrând şi cum ne-a aşteptat şeptarul în stradă?!... Numai pâinea şi sarea au lipsit!

...Ioane, ţinte tare! Neam de neamul tău n-a mai stat de vorbă cu stăpânii lumii la o cafea. Numai că ceştile sunt, mai departe, penibil de jegoase, soioase rău! Cu rapănul cât degetul! Schimb de priviri cu Sve, pe deasupra aburului ce se ridică din ceşti, grăbit parcă să scape de atingerea cu pereţii sleiţi ai ceşcuţelor... Brrr! Bine că nu-s cu nevastă-mea! Mă făcea de râs! Se apuca să-i spele ceştile!... Şi nu se lăsa până nu-i lăsa lună toată casa!

Sve e mult mai rezistentă!... învăţată să îndure!... Cu atâtea holocausturi pe capul lor, pogromuri, genocidări!... Rasă încercată!... Ţine la tăvăleală, nu face mofturi... Ce? La Auschwitz le spăla cineva ceştile de cafea?... Deci spuneţi că în România nu au fost evrei holeoleocaustisizaţi?...

Dumneata o ştii la fel de bine ca şi mine!... Ca şi doamna!

E adevărat că la primăvară se va ţine o mare solemnitate prin care evreimea mondială îşi va mărturisi recunoştinţa şi veşnică fie pomenirea din neam în neam a lui Antonescu şi a românilor săi?...

E foarte adevărat!... Dar cum de aţi aflat? Este încă un secret de stat! Al mai multor state!

Am un prieten care s-a infiltrat în familia imperială! S-a infiltrat? Aşa-l necăjim noi, că a avut sarcină de serviciu să se însoare cu o nepoată, cam strâmbă, a casei

prezidenţiale! în familia celestă se discută subiectul… Minţeam, bineînţeles! Sve trebuia menajată! făcuse nişte ochi!

Şi când va avea loc istorica reconciliere dintre fiii minciunii şi adevărul istoric?!

Problema este alta acum… Va mai avea loc? Se pare că zilele lui Ceauşescu sunt numărate!… Adică tare puţine! … Mai puţine decât ale mele, din păcate…

Iar schimb de priviri cu tovarăşa mea de multe cele. O las să intervină. Please! Pajaluste!

Vreţi să spuneţi că dacă Ceauşescu cade, dacă e schimbat, solemnitatea reconcilierii se amână sau se anulează?! Da, aşa vor unii: să se anuleze tot!… Iar alţii nu vor? Mda, se poate spune şi aşa!

Dumneavoastră, bag eu definitiv lămuritor, aveţi vreun amestec în această frumoasă poveste? Frumoasă şi urâtă în acelaşi timp… Foarte urâtă, dacă nu se mai ţine!

Eu am declanşat această iniţiativă! I-am trimis vorbă domnului Ceauşescu ce şi cum să facă, cum să pună problema! Nu m-a ascultat întocmai, dar a ieşit bine până la urmă! Congresul Mondial a acceptat!…

Pot să vă întreb de ce aţi făcut-o? Nu! Nu poţi să mă întrebi! Este o întrebare care…

…care ce, barosane?! Te încurcă cumva?!

…care jigneşte!

Hait! M-a avut aici, deşi nu pricep exact cum adicătelea!… Dar îmi place răspunsul.

Nu insist! Aşa o fi şi nu-mi dau eu seama!… Mă uit iar la Sve, nici ea nu a înţeles… Jigneşte?… Adică eu l-am jignit că am mai întrebat de ce ce?! Ce l-am întrebat în definitiv? De ce, domnule nu te-ai purtat ca evreul în păpuşoi, ci ai cerut dreptate pentru alde ultimii de pe faţa pământului ca românii de noi?!…

Aha! Pricep, totuşi! Cum vine aia să-l întrebi pe om, ia, zi, vere, ce ţi-a venit să te porţi ca un domn?! Ca un om! Fraiere!

Adică, iertaţi-mă că mă mir, mă minunez chiar! aţi avut atâta autoritate ca să influenţaţi ditamai Congresul

Mondial al Evreilor din toată lumea?... Cu subînţeles: Păi, băi, musiu, cine mama mă-tii dumitale mai eşti şi matale?! ... Şi a urmat lovitura în moalele capului! Capul meu, sărăcuţul... Capul sus. Ioane!...

Domnule Ion, dar dumneavoastră ştiţi foarte bine cine sunt! Nu ştiu cum ai aflat, sper că nu de la doamna Svetlana, ştiu că dânsa oricum nu ştie cine sunt, dar să ştii că ce ai aflat este adevărat! Eu sunt! Mă cauţi de mult? Ai aflat de mult?...

Eu ca eu! Că nu mă vedeam în nicio oglindă!... Dar chipul Svetlanei Rollerina a fost... era... este de neuitat! N-aş fi putut spune ce gânduri se buluceau în mintea ei, urâţind-o şi transformând-o brusc într-o străină!... Era altă persoană, alt chip, schimonosit de... Nu-mi puteam da seama ce gânduri, ci doar că erau o mulţime, deformându-i toate contururile feţei dragi... Chipul groazei?... Al urii?...

Sângele apă nu se face, mi-a venit primul gând. Sve e de partea orătaniei! Nu mai e de partea mea!... Doamne, cum mă fulgera privirea ei, deloc iubitoare şi mai cum vă spuneam că mă obişnuisem să fie! Mă ura?

Mă aşteptau să spun eu ceva, dar ce dracului să spun?!... Se lungea pauza, aşteptarea!... Ştia deci!... Numai de la Mateievici putea să ştie, dar e lucru sigur că nu!... Adică?!... Adică mai ies eu viu din văgăuna asta?... Cine o să intre acum pe uşă şi-o să-mi pună cătuşele, căluşul la gură şi o glugă neagră pe cap?!... Să nu văd glonţul sau şţreangul ori seringa letală!...

Sau poate e ceva sub scaunul în care m-a poftit să mă încoţopenesc?!...

Nenorocita asta de gripă!... De la ea mi se trage!... Dacă apucam să vestesc lumii cu cine...

Skajite, Ivanuşka, despre ce este vorba?

Nu ştiu nimic sigur, fac şi eu scenarii... Bănuiesc, vorbesc poate mai mult decât ştiu... La ce vă referiţi exact?

La mine!... Se uită la Sve. Încearcă biata să priceapă. Pricepe el, al dracului să fie: pun totul la bătaie că nu ştiţi de la Doamna Svetlana!...

De la mine ştie domnul Ion o mulţime de lucruri!...

Cu ce am greşit? La ce vă referiţi?

Am mai spus: la mine! Numai domnul Ion ştie ce rang de consilier am! De când ştii, Ioane, Ioane?!… Şeitan mai eşti!

La care Sve percutează fără ezitare şi fără să se poată abţine, dar şi cu un soi de disperare în glas: rang zero?!… îngălbeneşte. Trebuia să-mi dau seama!…

Adică? mă dau eu că nu pricep…

Svetlana mai face un pas pe drumul adevărului: Unul dintre cei şapte!

Eu: …Eeh! Chiar există? Nu am crezut nicio clipă!… Cine? Dumneavoastră?!…

Nu pricep nici azi de ce nu eram cât se cuvenea de speriat! Era ceva în discuţia noastră care mă făcea să mă simt bine!… Nebunie curată! Nici măcar când s-a întins după aparatul de radio din spatele său, de pe un bufet care strâmtora toată camera şi a apăsat pe o clapă. Aha! Nu-i numai radio! O înregistrare!…

A cui o fi vocea asta împiedicată la fiecare silabă?!… N-are cum s-o recunoască dulcea de Sve. Cere lămuriri. O mai ascultăm o dată!… Şi tot aşa, nu recunoaşte nimic, nici măcar eu, vocea, ci numai şi numai textul!… Bună ziua! Sunt un agent al contraspionajului românesc. Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie… Ascultăm toţi trei, Sve mă fulgeră cu privirea, nu-i vine să creadă ceea ce pricepe… Năucită.

Asta e!… Eu mi-s!

Dar cum dracului m-a înregistrat?… Am în casă microfoane înseamnă!… Are vreo importanţă că n-am apucat să… Era atât de bine să fi apucat să umplu târgul cu… S-o spun pe a dreaptă? Despre bătrânul cojocar în niciun caz!… Şi mai ales ce să zic când mă va întreba cum am aflat?!…

Îmi vâjâie prin tărtăcuţă vreo zece mii de răspunsuri, aleg unul singur: Am primit un telefon, domnule!… Anonim! Nu, nu acasă, ci la Facultate!… Pe numărul de interior!… Tot aşa, o voce distorsionată, mi-am dat seama. Aşa mi-a venit ideea să fac şi eu la fel… Nu! Nu bănuiesc pe nimeni!…

Dar a dracului ce-i pielea pe el, nu zice nimic. Nu mă întreabă nimic!… Se pare că mi se dă cuvântul din oficiu! înainte de pronunţarea sentinţei!… N-am încotro!… Şi zău că-s sincer: Doamnelor şi domnilor, dacă discuţia de azi, despre solemnitatea din primăvară, am fi avut-o în urmă cu zece zile… V-am judecat greşit, asta e!… Dacă ştiam că vă strofocaţi din tot sufleţelul pe care credeam că nu-l aveţi, pentru a se face dreptate poporu'…

Iar aici am simţit nevoia unui diminitiv de la cuvântul *popor'*. Şi nu avem, domnule, în ditamai limbăul plin de diminutive, un derivat de doruleţ şi drag-Doamne de la un cuvinţel ca popor, nu avem! Sau neam! Tot aşa, nu are dimintuiv… îl pomenim mereu, şi totuşi… E de văzut de ce!

…La ce-mi zburau mie gândurile?! dar nu mă opream din dat cu fleanca, ci continuam… dreptate obiditului de românaş… Iar în contextul căderii iminente a lui Ceauşescu, nu am avut nicio clipă, niciun motiv de îndoială că-i vreţi şi dumneavoastră capul… Ca să nu zic mai mult!

Nici nu ştii ce bine e pentru toată lumea să zici ce ai de zis mai mult!…

Nu-i aşa că sună a ameninţare?…

Da, domnule 07, v-am urât, căci nu v-am ghicit, nu v-am înţeles! Aţi făcut parcă într-adins să-mi fiţi antipatic! Nu numai mie?!… De cine ascundeţi cât sunteţi de… de…

Nu-l interesa, încă o dată, părerea mea despre… A nimănui părere se pare că nu contează pentru individ! Joacă tare! E tare!…

…Dar ne-am luat cu vorba, zice, şi am rămas fără un răspuns care mă interesa: Noica şi Steinhardt. De ce i-ai evitat? Nu oricine a avut ocazia să-i cunoască!

Al dracului jidov! Cum mă ia?! Cică ne-am luat cu vorba… Adică am vorbit fleacuri şi am uitat de… Adică este fără importanţă că m-a prins cu… că am încălcat cea mai aspră interdicţie talmudică şi automat m-am condamnat la moarte… La o morticică imparabilă şi iminentă!… Şi deloc mioritică, dacă mă gândesc la fratele fratelui Matei…

Cum dracului s-a aflat?!… Ce urmează? Chiar sunt într-o mare primejdie şi nu pricep eu?!…

Pricepe numai Sve! De-aia arată atât de… Iar el, de ce schimbă vorba?!… Semn bun, semn rău?

Mda, cunosc răspunsul! M-am explicat de mai multe ori! Am… am socotit că întâlnirea mea cu Graur şi mai ales cu Ţuţea m-a costat deja prea mult!… Mereu, când am vreo cumpănă, mă gândesc la ei, la vreunul sau la amândoi… Ce-ar zice? Cum le-ar place/plăcea să reacţionez?… Şi acţionez cu gândul la ei! Nu la mine!… Simt că nu prea mai sunt eu însumi… încerc să fiu unul dintre ei sau amândoi, când se poate!

Aha… Eu nu am priceput nimic, mă ajută Sve, să schimbăm de tot vorba… Dacă s-o putea!

Îi traduce amabilul amfitrion: Adică, distinsă doamnă, crede domnul profesor, că dacă se mai întâlnea cu doi oameni aşa de excepţionali ca Noica şi Steinhardt, ar fi însemnat să se îndepărteze şi mai mult de sine, de el însuşi!… E corect gramatical cum am spus?… Am învăţat uşor limba română, dar mai greşesc câteodată!… Primele lecţii de limba română le-am luat cu Jacques Byck… L-aţi cunoscut?

M-a salvat de la exmatriculare, în anul al II-lea. Am fost reclamat că joc poker la cămin şi s-a propus la consiliul profesoral să fiu exmatriculat, iar domnul Byck, Dumnezeu să-l odihnească, a intervenit şi le-a stricat toată şedinţa, cerând să mi se transmită prin secretarul UTC că mă invită să joc la el acasă, dacă la cămin nu e voie… Pokerul e un joc pentru oameni inteligenţi…

Sunt mulţi evrei care te plac, domnule Ion…

Şi ei pe mine! Sper să conteze în ce va urma… Ce?

Scurtă tăcere din toate direcţiile.

Unde vrei să ajungi. Iudă? Mă plac mulţi evrei?!… Cumva, mata, nu?!… Nu?

Nu ştiu… începe Sve timidă… Nu ştiu cum să… ar trebui să fac un gest anumit? Există vreo formulă de adresare?

Parcă ne-am înţeles: sunt domnul consiler!…

Tace Sve, înfiorată de… de gânduri, desigur! Fie ce-o fi! Am şi eu un gând: Mai presus de orice vreau să ştiu

dacă ne-evreii au voie să vă cunoască identitatea, cine sunteţi! Iar dacă află cine sunteţi, ce se… Chiar se…

Dumneavoastră ce ştiţi?

Că nu!

Da!… Nu! N-au voie…

Fie ce-o fi, o pun şi pe-a doua oară: e adevărat că ne-evreul care află, chiar şi fără voie, fără să-l intereseze, se pedepseşte?

Se!…

N-am pronunţat cuvântul, am făcut numai gestul, cu gândul la un ştreang de mătase, policolor, tricolor măcar, cu grijă împletit şi înnodat ştrengăreşte, la gât… Ştrengăreşte am zis?!…

Da! Ne-evreii nu au voie să ştie cine sunt cei şapte! N-au voie să afle dacă unul ca Şmil Bercovici este unul dintre cei şapte!

Iar dacă află?

Văd că ştiţi!

Vreau să ştiu şi eu!… Draga de ea! E de partea mea! Vreau să aud!… De la o persoană autorizată! Nu folclor talmudic!

Ce moment, măiculiţă!… Deci ştie acum şi Sve în ce rahat am intrat… E albă toată!… Ar trebui să mă înspăimânt şi eu? Ce dracu’ se-ntâmplă cu mine că nu m-a apucat niciun tremurici?! Nici palid nu-s! Primejdia-i cât casă, scroafa-i moartă rău în cotineaţă, proptită bine cu picioarele în uşă, şi numai Sve realizează!… Cu priviri disperate, dezorientate, le fereşte de mine, parcă ar fi ea vinovată cu ceva de imbecilitatea mea?!…

Stai, neică, că n-o să mă jugăniţi în seara asta, cu Sve de faţă! Mă simt puternic de faţă cu ea! Nu am cum să nu ajung teafăr acasă… Doar dacă… dacă… Asta e! Mi-a pus ceva în cafea, nenorocitul!… Treaba e tranşată… Mie mi-a dat o ceaşcă mai mare… Nu avea cum s-o încurce cu celelalte… De aici şi siguranţa cu care deschide subiectul! Şi-l abordează de parcă condamnatul la moarte n-ar mai fi de faţă!… Sau nu contează că mai e…

Dar degeaba sunt de faţă! Sentinţa s-a executat

deja…

Domnule consilier!… Nu-i mai recunosc vocea. Tresare şi şeptarul, ridicând ochi mari. O voce răguşită, aspră. De dincolo de feminitate! Domnule consilier… Nu pot să cred ceea ce daţi dumneavoastră de înţeles!… Za cern să fie pedepsit domnul profesor atât de… atât de… mortal!

Ca un ţipăt de pasăre, cutremurat şi cutremurător, ultimul cuvânt! Pe care, draga de Sve, nu reuşea să-l rostească. Mortal cuvânt! S-a încoţopenit din toate puterile ca să-l poată rosti, ca să-l poată ţipa, de fapt! Mooortaal?… Ca un hohot de…

Ia să vedem ce răspunde bestia!… E la strâmtoare oareşicât! Sve are un soi de pas înainte, un cap mai sus faţă de dărăpănătura ambulantă… Eh? Te-a cam luat la rost minunăţia blondă!… Răspunde! Vorbeşte că te pocnesc! E vorba de mine! Te faci că nu pricepi?! Nu, nu mai vrea nimeni să bea din scârba de otravă ca cafeaua ta de neagră!… Mulţumesc! Eu nu mai vreau decât să lămurim povestea asta şi v-am salutat!… Plec din…

Dragii mei… Regulile sunt reguli, iar partea lor bună este să fie aplicate!… Regula asta, nu urmăreşte să omoare vreun creştin… Regula este severă pentru evrei, ca să păstrăm cu toată seriozitatea secretul! Nu este o regulă rea!

Ia te uită la el ce tâmpenii borăşte!…

Regula asta mă obligă pe mine şi pe cei câţiva care mă ştiu cine sunt, ne obligă să nu ne batem joc de acest secret! Numai de la noi se poate afla! Şi când un creştin află, înseamnă că careva dintre noi a greşit şi este tare vinovat! Ovreiul care a trăncănit devine astfel vinovat de moartea unui om nevinovat!… Nu există vină mai mare!… Deci se va feri să trăncănească Iţic al meu!…

Sunt eu nebun?!… Dar mă prinde raţionamentul. Mă face… Subtil al dracului!… Şi nu-i sofism ieftin, ci altceva, ne mai văzut de creieraşii mei!

Sve în schimb este indignată! Spumegă! Din… din ce… din ce întuneric mai vine şi regula asta?!…

Aşa a zis! întuneric! Din ce întuneric?! Din ce ev mediu întunecat? aş completa eu!... Ehe, din antichitate probabil!

...Sve, scumpo! Nu te ambala! Nu înainte de a pricepe! Fi-le-ar Tora şi Talmudul să le fie... Dar recunoaşte că este tare subtilă interpretarea domnului consilier de rangul şapte... Mă adresez deci cu toată înalta consideraţiune:

M-ar interesa mult textul în care apare explicaţia dumneavoastră... Cartea, volumul, versetul... E foarte...

Deci dumneavoastră, legiuitorul talmundic, mizaţi pe omenia, pe neputinţa evreului de a fi nedrept, de a provoca suferinţe, chiar moartea, unui om nevinovat! A Celuilalt!... Pe care trebuie să-l fereşti să nu cumva să afle! Adică, tu, evreul care ştii cine este de fapt domnul consilier, ca să-ţi ţii gura şi să nu te lauzi pe la vecini cât eşti de erudit, de a toate ştiutor, de pilos, te avertizez, evreule uşuratic: nu tu eşti, ci este pierdut cel la care te vei grozăvi că-l cunoşti tu personal pe 07...

...Aşa moarte talmudică îl aşteaptă pe prietenul tău creştin din care faci confidentul tuturor secretelor tale, care nu-s ale tale, ci ale comunităţii! ale... ale organizaţiei! aşa moarte rituală şi accidentală că-ţi îngheaţă maxilarele, se gripează de nu le mai poţi descleşta ca să mai spui vreo prostie! Alta! Gura, Iţic nenorocit ce eşti!... Că altfel o păţeşte amicul Ioane!... Ioane Şeitane!...

Nu-i aşa că-ţi vei ţine gura?! Nu-i aşa că frica păzeşte bostana?! Dar ce frică... ce frică îngerească! îmi vine să spun! Frica de a face vreun rău cuiva!... Altcuiva, oameni buni!

Domnule consilier imperial, păi ce mi-aţi spus dumneavoastră acum este esenţă de esenţă christică! La înălţimea asta nici Domnul nostru Iisus Hristos nu se ridică mereu, la tot pasul... Daţi-mi, vă rog, sursa citatului! Reabilităm tot Talmudul!... Inclusiv povestea cu cel mai isteţ dintre noi, ce soartă mă aşteaptă! Că dacă scap cu viaţă acum, eu tot mai sunt o dată condamnat la moarte talmudică pentru păcatul celălalt!... Că mi-s cine mi-s!

Pavel din Banat!…

Vă ascult! Cu creionul în mână! Citatul! Autorul, pagina…

Nici măcar textul care prevede pedeapsa nu există scris undeva… Este folclor evreiesc! Avem şi noi aşa ceva! … Legi nescrise!… Iar în ce priveşte interpretarea şi comentariul regulei, nu am unde să vă îndrum! Cred că nu există nicăieri! M-am gândit eu acum, de capul meu!… Dumneata m-ai stimulat… Mă bucur că v-a plăcut! Sunt pe terenul dumneavoastră!

Ivanuşka! Tu eşti durak sau nebun?!… Cum te poţi încânta de… de textul, de stilul şi motivaţia în care ţi-a fost redactată condamnarea la moarte! Da, Ivanuşka! Condamnarea la moarte!… A ta!… Sper că nu mi se va cere mie să…

Să ce? iubito?!

…Să-ţi pun eu otrava în cafea!

Am îngheţat!… Vorba cu cafeaua i-a scăpat!… Nu a fost ceva ce i-a venit din fantezii de primăvară, ci din amintiri de neşters… Din lucruri făcute, întâmplate! Din memorie i-a răbufnit, cu exasperarea celui care… care… Dar mi-e şi mie frică să mă gândesc până la capăt, că Sve ar putea fi… Svetlocika! Svet maia! Plângi?! A za cern, prea minunatnaia fetiţă?!…

Dau s-o ating uşor mângâietor, aş lua-o în braţe de-am fi singuri, fără arătarea de pe scaun, şi-aş şti eu cum s-o ogoiesc!… Nune laşi puţin? Nu te duci matale să te plimbi printre morminte?! la şi cazmaua, poate îţi sapi unul şi nu te mai întorci!

Nu-ţi face griji, te acoperă el vântul, ploile, în curând vin şi ninsorile… Sapă mai spre zidul din fundul cimitirului… Acolo sunt viermii cei mai hrănaci!… N-au mai primit indemnizaţia de hrană proaspătă, cusher, de la ultimul pogrom, când i-aţi cam lăsat cu buza umflată!… Fără obiectul muncii! Pogrom de mucava! Din recuzita Teatrului Evreiesc de Stat… Sunt mai buni la gust bătrânii muri ai ţintirimului…

Cum v-am spus, 50.000 de gânduri pe zi!… Cam câte

pe secundă?... Iar în clipele acelea au fost câteva sute!... Bulucite în mintea mea, speriate de hohotele şi icnetele în care a izbucnit şi mi-a căzut la piept, pipăindu-mă cu degete apucătoare, speriate să nu mă ia... să nu mă ia apa aceea uşoară şi grea... Şi să mă tot ducă... Numai pe mine! Singur! Fără ea, cea din braţele mele...

Am îngheţat...

Eram, cel puţin pentru ea, eram un om mort!... Dar mai era cineva în bojdeuca criminală! M-am întors spre... scaunul gol! Omul nostru nicăieri, doar uşa întredeschisă prin care ieşise... Ieşise el şi intrase parcă cine?... îi simţeam bine prezenţa! Cum o ţineam în braţe pe bocitoare, nu mă puteam roti uşor cu privirea prin toată camera să văd dacă am rămas numai noi doi, plus însă încă cineva prezent şi nevăzut... Cine? Cumva... cumva fratele Mateiului? El e! Domnul Vaier, parcă. Chiar şi mirosul, un miros nemai... Deci asta e situaţia în care mă aflu! De-aia plânge atât de disperată şi... Bocindu-mă chiar ca la mort! Mort eu, bre? Eu? Băiatul?!

N-or să te ierte, daragoi moi!... N-au iertare, le e imposibil să ierte!... Tu n-ai cum să-ţi dai seama, eşti un... un copilaş, un băieţel atât de... Milâi moi...

Eu ce dracului să fac?... Iar mirosul nu mi se pare deloc, ci e! Miroase! Insuportabil! Hai afară puţin... Abia aşa se mai potoleşte, începe să se potolească, să se domolească... Dar de strâns, mă strânge mai departe, cum nu m-a mai strâns nimeni vreodată... Mdeh... Ar putea fi partea plăcută a situaţiei?!...

De ce n-o fi vrut să trec azi dimineaţă pe la ea, s-o trezesc din somn, caldă, iubitoare, să mă fi strâns acolo, în pat, aşa de tare cum mă strânge acum!... E oare chiar aşa cum spune?! E grav? Sunt... sunt ca şi mort?! Cum să cred aşa prostie?!...

Dinspre Occidente del Sol domnul consilier venea tărăgănat spre noi. În spatele său, ca un nimb de glorie, cununa copacilor incendiaţi de lumina apusului părea că pe umerii săi se sprijină! mai sunt şase ca el în lumea asta?! Aşa de mulţi?!... Pare unic, ca şi clipa care îl

preamăreşte!… ia uite la el, cât poate fi de maiestuos, căzătura?!…

Sve îmi dă drumul, scap din strânsoarea gheruţelor ei însângerate de oja stacojie şi se repede spre… Vrea să-l omoare?!… S-o las să-i pălească vreo două?… Sar şi eu să-l pocnesc dacă…

Ci se prăvăleşte la picioarele lui, îi îmbrăţişează genunchii ca şi cum la pieptul lor ar plânge, şi plânge, şi răcneşte, exact ca o bocitoare de mahala, pricep cu greu că o face în ruseşte, se zbuciumă cu el în braţe cum ar strânge un copac scuturându-l de poame…

Aşa ar face cineva numai la marginea gropii… finale! Apucând trupul călătorului şi nevrând să-l slobozească, să-l îngăduie în gura negru căscată etc., etc. Am văzut scena asta la câteva înmormântări mai dramatice, mai disputate! … Dar acum pe cine a luat în braţe?!… Că mortul cel dus dintre voi eu mi-s! Ci… ci cu aceeaşi disperare s-a agăţat de picioarele celui care singur mai poate să întoarcă mortul de la groapă! Iar mortul priveşte toată scena cu o teamă stupidă, stupidă, stupidă…

Să nu ne vadă lumea! Teama asta mi-a trecut prin cap… Să nu ne vadă de vizavi cineva!… Se întoarce mortul de mine şi, sigur că da, în balconul de peste drum, dând deoparte toate perdelele, a ieşit titularul contractului de închiriere să se holbeze la noi fără nicio fereală, la femeia căzută la picioarele călăului… Ce vălmăşag de gânduri o mai fi şi pe capul bietului Matei… N-are cum să priceapă ceva, altceva decât că e grav al dracului dacă femeia asta mândră, ce femeie! se… se… coboară până la… Ca Orfeu, o Euridice pe invers… Orfelinul de mine fiind eu, Bentea Cârcăliul!…

Logic, dacă Sve se predă şi se zbuciumă în halul ăsta, chiar este atât de serioasă povestea cu condamnarea mea?!…

Eu am norocul că sunt din altă lume, de pe altă planetă, din altă… altă cultură! Pot spune aşa? în mintea mea nu mai este loc pentru noutatea asta, condamnat la moarte pentru că a aflat sau a văzut ori a auzit un cântec

interzis… Un nume secret!… O mutră…

Nu! Nu reuşesc să mă sperii decât de ceea ce văd acum, pe Svetlana maia căzută-n genunchi, zbuciumându-se atât de… de… mitologic! Cu mine viu şi teafăr, nu pot să… să realizez că de mine este vorba, pe mine mă boceşte, pentru mine a răguşit ca o fiară sfârşită de puteri, horcăie de-acum! Restul, îmi pare lectură.

citate din cărţi! Câte prostii nu suportă hârtia! Precum şi asta cu cei şapte, secretul de moarte etc. Et coetera!…

Mă trezesc la realitate răgetele înăbuşite ale vocii dragi, schingiuită, înlănţuită parcă! Mă reped şi-o prind de subsiorl, încerc s-o ridic, dar nu se lasă, agăţându-se grea de pantalonii slinoşi… Cu urme vizibile ale adenomului de prostată!… Cu urme şi de lacrimi, lacrimi proaspete, îmi dau seama revoltat! Ah, asta nu, nenorocitule! Svetlana!… Svetlano!… Şi-o zgudui cât pot de tare, e mai departe crispată şi deodată moale cârpă toată… O ridic cu greu. Grijania mă-tii de… Poate-ţi fut o labă, nenorocitule! la mâna de pe… Mâna ta de labagiu internaţio…

Fără să vreau, periferic, prind şi balconul de vizavi… Aceeaşi stupefacţie, desigur!… Să-i fac un semn?! Semn că totul este în regulă, controlez situ… controlezi pe pizda mă-tll situaţia!… Dar nu-mi pasă câtuşi de puţin! O să-mi vând scump pielea, împieliţaţilor!… Chiar de Satan e vorba?!… N-are decât, o să constate încă o dată că nu-i singur pe lumea asta, să-şi facă de cap cum vrea el!

Domnule! Domnule consilier al Vadului!… Cât mai am de trăit? Câte zile? Câte ore?!… Pot avea şi eu o ultimă dorinţă?! Puoi mori!…

Taci, nemernicătură?!… Te abţii? Te păstrezi pentru ultimul cuvânt? Tu-l vei avea?… S-o crezi tu!…

Se retrage în bârlogu-i de fiară nesăţioasă fără să-mi mai dea vreo atenţie! Nici Svetlanei, ea depărtându-se cu paşi şovăielnici pe aleea centrală a cimitirului! Rămân la mijloc, stană de piatră! Mă îndrept din şale, îndurerate de efort! Ridic pieptul şi ochii, fixându-i fără nicio fereală spre autorul dramei, aflat în lojă, nu-i prea place montarea, că

dă înapoi şi dispare lăsând în urma sa să fluture perdelele din Marile Speranţe… Şi brusc, de unde? sentimentul, convingerea că pe dispărutul în hăurile blocului de peste drum, nu-l voi mai vedea vreodată, că n-am să apuc să-i lămuresc scena ciudată, de nenţeles, la care a asistat holbându-se fără nicio sfială… Nu i-a mai fost nicio frică!

Adică?

Adică unul dintre noi, de mine e vorba, va da colţul mai înainte de a ne mai vedea?!… Eu, adică?! Eu, cel mai probabil… Eu nu am cum să… să mă apăr, să parez, să… Să nu existe nicio cale?!…

Adio, nene! Nene Mateiene!… N-o să te mai văd?… Dar acasă tot ajung eu!… Nu se pune problema! Sunt absolut sigur că…

Atât! Să mă văd deocamdată ajuns teafăr acasă… Numi las eu copiii să-i… Hai, doamnă, revină-ţi în fire şi hai să ne haidem de aici! Că nu-i de noi! Şi, oricum, execuţia se amână! mai durează ceva timp până după pronunţarea sentinţei!… Mai avem dreptul şi la recurs… Hai!

Niet!…

…Numai reacţia Svetlanei mă punea pe gânduri, mă chiar simţeam luat de fiorii unei griji care-mi fusese până acum complet străină. Întâlnirea cu ’mneaei în persoană: moartea-mi, a mea, nenică, nu a altuia!… Mă paşte însăşi moartea, la doi paşi, iat-o, iar eu nu-mi dau seama?!… N-o văd eu, dar o vede Sve, drăguţa! Altfel nu se explică reacţia Svetlanei! Şi-a ieşit din fire şi din… E clar! Pentru ea e clar ce urmează! Numai eu sunt confuz şi nu văd realitatea din pricina scenariilor din devia mea!

Eu ce ar trebui să fac, ca unul care-şi dă seama? Numi vine să cred că aşa mândreţe de femeie chiar i-a căzut la picioare arătaniei… N – o făcea, nu se înjosea ea în halul ăsta dacă motivul nu era cum nu se poate mai important, mai real! mai presus de orice! Şi nimic nu este mai de preţ şi mai important decât viaţa…

Viaţa cuiva drag! Pentru Sve, viaţa mea!…

Da, cred că nu are pe cineva la care să ţină mai mult! … Rămân trăsnit! Deci asta e tot ce înţeleg eu?!… Băi,

tembi! E vorba de tine… Băi…

Cu ce disperare îl scutura pe… Cu ce vorbe i s-a adresat?!… Nu s-a mai putut stăpâni şi asta numai în ruseşte i se putea întâmpla, în limba maternă, cea în care visezi, oricât ai fi de poliglot… Cu ea mori pe buze, ca Iisus al nostru… Numai în limba maternă te rogi la Dumnezeu şi de atotputernicul 07 al Sionului…

Tace acum, biata femeie, printre mormintele din care, ca o ceaţă, se ridică întunericul… Tace tot pe ruseşte?… Probabil că aşa e în cimitir!… întunericul vine de jos în sus, din pământ, din adâncul mormintelor…

…Ciudat este că nu teama de moarte, chiar dacă de moartea mea era vorba, mă preocupa, mă domina, mă stăpânea, cum s-ar zice! Ci cu totul altceva! Aveam probleme cu înţelegerea şi comentariul, în sinea mea măcar, a ceea ce mi se întâmpla! Era al dracului de interesant şi, practic, nu mai auzisem de o situaţie ca asta! Şi nu aveam cu cine-o comenta pe toate feţele!… Nu era de colo ce păţeam, ci chiar că de nicăieri, de niciunde, nimeni, niciodată! Vreodată! Acum prima oară, cu băiatul! Bravo cui le-a potrivit aşa de bine!… Cum Cine?!

Culmea e că însuşi lui Malvolio ăsta îi pare rău, sau aşa mi se pare mie, mereu generos la primul impuls sau impresie…

Aş zice chiar că i se încurcă nişte socoteli, dacă interpretez eu bine privirile-i de peşte fiert!…

Pare mai degrabă supărat pe mine că-l bag în încurcătura asta din care nu există decât o singură ieşire… Aia! Cu picioarele înainte! Ale mele! Ale mele, drăguţele, cotonoagele mele, ce de goluri au mai dat!… Ce piruete au… Ce paşi de tangou, tangou!…

M-am gândit chiar şi la momentul acesta! Acesta ăsta, de acum, când scriu aste rânduri, şi mi-am zis atunci, îngrijorat, că nu ştiu dacă-l mai apuc, că ar fi, este, din păcate, păcat să nu-l apuc, de coadă măcar, şi să povestesc cuiva, dar în scris! tot ce mi se întâmpla în clipele acelea ciudat». bizare prin relaţiile nemaiîntâlnite care se stabiliseră între noi trei!…

Ce de literatură se va pierde!… Doamne, vei îngădui asta?!…

Iută că am apucat şi ziua aceea! Asta! Azi! Nu mai ştiu cât martie, 2012… Am scăpat, deci! Şi tot nu reuşesc să comentez ca lumea clipele acelea… De atunci! Adică nu reuşesc să le înseriez, să le gfisesc asemănare, genul proxim şi alte de-alde astea, cuvintele potrivite!

Era unic, sigur unic, ce se întâmpla, dar şi al naibii de Interesant, cu miza cea mai… Pe viaţă şi pe moarte!… De unde să «cot cuvintele pentru ceva ce nu s-a mai întâmplat vreodată?!…

Un condamnat la moarte, deci! Eu… Nu-i ceva nou!… Unul care nu poate, nu reuşeşte să creadă că e aşa aproape de potou… Ştie că nu e cale de întors, vede, dar nu crede, nu trăieşte clipa, d se simte spectator la toate astea, i se pare stupid şi în toate ţelurile că chiar de moarte, ba încă şi de a sa moarte ar putea fi vorba… Za cern?! De unde până unde?!

Ivanuşca, n-or să te ierte! N-ai cum să le scapi!…

Auzi ce-mi spune!… Cui nu-i puteam scăpa!… Cine să mă… în faţa noastră persoana în cauză, care chiar cauză era a sentinţei inevitabile, era totuşi evident că nu-i face nicio plăcere ca persoanei mele să-i ia gâtul cineva…

De Sveta, ce să mai zic?! Statuia mută de-acum a durerii… Cu o nuanţă în plus! Chestia cu cafeaua!… Ce să înţeleg?! că ar putea să fie ea unealta Cahalului, a Sanhedrinului sau cum grijania mamii lor se cheamă locul sau instanţa la care sunt obligaţi, săracii jizi, indiferent de gradul lor, să mă toarne, să mă pârască că am aflat ce nu avea voie să afle vreun nenorocit de goi! Goi sau goim?!…

De la cine a aflat?

Mai are vreo importanţă?!

Iar ei ăia nu se vor limita la a zice ia omorâţi-l puţin pe nea Ion, că şi el îi om!… Ci s-ar putea să dea ucazul cu cafeaua? De care aşa de tare s-a speriat biata fată?!… Adică ar putea-o şi pe ea pedepsi că m-a scăpat din ochi şi uite ce am aflat!… N-are nicio vină biata fată, loazelor!…

Nu a mai scos o vorbă, biata fată, până când s-a cam

făcui de plecare… Mi s-a părut politicos să zic şi eu ceva, să nu plec ca şi când aş fi supărat pe gazdă!… Nici vina lui nu e clară! Ba chiar deloc vină!… N-are încotro bietul om! îl surclasează regula, tradiţia talmudică, aia absolută, pe care niciun text nu a consemnat-o, atât e de importantă!…

Ai dracului jizi!… Aproape cu admiraţie îi bag în toate cele ale mamii lor… Ce reguli! Ce organizare!… Chiar merită să ne cucerească toată planeta şi să ne izgonească, pe toţi să ne deporteze pe Lună sau pe Marte, ca pe ultimii… jidani!

Mă concentrez să dau ceva din mine, ceva cam de genul ăsta: Cred că va mai dura ceva până când… Care este regula?… Recurs se poate face?!…

Uşor la mişto am zis, am pus întrebarea! S-a prins?…

Şi-mi fată mintea ideea salvatoare, vorbele cu care să punem capăt stânjenelii generale! Şi zic: Stimate domnule consilier al Vadului Vashem, dar dacă… dacă mă fac evreu? …

Ce-ar fi?!

Nu-i aşa că v-am făcut şah-mat pe toţi?!

Şi că vă rămâne otrava nedigerată şi cartuşul pe ţeavă, netras şi rece?!…

Că tot m-a invitat cândva Valerică, nepotul rablei de rablin!

Sună ca un banc… Sunt o mulţime de bancuri pe invers, cu evreii care, din evrei se fac… oameni! Vorba lui Oişteanu, fraieretele mai mare: odată, un om se întâlni cu un jid… Că cel mic, probabil că de la el mi-a venit ideea, el s-a oferit cândva să mă facă evreu ca să-mi fie bine… El a fost cu propunerea ruşinoasă!… Uite că am ajuns la vorba lui!… M-ai învins, Israele!

Să te faci evreu?… Şi mai departe?

Mai departe ce?

Care-i finalul bancului? Poanta!… Am impresia că mi-aţi spus un banc!… Dar aţi uitat poanta!

Mereu uit poanta!…

Păcat! Noi, evreii, suntem morţi după bancuri!…

Eh, evrei morţi!… Cine a mai văzut?!

Ce ziceţi, doamnă Svetlana, de domnul nostru Ioan Şeitan?!...

Nimic altceva decât un răsuflet adânc, ca un oftat!... E terminată după scena balconului din cimitir...

Domnule profesor, mai avem multe de lămurit...

Adică multe de lămurit cât încă mai sunt în stare de funcţionare?!... Poftim, profitaţi!

Şi scoate din bufetul amintit dosarul meu, cu coperţile aurii, primit la Paris de la... Ce caută aici dosarul meu?... Ah, i l-a dat Svetlana... Dar pe mine nu trebuia să mă întrebe?!

Mi-a fost de mare ajutor... Mi-ar mai trebui câteva zile să rămână la mine, poate-i fac o copie xerox... Doamna Svetlana însă, n-a ştiut să-mi spună cum a ajuns la dumneavoastră...

Îl pun în temă şi în cele mai puţine cuvinte. Nu le mai repet. Destul că după ce lepăd tot, omul nostru mă pune să-i repet câteva din datele cazului: da, secretarul particular al lui Filderman... Nu mai ştiu cum îl cheamă! Goldberg, Goldstein, Steinberg... N-are importanţă! Ce fel de om?... E însurat cu o româncă, cu o fostă colegă de-a mea... Mi-a vorbit foarte urât despre rabinul cu care sunteţi dumneavoastră în mare prietenie!...

Mare prietenie?... Hm... Să zicem că e o glumă ce spuneţi, sunt multe glume cu rabinii, trecem mai departe... Spuneaţi că mai sunt vreo zece... cărămizi de-astea?

Depărtez palmele, arătându-i grosimea teancului de memorii şi întâmplări zilnic consemnate de cel mai important evreu din Europa! A trăit în România!... Ne putem protocroniza cu el?

Filderman a murit când? Parcă în 1959... L-aţi cunoscut? Bineînţeles... A ştiut cine sunteţi?... Bineînţeles! ... De la Filderman a aflat şi mareşalul cine sunteţi?

...Mai bine-i dădeam o palmă! Nu i-o dau eu, şi-o dă singur peste fruntea-i pleşuvă şi pistruiată: Uitaţi-vă la el, doamnă, dragă, cum îşi îngreunează singur situaţia!...

Poate fi şi mai nasoală situaţia individului?!... Mai nasol decât să te ştii un om mort?!... Dar câte vieţi am,

domnule?! Am vreo şapte, bag seamă, de vreme ce deja mort fiind situaţia se poate nasoli în continuare!

De unde ai aflat dumneata de mareşal?... Nu poţi să ţii numai pentru dumneata ce ştii?!...

Care mareşal?... Cu o voce, nici vorbă să fie a ei! Ce-i cu tine, Svetlocika? (în trei silabe cântat fie-i numele: Svetloci-ka...)

Care mareşal, Ivanuşka? Despre cine vorbiţi?...

Tace, nu-i convine să răspundă!... S-a scăpat pe el şi a recunoscut că... Simt că acum am ocazia să mai punctez şi eu! Bag directa de stânga: Mareşalul Ion Antonescu... Conducătorul statului pe vremea când domnul consilier a aterizat la Bucureşti...

Dar am şi eu dreptul să mă mir şi să întreb şi eu decisiv: Deci mareşalul Ion Antonescu a aflat cine sunteţi! ... Svetlei: A plătit bietul mareşal cu viaţa că a ştiut cui oferă găzduire şi protecţie...

Dar de unde a ştiut cine sunteţi vă întreb?! Şi cum de nu i-a spus nimeni sau şoptit la ureche măcar care este regula, n-a ştiut nimic de regula talmudică... Sau a ştiut?! ... Dumneavoastră ce ştiţi? A ştiut că n-are voie să ştie?... Şi că va să fie condamnat la moarte pentru asta de fapt!... Nu pentru Transnistria, nu pentru Stalingrad ori Odessa sau Chişinău!...

Continui să vorbesc fără să privesc măcar în direcţia din care bate un vânt rece şi ascuţit la miros: Eu, de exemplu, când am aflat cine sunteţi, am fost avertizat: să nu afle nimeni că ştiu!...

Dar pe mareşal, când i-au spus cine vine seara la cină, l-a avertizat cineva că-i pericol de condamnare la moarte pentru crime de război dacă se va şti că ştie?!... Şi cum era să nu aflaţi că ştie dacă de la dumneavo'ăastraj-Tâflat cine sunteţi?!... Greşesc?

N-am stat niciodată de vorbă cu mareşalul!...

Cum era să staţi de vorbă cu un pârlit de mareşal?! Dumneavoastră, number unul din 7 mondiali?!

Dar ţie la ce ţi-a trebuit să ştii asta, iubitule drag?...

Păi, cum a fost?... Fată să vreau!... Tu m-ai adus pe

aici… Şi cine naiba a aflat? Cineva din gărzile patriotice probabil… Că m-am trezit la facultate cu un plic, cred că-l mai am pe undeva, în care cineva, anonim, îmi scria, când mai merg pe la cimitirul Filantropia, să ştiu cu cine am de-a face. Deci multă lume ştie cine sunteţi, domnule…

Asta, intervine Sventa timidă, ar putea să schimbe puţin situaţia! Nu?… Dacă a aflat de la alţii, deci mai ştiu şi alţii…

Dar ce se întâmplă cu domnul consilier?!… E tare schimbat! I s-au înnegurat privirile, şi-au pierdut neaşteptata vioiciune cu care azi s-a bunghit la noi!… Să plusez sau să bat în retragere? Să profit de slăbiciunea adversarului?… Atacul e cea mai bună apărare! Deci:

Şi nu a fost nici măcar singurul sau ultimul… Câţi români, domnule, câţi creştini de-alde mine au respectat regula, căci de aia sunt bune regulile respectate, să mai moară din când în când câte unul care nu ştie în ce joc a intrat! Şi nici regulile jocului… Păi e corect?!…

Pricepe Svetlana ce e de priceput şi-mi explică şi mie: Ivanuşca, iar baţi câmpii?… Tot nu ai priceput că domnul consilier nu are niciun amestec?!… Decizia nu-i la dânsul! Ai aflat ce nici eu nu ştiam şi nici nu aveam nevoie să ştiu!

N-ai nevoie, dar tu ai voie! Eu n-am voie, dar am nevoie!

Dar la ce-ţi folosea să spui la toată lumea?!…

Iubi-toci-ka, tu nu înţelegi?… Numai faptul că am aflat cine este dânsul mă condamnă la… Şi iar fac gestul cu cravata de funie! N-ai voie să ştii la ce echipă joacă barosanul!… Pericol de electrocutare prin cafea sau alte procedee talmudice!… Eu am vrut să mă apăr! Dreptul meu!… Mi-am zis că dacă află toată lumea, nu mai contează că ştiu şi eu sau că de la mine se ştie şi mă lasă dracului în pace şi în viaţă!…

Nu mă uit la personaj, dar văd bine, periferic, că l-am îngropat până la gât!… Nu mai are oxigen destul… Gâfâie înecat! Trebuie profitat de slăbiciunea împotrivnicului! Atac la baionetă: Şi pe lângă Antonescu au mai fost trei

mari funcţionari de stat care au ştiut cine este domnul dumnealui!... Au plătit pentru luxul acesta şi ei! Criminali de război!... Ştiţi câţi copii au rămas aşa orfani?!

Şi încă o întrebare: regele Mihai n-a ştiut şi el?... întrebarea rămâne suspendată, prelinsă pe pereţii cojiţi al încăperii... Iar dacă regele Mihai a ştiut şi n-a păţit nimic, este şi azi în cartea de telefoane, asta înseamnă că... că... că...

Nu prea-l crezusem eu pe Mateievicescu când mi-a spus de mareşal! Mi-a trecut atunci prin cerebelul mic că e nebun, sireacul... Nebun trebuie să fii ca să crezi că... Şi iată reacţia categoric edificatoare a prea informatului! Cum a zis? Că de unde ştiu?! Şi de ce nu-mi ţin gura!... Păi eu nu i-am făcut nici lu' tata, băi, faţă palidă! Şi o să tac la nişte nebuni buni de împuşcat, cum bine le zice vorba francă?!...

Dar reacţia insului mi-a plăcut! Ce labă grea şi-a putut da peste frunte, zguduindu-şi conţinutul de înţelepciune!... îmi îngreunez situaţia cică...

Tăceam cu toţii de câteva minute bune când vocea Svetlanei a răsunat, punând concluzia: Niet! Ia ne uidu!... Căci îi spusese! mai înainte hai să mergem, hai să ne haidem la mama dracului de aici!...

Niet, ia ne uidu!...

Asta am înţeles şi eu: Nu! Eu de aici nu plec!... Iar mai departe au ţinut-o tot aşa pe muscăleşte, fără să-l privească pe adrisant...

N – am reuşi t să pricep decât din intonaţie şi din privirile care mi s-au aruncat din când în când că situaţia mea este nasoaaală, nasoală rău! Foarte!... Rău de tot foarte! Iar Sve, speriată şi disperată!... îngrozită de-a dreptul, iar eu al dracului să fiu dacă reuşeam să mă chiar conectez la datele situaţiei! Era chiar aşa de albastră spre violet?!...

Niet, niet, ia ne uidu! s-a mai auzit de câteva ori, ca un leit motiv, ca un refren sau ison, ori tema principală a discursului muzical, Niet, ia ne uidu!... Niet, ia ne uidu! şi se legăna ca o trestie pe lac în bătaia vântului...

Mergem, Svetlocika!... Nu mai insista! Nu-ţi dai seama, dacă ditamai mareşalul, şef de stat, a trebuit să plătească cu viaţa şi el, şi încă trei mari miniştri... Eu ce şanse mai pot avea?!...

Şi chiar tu ziceai că nu e treaba domnului consilier, nu depinde de el în niciun fel, serviciul lor de pază şi protecţie, e treaba lor, nimeni nu se poate băga peste munca lor, nu te mai ruga de nişte pereţi... Hai acasă, să stăm de vorbă în linişte...

Ce linişte, domnule profesor?!... Despre ce linişte mai poate fi vorba?!...

Domnule profesor, aşa mi-a spus!... E grav! De ce mi-a zis uşa?... Ironic? Sarcastic? Exasperată? Excedată? Ex... Ex...

Se repede deodată la geantă, cotrobăie înfrigurată, o să scoată oare pistoletul şi o să-l descarce în... E o idee!... Ci o legătură de chei scoate, separă una şi mi-o întinde cu o mână stângă tremurând de încordare. Davai, Ivanuşka, jdi menia, s-o aştept adică la ea acăsuţă, la etajul cel mai... Nu plec de aici până nu... Hai, tu pleci acum!

Eram în plus, tot timpul fusesem în plus... încă de la prima venire la cimitirul tinereţii mele... Dar dacă sunt ca şi mort, de ce să mai plec de unde este locul celor morţi, săvârşiţi din viaţa asta vremelnică şi înşelătoare?!... Aici mi-e locul! Ce să mai lungim...

N-ai plecat? Te rog, pleacă!

Se simţea, sărmana, vinovată de tot ce mi se întâmpla, fusese Ideea ei să mă aducă la ţintirim, iar cu mine de faţă nu putea să discute cu marele flegmatic, şi să mai aflu eu cine ştie ce alte drăcării de-ale lor, încă şi mai jidoveşti, mai mortale! Complicam lucrurile cu prezenţa mea...

Mda, era corect cum gândea Sve! Numai între ei doi mal putea continua meciul...

Deci plec? Plec. Ce ar trebui să fac?... Să zic... Zice omul nostru, către mine, un sper să ne mai vedem! Am auzit bine?... Ochi mari face şi Svetluţa, eu nu mai contez, aşa că mă limitez la un salut cu mâna la cosorogul lipsă, el

nu mi-o întinde pe-a lui nici de data asta, nu i-o întind nici eu, suntem chit…

Ajuns în bulevard constat că nu e chiar aşa de târziu… Trec pe acasă şi, în văzul Iulianei, scot caseta din casetofon şi o bag în buzunar. Ce-i aia?… Mârâi un soi de răspuns. Nici mie nu mi-e clar de ce o iau cu mine… Abia în stradă m-am minunat că am fost în stare de un gest atât de logic…

O să întârzii ceva, să nu te… Trec şi pe la bucătărie. Ca de obicei, mi-e o foame de neam prost când îmi merge rău, rău de tot! Măcar să mor sătul!…

Da, mi-era foame şi nu mi-am dat seama… îmi trece prin cap şi ideea parşivă, şi-o rog să-mi facă din bunătăţile astea de şniţele şi un pacheţel, să-i duc lui domn profesor, zic, ne vedem la el mai mulţi!… Cine mai vine? Păi Aurel Dragoş Munteanu, Marcel, Ghinea, Papuc…

Fi-ţi-ar moşii să-ţi fie… Iau şi o sticlă de vin roşu. Pinot noir cu Merlot. Murfatlar mă cheamă!

Duri şi un borcan de miere!…

Capitolul 13

Ultima?

Aşa mi-am spus, mai spre ziuă, că s-ar foarte putea ca asta să fi fost chiar ultima oară…

Ajunsese acasă trasă la faţă, vizibil terminată şi fără niciun chef de vorbă. A violat-o, nenorocitul, aşa părea, săraca!… Violată şi abandonată pe şoseaua de centură, de-acolo că vine…

Eu, la fel, n-aveam chef de vorbe prea multe… M-a găsit cu sticla aproape mântuită şi şi-a pus şi ei să bea un pahar. Ultimul. Semn?…

A băut încet, gândind fiecare sorbitură, cu pauze mici, concentrată, în două-trei minute paharul s-a golit de culoare… Era din nou transparent.

Nu ştiu de ce mi s-a părut că seamănă cu tărtăcuţa mea.

O simţeam goală de gânduri, de parcă făcusem curent prin toate ungherele şi scosesem orice urmă de gând, aşa cum scoţi mirosul de grătar dintr-o încăpere,

deschizând larg ferestrele şi uşa!

Cam asta făcusem eu cu vălmăşagul de gânduri, până să vină Sve de la… cimitir! Nici măcar cea mai mică curiozitate sau dorinţă să aflu rezultatul: 1, 2 sau X?…

Mi se părea mult mai important că ne revedeam hic et nunc după o săptămână, eram curios cum o să ne… o să ne regăsim.

acesta este termenul potrivit! Ne regăseam din nou alături, singuri, cu patul larg la doi paşi, acelaşi…

Numai noi nu mai eram noi doi aceiaşi!

…Gândul ăsta s-a strecurat pe furiş şi apoi, ieşind la larg, s-a lăbărţat sub cupola cranianã pleoştindu-se… Nu mai eram aceiaşi după cele petrecute în coliba unchiului îţic!… Elanul!… Elanul şi avântul… Le îngropasem la cimitirul evreiesc… într-un mormânt adevărat de data asta!

M-am strecurat şi eu în pat înaintea ei, iar ea a mai zăbovit pe la baie, mai mult ca de obicei. Tot mai net se aduna din ascunzişurile mele sentimentul că asta-i ultima noastră petrecere în… în acelaşi acest pat ori oricare altul. Nu ştiam şi nici nu eram doritor să aflu ce se întâmplase după plecarea mea din incinta coşmeliei în care îşi ducea veacul atotputernicul consilier… Consilier planetar!… Dar simţeam că asta va urma! Nu ne vom mai… Nu mă va mai… Şi nu înţelegeam de ce nu protestez! De ce nu-mi pledez cauza?! Care?…

Cumva terminând ce era de terminat vreodată între noi doi, dar punându-i capăt mult mai devreme, adică acum, ea plătise pentru zilele mele, câte or să mai fie, de la Dumnezeu lăsate, iar nu de la interpuşii Săi…

Nu mă întrebase şi făcuse târgul! Eram de acord? Renunţam aşa de uşor? Renunţam ca să… ca să-mi recâştig bucăţica mea de nemurire, în schimb pe-o sărutare?!… Cam pe acolo eram, iar când totuşi i-am dat de înţeles ce înţelesesem, ea aproape că s-a răstit la mine: Adică crezi că te pot salva renunţând să ne mai vedem?!… Care-i legătura? Logica?…

Ca-n Tosca, zic eu timid. Aproximativ ca-n Tosca!…

Tosca? Opera Tosca… Habar nu am subiectul… Nu, nu mi-l povesti!

Ce puteam să mai zic? S-o avertizez că nu-mi pasă de viaţa mea dacă va fi să n-o mai… să nu ne mai… niciodată… vreodată… Aia nu va mai fi viaţă etc. etc… Aşa îmi venea să zic, cu sinceritate totală, dar ştiam bine la ce puteam să mă aştept dacă rosteam asemenea vorbe mari, umflate cu pompa!… Cu ce vorbe mă va mustra şi mai ales cât de caraghios că sunt îmi va zice?!…

Şi chiar eram!

La urma urmelor, dacă-mi vor cere acest preţ, acest târg… Un fel de Tu-mi ceri chiar nemurirea ta în schimb pe-o sărutare, dar pe invers. Dacă vrei să mai faci umbră pământului, lasă gagica în pacea ei dintâi… Accepţi? Consimţi? Eşti de acord? Eziţi? Cum să nu ezit?! Ai copii, găligane! Şi nu mai ai nici vârsta pentru rolul lui Romeo… Romei cel cu început de burtă şi chelie!…

M-am abţinut o vreme, dar până la urmă am răbufnit: dar, daragaia, tu chiar crezi că primejdia este aşa de mare?!… Nu ţi se pare prea absurdă povestea asta ca s-o crezi?… Credo, quia absurdum, mi-a venit în minte o vorbă din mahalaua Cuza Vodă… M-am aşteptat s-o aud pe Sve zicând-o şi ea, dar Sve n-o ştia, copilărise pe alte meridiane, în alt cartier, aşa că răspunsul ei a fost altul: dragul meu, lăsăm pe altă dată discuţia asta, inclusiv ce l-am promis domnului consilier…

I-ai promis?…

Tace…

Sigur nu i-ai promis cumva să nu ne mai… să nu ne mai iubim?!

Cum era să-i promit aşa ceva?… Ce legătură are?

Şi-atunci ce-aţi vorbit atâtea ore?!

M-am întors pe jos, m-am mai plimbat să-mi adun gândurile! N-am mai stat mult!… Doar cât să mi se facă milă de…

De mine?!

De domnul consilier!…

Asta cum vine?!

Mi-a povestit despre fraţii săi cum au murit... Zicea că-i face bine, că n-are cui să povestească...

Îţi povestesc mâine, altă dată...

Atunci... za cern?

Za cern ce?

Za cern asta ar fi ultima noastră noapte de... împreună?!

Am văzut clar: a tresărit, ca şi când o prinsesem în... în ofside, pot să zic! M-a privit apoi lung, după ce mai întâi şi-a scăpat privirile pe jos, vinovate, derutate, nu mi-era clar decât că mi se ascund, furişate, nu cumva să le pricep înţelesul... Şi a oftat: telepatizăm prea mult, am impresia! ...

Deci n-a negat! Deci din căpşorul ei este ideea, nu de la ţeasta pleşuvă şi pistruiată pe creştet!... E de bine? E de rău?... Mai e vreo şansă?

Ciudat eram eu, de fapt! Nu mă zguduia vestea sau eventualitatea despărţirii... Nu pentru că mă mai amenințase ea de câteva ori cu... Dar nici urmă de curiozitate nu aveam nici pentru ce se discutase în parkingul de morminte după plecarea mea... în absenţa mea... Absent absent! dar despre mine s-au luat acele hotărâri ale sanhedrinului!... Nu-mi venea pe limbă nicio interjecţie, nicio exclamaţie, nicio înjurătură... De ce oare? Nu! Nu se cheamă curaj ăsta... E altceva, mai prozaic, mai... Un soi de nepăsare... De oboseală, mai curând! Sau tembelism curat, puritate 99, 99%...

Iar la urma urmelor, dacă ar fi să mi se ceară să aleg, ca un alt Hyperion, hai, domnule, să fim serioşi! N-o să fac eu pe Romeo şi Julieta la aproape 50 de ani! Ce-a fost a fost, bine că a fost, cui să-i mulţumesc? lui Emil Cioran mai întâi, şi mergem mai departe. Mai am şi ceva copii de crescut, da, de patru-cind luni duc o viaţă pe care nu eu am ales-o, aşa că mă las, fratele meu, de tot ce vreţi, dacă jucăm după reguli de care nu ai habar înainte să înceapă meciul! Afli de ele în timpul jocului, iar după pauză iar sunt altele!...

Încercăm să dormim?... Să dormim fără s-o ţin în

braţe?! Nu vede că-i sloi de gheaţă?!… Fie, din partea mea. Dar n-a fost să fie!… Eu chiar aţipisem, bine de tot, lăsându-mă pradă gândurilor care ştiam că mă vor potopi în somn… Le simţeam aşteptându-mă liniştite, pradă sigură le eram…

Dar ea s-a răzgândit! Ea!

…S-a tras din depărtările patului în curbura trupeanului de-alături şi a început să se frământe încet, încetişor, ca un scâncet, să nu mă trezească din somn… M-am prefăcut sau chiar nu reuşeam să mă trezesc de-a binelea şi ca-n vis atingeam şi mă lăsam atins de coapsele, părul răvăşit, subsuoara genunchiului, gene, mă luase la mângâiat cu tot ce avea şi aveam, păream plutind amândoi între tavan şi pat, mă simţeam duşi de ape înceţoşate, ba am avut şi un început de vis, cu pat de flori şi cetină, din care ştiam că trebuie să mă ridic, să pun şi eu mâna pe ceva, mâna pe care acum o mângâia cu buze aspre în podul palmei, am dat s-o strâng pumn, dar gura ei s-a împotrivit, larg deschisă, să lingă, să sărute, să muşte molcom din mine, de parcă de acolo, din liniile vieţii şi ale norocului voia să mă înceapă, degustând din mine rar, apăsat, îmbucătură cu îmbucătură, tot destinul meu, până mă va mântui, ca pe paharul de vin…

Iar când am simţit pe buze, ale mele, gustul sărăţel al lacrimilor, lacrimilor ei, m-am ştiut bocit, pierdut undeva departe de aici, în neagra veşnicie…

A fost mai femeie ca oricând. Reciproca, virgulă, nu a fost valabilă!…

Capitolul 14

Puterea nemărginită a povestuirii

Trecuseră câteva zile şi nu mai aveam nicio veste. Din nicio direcţie! Dar n-aş putea zice că sufeream din pricina asta… Abia azi dimineaţă mi-a trecut prin cap că, dacă lucrurile chiar sunt fără dus-întors, dacă nu e chip să se întoarcă mortul de la groapă, atunci ce mă împiedică pe mine să pun mâna pe cele o sută de fise, ba nu! să pun direct mâna pe telefonul de acasă şi să sun în stânga şi-n dreapta, să sun în draci, fără să mă mai feresc de ei,

anunţând toată lumea care mi-e viitorul, aşa cum mi-a fost scris şi citit în cafea la cimitirul Filantropia, de flegmaticul 07 în persoană?!... Ce? Ce mă împiedică?!

În orice caz, pun eu la punct o schemă care să-i facă să regrete cu lacrimi de sânge regulamentul aplicat în afara campionatului lor intern! O schemă imparabilă! Şi le voi spune şi lor, îi voi avertiza prietenşte, să ştie ce-i aşteaptă dacă vor să-l termine pe feciorul tatii! Şeitani amândoi!...

Să nu se amăgească că le va fi la fel de uşor ca eu mareşalul Antonescu sau cu fratele matein... Nu-s decât un sublocotenent, dar cum să fiu eu, domnule, condamnat şi executat după nişte legi jbanghii şi secrete, care nu au caracter public, iar eu cică le-am încălcat?!...

Buuun! Nu pe mine mă pedepsesc ei, cică iar, ci pe evreul care nu şi-a ţinut gura şi a vorbit ce trebuia să tacă! Şi care este evreul în cazul meu?... Unde este prietenul meu evreu care amarnic va regreta că nu şi-a putut ţine gura?!... Mda, asta trebuia să-i spun... în orice caz, mă simt acum mult mai bine înarmat pentru o discuţie care, sper, va avea loc totuşi, una finală şi lămuritoare! înainte de orice ar urma să se întâmple-se! Indiferent de rezultatul final! Mi-l asum! Dar să ne mai aflăm o dată faţă-n faţă, cer unii moarte, alţii viaţă!...

Desigur, o discuţie cu Sve de faţă! Dar unde-i Sve?... Am sunat-o de câteva ori, nu m-a sunat niciodată... O să mă sune ea, când mi-e lumea mai dragă! Bunăoară azi, când habar nu aveam că-i ziua mea de naştere... Şi ce dacă?!... Eu nu serbez decât Sfântul Ion, şi-i serbez pe toţi, e drept!... Mi-s de ajuns, o duzină de Ioni, aşa că la noi în casă, unde toţi suntem Ioni, inclusiv cele două Ioane, Iuliana şi Măriuca, nu ţinem mai deloc la ziua de naştere! ... A mea chiar deloc!

Mă sună, ea, şi mă ia cu la mulţi ani frumoşi!... Warum? Nu-i ziua ta de naştere azi?... Ah, ba parcă... Dar tu de unde ştii? Din presă! Presă? Din „România literară”! ... Ia te uită ce citeşte doamna!... Ne-am dat dracului...

Pe scurt, pe seară, la Scriitori, eu, dânsul, adică nea

Petrache şi ea, dânsa, plus cine s-o mai nimeri, dă Sve de băut, pe principiul să trăiască mă-ta, mă-ta care te-a făcut, că noi far' de mă-ta nu te-am mai fi cunoscut!... Mi-au cântat şi asta, mai căznit şi mai spre după miez de noapte. Felix qui causas rerum cognoscere potuit...

S-a nimerit şi Nikita...

Acum, când scriu povestea acelor zile, inclusiv a acelei seri, demn de reţinut mi se par numai poveştile lui Nikita, avatarurile lui de june-prim prins la nemţoaică şi ras, tuns şi frezat chilug!... L-a adus pe nea Petrache! N-a mai venit nimeni să-l risipească şi pe Nikita... S-au risipit toţi acei copii cuminţi şi bravi, alungaţi de cumătră Secure din preajma lui domn profesor, şi a apărut acest de nimeni aşteptat personaj, pe mâna mea, de care domn profesor pare tot mai încântat! Şi vice-versa! Am avut mână bună deci, mână labagie!... Mână păguboasă!... Mână damblagie... Mână moartă... Mână...

Mai întâi, a venit la masa noastră şi Dorin Dron, bucuros s-o revadă pe rusoaica din Manhattan şi să găvărească cu ea când pe muscăleşte, când în limba sonetelor lui Shakespeare. Şi s-a tot mirat Svetovscaia maia de unde ştie domnul DD aşa de minunat cele două limbi surori. Şi de la amintiri cu nevastă-sa, răposata, şi ea din Petrograd, dar de-aia albă şi rusoaică rusoaică, au ajuns şi la tunsoarea junelui de faţă. M-a pus dracul să-l pun eu pe Nikita să povestească cauza reală a înfăţişării sale. Am insistat chiar. Nu-i stătea rău tuns zerău, toţi remarcau că avea o scăfârlie mai perfect regulată decât a lui Yul Bryner, parcă aşa îl chema pe cowboy-ul ăla, mereu ras în cap!... Cum naiba reuşeşte?!...

Deci eu l-am introdus, l-am împins în centrul discuţiei. N-are bietul băiat nicio vină! Eu, cu instinctul meu de masochist, le-am incitat atenţia asupra paradoxului: a pus pariu, l-a câştigat, dar a trebuit să se dea bătut şi să se tundă la piele! Zero!...

Cum aşa?!

Să vă povestească împricinatul!... Sve ştia deja, tot de la mine, ce-şi face omul cu mâna lui... Şi Sve mă

apucase de dânsa, de mână, şi mă strângea ca o pulsaţie, ritmând naraţiunea… Ca o cadenţă interioară… Are talent puştimea! A povestit cu totul altfel decât prima oară!… Iar încântarea a fost generală: ce domn ai fost, domnule Nikita! Cea mai enchantee, Sveta maia!… Eu? Şi eu, de-amboulea!…

Cineva l-a avertizat să nu fie luat drept proaspăt eliberat pe cauţiune!… Şi Nikita al meu iar şi-a dat drumul, pe tema efectului, cu totul neaşteptat, pe care o tărtăcuţă bărbierită din toate părţile îl poate produce asupra mentalului românesc comunitar: peste tot este luat drept proaspăt evadat din penitenciarele Patriei şi primit pretutindeni cu pâine şi sare! Sărutări, urale, îmbrăţişări! De toate! Şi de la ce? De la o tunsoare ecologică!…

Iar m-a apucat Sve de braţ, emoţionată ca o mamă când i se urcă pe scenă odrasla, la serbarea de sfârşit de an. Şi iar a fos grozav Nikita al Doilea, cum ne-a povestit mai întâi ce-a păţit la Podgoria, săptămâna trecută, când s-a trezit cu un necunoscut că le trimite o sticlă de vin la masă, apoi alta, iar când s-au rărit chefliii s-a înfiinţat şi expeditorul, să-şi prezinte omagiile şi compasiunea: A fost greu, fratele meu? câţi ani te-au ţinut acolo?…

Eh, e bine că au trecut! a oftat Nikita din adâncul ocnei. Ai fost şi pe la Piteşti? De-acolo vin!… înseamnă că l-ai cunoscut pe frate-meu! Poate!… Cum îl cheamă?… Am… am auzit de el! Etc. Adică era vorba de sculptorul Colcescu, mare chefliu de pe rive gauche a (l) Dâmboviţei, care apoi l-a târât după el pe bietul Nikita, recent eliberat din temniţele comuniste, prin toate atelierele de arte plastice deschise şi noaptea… A ajuns şi pe la Piliuţă, proba de foc, a trecut-o mulţumitor. Avea haz cum povestea, şi încă ce haz, iar seara înainta spre noapte cu toate pânzele sus, în bătaia vântului de libertate! Şi ce le-ai spus, când te întrebau pentru ce ai fost condamnat?… M-am dat nevinovat! Bravo! Una victima inocente de la injustiţia romena…

Şi tot ce povestise nu fuse decât introducerea la ce urmează: a treia poveste a lui Nikita!…

Când eram copil, am vărsat sarea din solniţă, eram în curte cu toţii la masă, şi eu am încercat să strâng sarea cu mâna şi s-o dau pe jos, sub masă, pe iarba din curte, iar mama m-a oprit, zicându-mi că e păcat să arunc sarea pe jos… De ce?

S-ar putea să fie muncită de oameni nevinovaţi… Aşa a zis, mama… Şi n-am uitat!… Aşa că…

Ocnaşii sunt deţinuţii care scot sarea din pământ, din ocnă, îi explică Dorin Svetuţei, noi, românii, mai ales femeile, suntem convinşi că toţi ocnaşii sunt nevinovaţi!…

Şi? îl susţin eu pe Nikita mai departe, care-i povestea?

Păi, alaltăseară la Cina, eram cu un prieten. Acela care a câştigat pariul… Am mâncat, am băut şi am cerut nota la sfârşit, Chelnerul a făcut nota şi până să ne scobim noi în buzunare după bani, s-a apucat să debaraseze masa, să strângă paharele, farfuriile, scrumiera… Ghinionul lui că a vărsat solniţa cu sare şi a dat să facă cu sarea ce am încercat şi eu să fac când eram copil la mama! Mama, Dumnezeu s-o odihnească, nu mai putea să zică ceva! Aşa că l-am oprit eu, energic, punându-i o mână fermă pe braţ şi cu vocea mea cea mai gravă m-am uitat trist în ochii săi: Dragă domnule, e păcat să arunci sarea pe jos! S-ar putea să fie muncită de oameni nevinovăţii…

Exact vorbele maică-mii le-am rostit!… Săăăracul om, să-l fi văzut ce feţe-feţe a făcut! Nu mai ştia cum să se scuze! Nu a vrut să primească plata, n-a fost chip, dragul meu, mi-a zis, dacă ai nevoie de un ban, de o mâncare, eu sunt tot timpul aici, te rog să mă cauţi! Ştiu cum e acolo, te rog să nu mă ocoleşti, te rog să… te rog să…

…Eu povestesc acum fără urmă de hazul de atunci al povestitorului. Nu ştiu de unde l-a scos! Grigore a băgat şi el un comentariu teoretic, când a aflat că junele se lasă de politehnică – cu accent pe penultima silabă! ca să vină la litere: Dragă domnule, domnule coleg, ceea ce ai făcut dumneata se poate numi provocarea literaturii! Dumneata ai făcut ca viaţa să semene şi mai mult cu literatura! L-ai făcut pe Colcescu – abia aştept să mă văd cu huiduma să

aflu şi versiunea lui, l-ai făcut şi pe chelner, să simtă toţi că trăiesc un moment de viaţă cu o încărcătură literară totală, maximă!... Literatură trăită se cheamă asta!... Mai ai vreuna?

Şi a mai avut!... Cine ar fi crezut?!

Hai s-o povestesc şi pe asta, cu lehamite o fac, dar n-am de ales. Aşa-s eu de corect!... Mă rog, lehamitea este asta, cu care scriu, acum! Atunci l-am ascultat cu încântare! Dar, dacă mi-aduc bine aminte, şi cu o nelinişte îngrijorată, la care nu m-am priceput să iau seama ce vrea de la mine... Ce vrea să zică... Să însemne!

E drept, Nikita nu ar mai fi continuat. Era în centrul atenţiei şi nu se aşteptase deloc, la masă cu atâţi monştri sacri ai cârciumii metropolitane, el să fie buricul adunăturii! Nu era obişnuit cu succesul. Se mira şi se amuza de succesul la public al aiurelilor sale!... Nu le-ar fi povestit nimănui dacă nu insistam eu. Ehei, ce-şi face omul cu mânuţa lui...

...Altă cârciumă, aşadar, de data asta la Capşa. În urmă cu vreo alte câteva zile numai. Am băut, zice naş Nikita, cu doi prieteni tot ce aveam prin buzunare. Când ni s-a făcut şi ceva foame, nu mai aveam niciun ban. Aşa că i-am luat la mine acasă, pe Vânători, în spatele Operetei, să mâncăm ce mai aveam şi eu de la mama... O omletă imperială măcar... Pe drum, era vineri după amiaza, trecem pe lângă o biserică, bisericuţa aceea mică şi... Şi naiba ne pune, văzând uşa bisericii deschisă, să intrăm, probabil pentru răcoarea dinăuntru, nu ne-a fost clar de ce... Ne aşezăm însă cuminţi în strana din dreapta, aproape de altar, şi încercăm să părem cât mai evlavioşi. Şi mai drepţi să ne ţinem... Nota bene, unul dintre noi, Mircea, fecior de popă!... Popa cestălalt ne-a mirosit din prima.

Duhneaţi, probabil!

Cred... Şi când începe să cădelniţeze prin biserică, trece pe lângă noi şi ne repede în obraz un Ieşiţi afară, neruşinaţilor!... rostit printre dinţi, discret, să nu-l audă preacuvioasele băbuţe venite la slujba de vineri. Prietenii

mei s-au simţit vizaţi şi au ieşit afară imediat, spăsiţi şi ruşinaţi.

Eu nu! Eu am apreciat că nu-i vorba despre mine. Mai trece taica popa de vreo trei ori şi insistă, holbându-se la mine cât se poate de explicit. Aha! Despre mine era vorba! Era clar!

Aşa că mă ridic din strană şi mă duc directspre bietul părinte care mă privea mirat cum mă mişc în direcţia greşită, nu spre uşă, ci spre altarul Sfinţiei Sale. Mă opresc la distanţa regulamentară:

Părinte, zic eu, de-acum sigur pe efectul înfăţişării mele, aici de faţă… Părinte, zic, eu am ieşit azi dimineaţă din casa Diavolului şi am venit acum în casa Domnului, iar Sfinţia ta mă dai afară… Mii dai afară din casa Domnului…

Am clătinat din cap şi din îndurerate ale mele priviri, şi am luat-o în direcţia cea bună, regăsită! Popa după mine! Tinere, dragul tatii, dragul meu, stai, o clipă, domnule…

Când am ieşit afară din biserică, eram aşteptat de fraţii mei de halbă, uşor îngrijoraţi că nu mai ies odată! Iar când m-au văzut că ies cu popa cu tot după mine, iar acesta rugându-se tânguitor să mai rămân, ce să mai înţeleagă?! Nu au mai înţeles-ni-mic!…

Eu am păşit mai departe, nesimţitor la apelul bisericii strămoşeşti, iar popa s-a agăţat de ei rugându-i să-i pună la mine o pilă, o vorbă bună şi să-l iert pe bietul părinte, că nu şi-a dat seama, spuneţi-i să se întoarcă, poate oricând să revină, n-am înţeles, vai, ce rău îmi pare că l-am jignit, vai, ce etc., vai, ce etc…

Mă rog, abia după câteva minute bune, când ne-am depărtat binişor de amvon, le-am spus ce şi cum a fost… Tot aşa ca şi dumneavoastră, le-a plăcut şi lor!… V-a plăcut? Cum să nu ne placă?!…

Dorin Dron cu rusească lui impecabilă şi cu ce mai putea mima atât de expresiv, a făcut-o pe Sve să priceapă, aşa că şi Sve, nota bene, nota bene! a participat pe deplin la entuziasmul general! în loc să iasă popa cu un retevei în mână şi ocărându-l pe păcătos, se ruga popa de el să mai

rămână!…

Ce mutre cred că au făcut prietenii tăi! Eşti genial, puştiule! i-a zis-o Maty de la obraz, altfel, de fel, zgârcit la superlative…

Puştiul primise botezul, îl trecuse cubrio, societarii doamnei Candrea îl adoptau încă din prima seară!… E de-al nostru! Bravo, domnule profesor! mai ai mulţi studenţi ca dânsul?...

Tăvi Stoica: Domnilor, schimbul de mâine pare la înălţimea epocii minunate pe care o trăim! E la înălţimea înaintaşilor, îl completează Grigore Pop Troianovici! Doamne, ajută!…

Şi ca orice cel mai mare masochist ce sunt, am răsucit cuţitul şi mai adânc în rană!… Asta-i nimic, domnilor, pe lângă ce a făcut la Paris acest tânăr domn!… Mă consult din priviri cu Svetlana, nici azi nu ştiu dacă a înţeles, mie mi s-a părut că mă încurajează încântată, aşa că-i ridic mingea la fileu, s-o îngroape în doi metri: Rupe-le puţin gura acestor domni amatori de literatură trăită, cu cea mai minunată ispravă valahă săvârşită în străvechea Luteţie.

N-a înţeles bietul băiat şi a trebuit să fiu mai explicit: povestea mirobolantă a servietei diplomat! Cu cifru!… S-a prins şi a precizat: dar chiar avea cifru!… Mă întreb cum or fi deschis-o?!…

Şi a depănat povestea fără să-l mai invit şi a doua oară!… M-a topit! Eu însumi, o auzeam a doua oară, o mai povestisem şi eu pe la şcoală câtorva colegi, dar cum a povestit-o Nikita al meu… Al meu, pot spune aşa sau eu al lui Nikita… în fine, să nu anticipăm, a povestit-o cu totul altfel şi cu un răsunet de hohote absolut ho-ho-ho-merice, până-n Calea Victoriei, mai-mai să se oprească circulaţia! Tăvi prim solist, Grigore extazul mut, iar Dorin copleşit de scena pe care s-au înghesuit apoi cu toţii să şi-o imagineze care mai de care mai… mai literară, când s-a fost deschis sipetul diplomat al Pandorei… Cu ce gesturi, cu ce mutre, cu ce vorbe!… Cu ce gesticulaţie nazală!… Eu scena asta n-o pot Imagina decât cu Alberto Sordi!… Da’ Puiu

Călinescu ce cusur are?! Sau Bibanul… Nu, nu! Eu o văd numai cu nea Jean!…

Păcat de Ahoe, că nu-i pe aici să… A zis Svetla!

Ce mai?! De prisos orice cuvinte!… Gâfâiau toţi de atâta râs! Erau pur şi simplu fericiţi de ce mintea le fătase, fecundată fertil de cuvintele auzite, de Nikita rostite, vreo doi s-au repezit să-l sărute plini de recunoştinţă, aşa nu mai râseseră de ani de zile! Niciodată! s-a auzit o voce!…

Da, am găsit cuvântul: fericiţi! Oameni fericiţi! Nikita, cu poveştile lui şi mai ales cu ultima, fericiţi îi făcuse pe toţi!… îşi reveneau cu greu, nici nu se grăbeau, trăgeau de timp ca să mai rămâie atârnaţi de poveştile auzite! Singur, domn profesor nu prea înţelegea entuziasmul conviv, dar nu se pronunţa nicicum. Aştepta momentul potrivit ca discuţia să iasă din perimetrul restrâns şi trecător al hazului. Nici eu nu…

Aveam o presimţire? Parcă. Poate. Ce era să se întâmpir cred că atunci s-a întâmplat, adică a început, dar cine să-şi den seama clar despre ce este vorba?!

Ar fi trebuit eu să pricep, dar nu m-am învrednicit, căci grija mea era cum să plasez povestea de doi lei duzina cu care venisem în vârf de băţ, să le-o servesc adunăturii de afemeiaţi după orice specie de alcohol. Voiam să le prezint un raport succint şi expresiv despre cum mai merg lucrurile la noi, la Facultate, în organizaţia de bază PCR…

La ultima adunare generală a organizaţiei de bază PCR, cea de cealaltă ieri, a fost din nou cu cântec… Cum era să lipsesc de la aşa şedinţă?! A fost chiar ultima!…

Ni s-au prelucrat mai întâi ultimele documente de partid cu privire la starea de spirit la pământ din ţară, suntem într-o situaţie specială, e nevoie de vigilenţă şi combativitate revoluţionară mal mult ca oricând etc., etc. în aceste condiţii, tovarăşi, a continuat Mihai Zamfir, a fost emisă o decizie internă de partid, ne-a citit-o, cu intonaţia-i îngrijită, uşor pedantă, ca fiecare membru să caşte bine ochii în jurul său şi să bage de seamă la tot ce nu este în regulă, la tot ce mişcă în contra sens cu sensul ascendent al construcţiei socialiste multilaterale. Ţara este

suprasolicitată turistic de persoane care nu prea sunt preocupaţi de frumuseţile patriei noastre! Altceva se vede că urmăresc!... Avem nevoie ca întregul popor să se mobilizeze, să stea treaz şi să-şi noteze atent şi să raporteze, direct la organele Securităţii de stat, tot ce v-aţi notat!... Securitatea noastră, scut al cuceririlor revoluţionare, veghează cu străşnicie tot timpul şi poate fi solicitată la orice oră din zi şi din noapte... Noaptea mai ales... Vă adresaţi cu toată încrederea şi cu tot ce aveţi pe suflet organelor de securitate!

Ham! Ham!... întrebări şi discuţii apoi. Are cineva de pus o întrebare?

Eu!... Că doar nu era să fi venit degeaba!... Da, tovarăşul Şeitan. Vă ascultăm. Vă rog să notaţi în procesul verbal al şedinţei întrebarea...

Eu am de făcut un comentariu şi de pus o întrebare. Cu ce să încep?... Cu ce doriţi dumneavoastră!... Eu, mă rog, ştiu eu, poate mă ajută colegii!... începe cu întrebarea, Ioane! s-a auzit vocea lui Hanţă. Atunci încep, am zis eu:

Stimaţi colegi! Comentariul meu este scurt: aşa cum se arată şi în documentul de partid, adineauri prezentat, situaţia este foarte, foarte grea! Constatăm că duşmanii sunt mai mulţi şi mai puternici decât am bănuit noi, în naivitatea noastră! Eu, stimaţi colegi, am venit din Occidentul unde vara asta m-am plimbat pe hanii mei şi ai unor rude regăsite, şi am cules, volens-nolens, o mulţime de informaţii de maxim interes pentru securitatea naţională. Ajuns în ţară, am mai aflat câte ceva! Am mai tras cu urechea ce se vorbeşte prin holul Facultăţii... La un loc, sunt foarte multe informaţiile pe care le deţin şi pe care aş putea şi chiar aş vrea şi mai ales ar trebui să le ofer organului de securitate.

...Chiar despre unii colegi am câteva informaţii de dat, colegi n căror atitudine, la discuţiile din holul amintit, nu este cea mai principială şi mai potrivită cu gravitatea momentului! Vorbesc de colegi dintre care unii se află aici în sală, tovarăşi!... Da, da, tovarăşe Zamfir! Membri de partid am zis!... Sunt aici, printre noi!...

Las loc de un respiro şi continui: tovarăşe Mihai Zamfir…

…Care Zamfir, mă. Ioane?! Curuleţ?

Nu-l mai întrerupeţi, domnule!

Zic, tovarăşe Zamfir – e singurul coleg la care-i vorbesc cu tovarăşe în şedinţele de partid, zic, prin documentul citit de tovărăşia voastră suntem îndemnaţi să ne adresăm tovarăşei Securitate. Întrebare, daţi-mi voie să vă pun o întrebare, iubite tovarăşe coleg: care este, dom'le, adresa Securităţii?…

Şi tac câteva clipite, mai lungi… Apoi:

Căci eu umblu de mulţi ani prin acest oraş şi prin aceasifl Ţară şi nu am văzut nicăieri firma, vreo firmă a securităţii! Unu singură măcar!… Ai zice că nu există!… Zilele trecute am căutat-o cu tot dinadinsul, am căutat-o cu lumânarea, cum se zice în popor, şi n-am găsit-o, n-am găsit nicio firmă, cum vă spuneam… Aşadar, dacă sunteţi în măsură şi eu ştiu că sunteţi în măsură, vă rog, tovarăşe Zamfir, să-mi daţi un răspuns exact la întrebarea mea: are adresă Securitatea? Şi dacă n-are, căci n-are! eu ce st înţeleg? că Securitatea-i inexistentă sau că, mult mai probabil, nu are o adresă anumită pentru că Securitatea este peste tot omniprezentă?! Omni prezentă şi omni scientă, zic unii! Nici nu ştiu să zic cum ar fi mai bine…

Bla-bla, bla-bla… Cam aşa s-au fost rostit în cadrul organizat al ultimei adunări generale de partid expi (r) at minunatele mele cuvinte cu care, uşor rearanjate, am venit pregătit şi emoţionat să le recit în auzul scriitorimii contemporane… Eram prea mulţumit de prestaţia mea artistică de la adunarea de partid, de hazul, chiar că nebun, ce se stârnise, mai ales printre studenţi, aşa că venisem bucuros să le povestesc şi haimanalelor de la Scriitori, să se bucure şi ei de nivelul politic al Fabricii de poezie şi poeţi…

Dar, iată, după ce Nikita şi-a făcut numărul, am simţit că nu voi pica prea bine cu al meu număr, număr clar necâştigător!… Puştiul avusese un succes prea mare. Adunase tot ce era pe masă! Iar eu aş fi coborât mult

ştacheta hazului general… Aş fi fâsâit-o rău de tot!…

Am evitat în ultima clipă să fiu pentru prima oară în viaţa mea penibil, dar ce era de evitat nu mai putea fi evitat şi habar nu aveam că despre asta era vorba! Simţeam doar! Că e ceva ce-mi scapă… Inevitabilul, pricep acum!

Nu vedeam ce! Mă orbise bunul Dumnezeu! dar simţeam că există!… Era ca un semn acest abandon, nu abandonam eu degeaba, l-am simţit că înseamnă ceva acest abandon, abandon să-i zic?! al meu, dar nu m-am ostenit sau nu m-am priceput să-l înţeleg ce vrea să zică… Să-l decriptez!

Am lăsat să fie aşadar seara lui Nikita! Deşi era ziua mea…

Eu, eu în cap cu ce aveam sub frezâ, am început să mă gândesc că promite insul şi că puteam avea încredere în individ, dacă cumva în schema imaginată, la care mă voi opri în final, voi avea nevoie de un complice!… De un sprijin de nădejde! Implicarea UTC plui era normală, firească şi, la nevoie, simbolică! Fie în salvarea mult iubitului, de care cam şi uitasem… Fie de pielea mea ar putea să fie cazul! De schema cu care voi dejuca conspiraţia Filantropiei sioniste!…

S-ar putea să mai am nevoie de o persoană sau mai multe, pentru… pentru lipit afişe sau răspândit fluturaşi la Universitate, în Piaţa Romană, la Gara de Nord… Pentru dat telefoane anonime… Nikita al nostru, noul valet, locotenent şi ţuţăr al tovarăşului Ţuţea, părea de toată isprava şi încrederea. Mea. A mea, de ea vorbesc, în mod specific şi apăsat! încrederea me! Nikita avea de acum datorii clare de recunoştinţă faţă de băiatu’! Şi, precum se va vedea, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită în lumea noastră minunată! Să fim bine înţeleşi!… Aşa că nu trebuie să se mire nimeni de ce a urmat!… Nimeni, în afară de mine, miratul miraţilor…

La un moment dat, cineva a venit la masă să ne şoptească ceva… La Iaşi? Aţi aflat ce s-a întâmplat la Iaşi? Arestări!… Au fost arestaţi nişte scriitori!… Care? Unii

tineri, nu-i mai ştiu după nume… Nu prea e de crezut! Ba! zic eu, ceva se întâmplă, şi le povestesc informarea ţinută de conu Mihai Zamfir la şedinţa de partid, dar nu le zic nimic de adresa securităţii, măcar că acum trecuseră ore, vreo trei, de la recitalul lui Nikita… Am greşit? Am greşit că simţeam ceva în neregulă şi nu insistam să mă dumiresc?!… Mă încerca aşa, ca o mâhnire fără obiect, o jelanie îndepărtată, ce mai?! seara nu era a mea!… Chiar de ziua mea!… Greşisem că, pentru prima oară, o serbăm…

…În sfârşit, se sparge semicheful aniversar, chef cu ghinion! nu trebuia să schimb regula mea: ziua de naştere nu se serbează!… Aşa cum apucasem de la mama şi tata…

Dar care a fost de fapt ghinionul? aveam să aflu ceva mai târziu, mult mai târzior!…

Îl ducem acasă pe domn profesor, Nikita urcă să-l ajute, liftul este din nou stricat. Eu rămân cu Sve, hai să-ţi arăt Cişmigiul noaptea! se miră că este deschis, ca şi toate celelalte parcuri din Bucureşti, îl străbatem spre Primăria mare, mă întreabă ce părere am de povestea de la Iaşi, o fi adevărată? Vorbe de beţivani, nu ştiau unde să se lipească să mai bea ceva!… Pare sceptică. Ar da crezare neisprăvitului?!… Apoi îmi comunică noutatea: James Bond vrea să ne re-revedem. E-te-te!…

Ba şi cu martori trăsnet: domnul profesor. Care domn profesor? întreb eu cu gândul la mine! Domnul profesor Ţuţea!…

Mă prefac că nu mă mir cât hăul şi fac pe miratul de ADM, cum de nu l-a invitat şi pe ipochimen?!… La ce ne invită? Unde? Unde va dori domnul profesor! Ţuţea? Da… Vrea să-l cunoască!… I-ai spus domnului profesor? încă nu… Poate îi spui tu!…

Te-ai văzut deci cu… Ai fost la cimitir?! Ieri a fost sâmbăta morţilor!… Există şi la evrei?

Da, am fost la cimitir! M-a sunat, m-a rugat să-i mai fac o vizită!… Poate ultima!… Ultima? Ultima între patru ochi!… Un fete a fete. S-a îndrăgostit de tine! După domn Petrache, acum domn consilier!… Or să fie cumnaţi!…

Mi-a spus că s-a simţit foarte bine după ultima discuţie… Aia a fost discuţie?!…

Se referea la ce mi-a povestit mie despre fraţii săi după ce ai plecat tu!… Cumplită poveste… Cumplită viaţă, săracul!

Săracul?!…

N-o mai întreb nimic! Oricum n-o să-mi spună decât ce a decis ea să-mi spună! O face telegrafic: Mi-a dat detalii, au fost piloţi! Cine?

Fraţii lui! Au căzut prizonieri în România lui Antonescu!… Şi n-au păţit absolut nimic! Au scăpat cu viaţă, românii s-au purtat Ireproşabil, ba au fost ceruţi de nemţi, să fie interogaţi… iar după război… Se uită lung la mine, să vadă efectul: …după război au venit la Bucureşti ca să fie martori în procesul Mareşalului!… Martori ai apărării!… Din proprie iniţiativă!

Tac, spre dezamăgirea sărmanei povestitoare… O simt că aşteaptă să-i cer detalii! Hai treacă de la mine… Mi le pune în poală, să mă uit la ele pe îndelete!… Mda, e ceva! Ceva chiar…

Îţi dai seama, nu au vrut românii tăi să-i dea pe mâna nemţilor!…

Oho!… Chestia asta mă scoate din muţenia asumată definitiv în necunoştinţă de cauză! Asta da poveste! Brava lor!… Şi de ce n-au mai apărut la proces?!…

I-a împiedicat fratele lor mai mare! Fratele lor… Adică domnul consilier!…

Ohoho!… Devine patetică situaţia!… Al dracului ce-a mai putut să fie, estropiatul!…

Ce zici?

Tac şi procesez uluit cele aflate. Aşadar, când s-a petrecut accidentul aviatic… în care au mai murit şi alţi aviatori ce fuseseră prizonieri în România… Toţi! Toţi care n-au apărut ca martori ai apărării…

Văleu, văleu!… Păi asta-i tragedie antică! Antică rău de tot!… Câţi? Zece… Aha! Domnul nostru consilier i-a împiedicat să fie martori… Mda, pricep!

Are remuşcări, săracul! Că din cauza lui…

Poate să fie sigur că din cauza lui au murit! Aşa trebuia să-i spui! Nu-i omul căruia să i se ierte ceva!

Toţi zece, nu numai frăţiorii cei mici!…

…Şi ce ţi-a mai spus?! De mine?

Bucură-te, nimic!… Dar după cât te cunosc eu, nu te bucuri deloc!… Tu te împăcasei cu gândul şi acum trebuie să te dezamăgesc!… N-a mai zis nimic de tine…

Cum să mă bucur?!… Stau cu satârul lui Damocles deasupra capului de-atunci şi tu ce-ai vrea? Să mă obişnuiesc? Crezi că mA stimulează? Că-mi dă elan şi spor?!…

…Vom vedea ce mai spune când ne vom vedea din nou! Când? Vorbeşte cu domnul profesor, unde propune şi când, dar cât mai repede!

De ce?… Aşa simt eu că e bine! Să nu amânăm prea mult. Mâine? Mâine ce? Să mergi la nea Petrache! Merg. M-am dus.

Domnul Ţuţea se orientează imediat, ca orice fiu de popă autentic: Cum unde să ne întâlnim?!… Doamna Şeitan cred cĂ este persoana care găteşte cel mai bine din tot oraşul ăsta!… Tot ce am mâncat făcut de mâna doamnei diriginte a fost nec plu. s ultra! De neuitat! mai ales plăcintele alea muolduovienieşti… Şi i-aş mai vedea şi pe Şeitanii cei mici, să-i mănânce moşu’ puţin!… Să le ronţăi eu urechiuşele alea trandafirii!…

Ehehe, de unde atâtea urechi trandafirii?!… Au crescut, domnule profesor, de când nu i-aţi mai văzut! Poate urechi de măgari ce sunt!…

Domnul Ţuţea nu e destul de ancorat în realitatea imediată ca să vadă schimbul disperat de priviri dintre ceilalţi doi participanţi la scenă, eu şi ea, Svetlana. Ce să zic?

S-o întreb şi pe doamna dirigintă, în acest caz! Tocmai duminică?! Duminică, după ce se întoarce de la biserică, să ne meargă bine la toţi! Cu cine ziceaţi că ne întâlnim?…

…Doamna dirigintă e de acord pentru duminică, cu condiţia s-o ajut şi eu la tocat carnea, la cumpărături, la

dat cu aspiratorul etc. N-am încotro şi accept. Nu-s delocâncântat de ideea domnului profesor. La fel şi Sve, s-o cunoască pe adversară! Dar nu spune o vorbă!... Ci cade pe gânduri, e încurcată situaţia... Ne salvează iniţiatorul proiectului. Le ştie el pe toate. Nu este bun locul ales. Din cauza microfoanelor!... Aţi uitat?!... Aha!

În plus, chiar dacă familia se retrage când ajungem la discuţii, el nu se simte tentat de bucatele şeităneşti. Ţine regim toarte sever... E pe ducă cumva, cum zicea mateinul?... Ce-o mai fi cu el? Nene Mateiene, am fost proroc fals! N-ai scăpat de mine... Ne vedem cât de curând!

...Microfoane a spus? Microfoanele din casă-mea?!... Da...

A... a... a vorbit serios?!... Nu-mi vine să cred... Uitasem, încep să fac iar legături cu... cu deconspirarea mea!... Am fost aşadar înregistrat şi retransmis pe unde scurte pe când repetam discursul anti-Sion după metoda colegului Democrit... Anti-Mossad! Anti... Am fost mereu înregistrat!... Cum dracului îşi permit?!... Cine?... Cine mă înregistrează?... Ar trebui să mă văd cu Mateieviciu!... Şi ce să-i spun? Ce să-i cer?... Poate mai are vreo idee, vreo informaţie... Aoleu, să nu afle Iuliana! Copiii!... Mă, nenorociţilor! Nenorociţi mai sunteţi!... Cum faceţi?!

Mi-aţi instalat ventuzele voastre în fiecare cameră sau numai în sufragerie?... Mi-aţi pus şi-n dormitor, jigodiilor?!... Sub pat, să înregistraţi cu ce frecvenţă zilnică scârţâie de se aude până la administratorul de la parter?! ...

Sau vă postaţi cu trabantul undeva pe vizavi, unde daţi drumul la ultimul răcnetal industriei electronice vest-germane?!... Ar trebui să iau nişte măsuri!... Dar deocamdată nu mai au ce afla nou de la mine, şi aşa mi-s pe ducă... Să lăsăm totul până după... după cum să-i spun? Marea finală? întâlnirea de grad zero, dintre românul şi evreul cei mai... mai cum?

Mai reprezentativi?... Mai exponenţiali? Mai autentici? Mai arhetipali? Mai neaoşi? Mai... mai daţi în

pizda mă-mii lor?!…

N-o să se supere domnul profesor pentru o aşa de frumoasă vorbă, rostită din când şi când şi de majestatea sa, la ocazii mai…

Iar eu? Pe ce post?… Fac şpriţurile? Ţin scorul?… Căci, evident, întâlnirea va fi a lor, nea Petrache şi nea dracul să-l ia, că numai pe dracul nu ştii cum îl cheamă!…

Îl sun din nou pe cercetaşul de peste drum de obiectiv, să-mi vândă vreun pont cu care să-l înfund pe… Vrea meci cu nea

Petrache?! Păi până la ta-su mai este şi fiu-su! Meciul nostru nu s-a încheiat, abia s-a jucat prima repriză… O discuţie cu domnul Gheorghe Mateievici, expert în contenciosul vlaho-jidovenesc, este mai mult decât… este… dar de ce nu răspunde, domnule?!

Alo! E momentul dumitale, când te poţi face mai util ca oricând! Nambăr 7 s-a hotărât să iasă la rampă, trebuie să-l ajutăm să-şi muşte mâinile, să regrete şi ce-a…

Eu, cu ce port pe umeri, nu am cu ce să-l înfund pe zmeul zmeilor! Să-l bag în pământ nici măcar până la gleznă!… Iar domnul Ţuţea, îl ştiu eu, este prea bine crescut!… Prea lasă să treacă de la el! mai ales că nu ştie cu cine are de-a face!

Numai eu, dacă am cartuşe de calibrul potrivit la acest nivel cel mai, pot să-i vin de hac!!…

Da, recunosc, mă simt depăşit de… Dar aş putea face faţă dacă… Dacă măcar cu Iuliana aş putea să-i povestesc unde… Un cap limpede, al meu nu mai e, hai, nenicule, ridică receptorul! Am nevoie de tine şi…

Acasă, când ajung, aud încă de pe palier cum sună telefonul. El e!… Alerg, dau buzna în casă, dar nu este nea ăla! Ci este tanti Sve, cu decizia comitetului de organizare a finalei: până la urmă se dovedeşte că tot cimitirul, săracul, drăguţul de el, e mai bun la de toate, e locul cel mai sigur şi mai primitor şi mai încăpător şi mai agreat de înţelepţii lumii din tot oraşul!…

Păi cum rămâne cu microfoanele? Ce, nu-s microfoane şi la domnul consilier în birou?!… Vom sta de

vorbă afară, printre morminte?… Exact! Profităm de aceste zile frumoase!… Nu vezi? E primăvară în decembrie!… Scoatem câteva scaune şi o masă, iarba e încă verde, florile de toamnă sunt încă atât de pregnante, cu personalitatea lor puternică, are el un colţ de cimitir bine însorit, nu bate vântul, o să ne placă, cică…

Totul este să nu dea bir cu fugi ţii domn profesor, când va vedea unde-l ducem. L-am avertizat! Să vină şi mai gros îmbrăcat! Nu-l deranjează locaţia, cum se zice azi…

De pălărie, s-o aibă pe cap când păşeşte în incinta însorită, nu-i nevoie să-l avertizez. Pălăria cea mai pleoştită şi plină de toate urmele ultimilor 40 de ani de istorie contemporană este mereu la purtător!

Îi povestesc cu cine ne vedem, că-i cel mai important evreu din România, şi cu ce cred că se ocupă de atâţia ani! … Şi-l citez pe Mateianu, ce bine ar fi picat şi el la acest pic-nik! N-aveţi o invitaţie în plus?!

Dar exact, exact, despre banda celor şapte nu suflu o vorbă! Suflu destul în iaurt de atunci! dacă mi se permite să fac pe spiritualul!

Stă de cincizeci de ani pe capul nostru şi ne cercetează etnografic, etnopsihic, etnobotanic, etno de toate! Probabil ca să vadă dacă suntem compatibili cu exigenţele poporului ales! bag eu, aţâţător la războel!

…Mda, mormăie fără nicio urmă de mirare, încă mai visează drăguţii de ei la o sinagogă undeva pe Calea Victoriei!… Mai ditai căsoaia decât Casa Poporului, probabil…

Să-i zic totuşi de number 07!… De cei şapte feţi logofeţi?…

Ce ziceţi, domnule profesor?

N-am mai întâlnit de mult un evreu important!… Ultimul a fost Filderman. Mă consulta în probleme de drept comercial… Jidov, şi nu prea se descurca în litigiile comerciale!… Are haz, nu? Mă pricepeam mai bine eu, fecior de popă!… Ăsta ce meserie are? Consilier! Consilier la cimitir?!…

Cică primeşte sfaturi de la morţii din cimitir şi le

transmite mai departe, celor în viaţă!… Consilier metafizic! bag eu, de la mine, cam aiurea-n tramvai.

Înseamnă că interpretează tradiţia talmudică şi verifică realitatea dacă se conformează exigenţelor multimilenare… S-ar putea să fie interesant. Ce vrea să discutăm noi doi?… Ziceţi că rabinul ăl mare îl ascultă ca pe un şef? Vine şi eminenţa lui Peşte?

Nu, nu cred! Numai noi trei şi cu sergentul zece!… Şi doamna Svetlana ce amestec are?… Dar de unde ştie ’mnealui de mine? La Scriitori nu ne-am putea întâlni?…

Am şi eu gura plină de întrebări! Dar le tac, ca să zic aşa!… Rămân cu ele în gât! Par exemplu, cu proscrisul de mine cum rămâne?… La ce-i mai trebuie un mort ca mine când plin e crângul lui cu de… de alde mine! De-alde noi!… Eu ce să mai caut pe acolo! Am locul meu de veci în altă parte!…

Înseamnă – îmi ghiceşte Svetuţa gândurile, înseamnă că s-a întâmplat ceva care schimbă datele problemei. Care problemă? A ta!… A zis ceva? N-a zis nimic, dar nu prea se potriveşte invitaţia asta cu… cu condamnarea ta la…

La ce? La tăcere?

…Numai asta nu! Să tacă el cu tot neamul lui! Dar nu eu!…

Capitolul 15

Păcatul cel mai mare

Trec şi o iau de acasă, mă aşteaptă îmbrăcată şi grăbită să coborâm, să nu întârziem… Eu, ingenuu şi nătărău, urcasem cu nădejdea firavă că nu ne vom grăbi să coborâm… Ci vom mai adăsta… Vrabia lui Mihai Viteazu!… Vrăbetele!

N-am de ales, şi ajungem în câteva minute la domn profesor. Este acasă, dar împreună cu Nikita… Nikita? Ce caută?!…

Avem nevoie, mă asigură Svetlana discret, să las pe alt’dată mirările! Coborâm toţi patru, trei cu liftul, cel mai tânăr pe jos, pe scări. Ajunge mai repede decât noi, e la uşa liftului, o deschide gâfâind. În lift cocoana mi-a explicat de ce avem nevoie de fostul viitor inginer. Aha!…

Domnul profesor nu pricepe nimic şi nu cere explicaţii. Sve ne liniştește, Nik va aştepta în maşină!…

Nik, a zis Nik, nu a zis Nikita… Ăştia când au avut timp să se vadă şi să pună la punct manevra de înregistrare a discuţiilor din cimitir de la distanţă, din stradă, unde lasă maşina peste drum de poarta ţintirimului?!… E deschisă.

Intrăm, parcă odată cu noi şi soarele, care aici străluceşte mai argintiu în fiecare floare veştedă, arămie, pe fiecare piatră, în tot văzduhul… E cu totul altă lumină ca-n oraş, oraşul din care venim rămâne departe, departe de tripleta noastră, trei. Doamne, şi toţi trei în solie la Ana şi Caiafa care ne aşteaptă în dreptul primelor morminte, de data asta ţine în mână un baston, ca pe un retevei, şi ne face semn să-l urmăm prin crângul care arde molcom în soarele de toamnă…

Omul ăsta, dacă chiar e om! nu ştie să dea mâna cu musafirii săi?… Simte, probabil, că nimeni nu l-ar atinge fără un rictus al întregii fiinţe! Chiar arătare, crăcănat şi şleampăt, cum îl descopăr păşind în urma sa… Brrr!… Dar ce zi frumoasă! Toamna asta o să ţină până de Crăciun se pare…

Abia la Bucureşti, ca student, am descoperit toamna, ce va să zică că e toamnă cu adevărat, o zi cu vânt şi soare, copacii goi şi-au aruncat coroana la picioare… Lipsea vântul şi bine făcea! Zi perfectă de toamnă regală! Ora şi ea: unsprezece fix, ceas de graţie, clipa se făcea minut cu minut tot mei potrivită pentru orice s-ar întâmpla…

Întâmplă-se, Meştere! Din partea mea, ai mână liberă!…

Nu-mi era niciun fel de teamă, prezenţa bătrânului domn profesor era semn că nu despre mine va fi vorba. Făceam parte din decor şi mă simţeam teribil de bine ca figurant… Rareori mi se întâmplă, mi-am dat seama atunci… Doamne Anonim! Că bine o mai duci Matale!… Ai ştiut ce rol să-ţi alegi! Deh, cine-mparte… într-un fel de anonimat a dus-o şi James Bondălăul ăsta…

De cincizeci de ani pe aici, nevăzut, necunoscut!…

Ni vu, ni connu!… Louis de Funès?…

Cât pe ce să-l scot eu din anonimat şi să-l fac celebru în toată Ţara cu mâţa pe care o poartă în sac… M-a găbjitânsă el mai înainte, a fost cu un pas mai iute de mână şi… şi încă nu mi-e clar ce mai vrea cu mine!… Chiar s-ar putea s-o păţesc urât de tot sau alarma e falsă?

Sve întreabă dacă are voie să facă poze. Are. Face câteva, cu şi fără cei de faţă, îmi cere să ţin şi eu de sculă ca să iasă şi ea în poze. Una o face alături de numele primului ei tată… De numele prim al tatălui ei, adică! Aşa-i corect!

Mă fâţâi puţin printre morminte ca să mă pot uita mai bine spre blocul de vizavi. Niciun semn din balconul cu pricina, perdelele sunt trase şi nemişcate… Uşa închisă, eu n-am nicio vină, l-am sunat ca să-l pun în temă, pe unde umblă teleleu Tănase toată ziua amicul nostru tocmai azi?! Ce rău o să-i pară…

Iar eu nu-l pot suna decât de la un telefon public, în niciun caz de la telefonul de a casa di me, că aşa m-a făcut mama: precaut şi prevăzător, mai ales atunci când e prea târziu…

Da, s-a gândit bine Sve să înregistreze vorbăria care se va încinge, inclusiv tăcerile. A lui nea Petrache mai ales, nu zice nimic, nu-l miră nimic, din când în când îmi scapă o privire, liniştindu-se: Şeitanul e pe aproape. Gata să muşte!

…Mă rog, aşa mi se pare mie şi asta mă linişteşte şi pe mine! Toţi patru, de altfel, avem un aer liniştit, destins. Patru… Un cvartet! Formaţia ideală… Să vedem ce cântăm!…

Sunt şi eu de faţă deci. La ce? Ce urmează, doamnelor şi domnilor?

Poftiţi, aveţi cuvântul, domnule consilier planetar. Vorbiţi vă rog cât mai aproape de microfon. E pe masă, în ţoaşca doamnei! La dispoziţia domniei voastre! Serviţi-vă cu încredere!

Sper, începe domnul conferansier dregându-şi cu discreţie hodorogeala din glas, că veţi înţelege şi mă veţi

înţelege dacă vă spun de la bun început că sfârşitul meu este foarte, foarte aproape, doamnelor şi domnilor… Vreau să pun ordine în ce mai am de făcut… Şi mai ales puţină ordine în ce am făcut deja!… Şi n-o pot face decât cu ajutorul dumneavoastră, al domnului profesor Ţuţea mai ales…

Dacă era după doctori, Petrache Ţuţea, aici de faţă, era demult oale şi ulcele…

N-am eu norocul ăsta!… Un an dacă mai apucam…

Vă consideraţi un om fără noroc, domnule consilier?

Nu, doamnă Svetlana! Dar nu m-au ocolit necazurile! Chiar dacă rareori am făcut ce n-am vrut să fac!… Am făcut aproape numai ce am vrut eu, ba i-am mai pus şi pe alţii să facă ce am vrut eu!

Bănuiesc că de fiecare dată aţi chibzuit bine înainte!

Am chibzuit mult înainte de a lua o decizie pentru alţii, dar nu ştiu dacă mult înseamnă şi bine!… Cât am putut şi eu!

Toţi suntem în situaţia asta!… Dacă am înţeles bine de la copiii ăştia, aveţi un rol important în comunitatea evreiască…

Am avut. Un rol foarte important… Mai puţin important însă decât rolul dumneavoastră, domnule profesor Ţuţea!

Al meu?! se miră supranumitul.

A avut, a zis! Şi de când nu-l mai are?… Te pomeneşti că…

M-am retras din toate… rolurile, ca să mă pot vedea azi cu dumneavoastră, domnule profesor, în starea mea… pură! Genuină!

Tare şi conu Petrache! Nu se miră de nimic! Face pe nebunul sau aşa îi vine? Sau nu-şi dă seama ce lucru teribil a spus vizaviul său!… Cum vine aia că s-a retras de la hăţurile planetei ca să poată sta de vorbă acum cu noi, aici, la margine de codru des?!… Nişte… nişte… Ce mare sculă suntem?!… Chiar şi domn profesor! De mine, nu mai zic… Trei parale duzina!…

Şi mie, se miră nemiratul, de ce îmi acordaţi atâta

onoare şi consideraţiune? Plusând: Rolul meu?!…

Însemnaţi foarte mult… înseamnă că numai eu nu ştiu!…

Cred că domnul Şeitan este cel mai în măsură să vă spună ce rol aţi jucat pentru… pentru neamul românesc! Şi mai jucaţi încă!… Mă bucur să vă văd în putere!…

Nea Petrache începe să dea semne că nu pricepe ce se întâmplă cu el, cu noi, foindu-şi trupul măreţiu în fotoliul îngust de nuiele împletite.

Mogâldeaţa se întinde asupra mesei, ia o… ce-i asta? O… o fotografie înrămată şi o întoarce cu faţa în sus, spre domn profesor. Nimic pe faţa mitropolitului de Aiud! Nicio schimbare de temperatură. Priveşte luuung lung fotografia şi într-un târziu: Deduc că eu sunt cel din fotografie… Am uitat cum arătam… Dar pe doamnă n-am uitat-o… Arată exact aşa cum mi-o amintesc…

A fost soţia mea, vine notificarea de peste masă. Aha! … Oho!… Ohoho!… Hohohooo!…

Mi-a vorbit mult de dumneavoastră, şi ea, şi monahul Nicolae!…

Nicu Steinhardt?…

Da, am fost buni prieteni şi puţin rude!…

Deci, spune nea Petrache, punând la loc fotografia pe masă, n-a plecat în Israel… Cu o voce pe care nu prea i-o cunoşteam.

A plecat imediat după ce dumneavoastră aţi fost arestat şi condamnat. Aşa cum aţi ştiut! Am reuşit s-o conving însă să se întoarcă în ţară, după vreo doi ani… Asta n-aţi mai ştiut!

În ţară a zis, adică în România?!… E-te-te!…

Îmi vine să pun mii de întrebări. Dar mă abţin, mă abţin să fac şi pipi, că-mi vine, dar nu văd niciun Ian de porumb prin preajmă… Numai flori, buruiene şi pietroaie, într-o armonie de culori subtilă şi gravă… Mă salvează Sve: Nu cumva, domnule consilier, aveţi ceva de vorbit numai între patru ochi cu domnul profesor?…

Nu m-am gândit, dar nu-i rea ideea… Cinci minute sunt destul. Mulţumesc, doamnă Svetlana! Eşti… N-am

cuvinte!

Ieşim din arenă şi o luăm spre Soare Apune, spre locul din care magnificul prinţ ne va lumina rece şi sângeriu peste vreo patru-cinci ore… Cam atât va dura şi şederea noastră? Deocamdată e aur şi lumină, caldă, prietenoasă.

Mă reped la Sve: A za cern tu ai luat şi tolba cu bijuterii?!… Puteai s-o laşi pe masă ca să vedem după aia ce şi-au vorbit matusalemii! Cum de nu te-ai gândit?!…

Cum să nu se fi gândit?! auzi la ea, cică exact pentru asta nu şi-a lăsat instalaţia în priză!… Pentru că s-a gândit!

Adică?

Cred că nu avem voie să înregistrăm chiar totul!… Aha, vrea să-l menajeze pe domn profesor, bolovane! E vorba de o… o taină a tinereţii!… A fost nea Petrache vreodată tânăr?!

Cred că ştiu despre cine e vorba!… Să-i spun şi dânsei cine e doamna din fotografie? Nu pare curioasă. Cine să fie?! Soţia domnului consilier, despre care domnul cel atotputernic i s-a plâns Sveiţei că murit-a nu chiar foarte de mult timp biata femeie şi odată cu ea viaţa şi-a pierdut pentru împricinat tot hazul…

Soţie, soţie, dar ce caută în poză cu nea Petrache, june şi irezistibil?!…

Nu aştept să fiu întrebat şi mă eliberez de povară: circulă pe seama lui nea Petrache o vorbă, o legendă, cum că marele naţionalist, marele legionar, deci marele antisemit, nu l-a ştiut lumea decât cu o singură femeie că era cât pe ce să se însoare cu o evreică, desigur! Ştiam eu ceva…

Dar că taman cu evreica legiofilă s-a însurat apoi James Bondowics ăsta, sionistul cel mai sionist dintre cominternişti cei mai iudeo-comunişti!… Ce zici de asta?! Eh, ce părere ai cum le potriveşte cine le potriveşte…

Marea iubire, iată! şi-au împărţit-o frăţeşte marele român şi marele înţelept al Sionului… Marele înţelept al Kogaionului şi marele anti-român, anti-creştin, anti-ortodox, anti-oltean, moldovean etc., etc. Astă întâmplare

ce vrea să fie? Altă mirabundă?... E vreun simbol?! Vreun înţeles?! Vreo fabulă?!

Nţ! Nţ, vere! Nu-i!

Ce nu-i?

Mirabundă de-aia, de-a ta!

Şi de ce nu e? Căci, da, nu, nu e, să-mi fie cu iertare. Doamne!...

Păi de ce nu mă... nu mă crucesc?! Omul, aşadar este cumnat cu nea Petrache, cum ar zice loaza de Titi Enache... Cumnat?! în ce fel?...

Toţi de-alde Titi Enache care au avut parte de aceeaşi femeie se simt şi se declară cumnaţi între ei, ca-ntr-o mică sau ceva mai mare, după caz, confrerie!... Cumetrie, mai bine zis!

Iar omul nostru a ştiut, l-a căutat pe cumătru Petrache ca să-i spună ce-o fi având acum să-i spună. Deci, dacă s-au întâlnit, nu-i vorba de nicio întâmplare, nicio coincidenţă de aia cu probabilitate de zero virgulă zero, zero, zero unu la un milion care să se fi produs! Ci cu intenţie! E la mijloc intenţia personajului care ea, el, personajul, aranjează lucrurile!... Le provoacă! Nu altcineva!... Cu majusculă: nu Altcineva! mai corect: nu altcineva!

Iar dacă e cu intenţie, nu mai este nimic miraculos! Nici urmă de mirabundă!...

Dar şi gagica?!... Ce femeie o fi fost de-a plăcut cu pasiune egală, adică totală, la cei doi bărbaţi fără egal printre români şi evrei!... Nea Petrache, mai înalt decât... decât toate pietroaiele din ţintirim, iar bietul... Nu-i destul cât e de mic, mai e şi crăcănat...

Deh, numai el ştie cât cântăreşte povara Sionului... Ca un fel de Atlas... Nu-i de joacă! Să duci pe umeri toată şandramaua!...

Mor de curiozitate să văd fotografia!... Se ţin de gât? Sunt pe plajă, la Carmen Sylva în tabăra legionară şi în costum de... Dar trebuie să amân! mai am şi altceva de făcut!...

Fac pe hoinarul printre morminte, mă depărtez, ca un

domn, de doamna care mă însoţeşte, o las să mi-o ia înainte, am ochit deja un loc la margine de ţintirim, unde în modul cel mai sigur cu putinţă nu este niciun mormânt la picioarele mele, cel mai apropiat e la o distanţă respectabilă, de câteva leghe marine, locul e numai bun, drăguţul, numai din blocul de vizavi, de la o anumită fereastră aş putea fi văzut ce fac… Şi chiar asta îmi doresc, să mă vadă acel cineva ipotetic şi drag în această postură glorioasă şi inubliabilă… Acel cineva posibil sau probabil… Să-i fac semn… Eventual să-mi facă şi el o poză!… Pe unde naiba hoinăreşte?!

Fac ce am de făcut şi mă întorc alt om, mă simt nou nouţ, cu un chef nebun să înfrunt şi restul de vicisitudini ale istoriografiei! Au mai rămas destule! Căci, evident, meciul încă nu a început!… Abia au intrat echipele pe teren… Dar chestia cu fotografia m-a dat gata deja!… Iată, a început cu punctul culminant, se pare!… O chestie destul de fumată în ultima vreme!…

Şi totuşi e o mirabundă! mă ia Sve în primire, făcându-se că nu pricepe pe unde am hălăduit! Sau nedând importanţă!… Cine s-ar fi aşteptat să existe un numitor comun între cei doi?!… Şi încă ce numitor!… Numai cât de comun, în timp şi spaţiu, nu ştim! Poate aflăm din paginile ce urmează! Nazad na Sibir!

…Pe masă însă, când revenim, nici urmă de fotografie înrămată… Domn profesor fotografiat aşadar cu o femeie?! … Pe plajă la Rex cumva?!… Se văd şi surorile Terente?!

Ce părere aveţi, domnule Ghinea?… Marcele?!

N-o să mă creadă nimeni!

Păcat că nu vom şti niciodată ce şi-au vorbit numai ei doi, între patru ochi care se vedeau pentru prima oară şi nu şi i-au scos unul altuia!…

Altminteri, de faţă cu ceilalţi doi, în formaţie completă, discuţia nu a fost mai puţin interesantă. Iat-o pe dumneaei, aşa cum a transcris-o Nik şi ne-a oferit la fiecare câte un exemplar, bătut la maşină. Un fel de print, cum s-ar zice azi… Voi face şi o mică… Era să zic selecţie! … Antologie! O mică antologie, acesta este termenul

potrivit!

Petre Ţuţea (zn *continuarea discuţiei purtate de cei doi fără martori*); Sunt mulţi evreii care au acest sentiment al vinovăţiei fără leac… Mi-a povestit şi Aurel Baranga cât de rău îi părea pentru cartea scrisă de el tot pe acest subiect… Au făcut victime nevinovate minciunile sale!… Cum să nu-i pară rău?!… Dar victime au fost şi mulţi evrei nevinovăţii…

J. Bond: Nu, nu despre evrei vreau să vorbim noi!… Ci despre adversarii mei, românii! I-am studiat atâta timp doar!

Ţuţea: Merita?!…

J.B: Fascinant!…

Ţuţea: Nici chiar aşa!… Ce v-a…

J.B. Ce m-a fascinat la români cel mai mult? Cred că nepăsarea voastră faţă de istorie! Faţă de istoria scrisă, din manuale, tratate! Faceţi istorie şi puţin vă pasă de… istorie, la *avut o ezitare*, *a simţit că a doua oară nu e prea corect folosit cuvântul* istorie, *aşa că am intervenit*:)

Şeitanul cel mic: Vă referiţi la istoriografie… Nepăsarea faţă de consemnarea în cronici, a istoricilor?

Da! Istoria, ai dreptate, cea trăită, este una, este istoria propriu-zisă, iar istori-o-grafia înseamnă consemnarea în scris, deci?… Aşa e?… E foarte utilă observaţia, completarea domnului Ion… Ioan Şeitan!… Ioane, Ioane!…

Ni se-mpaişpe de istoriografie?!… E prea lung! Sună mai bine că ni se-mpaişpe de istorie!…

Ioane, Ioane!…

Şi mă cântăreşte din ochi, ca pe o gloabă scoasă de la oborul vitelor de pripas. Ce-are cu mine individul?! Se pregăteşte să mă totuşi bage în seamă? Ce se uită aşa de lung lungindu-şi şi tăcerea?! Hai, borăşte ce naiba ai de stuchit, băi, scuipătoare ambulantă!

Bunăoară bunul nostru prieten aici de faţă!… Adică eu?!… Ce am eu cu istoriografia românească?!…

Ştiţi bine cine este unchiul său…

L-am cunoscut bine, aveţi dreptate, a făcut istorie!

încă nescrisă… Cine ştie dacă va fi scrisă, consemnată vreodată! M-am bucurat să aflu că domnul profesor Şeitan îi este nepot! Aşchia nu sare departe de trunchi!… Şi dumirindu-se: Iată, are cine să scrie istoria făcută de… Domnul profesor ce păzeşte?!

Dar nu ştiţi cine este domnul Zaharia Şeitan! tatăl eroului nostru!… Asta ce mai e? Ce-are ăsta cu tata?!… Băi, faţă!…

Adică fratele comandantului Mitică Şeitan?… Nu ştiu. Îmi pare rău! Nu l-am cunoscut! N-am avut onoarea!

Fratele mai mic… N-aveţi cum să ştiţi, căci nici măcar domnul Ioan Şeitan aici de faţă nu ştie cine este cu adevărat Zaharia Şeitan!…

Face pe deşteptul cu noi, cu mine… Unde vrea să ajungă?! Poate-i scap o labă…

Zaharia Şeitan, pauză de efect, se uită pe rând la fiecare, este singura persoană din lume… altă pauză, băi, dă-te-n… care a refuzat să fie făcut, iar pauză, iar îmi vine să-l înjur ca la gura portului Constanţa, a refuzat să fie declarat… drept între popoare!…

Tata?… Faceţi o confuzie, domnule… Ce a refuzat?… Drept între… picioare poate!…

Spiegler? îţi spune ceva acest nume, domnule Ionică?

Ionică?!… Spiegler?… Din Constanţa!… Parcă! Doctorul Spiegler?…

ăla-i nepotul! De unchi-su e vorba… Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat la Hârşova, în ianuarie 1941? Nţ! Tatăl dumitale nu ţi-a povestit niciodată, nimic? Nu! Nimic!

Eram sigur!… Tipic româneşte! Nu vă deziceţi niciunul!

Drept între popoare, aţi spus?… Ce-i asta?

Nu ştiţi?!… Nici dumneata, Ioane Şeitane?

Cum să nu ştiu?!… O chestie cam kitsch, după mine…

Exact aşa le-am spus şi eu, dar era prea târziu ca să se mai revină!… A fost decizia statului Israel!…

Şi dumneavoastră sunteţi… altceva? Dumneavoastră, cei şapte fraţi nefârtaţi!… Nu aveţi nicio legătură cu statul ăla?

Deseori, da! Nu totdeauna!

Ne face Sve atentă că domnul Ţuţea a pus o întrebare… Mă lasă 07, mă invită, de fapt, cu o mişcare a capului, să răspund eu. De ce?

În fine!

Este, zic eu, drept între popoare ăsta, un titlu, zic evreii că-i un titlu de mare onoare, se acordă cu mare pompă creştinilor care i-au ajutat pe evrei să n-o mierlească toţi pe vremea când se buluceau la uşa camerelor de gazare… Solidaritate, umanitate, disponibilitate… Vrăjeli de la Yad Vashem! Ce legătură are tata cu… Tata-i om serios!

Din declaraţiile mai multor evrei ajunşi în Israel, numele Zaharia Şeitan le-a atras atenţia celor din comitet! … Au mai cercetat şi au primit confirmări spectaculoase, cum este cea de la Hârşova, cu Spiegler!… Scenă de film!

Ce mama dracului de film?!…

Pe doctor Carol Fridman îl ştii? Bineînţeles! Am fost vecini şi colegi de şcoală!

În urmă cu câteva săptămâni Carol al nostru, ca preşedinte al comunităţii evreieşti din Constanţa dumneavoastră, l-a vizitat pe tatăl dumitale… Pe tata?… şi l-a informat despre intenţiile celor de la Yad Vashem!…

Nu mi-a spus mama nimic!

I-a prezentat toată documentaţia adunată, cu evreii pe care i-a ajutat domnul Zaharia complet dezinteresat…

Păi cum altfel să-i ajute?!

…Iar domnul Şeitan, tatăl tânărului domn profesor Şeitan aici de faţă, după ce a confirmat documentele adunate, i-a declarat doctorului Fridman că totul este adevărat cu o singură excepţie: nu a riscat nimic atunci când i-a ajutat el pe evrei…

Nimic, nimic, domnule Şeitan?!

— Păi ce era să risc, Carole?!

V-aţi riscat viaţa, nene Zaharia! Libertatea, averea!…

Măi, Carole, te ştiu băiat serios! Tatăl tău, răposatul rabin, nu ţi-a povestit cum a fost cu evreii pe vremea lui Antonescu aici, la Constanţa?!…

Asta o ştiam şi eu, dar nu de la tata, sau prea puţin! Ştiam de la alţii şi le-am povestit ce mai auzisem şi eu, de pe la alţi constănţeni, de la Stelică Canja chiar la New York ce aflasem. De la Hary Lupu… Să tot faci puşcărie pe vremea lui Antonescu!…

Ca evreu! precizează domnul consilier. Ca evreu, da! Să tot faci puşcărie în România!

…Unde vrea să ajungă? insistă şi domnul Ţuţea, brusc înnegurat: ce vreţi să spuneţi?!

Mă gândeam la dumneavoastră, legionarii, în ce condiţii aţi fost ţinuţi în închisoare de Carol sau de Antonescu… E de necrezut şi de neînţeles! O poveste total…

Eu: E ca-n povestea: Cine ţi-a scos ochii?!… Frate-meu! Aha, de-aia ţi i-a scos aşa de adânc!…

…Mda, într-un fel se poate spune că ne-au belit mai rău decât comuniştii!… Iar dacă chiar şi dumneavoastră spuneţi că este de neînţeles…

Şi gândul teribil: te pomeneşti că se lămureşte misterul… De ce a fost Antonescu aşa de dur cu legionarii?!… Ia zi, şeptarule, tot ce ştii!

Staţi o clipă!… Cu tatăl domnului Ioan Şeitan cum rămâne? M-aţi făcut foarte curioasă! Cu ce i-a ajutat pe nenorociţii ăia de evrei?…

Chiar aşa a spus, nenorociţii ăia de evrei! Cu care din înţelesuri?!… Oricum, binecuvântată fii, Sveto! Eu, ca prostul, cât pe ce să trec la alt subiect!… în loc să-l trag de mânecă pe domnul reporter! Şi de limbă!… Ia povesteşte, gâjâitule, cu ce isprăvi v-a rupt gura ăl bătrân!…

…S-a uitat lung la feciorul tatii şi. Dumnezeule mare, ce poveste minunată ne-a putut spune apoi!… Zău că-i mirabundă rău! Şi de la cine s-o aflu?! Şi în ce loc?!…

…Dar nu-mi îngădui s-o repet, s-o mai spun şi eu altora! Prea sunt mulţi care or s-o citească şi apoi or să mă înjure că umblu cu… Că inventez mirabunde! Etc., etc.

Dacă tata n-a vrut s-o spună, s-o ştie şi fecior-su măcar, atunci cu ce drept s-o ştie pe poveste unii care nu sunt nici măcar din familie?!… A şaptea spiţă! Nici nu i-am

văzut la faţă măcar!…

Est modus în rebus, domnilor care aţi ajuns la pagina aceasta! Felicitări, dar nu întindeţi mâna la ce nu-i al vostru!

Oricum, nu-i chiar o mirabundă! Aflasem deja de la Paris, eram avertizat că taică-meu fusese vârât fără voia şi ştiinţa sa în arhivele Mossadului, ale Sionului, iar când am fost acasă chiar aveam de gând să-l întreb ce şi cum, dar a intervenit Salomeasa, aici de faţă, poate să confirme, şi m-a luat cu arcanul de pe plajă ca să mă aducă la Bucureşti cu câteva duzini de ore mai devreme decât plănuisem eu! …

M-am simţit teleportat cu acea ocazie… Cunoaşteţi senzaţia? Nuuu? Aţi trăit degeaba…

Mă-ntorc la tata: cinstit vorbind, am şi uitat! Fă binele şi dă-l deoparte, iar tu mergi înainte!… Parcă aşa se zice! Zisa din străbuni şi din străfundul inimii! Mele de şeitan-oglu! Cu accent pe ultima silabă!…

*

Stau acum, acum când vă scriu, şi mă întreb dacă nu cumva am fost iertat, mi s-a trecut cu vederea sacrilegiul comis faţă de cei şapte contra Terrei – că bine le-am zis! le-am zis-o! m-au iertatără, deci, taman pentru că tata era, pentru ei, un drept de-ăsta, de-al popoarelor cică!… Un erou al supravieţuirii poporului ales!

Încă puţin dacă insista taică-meu – şi cu puţin noroc pentru mine, ar fi putut fi şi un martir!… Poate doi! Iar eu fiul a doi-trei martiri iudeo-creştini! Păi după un aşa tată martir, trei martiri chiar, şapte generaţii de copii şi nepoţi nu li se mai strepezesc dinţii de la aguridă!…

Aşadar şi-au retras plângerea penală, se pare. Dar rămâne misterios motivul motivului! Cum de au renunţat aşa de uşor la acţiunea pedepsitoare?! Când s-au făcut ei peste noapte aşa de filotimi?! Nu le stă bine deloc!

Am discutat asta şi cu Svetlocika – pronunţat în trei silabe: Sve-tloci-ka, am discutat mai apoi şi de mai multe ori, mai puteau fi şi alte motive pentru care s-a închis dosarul şi s-a dat NUP: ei au închis ochii şi nu i-am mai

închis eu, ci am rămas în viaţă viu şi vioi.

Principalul, principalul motiv putea fi şi ăsta: cică omul nostru încetase însă, între timp, până în ziua aceea, a întâlnirii sale de grad zero cu unul dintre cei şapte mii de înţelepţi ai Kogaionului, încetase să mai fie al Sionului! Ne-a spus-o de la bun început, în treacăt aproape, ca pe o nimica toată, şi a mai revenit spre sfârşit destul de clar: de ceva vreme nu mai era! N-a zis nici de demisie, nici de pensionare, nici de eliberare din funcţie…

Iar noi ce să înţelegem că? Că vina mea se prescrie?! Cade în… caduxie?! Nu mai are efect teribila interdicţie? Nu mai are cine să… M-aţi… m-aţi graţiatără, fraţilor?…

Danke, îmi vine acum să spun! Dar numai dacă se va înţelege că vorbesc astfel în idiş! în acest dialect evreiesc al limbii germane despre care nu reuşesc să pricep cum a ajuns să fie limba naţională a cazărilor!… A evreilor! Adică nu reuşesc să pricep cum de şi-au abandonat evreii, dar şi cazani limba, ca pe o măsea stricată?!…

Se duce pe apa Sâmbetei jumătate din respectul meu pentru poporul ales să supravieţuiască pe graiul altora! Mereu pe barba şi spinarea altora! Nu e cusher!… V-au luat-o şi ţiganii înainte! Geanes romanes? Geanau, geanau! … Poftim!…

Vă place ce-i al altuia să luaţi, vă înţeleg, deseori şi mie îmi vine! Dar nu până şi graiul, fratele meu!… O mai spun o dată, special pentru voi: est modus în rebus! Dar se pare că ăsta vă este păcatul cel mai mare: n-aveţi măsură! … Măsura!

Bun! V-au alungat din Jerusalem! Deşi alţii zic că n-ar fi chiar aşa!… Dar din propriul grai cine v-a dat afară?!… Şi până v-aţi pricopsit cu idişlangul, în ce limba mă-sii aţi vorbărit?!… Cum aţi zis mulţumesc, altfel decât Dankele ăsta insipid?!

…Se zice toda raba, în ivritul de azi! M-am interesat! … N-are niciun haz!… Niciun…

Cu ce drept vă permiteţi să luaţi de la alţii chiar tot, tot, tot?!… Voi pe unde mai sunteţi?

…Şi toată seara am stat la pândă, când şi cum să

plasez şi eu în discuţie mirarea mea, ca profesionist, mirarea cu idişul! Am pândit degeaba şi am scăpat alte ocazii, când aş fi putut interveni cu întrebări mai deştepte, dar pe alt subiect!…

La una din intervenţii i-am ridicat mingea la fileu şi nea Petrache a oftat din toţi rărunchii: dacă aş mai avea anii de altă dată, m-aş apuca de o teorie, o ştiinţă a întrebărilor, prin care să putem identifica întrebările greşite! Trei sferturi din filosofia lumii sunt divagaţii sterile stârnite de întrebări greşite!… La întrebări greşite, ce răspunsuri să dai?!…

Interesant, interesant, a mormăit îngândurat înţelepciunea sionistă! O teorie a întrebărilor greşite?! E prima oară când aud de aşa ceva!… Ce interesant!…

Toată seara a…

…În ţinerea mea de minte, eu seară le zic celor cinci-şase ore de piknik însorit… Şi noi taman când se lăsa seara am părăsit cu toţii incinta magică. Copleşiţi, zdruncinaţi din toate ale noastre, cel mai schimbat, la faţă, priviri, mers şi gesturi, bietul domn profesor!… Cu priviri rătăcite, incapabil să şi le fixeze într-ale mele, cerşindu-mi-le, să i le oblojesc cumva! De parcă numai eu pricepusem ce s-a întâmplat!…

Nici Sve nu arăta mai bine, mai neajutorată ca oricând, parcă singură, fără urmă de mine în gândurile ei…

Fiecare singur cu stupefacţia sa…

Siderată! Sideraţi! Acesta-i cuvântul!…

Odată cu noi a ieşit şi fostul 07, cu cheia în mână, de la poarta cintirimului, ca un sfântul Petruş ce devenise, dar pe invers, poftindu-ne afară şi pregătindu-se s-o pecetluiască… Niciunul nu avea să mai revenim pe aici…

Nu se aştepta, nici noi, să fie aşteptat nu de-o caleaşcă, el de o maşină trasă chiar în faţă, urcată pe trotuar, de a trebuit s-o ocolim. Noi! O Dacie neagră…

…Omul nostru însă a privit-o fix în farurile deja aprinse, ca pe-o cunoştinţă veche, a ezitat puţin, şi parcă ar fi vrut să facă doi-trei paşi înapoi şi să trântească poarta cimitirului în nasul suspecţilor, necunoscuţilor, în filtra şi

lor, nechemaţilor, intruşilor, despre care el a priceput mintenaş cine sunt şi ce caută acolo. Pe cine! Noi, nu! Şi nici pe noi! Pe cine atunci?…

Şi, în mod evident, n-a avut de ales. A răsucit cheia, a băgat-o în buzunarul de la pantaloni, a mai făcut doi paşi şi s-a lăsat înghiţit în bezna de dincolo de portiera care părea că s-a deschis singură. Încet, fără să se grăbească. Dacia cea neagră se depărtează de noi, apoi ambreiază zgomotos şi intră pe contrasens fără să-i pese, ştiind bine că nu putem zări nimic din interiorul ei…

Abia după ce dispare, cu greu, schimb de priviri cu Svetlana. Mai erau de schimbat câteva cuvinte la despărţire… Aşa repede au aflat?!… Ce-o s-o păţească acum?!…

Şi păcat de cuvintele acelea că au rămas nerostite… Or să-mi vâjâie în cap… Mă pregătisem cu ele încă de acasă…

…Acum, adică după cele întâmplate în cele cinci ceasuri şi mai ales în ceasul acela, ce se va întâmpla cu omul nostru?!…

Presimt că mă voi simţi oareşicâtva vinovat!… Cel mai!

Mă grăbesc să trecem strada şi mă reped la Nik, Nik, băiete, ai văzut maşina din poarta cimitirului? Văzut! Când a venit, de când a… Adineauri a ajuns! Cu câteva clipe înainte să apăreţi pe poartă toţi!… Cine era domnul cu baston?…

Sve nu înţelege ce vreau, se interesează de jucărie, dacă a funcţionat. Perfect! Perfect, zice şi ea, ca să zică ceva. Aşteaptă să spun, să explic, să comentez eu cele nemaiîntâmplate la care am fost de faţă…

Povestea cu maşina, trasă la scară, mă intrigă, mă blegeşte, dar ce pot să fac?!… Ca şi pe ceilalţi doi, martori neputincioşi şi.

În definitiv, neimplicaţi!… Treburi jidoveşti! Fie la ei! N-am chef să mă mai bag într-ale lor! Dar ei, fratele meu alb, de ce se bagă, ce le fierbe lor în oala mea?!…

…Dacă n-ar fi fost jucăria aceea, cu ţinerea ei de

minte impecabilă, sfârşeam toţi trei prin a nu mai crede nimic din cele ce ştiam că s-au petrecut la margine de ţintirim!… Maşina aceea, parcată parcă anume pentru a bloca orice ieşire din cimitir… Să nu le scape cumva!…

Ba niciun parcă! Exact aşa fusese parcată, ca să-l ridice pe gorobete fără nicio şansă de a găsi altă ieşire! Nici n-a căutat, săracul! A ieşit înăuntru, îmi vine să zic, e clar!… A ieşit din cimitir în maşină, înăuntrul Daciei cu geamuri fumurii…

L-au ridicat! mi-a venit în minte vorba din copilărie, când a ridica şi a aresta erau sinonime, primul, a ridica, fiind mai eufemistic, mai suportabil… L-au ridicat deci pe 07… Pe un înţelept al Sionului?… Tocmai pe… Ca pe un neică nimeni… Cine? Cine are puterea asta?! Şi pe noi cum de ne-au lăsat în pace?!… Nici măcar o privire n-au stricat pe noi…

…Recitesc acum transcrierea, după ani de zile, corectă şi atât de lungă, dar atât de anostă, de… uscată fără modulaţia vocilor, fără gesturi şi priviri care, ele, mai mult decât cuvintele, au dat celor întâmplate o tensiune atât de…

Dacă aş transcri-o ad litteram şi atât, numai autentică nu ar fi discuţia şi nici mare lucru nu s-ar înţelege. Mai exact spus, nu s-ar pricepe! Nu s-ar percepe! Ar lipsi alaiul, aura, gaşca de subînţelesuri şi de semitonuri care au însoţit fiecare cuvânt, fiecare frază, fiecare perplexitate prin care ne-a purtat scenariul bine pus la punct de manipulatorul universal numărul de la 1 la 7!…

…Şi mai lipseşte ceva din dactilogramă, din transcriere, ne-a avertizat Nikita!… A consumat, adică a schimbat vreo opt casete, fiecare de-o juma de oră!… Şi de fiecare dată când schimba caseta, se pierdeau câteva minute bune din conversaţia la cel mai înalt nivel planetar.

…Cam aşa am simţit mai apoi, după meci, când mi-am dat seama, nu de la început!… Ci abia a doua zi!… Nivel planetar!… Finala intergalactică, asta a fost… Se întâlneau evreul cel mai doxat de pe plaiul mioritic şi românul cel mai deştept foc – altul mai dihai eu nu am

cunoscut nici până azi… Evident, cei cunoscuţi numai de prin cărţi, alde domn Nae sau coconu Mihăiţă, nu se pun la socoteală… Dar chiar dacă aş face-o, tot pe undeva în primele 10 locuri ar sta neclintit nea Petrache, chiar dacă n-a publicat în viaţa lui nicio carte…

Oricum, la ora respectivă era de departe number one de pe Dâmboviţa şi toate celelalte râuri interioare, chiar dacă de lucrul ăsta nu mă prinsesem decât eu, văru Aurică şi încă vreo câţiva nămeţi, ca Ion Papuc, Marcel Petrişor, Pucă şi… şi mai cine? Pan Izverna?…

Măi, Zveltanco, care a fost punctul culminant al meciului dintre Zamolxe şi Moise?… Momentul în care ar fi trebuit să mă simt eu, dar şi tu, persoana cea mai norocoasă de pe planeta Pământ pentru că am fost de faţă acolo, martori, când unul sau altul dintre cei doi fără de pereche a spus, a făcut sau a dres nu ştiu ce grozăvenie! Ce? Ce a fost să fie mai de pomină din tot ce am auzit şi văzut?!… Ce zici, înţeleapto?

A rămas Svetuţa cu ochi mari deschişi pe partea cealaltă, unde-şi ţine ea amintirile şi gândurile!… Nu chiar toate! mai are ceva amintiri şi prin alte părţi ale anatomiei!… Dar amintirile alea nu au nicio legătură cu întrebarea mea!…

Apoi îşi face ochii mici, apropiindu-şi pleoapele, de parcă lumina de afară ar împiedica-o să vadă mai bine înăuntrul creieraşilor…

Nu-şi pusese problema asta, aşa că m-a privit uşor buimacă încercând să găsească ceva prin amintirile din cimitir de care ne erau doldora creieraşii amândoi…

Cea mai de pomina lumii?!…

Am căzut de acord cu Sve, mai apoi, că lucruri cel mai important, mai memorabil, pe care ea cu siguranţă n-o să-l mai uite vreodată, i-a spus judeţul Muscel, azi desfiinţat, prin fiul coanei preoteasa, care coană mare, când mai venea câte unul să i se mire ce ficior deştept a născădit, comenta folcloric: Eh, maică, aşa a lăsat Dumnezeu ca, din când în când, din iapă ţigănească să se nască, adică din ea, şi câte un bidiviu boieresc: nea

Petrache!… Robul lui Dumnezeu Petre Ţuţea…

Da, momentul acela, care a tranşat soarta finalei, a fost atunci când armăsarul de Muscel a făcut teoria păcatului, nu mai ştiu de la ce stârnit, şi ne-a lămurit pe toţi care este păcatul cel mai mare! Ce-l poate comite un om, neisprăvitul, nevolnicul, ne… ne-de-toatele!

Plictiseala, cică!

Plictiseala a spus?… Plictiseala aţi spus?!… Eu la Sve, ea la mine, ne-am uitat unul la altul cruciş de mirare: Plictiseala, un păcat?! Ba chiar ăl mai mare păcat?! De unde şi până unde?!… Apoi ne-am uitat amândoi la 07! Ca la un arbitru! Pricepe ceva?!

Al dracului, uite la el că nu se miră deloc! Ci şi-a aplecat un pic tărtăcuţa spre urechea dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să spună că s-a făcut ora 6 fără 5 minute… Dar de spus ne spune cu totul altceva!…

Asta trebuie să aibă legătură cu Parmenidele dumneavoastră…

De ce ai meu?

Când l-am întrebat pe vărul Nicu, în 64, după eliberare, şi Petre Ţuţea ce-a făcut pe la Aiud? fără să ştie de ce l-am întrebat de dumneata în mod special, mi-a răspuns cam aşa, adică exact aşa, citez: „Ne-a vorbit zi de zi de Parmenide, să nu uităm că nu există doi, nu există decât Unu!” Apoi a precizat: nu este obligatoriu să pui majusculă la unu!… Mă ştia că-s un dobitoc de ateu nevindecabil!… Aşa a început vindecarea mea, de la această vorbă a lui Nicu Steinhardt… A dumitale! A lui Parmenide…

S-a îndurat nea Petrache de prostănacii cu care îşi pusese în cârd, aşa că a dat să ne lămurească: într-o lume în care Dumnezeu a lăsat ca tot ce există să fie unic, să nu existe nici măcar două fire de iarbă sau de nisip identice, nu ai niciun motiv să ţi se facă urât de o privelişte atât de minunată!… Mereu alta!… Oricare ar fi citi şi minunată rău, rău de tot, fratele meu!…

Ceva în genul ăsta!…

Cunoşteam „placa”, dacă mi se îngăduie să zic aşa!

Ne-u punea deseori domn profesor, să fie sigur că tolomacii de noi, cei de faţă, nu vom uita, ba chiar vom şi înţelege până la urmA cum vine că nu există doi, există numai unu… numai Unu!… Din legătura cu madam plictiseala era o noutate complet noul… Parcă o ţinuse ascunsă, să decarteze cu ea numai la întâlnirea cu un adversar pe măsură!… Unul ca acest 07, înţeleptul lui Sion!… Fusese şi omul la înălţime, a priceput minten!… N-aş fi zis!…

Sve însă, mai neofită, cere ore suplimentare de consultaţii de la domn profesor: cum adică nu există două lucruri identici*, domnule profesor?… Chiar o sută de stilouri identice, o mie tir nasturi, un milion de… Iar povestea cu clonele…

Nu-s de Domnul făcute, intervine Măndelul… începeam să-mi revin la nivelul intelectual care m-ii consacrat: Ci-s fabricate de om! De domnul inginer! Producţie dt* serie!… Ford al vostru… Asta nu are nicio legătură cu Creaţia!… Al văz’t la Paris, adaug eu, la unchiul Costică, că făcuse o mulţime de variante, dar niciodată două la fel…

Iar donarea?… Asta mie-n sută este „opera” Scheithanului…

Şi fiul coanei preotese mă completă: Noi ne bucurăm să-l descoperim pe Dumnezeu cât mai des, la tot pasul dacă s-ar putea… Şi uităm că mai este pe lumea asta şi Ne-fârtatele, Ducăse pe pustii, de unde a venit, Ucigă-l toaca, de care fuge ca din puşcă când o aude… Ca şi de tămâie!…

Nu există pentru tovarăşul Dracu’ să-l ia bucurie mai mare decât să-i vadă pe fiii Domnului că se plictisesc!… Că li se face urât de lume, că nu ştiu ce să mai inventeze, cu ce să-şi mai omoare timpul!…

Iar m-am băgat, iluminat: Păi asta-i o vorbă foarte tare: cică îşi omoară timpul!… Omul!… Ce crimă poate fi mai cumplită?!… Numai deicidul poate fi mai… Dar deicidul nu poate fi păcat, pentru că nu ai niciodată ocazia să-l faci!… O singură dată s-a… Mă rog, situaţie excepţională, nu se pune!… Dar timpul?!… De cure ne

plângem toţi că nu ne ajunge, că ce bună ar fi eternitatea nfl avem parte de ea?!... Şi ce să faci cu eternitatea, caraghiosule, când tu te plictiseşti şi de scurta clipă care ni s-a dat! E clar că n-o meriţi dacă te plictiseşte!...

De parcă nu spusesem nimic, nea Petrache şi-a văzut de iile lui: să te plictiseşti este o insultă adusă Creaţiei, Domnului, domnişoară! Pentru tine a făcut Dumnezeu lumea, şi ţi-a dat minte ca să te tot minunezi ce alcătuire ingenioasă, ce risipă de Inspiraţie, de armonii, de coincidenţe, de paradoxuri, de soluţii...

A zis bine domnul Ionică!... Plictiseala este o formă de deicid, Şeitanule!... Să omori timpul!... Nu ştie ce să facă ca săvi omoare timpul cu fleacuri... Ciudată idee a mai avut şi limba română!... Nu ştie ne-omul cum să-şi omoare timpul!...

Şi concluzia, din înălţimile Sionului: Voi, românii, dacă sunteţi un neam de oameni deştepţi, să ştiţi că nu sunteţi aşa din născare!... Limba română vă face aşa de deştepţi...

La acest punct al dezbaterilor ţin minte că am ezitat, am fost tentat să mut discuţia pe idiş şi ivrit, cum naiba se face că n-au şi evreii o limbă ca lumea!... Dar ar fi fost prea devreme să părăsim subiectul... ia să vedem ce mai zice autorul despre păcatul cel mai mare!... Ne-a cam rupt gura la toţi cu povestea «sta!... De mirare, de minunare, descoperind motive neaşteptate să-i dau dreptate, nu prea mai ţin minte ce a mai adăugat nea Petrache... Nea Petruş...

Dar aş putea dezvolta subiectul cu comentariile mele, aşa nevoiaşe cum sunt! Da, nea Petrache onorase, ca o gazdă perfectă, întâlnirea la cel mai înalt grad, făcuse oficiile de gazdă punând pe masă ce avea mai bun în frigider: un răspuns nou, trăsnet; nemaiuzit, nemaigândit de nimeni la întrebarea pe care ne-am pus-o fiecare în încercarea de a ne feri să păcătuim dinaintea Domnului!... Să nu ucizi, să nu furi, să nu minţi, să nu te mânii, să nu te arăţi măreţ, să nu pizmuieşti pe alt rob al Domnului, gândind că pe tine Domnul te-ar iubi mai puţin... Şi alte

păcate, ca suicidul… Ca…

Şi fiecare dintre noi – sunt gata să pun pariu pe orice şi cu oricine! s-a gândit că se impune, avem nevoie de o ierarhizare! Supuşi păcatului cum suntem, ca nu cumva să cădem tocmai în păcatul cel mai greu de iertat, cel mai greu de îndurat după ce l-ai săvârşit!…

Evident, ne-am zis, păcatul mâniei este mai „accesibil", mal greu de evitat şi mai uşor de iertat, decât alte păcate, nu le mai zic pe nume… Şi ne trezim în mijlocul cimitirului, parcă pentru a se auzi şi pe lumea cealaltă vestea cea nouă, aflând noi cei trei de faţă primii că ar exista un păcat ăla cel mai mare, mai mare ca oricare, de care nici nu ne-ar fi trecut prin freză să ne ferim că este un păcat, dacă nu se găsea acest pehlivan, acest haiduc, acest ins care în viaţa lui nu a avut şi el norocul să dea peste unul mal deştept ca el! un nenorocos, nenorocitul! şi ăsta aşa s-a gândit, domnilor, să facă de neuitat după amiaza de basm, înscriind-o în eternitate: să ţi se facă urât de lumea asta, să nu ştii ce să mai faci şi să faci fel şi fel de nimicuri ca să-ţi omori timpul cu care te-a înzestrat la naştere Bunul Dumnezeu, zestre nemeritată!… Cică-i mare, marele păcat!… Ăsta e! Tu-i mama lui!…

Cu nimic nu te arăţi mai nedemn de norocul de a te fi născut om, iar nu omidă păroasă ori dihor!… Mai mare insultă, mai prostească desconsiderare pentru Creaţie nu se poate închipui!… Nec plus ultra!… Mai mare ultragiu adus Celui Ce te-a zămislit, dar n-a mai apucat să te isprăvească…

Şi mai mare bucurie Scheithanului, Ioane Şeitane! mă făcu atent juna Rodica…

Cine ar fi zis că banala şi inevitabila plictiseală poate fi atât de… de nocivă! De… Cumplită!

Tăcurăm toţi…

Mda, se pronunţă şi vocea Sionului, oficial şi aulic: Mda, este un mare păcat… Ai mare dreptate, învăţătorule! … Chiar că este păcatul cel mai mare, deşi este cel mai frecvent, mai des întâlnit… Măi, copii, în ce ne-a spus domnul Petrache e mai multă teologie ca-n şapte tratate,

indiferent despre ce religie ar fi vorba! La Aiud şi-n alte temniţe înţeleg că nu te-ai plistisit!… Şi ştiu bine că nici pe alţii nu i-ai lăsat să se plictisească!…

Nu i-aţi lăsat să păcătuiască! punctă şi Sve, ca să fim siguri că toţi cei de faţă am înţeles!…

Bine crescut cum e, a zis şi nea Petrache ceva spre lauda amfitrionului: Dar zici că nici dumneata nu te-ai plictisit în cimitirul ăsta, singur cuc mai multe ore pe zi, zilnic… Stai bine cu păcatele! Te iubeşte Cel de sus!

Eşti tare, barosane! mi-a venit să completez… Ce comparaţie să facă, între dormitorul supraaglomerat, 80 de paturi suprapuse pe 3 etaje, în care nu te poţi simţi singur nici măcar o clipită, şi cimitirul singurateculuiagent 07…

Ca să nu par prost, după vechi obiceiuri din părinţi, am pus la un moment dat întrebarea: să te plictiseşti sau să fii plictisitor? Care-i marele păcat?… Dar nu am stârnit nicio continuare, niciun răspuns, pleoştindu-mă oareşicât, dar asta pe termen scurt!… Mi-am revenit şi am continuat urcuşul!…

…Mai departe nu mai zic nimic, ar însemna să bag de la mine… Să vedem numai în dactilogramă cam pe unde a fost momentul în care s-a ajuns la clipa asta, cea mai înaltă a zilei!… Plictiseala, deci?!… Cumătră… Nu-i de colo!… Al dracu’ domn profesor! Ce să-i treacă pe sub…

Cu ce să-i compar chelia maiestuoasă, perfect finisată, lustruită ca… un bronz de Brâncuşi? doar s-au cunoscut! Cu… cu pista bine asfaltată a unui aerodrom, de unde decolează ideile mai ceva ca avioanele de pe aeroportul ăla londonez deasupra căruia, clipă de clipă, se află mereu câteva avioane, care decolează ori se pregătesc de aterizare, în roi neodihnit… Mai ceva ca muştele la miere!… Ca o aură, nevăzută de proşti, ca o ceaţă, ca O… Ca o aură, domnule… Ăsta-i cuvântul! Altul nu-mi trebuie!

Capitolul 16

Te lepezi de SCHEITHAN?

Pe măsură ce pricepeam strategia găzdoiului, nu o înţelegeam nicicum unde vrea să ajungă! Era o captatio

benevolentiae tot mai evidentă, la care se vedea că ţine, chiar şi la benevolenţia subsemnatului, care venisem cu coada între picioare, acceptându-mi fără să crâcnesc postura de victimă…

Dar de unde victimă, cu un tată drept şi neclintit între popoare?!…

Tembelă formulă!…

Nu cumva este o traducere greşită, dar nu din idiş, ci din cealaltă?! Din limba cea mai nouă de pe pământ, vorbită de cel mai vechi popor!… Nu prea merge! Ăsta nu e paradox, ci nepotriveală! Contradicţie în termeni!… Suspectă rău de tot! Cel mai vechi popor vorbeşte limba cea mai nouă!… Prea nouă nu-i, dar sigur este second hand! Reciclată! Şi cică-i cea mai veche!… Hai, plimbă ursul contra vântului…

Aşadar, gazda făcea eforturi tot mai vizibile ca să mă simt eu bine, în largul meu, să uit de povestea cu deconspirarea, gata, s-a prescris! şi să-l însoţesc pe drumul mărturisirilor!… A fost cică grozav de fericit de misiunea primită de la Sanhedrin! Nici vorbă să se plictisească în mahalaua noastră!

Ce misiune, domnule consilier? întreabă domn Petrache, cu renumitul său gust pentru claritate. Nu v-a spus domnul Ioan Şeitan?! Ai fost aşa de discret, domnul meu?! Faţă de domnul Ţuţea, dacă mi se îngăduie, nu aş vrea să am niciun secret! Te rog! Ai cuvântul! Eu? Da, ştii mai bine decât mine esenţialul! Eu voi interveni la detalii! … Cu completări, de va fi nevoie! Deci, ce misiune am avut eu aici, domnule Ioane? Să vedem ce ai priceput, ca purtător de cuvânt!…

Purtător de cuvânt? Al cui?!

Al Sionului! mai întrebi?!

Mă execut imediat, îmi place postura. En connaisseur: Vechea poveste, domnule profesor, cu Israelul de rezervă! Domnul consilier a studiat etno-psihologic, pe urmele lui Şăineanu şi Gaster, firea poporului român, a moldovenilor mai ales… Sarcină de serviciu! Să vadă cât suntem de fraieri!

Israelul de rezervă?!

Să nu-mi spuneţi că pentru dumneavoastră e o noutate!

Noutate nu-i, dar am sperat întotdeauna ca nebunia asta să nu fie adevărată, ci doar o legendă, o ipoteză alarmistă, psihoza complotului… V-aţi petrecut toată viaţa în România ca să…

…ca să… îndrăzneţi, domnule profesor!… Tace domnul profesor!… Ca să coordonez strângerea de date şi interpretarea lor! Ca să vă aflu punctele slabe, care vă fac vulnerabili la…

Nu mi-e ruşine că am făcut-o şi nici rău nu-mi pare! Da, ca să cercetez cum vi se poate face vouă, românilor, răul cel mai mare! Asta a fost slujba mea, până zilele trecute! Cincizeci de ani, bătuţi pe muchie!… Şi n-am fost singurul! Am avut o armată de subalterni!…

Răul cel mai mare?!… Domnule consilier! vorbiţi serios? Am înţeles bine? N-aţi vrea să mai spuneţi o dată, dar pe ruseşte, să fiu sigură că am înţeles!…

Se execută fără tragere de inimă… Boje moi! Boje moi!…

Apoi:

Frumoasă şi distinsă doamnă, crezi că v-am convocat la o farsă?!… La o şuetă?!… V-am spus de zilele mele, cât de mult s-au împuţinat!… Nu-mi cereţi să vă povestesc ce se întâmplă în… cu mine, e suficient să vă comunic rezultatul, concluziile!… încercaţi să nu-mi puneţi întrebări fără sens! Cum adică să vorbesc altfel decât serios, foarte serios?! Dureros de serios!

Ce ziceţi, domnule profesor?… Văd că nu păreţi deloc mirat!

E greşeala noastră că ne-am aşezat într-o ţară aşa de frumoasă!… Toţi ar vrea să ne-o… E ca şi cu femeile frumoase!… Multe rămân nemăritate! Nu le convine bărbaţilor o nevastă după care să le curgă balele la toţi… Noi, românii, nu ne-am temut să luăm ţara cea mai jinduită!… Avem bătăi de cap cu ea de când ne ştim… Dracul ne-a pus?!…

Apoi: să ne-o ieie, dom'le, dacă se simt în stare s-o… s-o fută mai bine!… Nu mă deranjează! Dar s-o ia fără minciuni, fără intrigi, fără calomnii, fără lovituri de cuţit pe la spate…

Vorbea serios, domnule!… Ditamai Petre Ţuţea!…

Dar totuşi, ce era de comentat era că individul din faţa noastră şi-a dedicat viaţa acestui subiect: cum să ne-o fakă mai bine?!…

Parcă m-a auzit:

Soţia dumneavoastră a făcut parte din… din proiect?

Soţia mea nu ştiu dacă chiar a priceput cu ce mă ocup eu… N-a ştiut nici cât de mult am iubit-o! Pe mine nu m-a iubit, a iubit pe altcineva, şi a ştiut că ştiu asta şi că-i respect sentimentele…

Ceva tipic evreiesc! mai ales la evreii din România!

N-aveam de ales… A crezut tot timpul că este folosită ca un paravan, pentru ce făceam eu, iar ea nu trebuia să ştie prea mult!… A fost o persoană discretă… înţeleg ce vreţi să ştiţi, dar…

Nu! Trecem peste întrebarea pe care v-am pus-o! E problema mea… Nu trebuia să vă pun asemenea întrebare… Sper să mă ierte!

Întrebare greşită?

Poate.

Nu este o întrebare greşită! E chiar foarte bună!… Dar voi reveni cu o completare ceva mai târziu!… Trist pentru mine a fost că n-a ştiut niciodată cât am iubit-o… Nu m-a crezut în stare să iubesc…

Nu m-a crezut în stare să iubesc!… I-auzi la el!… Nu m-a crezut în stare să iubesc… Cumplit!

Altă întrebare?

Vă întreabă şi Mandea ceva: titlul de înţelept al Sionului, cei şapte, chiar există, este folosit ca atare în mediile evreieşti, în acte, de exemplu? Pe o carte de vizită? era să zic, dar m-am oprit.

Trec peste această întrebare! Nu mă aşteptam să mi-o pui tocmai dumneata!… Cum se zice asta pe româneşte? Mură-n gură, parcă. Asta vrei?! M-ai dezamăgit, domnule

Ion! E prima oară când! Să nu se mai repete…

Măi, jivina dracului!… Hai, Zvelto, ia pune-i tu întrebarea la care să cadă-n cur în loc de răspuns, imposibil de borât!… Skaji, daragaia!

Povestea celor doi fraţi ai dumneavoastră… Are vreo legătură cu… cu întâlnirea noastră de acum?…

Nu cade-n fund, darnici răspunsul nu-l dă cu promptitudinea din ultimii zece ani!… Către Profesor: Ce ziceţi? Eu sunt tot mai convins că femeile ar trebui să conducă lumea, sunt mult mai deştepte ca bărbaţii!… Prea deşteptei: Dragă Svetlana, eşti extraordinar de…

…de intuitivă?

Da, de intuitivă. Ăsta-i cuvântul! Eşti meşter mare la vorbe, domnule Ioane Şeitane!…

Apoi schimbă faciesul, îl dă la smolit şi continuă de dincolo de neguri: De la fraţii mei a început povestea căreia îi voi pune capăt azi, cu ajutorul dumneavoastră… Ohooo!… Ho-ho!…

Fii bună şi spune-le şi dumnealor despre fraţii mei. Eu, păru că zice mai departe, trec puţin pe lumea cealaltă, aşa de tare se întunecă şi se schimbă la faţadă. Curat metamorphozis!

M-am uitat la profesor, nu era deloc captivat de scenă. Vorba lui Cioran: trecerea precipitată în metafizic! Nu se producea şi nu-l interesaseră niciodată poveştile, anecdotele personale, fără boltă, fără şanse de a se curba, metafizic! Fără dispută teoretică, de idei… Doi fraţi?!… Eu am avut vreo cinci, başca surorile! părea că citesc în ochii săi. Bitte schön, Frau Sveta! Să te ajut puţin? Jawohl, moi daragoi muj! Domnul consilier achiesează şi dânsul?

A!

Dă-i drumul, Ivanuşka!

Păi, îmi încep eu naraţiunea, părând cu voia mea ezitant, cică să fi fost odată ca niciodată trei fraţi, unul mai evreu şi mal fain ca celălalt, în Ghetoul cel vestit din Varşovia… Ce mândri le erau părinţii cu aşa feciori?!… Dar au trebuit la un moment dat, moment istoric, căci urma să înceapă Războiul cel şi mai Mare decât cel Mare, au

trebuit zic să-şi facă bagajele şi să plece cu toţii spre Eretz Israel! Inevitabilă, proba probelor: trecerea prin deşertul moldo-valah, ca să ajungi în Ţara promisă!… A durat ceva tranzitul intestinal prin România… Atât cât familia să decidă că mai departe nu pleacă, rămân aici, în Israelul de rezervă! mai bine ca aici nu poate să fie nicăieri în Ţara Sfântă şi plină de deşertăciunea din pustiu!…

…Atunci feciorul cel mai mare s-a gândit că este momentul să le spună adevărul, anume că el, de ceva vreme, încă din Polonia, nu mai era fiul lor şi atât! Crescuse mare şi era mult mai mult! Era unul dintre fiii cei şapte şi cei mai mari ai Sionului! Şi acceptase anumite obligaţii şi ascultări, în schimbul cărora primise spre păstrare cele mai teribile secrete şi însărcinări! Iar de ales nici el, nici ai lui nu mai puteau alege între Israel şi altă direcţie: cei patru, părinţi şi doi feciori, trebuiau deci să plece, musai să părăsească gura de rai bucovin şi s-o ţină drept înainte până în deşertul Negev, la kibuţul unde sunt aşteptaţi să-l înfiinţeze… Fără dumnealui!…

Dumnealui, Eminenţa dumnealui, cel de faţă, rămânea însă să lucreze pentru chibutzul cel mare, universal, pentru care au făcut legământul cel biblic cu Domnul… Inclusiv niscai cercetări de specialitate etno la faţa locului.

Toată lumea n-a avut încotro şi au plecat unii, celălalt a rămas, cu toţii având inima cernită de griji şi presimţiri! …

Biata mamă, cât era ea de evreică, nu ştia, sărmana, cât de mult să se bucure de gradaţia cea nouă şi maximă a feciorului născut cel dintâi şi cât să se întristeze de imboldurile inimii, care-o îndemnau să rătăcească mai departe prin lume oricât, numai să rămână toţi laolaltă însă! Să nu se despartă nicicum frate mai mare de fraţii mai mici şi mai uşor de păcălit… Vulnerabili… Neajutoraţi pe lumea asta câtu-i ea de mare şi de rea!… Mai ales că amândoi se vădeau a fi nişte visători păguboşi… Nu semănau deloc cu fratele cel mare şi tare! Nu se vor descurca singuri! Nici măcar în Patria regăsită!…

Secondo tempo: şturlubaticul de război începe, cu alaiul său de poveşti miraculoase! Printre care şi povestea celor doi fraţi ajunşi la Mama Israel! Da, aşa zic unii evrei: Mama noastră, Israel!… N-o scot de la mine!… Mama lui, de Israel!…

…Ca fraţi mai mici ai celui mai mare fiu, cei doi se simt puşi pe fapte mari, pe isprăvi vetero-testamentare, Macabei şi alte modele, aşa că se oferă voluntari în Aviaţia Britanică a Majestăţii Sale, se antrenează asiduu şi, cu prima ocazie, fac un raid de toată frumuseţea la Ploieşti, via Gara de Nord, Calea Griviţei, pe care le bombardează la rând de mai mare dragul. Au avut grijă să ocolească însă bulevardul Filantropiei, aflat a cote de chiar dacă au trimis din timp, la acea adresă, avertismentul ieşirii din Bucureşti la iarbă verde în ziua de 4, luna tot a patra, ora H, Anno Domini MCMXLIV… Am scris bine? 1944, adică. Sau în 1943? Când au bombardat aliaţii Bucureştiul?… De mai multe ori? Aha…

Nicio bombardă n-a căzut mai hacana, în grădina Sionului, să-l scoale din morţi pe unchiul Saşa! Doarme mai departe somnul de veci, neîntors, nederanjat!

În ciuda tuturor precauţiunilor avionul cu cei doi fraţi ai Sionului la bord este însă nimerit sub coadă şi-i ia terebentina foc deasupra Câmpinei! Cei doi piloţi nu se pierd cu firea, fac corect toate manevrele de catapultare şi se trezesc în zbor lin paraşutat deasupra Doftanei, Valea… Ce privelişte! Ce…

Vreţi mai scurt?… Nu vă place cum… Biiine!

…Sunt ajutaţi de sătenii din Brebu să se descotorosească de cearşafurile în care au fost găsiţi înfăşuraţi, şi cu ce românească apucaseră să înveţe în urmă cu patru ani s-au descurcat binişor, cât să nu ajungă cumva prizonieri la nemţi, ci numai la români!… Nemţii află însă ce pleaşcă le-a căzut din cer şi cer să-i ia la interogat pe britanici. Mai ales când au aflat că doi dintre britishii ăia nu prea fuseseră duşi pe la biserică… Cu atât mai interesant fi-va interogatoriul! Sunt ai noştri! Daţi-i încoace! Davai, davai! Ghelburda! Give me!… Ştiam şi pe

nemţeşte cum se zice!…

Românii au altă părere în problema respectivă şi refuză să-i dea pe maramoi la nemţălăi! Cazul ajunge sus de tot, la Göring, care i se plânge lui Hitler, pe umăr, iar Hitler îl ia la telefonul scurt pe Mareşal… îl ia din scurt pe telefonul scurt, dacă o fi existat aşa ceva şi pe vremea aceea:

Mare Mareşale, am mare nevoie de doi evrei tineri şi fragezi. Îţi dau un pol pe ei!… Ştergea-te-ai la fundu-ţi teuton cu polul tău, că eu pe evreii mei nu-i dau cu una, cu două!… Ştergete pe bot şi tu, cu toţi evreii tăi! se zice că l-ar fi blestemat Hitler pe Mareşal. Or să-ţi iasă pe nas! Când ţi-o fi lumea mai dragă!…

Până la urmă au căzut la… şalom Alehem! Şi Führerul român a acceptat să-şi trimită prizonierii evrei plocon Führerului neamţ, la interogatoar, dar, iar, însă, ci cu condiţia ca pe teritoriul inamic fiecare prizonier să fie mereu însoţit de un daco-roman deghizat în ofiţer român, care să asiste la orele de conversaţie şi să se asigure că nu-i vor învăţa nemţeşte cu sila! Prin constrângeri fizico-chimice!

Şi mai pe scurt: după o săptămână cei doi zburători s-au întors la Bucureşti, mai exact-exact spus la Predeal, unde erau găzduiţi boiereşte prizonierii aviatori sosiţi din Occident mon amour…

O întrebare pentru a toate ştiutorul: aţi ştiut că fraţii Eminenţei Voastre suntorizonieri în România?… Eraţi în România! Când aţi aflat? I-aţi putut ajuta cu ceva? Prin cine?

Prin Gheorghe Alexianu! Prin Picky Vasiliu!… Dar am aflat de ei abia după ce s-au întors din Germania… V-aţi văzut cu ei? Da, la George Alexianu în casă! Aduşi cu toate precauţiile necesare, casa era bine păzită de nemţi, m-a dus rabinul Şafran, era bun prieten cu guvernatorul Transnistriei…

Aţi spus că Marele Rabin Şafran…

…Alexandru Şafran!

…era bun prieten cu George Alexianu?! Cel declarat

criminal de război pentru asasinarea în masă a sute de mii de evrei?!

Da, erau prieteni!… Apoi i-am revăzut pe fraţii mei după 23 august, când au fost eliberaţi şi au mai stat cu mine câteva zile!… Nu i-am putut opri să zboare mai departe, în aviaţia britanică, până în 1948, când s-a declarat existenţa statului evreiesc! Au aterizat acasă într-un suflet!… Tot aşa: în slujba Israelului mereu… Doar erau fraţii mei! De mine crescuţi!

Şi mai înainte de in intervalul 23 august – 1 ianuarie 1948, nu s-a mai întâmplat nimic important? Nimic-nimic?!

Ceva important aţi zis?…

Îhî!…

Da, s-a întâmplat cel mai important lucru!…

Pentru cine important?

Pentru povestea pe care ne-o spui acum!…

Vă ascultăm! Inclusiv nea Petrache care părea acum ceva mai interesat de gogoşile cu care era servit!

A urmat, domnule profesor Ioan Şeitan, a urmat procesul Mareşalului!… Prea bine cunoscutul!…

Dumnezeule, cu ce oftat lugubru!

Am un prieten care susţine că la procesul Mareşalului au fost condamnaţi la moarte şi executaţi numai cei care au ştiut de dumneavoastră că faceţi parte din heptagon!

Heptagon?!…

Adică că sunteţi unul dintre cei şapte pitici uriaşi ai planetei! Dacă cei patru demnitari români nu v-ar fi ştiut ce hram purtaţi dumneavoastră, nu exista niciun motiv ca să… Şi fac semnul ştreangului, făcut fular la gât! Harşt!

Ce urât se uită la mine!… De unde a scos pumnalul ăsta?!… Puteam să jur că nu este înarmat!…

Ai un prieten?… Acel prieten al dumitale, dacă mai e în viaţă, spune-i să nu se mai joace cu focul!… E sfatul meu, de catană bătrână…

Trec peste sfaturile domnului consilier şi păşesc mai departe: în afară de cei patru, au mai fost şi alţi români care au ştiut cine sunteţi?

Nu, nimeni, niciun român, niciun goim!

Goi sau goim!... Cum e corect?

Dumneata cum spui? Daţi-mi un drop sau un drops?! ... Dropuri sau dropsuri?...

Bravo! De unde...

De la Jacques Byck! Era mai... era deseori mai rafinat, mai subtil decât Graur al dumitale!

L-aţi cunoscut pe Graur? Nu! Cum aşa?!

N-a vrut el să mă cunoască!... Aflase cine sunt!

Aha! Aflase cine... Şi?

Şi ce?

Spuneaţi de procesul Mareşalului! Ce legătură are cu... cu noi?!

Are, căci eu i-am împiedicat pe Filderman şi Şafran să meargă la proces, ca martori ai apărării!... Le-am interzis, am intervenit cu toată autoritatea statutului meu!

Statut sau funcţie? E mai bine zis statut!... Şi s-a produs apoi marea... marea... încercare!... M-am trezit la Bucureşti cu frăţiorii mei, în uniforma Aviaţiei Regale, arătau ca nişte... nişte Feţi Frumoşi!...

Şi ce credeţi? De ce veniseră? Voiau, dragii de ei, şi vocea i se împiedică uşor în câteva lacrimi răzleţe, imediat evaporate, voiau şi ei să depună mărturie la proces în favoarea *4’ „’°şalului, a lui Alexianu... Veniseră şi în numele celorlalţi ev. ci aviatori, care au petrecut prizonieratul în România! Ştiţi cum a fost!

Îhî!...

Ştiam şi eu, mai bine chiar decât ei!... Ştiam cum au dus-o în România ca prizonieri şi, cu toate astea, nu i-am lăsat să meargă la proces!... Ei au insistat, a trebuit să intervin pe alte căi să nu fie admişi ca martori... Dar s-a ştiut că e mâna mea, nemernica!...

Tace. Aşteaptă să zicem noi ceva? Ce? Nu, domnule! Continuaţi, vă rog, domnule Şatan!

Mă execut cu o tot mai mare plăcere:

Taicale meu s-asupăratfocpe mine şi pe raţiunile superioare de care ascultasem!... A organizat apoi la Haifa un comitet de evrei din România, să-i ridice Mareşalului un

monument... I-am dat şi lui peste mână! Tot cu mâna asta! ...

Şi, buff! o pocneşte de masă cu dosul, pedepsitor!... Cred că s-a auzit şi-n stradă! O să strice micofonul dacă mai dă o dată... Mă uit la Sve, ea la mine... Am înţeles acelaşi lucru oare?

Am auzit şi eu de acel monument, la ieşirea din portul Haifa, pe bulevardul care te duce în centru!...

L-ai văzut dumneata? Eu nu, dar marinarii din Constanţa... Colegul meu de la Mircea, Ruslan, are şi poze...

Bravo! Şi-mi vine şi mie să zic bravo văzându-l cât e de bucuros! Deci românaşii l-au recunoscut!... Băieţi deştepţi!...

Adică?

Adică au făcut, da, bustul Mareşalului, l-au montat, dar după o vreme autorităţile de la Tel Aviv au dat ordin de demolare!... Cineva însă, un evreu isteţ, poate că dumneata! poate că eu! le-a dat celor din comitet ideea să se schimbe numai placa, să punĂ numele unui general evreu care aducea puţin cu Mareşalul în poze!... Dar cei mai deştepţi evrei ştiu şi azi care-i adevărul... Pentru acei evrei, pour les connaisseurs, precum Ruslan al dumitale, acela este monumentul Mareşalului Antonescu, din Israel! La Haifa...

Domnule Şeitan, de unde ştiţi şi povestea asta? Nu-l poveste!... Mi-a povestit-o Boldur, ziaristul Boldur anul trecut!... Ziarist evreu! Plecat din România! Ne ştiam bine...

Evreul acela isteţ sunt eu, domnilor!... Dar tot evreul acela isteţ intervenise discret la guvern, nemernicul, să ordone demolarea!... Iar pe faţă am intervenit ca să salvez situaţia... Am făcut-o pentru tata, să-l îmbunez!...

Să-l îmbunaţi?!

Pe scurt, de la procesul Mareşalului mi se trag toate! ... Am primit o scrisoare semnată de doisprezece flăcăi, aviatori şi paraşutişti evrei, care îi datorau viaţa lui Antonescu!... N-am ţinut seama/nici de scrisoarea aceea!...

N-am predat-o judecătorului! Parcă turbasem!

Şi care este vina dumitale, dacă aveai indicaţii superioare! Cu Cahalul nu te pui, după ştiinţa mea!

Zelul!… Zelul a venit de la mine!…

Şi care era motivul? De ce trebuia neapărat să dispară Antonescu şi ai lui? Cumva regula cu fapta cea bună, să nu rămână niciuna nepedepsită!…

Pare că zice da, basculând din tărtăcuţa-i ca o pară mălăiaţă… Ce ziceţi, domnule profesor Ţuţea, de regulă asta din Talmud: nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită! Să nu existe om care să nu regrete faptele sale bune!… Toţi oamenii trebuie ajutaţi să-şi dea palme singuri pentru binele făcut altuia, altora, şi mai ales pentru binele făcut adversarului, duşmanilor!…

Există asemenea regulă?!…

Ce-a fost în capul dumneavoastră, domnule consilier aulic?

Ziceţi de binele făcut de Antonescu sau Alexianu fraţilor mei?… Nu puteam să-l consider ca un gest personal, al mareşalului, faţă de doi tineri evrei… Nu venea acel bine de la persoana Mareşalului sau a guvernatorului… Venea de la faptul, impersonal, involuntar, pentru care nu aveau niciun. merit, nu făcuseră nicio alegere, că erau români! Români şi punctum! cum zice Eminescu al vostru. Aşa fuseseră crescuţi, adică dresaţi, să gândească, să reacţioneze româneşte! Dacă era vreun merit în asta, era al poporului român!… Care chiar şi merita să fie răsplătit pentru asta prin eliberarea de sub dictatura Mareşalului!…

Sve îl pune să repete ca să fie sigură că a înţeles raţionamentul! Abia aşa mă prind şi eu ce absurditate horise prea înţeleptul: condamnarea lui Antonescu era, după mintea lui, un dar evreiesc făcut poporului român în semn de recunoştinţă pentru soarta blândă ce o au avut evreii în acei ani, în anii dictaturii antonesciene!… Mult mai blândă ca a românilor!… Ce este-n capul lui capo ăsta di tutti capi!

Unde-i multă minte e şi multă… Multă prostie sau

nebunie?... Are multă minte, dar nu-i „tată” bună! cum se zice la Sighii... Nu cumva îşi bate joc de...

Aşa am gândit atunci!... îmi luase Dumnezeu minţile! ... Ziceţi mai departe dumneavoastră, prea bună doamnă Svetlana. Până aici a zis tare bine Ioane Şeitane!... Mie mi-ar fi fost atât de greu să povestesc... Mai ales ce urmează! Şi vocea-i i se făcu nod în gât... Mi-ar face bine dacă dumneavoastră aţi povesti cele ce urmează!... Şi un oftat prelung, ca un şuier, slobozi în eterul încreţit de oroare.

Îşi ia şi Zvelta avântul necesar. Mai plină de elan. Respiră adânc, îmi găseşte privirile, se iţeşte din ele şi let’s go, ca-ntr-un duet duios, când ea, când eu! Ea:

În însoritul şi ferice de tine, Israele! faptele de eroism ale celor doisprezece aviatori şi paraşutişti care s-au luptat cu hidra ghitleristă pe firmamentul cerului valah, strivindu-i sub călcâi beregatul, au invadat toate manualele şcolare, toate televiziunile, toate etcetera din Israelul străbun! Eretzul!...

Prin consens naţional celor doisprezece li s-au decernai şi conferit şi acordat cele mai înalte decoraţii şi medalii iudeu israeliene. Pentru a li se înmâna înaltele simboluri cât mai festiv, s-a organizat o mare sărbătoare, un miting aviatic internaţional, inclusiv cu participarea unor camarazi anglo-americani din escadrila în care luptaseră şi eroii noştri!... Ce de lume de pe lume s-a adunat!...

Pentru invitaţii speciali s-au ridicat două tribune: una mal mică, dar mai vizibilă, mai răsărită, bogat împodobită, pentru cei doisprezece eroi, alta, mai hacana, neîncăpătoare pentru invitaţii acestora, familie, prieteni, rude şi oficialităţi, corp diplomatic etc. Ceilalţi, zeci, sute de mii, umplutura, împânzeau câmpul din latura de Nord a aerodromului Ben Gurion, încă în viaţă la acea dată, dirijând cu autoritate festivităţile. Cuvântări, marşuri militare, paradă aeriană, urmate de focuri de artificii cum nu şti mai văzuseră de pe vremea lui David şi Solomon!

...Urmează, vă avertizez, imagini şocante pentru cititori: un samaliot mai năbădăios, *un trouble fete*, cum i-a

zis George Ivaşcu domnului Ioan Şeitan aici de faţă, cu ocazia centenarului Tudor Arghezi, avionul zic, a încurcat căile Domnului şi a luat-o razna pe uha nemaiumblată, la al cărei capăt se afla taman tribuna de protocol zero virgulă zero, cu toată duzina de eroi fără pereche, zdrobindu-i pe piloţi şi paraşutişti mai ceva ca-u scenariile antiaerianei nemţeşti, de care scăpaseră în timpul războiului în zeci de confruntări pe viaţă şi pe moarte. De data asta, dar nu într-o confruntare, ci în plină şi fericită şi paşnică sărbătoare a întregii suflări evreieşti, au pierit în flăcări cei mai iubiţi doisprezece Feţi Frumoşi dintre Macabei… Cei mai vitejii

Cei mai evrei dintre evrei!… Şi asta în văzul concentrat şi focalizat al întregii jidovimi!…

Văleu!…

Şi bietul Ţuţea încremeni cu privirea pe adversar, cerşindu-i să infirme scenariul prea… Nu întrerupeţi, vă rog, veni răspunsul de peste mări şi ţări…

Iată! au strigat fericiţi şi edificaţi încă o dată evreii cei mai atei, printre care şi eu: unde vă este Dumnezeu la care vă închinaţi ca proştii de cinci mii de ani?! Ce fel de Dumnezeu vă mai este şi acela care îngăduie asemenea cumplit de nemeritată tragedie?!… Cu ce Ţi-au greşit. Doamne, cu nimic, nimic, nimic! copiii ăştia frumoşi ca nişte arhangheli!… Sau mă-sa şi ta-su ai fiecăruia! Cu ce te-au ofensat atât de tare ca să-i pedepseşti pe bravi copiii lor?!… Pe toţi. Doamne?! Toţi?… La ce ţi-au trebuit?! Doişpe, Doamne, şi toţi doişpe?!…

Una din două, dacă există Dumnezeul de care tot latră rabinii noştri ori behăie preoţii lor, acel Dumnezeu este mai rău decât însuşi Diavolul, este Diavolul în persoană, ceea ce este absurd şi contrazice punctul de plecare! Şi mult mai logic e să vedem în această tragedie mâna hazardului… Totul este hazard şi întâmplare! La nimereală! La plesneală! Aşa este rânduită lumea asta! Un haos dezlânat şi fără nicio noimă! E atât de fără sens ce s-a întâmplat la acel miting aviatic încât numai lipsa la apel a lui Dumnezeu mai poate da un sens şi o explicaţie celor petrecute!…

Eu, zice Sveta mai departe, eu, adică 07 ăsta, care o asculta cu privirea în pământ, pierdută în hăuri subterane, infernale, eu, de-aici din România, m-am ferit să mă gândesc la cele ce aflasem că s-a petrecut, cu cei doi fraţi ai mei în tribuna făcută foc de artificii, şi cu părinţii lor, maicale şi taicale mei, aflaţi în tribuna de alături, în loja cu vederea cea mai bună spre locul din care cei doi băieţi, frăţiorii mei, le-au tot făcut cu mâna, o vreme, până s-a trecut la partea cu surprize a programului, iar din zâmbetele lor fericite, de ştrengari puşi pe şotii chiar şi în cele mai solemne momente, iată, cu legendarii Ben Gurion şi Golda Meir de faţă, lor le arde de prostii copilăreşti… Ştrengarii! Scumpii mamii…

Şi după o clipită numai, nici măcar amintirea acelor incuri, icnete şi râsete zăpăcite nu mai rămăsese decât fum şi flăcări din zâmbetele lor fericite… Să te tot miri că n-au înnebunit cele douăsprezece perechi de părinţi! Fuseseră până atunci cei mai fericiţi părinţi din toată jidănimea, săraca de ea! Săracii de…

Iar când am primit vestea că măicuţa mea pe mine în «1 consideră vinovat de moartea lor David şi Josef, ba chiar şi a celorlalţi, a tuturor, nu m-am gândit o clipă că biata mama ar II înnebunit! Avea perfectă dreptate!

Şi care era legătura ce aveam eu, din Bucureşti, bulevardul Filantropiei numărul coişpe, cu avionul prăbuşit cu atâta exactitate astronomică pe aerodromul Ben Gurion?!… Degeaba mă ferisem de gândul ăsta, care mă trăsnise şi pe mine încă din prima clipă, când am aflat vestea care a cutremurat tot Sionul: eu i-am ucis pe toţi doişpe!… Mi l-a trimis şi mama în plic timbrat şi mi l-a înşurubat pentru vecie aici!

…Şi Sve, povestitoarea, cu milă şi cu buricul degetului mijlociu bătu în bolta delicată a frunţii. Intră! mi-a venit să zic…

Eu i-am ucis pe toţi doişpe şi mai ales pe cei doi fraţi al mei!… Numai eu şi mama şi tata ştiam asta… în tot Israelul! în toată evreimea cea nenumărată vreodată numai noi trei ştiam de ce avionul acela blestemat a ales

să se înţărâneze în locul cel mai al dracului de potrivit cu putinţă!…

Curând, mama s-a prăpădit şi ea, de jalea celor doi feciori… Iar tata a avut grijă să mă înştiinţeze, în următoarea şi ultima scrisoare, că eu sunt de vină şi pentru moartea mamei…

Ştiam şi eu!…

Iar pentru dânsul, bietul tata, că trăieşte în continuare fără niciun rost şi niciun copil, căci eu nu mai contez, nu mai sunt progenitura lor, tot eu sunt de vină şi pentru asta, pentru viaţa prea mult prelungită a tatii! Zadarnic se roagă la Dumnezeu să-i scurteze zilele! Dumnezeu îl pedepseşte pentru ticăloşia fiului cel mare, mare sculă sionistă! L-a pedepsit să trăiască, iată, s-ar putea să mă prăpădesc eu şi, probabil abia atunci, bietul tata îşi va dobândi liniştea!… Când va afla că lumea a scăpat de mine…

Mă grăbesc să mor! adăugă nefericitul atotputernic…

Şi care este vina dumitale? clipi nea Petrache cu cunoscuta-i candoare, ca şi când nu înţelesese nimic.

Poate că-i vina mea că nu s-a înţeles, se scuză Svetlana. Nu am fost suficient de explicită?… Fii atunci! am conjurat-o eu.

Domnul consilier se consideră vinovat pentru că i-a împiedicat pe aviatorii evrei să-i ia apărarea la proces mareşalului Ion Antonescu! I-a oprit să vină şi să povestească în faţa Tribunalului Poporului cum i-a genocidat de bine Antonescu cu tot neamul lui de criminali de război!… Niciunul din cei peste o mie de prizonieri n-a murit în prizonierat! Domnul consilier consideră că Dumnezeu a pedepsit duzina de eroi pentru absenţa lor la procesul Mareşalului… Ba chiar pentru moartea Mareşalului… Şi a celorlalţi trei, Alexianu…

Mai zi o dată, mai zi de zece mii de ori, te rog!…

I-a pedepsit pe evrei omorându-i pe cei doisprezece aviatori?…

Sau invers!

Nu, n-a fost o simplă coincidenţă! Un accident

aviatic! A fost un semn divin, ceresc, dumnezeiesc! Mi-am dat seama imediat că asta a fost! A fost prima oară când m-am cutremurat dinaintea evidenţei supreme! Nevrednicul de mine…

A fost o mirabundă! decid eu sentenţios şi irevocabil. Dar cuvântul meu trece iar nebăgat în seamă, nimeni nu mă întreabă ce am vrut să spun? Ce-i aia mira… cum i-am zis?…

Dar nu mă las eu să fiu neluat în seamă şi trăsnesc din înaltul cerului, cât se poate de suav: Nu cumva până atunci eraţi ateu?!…

Mai-mai să intre în pământ prin coşul de răchită! Icneşte din greu, l-am făcut KO cam fără să vreau! Nu m-am aşteptat la… întinde mână ezitantă spre paharul de apă, câteva sorbituri le scapă de piepţii cămeşii, îmi pare tare rău, dar… dar uite-l că îşi revine. E tare, căzătura!

…Şi tot semn îmi vine de la tata, că vrea şi nu reuşeşte să moară!… îl citez pe Mozes Gaster: care este pedeapsa pe care au primit-o cei care s-au făcut vinovaţi de condamnarea la moarte a lui Iisus Hristos?… Hai, că voi sunteţi creştini cu vechime, de dinainte de Iisus, trebuie să ştiţi mai bine decât mine cum au fost pedepsiţi acei ovrei nenorociţi!…

Mă uit la domn profesor, dar nu găsesc decât nedumerire şi mirare în privirea cu care mă cercetează, şi ea intrigată. Ce vrea jidovanul ăsta de la noi?!

Ne ia cum iei la şcoală loazele care trebuie ajutate să dea răspuns la întrebarea de pe biletul de examen: Este vorba, băiatul tatii, de o credinţă populară, ţărănească, românească! Eh?… Care îşi imaginează care a fost pedeapsa cuvenită şi primită de cel care l-au răstignit pe Mântuitor! După mintea românului cea mai românească!… Voi nu sunteţi români? Ba încă dintr-ăia verzi!… Vorbiţi atunci!… Care a fost pedeapsa din imaginarul popular şi românesc?

Vorbeşte Svetlana în locul nostru: Interesantă problemă!… Cum au fost pedepsiţi ne-oamenii care s-au făcut vinovaţi de cea mai cumplită crimă din storia

umanităţii: deicidul!… Am spus bine?

Aşa comentează şi Gaster: este singura teologie populară care ridică această problemă! Atât de logică totuşi! Teologia ţărănească daco-romană! Valahă!…

Şi de ce este pentru dumneata important cum i-a pedepsit Domnul Dumnezeul nostru al tuturor şuţilor de pe lumea asta pe şuţii care l-au ucis şi batjocorit pe Fiul Domnului? Şi ce legătură are cu povestea noastră, cu tatăl dumneavoastră…

Pentru că i-a pedepsit ca pe tata!… Să nu mai moară niciodată! Aşa i-a pedepsit şi Dumnezeul vostru!… tună vocea răguşită peste toată dumbrava fermecată!

Ia te uită!… Asta-i chiar…

Să nu mai moară niciodată? ca un ecou, vocea lui nea Petrache, îngândurată rău: să nu mai moară niciodată!…

Ce părere aveţi de mintea românului eca. Eu ceva atât de subtil nu am găsit în toată…

Mda!

Când astă vară am găsit consemnarea asta în hârtiile lui Gaster am înţeles câtă dreptate are tata să mă facă vinovat de zilele chinuite cu care i-am prelungit suferinţele din această viaţă…

Mda! Nu avea cum să nu vă atingă asemenea… Cum de n-am ştiut de această credinţă… Nici măcar de la maica n-am aflat-o… E cumplită! Noroc cu Gaster că a…

Eu am luat-o ca pe un semn!… încă un semn! Ce părere are domnul profesor de românologeală?

Tac şi calculez: dacă le-aş povesti varianta auzită la New York şi aş consemna-o ca pe încă o mirabundă de-aia de care ei nu vor să ştie nimic, i-aş strica plăcerea cu care s-a bucurat că ne învaţă el pe noi cum e cu românii ăştia! Că ştie el mai bine decât noi cât sunt românii de…

Ce chestie?!… Nu cumva ayatolahul Mitică s-a cunoscut vreodată cu arătarea din cimitir?!… Ar fi… Dar sunt prea obosit ca să mai cercetez şi pista asta, aşa că zic şi eu, chipurile doct: Viaţa ca pedeapsă? Credinţă tipic geto-traco-dacică!… De la Zamolxis cetire!…

Încă un semn!

Zamolxis?

Ultimul semn de care mai aveam nevoie!…

Zamolxis? insistă Sve-a-ta.

N-ai mai auzit de Zamolzis de când te tot fâţâi pe cataligele tale prin capitala lui Burebista?!

Nu. Cine este?… Lasă, îţi explic eu între patru ochi şi între două…

Aţi fost la proces, domnule profesor? L-aţi cunoscut pe Mareşal?

Numai pe George Alexianu, mi-a fost profesor de drept administrativ!

Ehe, ce om!… Aţi avut şi voi. România o… o colonie! Transnistria… Păi ce-a făcut acolo profesorul George Alexianu a… a…

Vă spun eu ce a făcut! Ne-a făcut de râsul Europei…

Sigur că da! Asta am vrut şi eu să spun!…

Atunci zi dumneata!…

Aţi avut şi voi ocazia să intraţi în istorie ca cuceritori, cu un masacru, două, un pogrom, ceva mai… După tipicul consacrat! Aveaţi toată Transnistria la picioare!… Pusă la pământ de hoardele iudeo-bolşevice în retragere!… Şi voi, românaşii mareşalului, aţi… aţi pus-o pe picioare!

Ce-i drept, şi cu mâna de lucru evreiască!…

Mi-e teamă, domnule profesor, că nu ştiţi chiar totul! … Iar eu am ştiut de la început totul şi nu a contat! Cum să nu mă bată Dumnezeu?!… Ba m-a bătut prea puţin… E drept că mai mult nu avea cum! Nu mai aveam eu cu ce plăti!…

Înţeleg că tare i-aţi mai urât pe români!…

N-aş putea spune… A fost mai mult o sarcină de serviciu, domnule profesor!

Să ştiţi, pentru exactitate, că nu mi-s profesor! în viaţa mea n-am ţinut un catalog în mână!

Şi, atunci, cum să vă spun? învăţătorule?!… Vi se potriveşte şi mai bine… Că v-au închis ca să nu mai faceţi propagandă legionară la colţ de stradă, pe şoptite, la urechea primului naiv dispus să vă asculte… Şi la puşcărie vi s-au pus la dispoziţie sute de studenţi pe care să-i

învăţaţi România!…

România aţi spus?

Da, dar fără majusculă. Nu-i bine spus?

E nemaipomenit de bine spus! Oho!… I-a învăţat România!… Măi… Ăsta… ăsta nu cumva a ascultat ce-au înregistrat microfoanele din colivia new-yorkeză?!…

Spuneţi-mi, aţi fost vreodată mai fericit ca la puşcărie?

Mai fericit ca la puşcărie?!… Ia te uită, şutu', ce întrebare mişto a putut să pună!…

Aveţi mare dreptate, în temniţă am trăit clipe de extaz, sublime!… Cui să-i mulţumesc din inimă partidului?! …

Nu partidului!… Clipe de extaz ai zis?… Aşa-mi povestea şi Nicu Steinhardt… I-aţi fost naş, mi se pare.

Am impresia… Ezită. Dar se decide, fie ce-o fi: Am impresia că ar trebui să-ţi mulţumesc şi dumitale pentru cei 13 ani de fericire deplină şi nesperată!…

O-o!… Se îngroaşă gluma! Ia să vedem cum iese măgarul dintre corzi! Nu neagă, nu contestă, ci constată, comentează fără nicio implicare emoţională, treişpe ani ce reprezintă faţă de eternitatea Sionului?! Aproape ca pe o destăinuire:

Domnul meu, ca de obicei: Cherchez la femme!…

Asta n-o cred!

N-aţi înţeles bine: nu a avut niciun amestec, sărmana! Eu m-am… Cu gândul însă la ea, la dânsa… Cherchez la femme din capul meu! Din gândurile mele! Am fost atât de nerod să-mi închipui că… că ochii care nu se văd se uită… Ăştia-s ochi pe care să-i uiţi?! Şi se beleşte la Svetlana, arătând-o şi cu deştul, aproape acuzator. Nu-i aşa că seamănă cu privirea ei?!…

Ce-a fost asta? O glumă?! O glumă, pare să spună reacţia calmă Sveiţei. O privesc cu drag, ea la fel, ochi în ochi, ce căutăm noi aici?! Aici e locul nostru?!… Hai sub streaşină de stuf, să ne haidem cu năduf… Ochi în ochi… într-un cuib numai de puf!… Cât mai e încă zăduf… Uf!

…Nu ştiu dacă aş fi putut să vă scap de arestare, de

persecuţii… M-a rugat ca pe… I-am promis, dar nici n-am încercat măcar… Şi mult bine v-am făcut! dar fără voia mea… Voia mea a fost alta… Şi a ieşit taman pe dos!…

Nu sunt sigură că am înţeles!…

Păi ce se alegea dintr-un Petre Ţuţea fără stagiu de câţiva ani buni la Canal sau Aiud?!… Un Petre Ţuţea scăpat de puşcărie prin protecţie de fuste!… Ce mai rămânea din legenda lui Petre Ţuţea?!… învăţatul Neamului! învăţătorul Neamului!…

Mă fac că nu înţeleg: mai suntem şi noi pe aici, mari maeştri cântăreţi! înduraţi-vă, să pricepem şi noi învăţăturile voastre!

Nimic! Nu m-a auzit parcă!

Am vrut să vă fac mult rău, dar a ieşit mult bine… Credeţi că intenţia contează sau rezultatul?!… Cumva şi paradisul este pavat cu intenţii? Intenţii criminale însă?!… Mai am vreo şansă?

Depinde ce urmăreşti.

Ce să urmăresc? De ceva vreme, încerc să-mi iau revanşa, să schimb macazul şi să dreg răul făcut altora… Vouă!

Răul făcut nouă, românilor?

Bineînţeles…

Şi ce vă împiedică? Mă împiedică rezultatul! Vreau să fac bine, vreau, de-o vreme, vreau binele aproapelui meu român, al fraţilor mei români, şi mereu iese rău pentru voi, sărăcan de voi, sărăcan de mine… De parcă nu vreţi să mă recunoaşteţi de frate… De ce nu vreţi?!… Doar ştiţi aşa de puţin din răul pe care vi l-am făcut… Nimic nu ştiţi!

Dacă, aşa cum spuneţi, răul s-a întors în bine, nu e nicio problemă să te… să te iubim ca pe un frate!…

Şi vice-versa!

Adică?

Binele pe care în ultima vreme încerc, dar nu vi-l pot face… Căci se răsuceşte şi devine pentru voi un rău şi mai mare decât binele dorit, intenţionat.

Domnule consilier…

Ce este, magnifică povestitoare a neputinţelor mele?

Nu vreţi să daţi şi un exemplu în acest sens? Despre încercarea eminenţei voastre de a face un bine şi cum aţi eşuat…

Pricep că ştie ea Svetuţa despre ce poate fi vorba!

…Că am eşuat nu ar fi grav să se aleagă praful de intenţiile mele, dar se metamorfozează fără voia şi controlul meu într-un rău negândit de mare, de dureros pentru ceilalţi!… Pentru românii de voi!…

Un exemplu!

Un exemplu?…

Tăcu apoi, parcă pentru a-şi lăsa gândurile să scormonească mai adânc în trecut…

Un exemplu mai proaspăt, neexpirat, bag eu. Să n-o luăm iar de la Traian şi Decebal!…

Ce-ţi veni cu Decebal al…

Nu m-aş mira să aflu că bădiţa Troian a avut vreun consilier evreu sau un cămătar evreu, de la care s-a împrumutat şi nu mai avea de unde să-i dea înapoi guldenii, iar ovreiul rătăcitor pe coaja pământului, atât de îndurătoare, aflase şi de aurul dacilor, aşa că i-o fi şoptit lui Trăienică cum să se pricopsească. Fără să ştie că în felul acesta declanşează etno-geneza adevăratului popor ales!…

Taci, soro!… Adevăratul popor ales?

…Ce pumni în cap şi ce şuturi în cur o fi luat bietul jid de la Cahal, peste câteva sute de ani, când s-a văzut ce-a ieşit, dar era prea târziu! Făt Frumos fusese făt-al… Ce ziceţi?

Niciun efect! N-au urechi pentru aiurelile mele, nu le-au auzit, numai pe Svetlana o aproape buşeşte râsul. Nici domn profesor nu mă bagă în seamă, mereu sobru şi uşor mirat, confuz, de două ore ascultă numai prostioare muiereşti. Mai stăm mult?

Eu decid?!… Tu deicizi!

…Am vrut să răscumpăr minciunile şi prostiile spuse la proces şi cu alte ocazii despre evreii din Iaşi, despre Transnistria… Pogrom, genocid… Ne-am jucat cu vorbele cele mai grele, vi le-am turnat în cap ca pe lături, vi le-am atârnat de coadă să zdrăngănească la fiecare pas… Pas cu

pas să vă urmeze… Ca nişte zurgălăi lugubri…

În urmă cu câţiva ani mi-a venit mintea la cap. Am zis chiar, ateul de mine, că m-a luminat Dumnezeu!… Iar acum pot spune că dacă nu rămâneam aici, printre amărâţii de voi, eu muream ateu! Nevrednicul de mine!…

Vorbă mare! punctez eu, vorbă mare! Aferim, bre! Ţi-a trecut ateismul, deci! Te-ai făcut bine? Ce hapuri ai luat?! Eşti sigur că ţi-a trecut? Analizele, ultimele, cum ţi-au ieşit?

…Şi aşa s-a născut precum Atena din creieraşii lui Jupiter, proiectul cu care am vrut să mă spăl de toate păcatele… Eu, oftă baracuda, ca înţelept al Sionului, poate cel mai! cu cele mai complicate şi dificile însărcinări şi proiecte, am clocit cel mai potrivit şi mai spectaculos scenariu pentru revanşa jidovească în meciul lor cu neamul românesc, cel atâta de… atâta de…

…atâta de cum?… Hai! Curaj! Zi, dracului, odată, atâta cum suntem de?! Neamul nostru românesc cel atât de… de… de…

De îngeresc…

Îngeresc, ai zis?! îţi baţi joc de noi?!

Şi care este revanşa proiectată de dumneata, domnule consilier?

Zi dumneata, prea nobilă doamnă!

V-am spus eu că ştie ea ce ştie?!…

Domnul consilier şi-a pus la bătaie toată puterea de convingere şi tot prestigiul la ceilalţi şase din cei şapte înţelepţi ai Sionului, a purtat lungi colocvii cu neadormiţii din B’N-ai Brith şi alte Cahaluri mondiale, ca să trimită soli de pace şi prietenie la Bucureşti, pace şi înfrăţire între popoare, pentru a prezenta solemn de tot recunoştinţa şi gratitudinea evreimii mondiale faţă în faţă cu reprezentanţii poporului român în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, prea fiul neamului său. Iar în onoarea poporului român se va planta un codru verde în inima Ierusalimului, căci poporul român urmează să fie declarat drept cel mai drept între popoare, cu cea mai consistentă contribuţie la salvarea onoarei şi demnităţii planetare!

Când asta?

În timpul dictaturii Mareşalului Ion Antonescu!

Nu asta am întrebat!... Când se va ţine marea parascovenie?

La primăvară, când se va inaugura Casa Poporului Român, cea mai mare clădire din lume, pentru cel mai cel dintre popoare!...

Cel mai tare din parcare!

Chiar să fie cea mai mare clădire? Este, domnule profesor!... Ca un oftata spus-o! întristat parcă. Întristat de ce? De ce urmează să ne mai spună?...

Cred că ştiu ce urmează să ne mai spuneţi!

De unde să ştii dumneata ceea ce eu am aflat abia zilele trecute... Şi numai eu ştiu!

Prin deducţie! Căutând şi găsind explicaţia acestei zile şi a chipului dumneavoastră atât de sumbru umbrit de gânduri prăbuşite la pământ!... Tare vă mai dor!

Hai să vedem şi minunea asta!

Hai!

O clipă!

Vă rog!

Dar Nicalai al nostru cunoaşte toate aranjamentele astea?

Bineînţeles! A lui, se zice şi crede şi el, a fost ideea!... L-a chemat la ordin pe rabi Mozes şi a întrebat cam cât sunt dispuşi evreii să ofere pentru a li se accepta scuzele! Pentru a-i ierta pe evrei pentru toate minciunile şi trădările cu care au păcătuit faţă de români! Toate!

De mâine, le-a zis Ceauşescu, veţi putea minţi din nou, căci fac tabula rasa de tot răul ce ne-aţi făcut până acum. Dar asta numai după! După ce vă spovediţi public, şi vă rugaţi frumos de iertare dinaintea tuturor românilor! îi adun eu pe toţi! Unul n-o să lipsească!

Aşa a spus Ceauşică fără frică?

Aşa-zis-a!

Mânca-l-ar tata!...

Poftim, domnule Ioane! Te ascultam!

Deci aţi convins toată liderimea evreiască şi

planetară să se încline cu evlavie şi recunoştinţă dinaintea omeniei româneşti… A prostiei româneşti!… Proşti de buni, parcă aşa circulă în ivrit o vorbă despre românii de noi…

Nu în ivrit, ci în idiş! Şi nu despre români, ci despre moldoveni!

Buuun şi idiş-şprachele! Chiar mai bun, mai autentic!

…Şi aici fusese momentul cel mai potrivit să dau cu el de pământ până la gât să-l fi împământat: cu ce obraz mai vreţi să faceţi istorie planetară când voi n-aţi fost în stare să aveţi şi voi o limbă mai acătării?! V-aţi lepădat de limbăul în care aţi conversat cu însuşi Adonai şi i-aţi promis marea cu sarea!… Şi-acum veniţi cu alte promisiuni?!… Cine să vă mai creadă?!…

…Nu vă întreb cât de greu v-a fost, ne este uşor să înţelegem că un asemenea aranjament vine în răspărul întregii istorii şi tradiţii evreieşti, partea urâtă a acesteia! Partea diabolică, îndrăcită, a iudaismului! Am zis bine?

Până aici, perfect!… Partea îndrăcită a…

Când aţi discutat toată povestea asta cu ceilalţi şase şeptari, nu-i aşa că v-aţi mirat cât de uşor cedează şi vă aprobă proiectul?… E adevărat?

Eşti dracul gol, Şeitanog (l) ulel…

Nu vă pripiţi! Abia mă pregătesc să-mi dau drumul!…

Nu mai ştiu pe altul căruia să i se potrivească atât de bine numele!…

Să vă fac cunoştinţă cu ayatolahul şeitanilor?…

N-are cum să fie mai al drăcuţului ca tine!… Sve confirmă amuzată, spre încântarea preopinentului: Ce noroc să te cheme exact ce eşti!…

Dar pe mătăluţă cum mama dracului te cheamă altfel decât ce eşti?!… Dar mă abţin şi continui: Unimanie, unimanie! Achtung, achtung! Măriţi atenţia cu fiecare silabă auzită! Căci fiecare este nemaiauzită!… Deci:

V-aţi mirat, dar n-aţi băgat de seamă că cei şase colegi de şeptică, în spatele dumneavoastră, îşi făceau cu ochiul şi-şi dădeau coate, complice şi în batjocură, cădeau adică la altă înţelegere, alt proiect. Zicem ca nebunul şi facem ca noi! Căci nu le convenea nicicum planul

dumneavoastră!…

Cum să renunţe ei la o juma de milion de evrei, unu şi unu fiecare, victime ale fascismului românesc?! Plus taica Saşa, să nu-l uităm, neîngropatul de mai hacana, lângă boschetul acela, vedeţi tufa de mătrăgună, aia! mormântul din stânga, ăla, bre! Cu el exact în cap suntem şase sute de mii unu, de evrei holocaustisiţi gata de români, pe toate părţile! De unde să mai scoţi alţii?!…

Aşa că în paralel cu ridicarea Casei Poporului Fraier de Bun, a început să se deruleze celălalt proiect! Proiectul de demolare!… Este în plină derulare! Termen de execuţie: finele anului! Ce nu s-a stabilit încă este procedeul: lapidare, linşaj sau înec în propria vomă?… Ca pe Marin Preda!

Cu Ceauşică mort, răsmort dacă se poate, sindrofilia nu se mai ţine! N-o mai doreşte nimeni! Numai Ceauşescu nu mai putea, murea el de dorul unei chermeze tovărăşeşti! Ca-n anii tinereţii revoluţionare!… Să fie sănătos şi s-o facă el acolo unde se va afla la primăvară! Să nu ne invite şi pe noi că nu ne interesează! Se suspendă aşadar totul până la noi ordine. Inclusiv una mondială!…

Mă opresc să-mi trag sufletul… în jurul meu priviri fel şi fel. Cea mai interesată pare năucită! Deci l-am ghicit bine!… Cea azurie şi jucăuşă, fascinată. A înţeles tot, domnule!

A domnului învăţător, greu de citit din dosul ochelarilor tociţi de câte au văzut la viaţa lor. Cealaltă privire mă cerceta cu asprime. Ai zis, îmi zice, te citez: zicem ca nebunul şi facem ca noi, ai spus!… Cine era nebunul ăla?…

De unde să ştiu eu?! Aşa au zis colegii lu’ dumneavoastră! Ba asta au zis fiecare în gândul său, aşa că eu de unde să ştiu la cine se gândeau?!…

Al dracului şeptar, s-a prins… Aştept uşor speriat de ce am spus, să văd dacă se prinde iar!… Nu! L-am dus cu vorba!…

Da, eu sunt nebunul care am imaginat… Am ticluit… Ca să mă simt împăcat cu Domnul, să mă simt iertat

pentru… Şi Domnul nu mă iartă!… Ba le dă colegilor mei de răutăţi ideea s-o facă şi pe cea mai mare, numai ca să zădărnicească marea spovedanie jidovească pusă de mine la cale…

Şi pentru prima oară domn profesor intervine lămurit şi lămuritor şi pentru alţii: Ce înţeleg eu abia acum – deh, cu mintea românului cea înceată, înţeleg cine eşti dumneata! Eşti chiar aşa de mare sculă evreiască?!…

Am fost!

Eu am crezut la început că domnul profesor Şeitan se joacă cu vorbele! Aşadar, înţelept al Sionului, bre? Unul dintre cei şapte?! Măi, să fiu al… Stau eu de vorbă cu… Şi de când eşti mata ce ai fost? Sau mai eşti?!…

Din 1940, 25 decembrie…

25 decembrie?…

La ei, de Crăciun, se lucrează, domnule! Lucraţi tot timpul, ca viermii cei neadormiţi… De cincizeci de ani! Petrecuţi toţi aici!

Ce mare cinste pe capul nostru!…

Nu vă sfiiţi, domnule profesor, deşertaţi-vă sufletul de toate întrebările şi acuzele! Ca la spovedanie!… Spovedania mea însă! Eu sunt cel care vreau să mă spovedesc! Am impresia că nu s-a înţeles de ce v-am chemat aici! Vreau să mă spovedesc, să mă uşurez… Nu vă interesează?!… Vă spovediţi des, domnule profesor?

Cam la două-trei luni, când mă cheamă la Securitate să mă întrebe de sănătate şi cu cine m-am mai întâlnit!… Ce-am mai vorbit! Mă întreabă mai ales de domnul profesor Şeitan ce a mai spus! De ce-l înjură pe tovarăş chiar şi la curs, în faţa studenţilor!…

Eh, exageraţi, domnule profesor! Aluziile nu-s înjurături!

Deci Ceauşescu a tratat cu dumneavoastră, Cahalul Suprem, să vă plătiţi datoriile de recunoştinţă aşa cum ni le-am plătit şi noi la băncile evreieşti, celelalte datorii… Exact-exact, rolul dumitale care a fost?

Păi, nu vă spusei?!… Chiar aşa a zis, pe olteneşte!… Ce spusăşi, neamule?!

A mea a fost ideea şi iniţiativa şi insistenta! Nici Ceauşescu nu a ştiut că eu i-am indus – aşa se zice? ideea. L-am lăsat să creadă că-i a lui… Cine ştie? Poate că o avea şi el în cap! Cred că aşa este cel mai corect, mai exact spus!

Gând la gând cu bucurie!…

Dar nu spusăşi destul de clar ce te mână în luptă pe dumneata, împotriva intereselor evreieşti!

Către Sveea: Mai explică-le o dată! O dată şi bine!

Impresia mea, acum, când povestesc, când scriu:

domn profesor Ţuţea pricepuse bine, dar îi făcea plăcere să mai audă o dată. Vorba găzdoiului: de zece mii de ori!…

Hai, Zvelto, fii mai explicită. Pot să te ajut? Şi cu voce tare: Dacă domnul consilier îmi permite, rezum eu ce am înţeles.

…Domnul consilier permite! Pricepem asta din mişcarea obloanelor în jos, înceată şi prelungind clipa când rămâne în întuneric, cu jaluzelele trase şi nu mai vede nimic în jur! Parcă ochii, câteva secunde, trag aer în piept… Se sufocă de câte au văzut la viaţa lor până acum! Astmul privirilor!… Sau i s-o fi aplecat!… Apoi îi deschide, fixându-mă placid. Let’s go, Şeitane!

Faceţi o mare greşeală, zic, domnule învăţător. Aceeaşi greşeală pe care o făceau şi colegii de ramură ai domnului consiler, cei şapte, minus unu, şase!… Există nişte interese evreieşti cu bătaie scurtă şi efect imediat, iar altele, cu totul altele sunt interesele evreieşti alalonga! (*de la longue’*.) Primele sunt false, înşelătoare, la mintea canaliei de pe uliţele Haiafei! Celelalte le pricep evreii mai greu, şi nu toţi, din ăia şapte numai fo’ doi-trei, căci, orice ar zice unii şi alţii acolo sus, evrei toţi, evreii sunt şi ei oameni. Nu, nu exagerez cu nimic! Oameni am zis! Evreii sunt oameni! Mulţi dintre ei gândesc, puţin pricep! Iar ce este de priceput, domnul consilier le-a explicat de zeci de ori!

De zeci de mii de ori, în ultimii ani! se auzi vocea scheunată a clientului meu.

Descoperirea dumnealui, la care l-a condus în brânci şi cu şuturi în cur chiar bunul Dumnezeu: cea mai mare şmecherie pe lumea asta, domnilor colegi, este să fii corect, le-a spus, să fii băiat de gaşcă, să nu minţi spre paguba altuia! Să nu juri falş ca să-ţi înfunzi adversarul nevinovat!… Numai că a ajuns cam prea târziu la aceste gânduri negre ca să mai poată… Aţi auzit ce zicea de zilişoarele 'mnealui, ce puţine i-au mai rămas!

O iei prea de departe, cardaşâm Şeitan!… N-avem timp!

Domnul profesor nu suportă decât discuţiile cu un grad maxim de încărcare metafizică! M-a avertizat şi Cioran, la Periş! Nu mai era nevoie, dar nu strică o dată în plus!… Pe domnul profesor nu-l interesează faptele, ci boltirea lor metafizică, dacă există! Dacă nu, închidem prăvălia şi ne vedem fiecare de ale noastre! Aşa-i, domnule profesor?

Domnul profesor se uită mirat la individul din faţa lui. Nu-i vine uşor să recunoască că n-a înţeles mai nimic:

Dacă de mine vorbiţi aşa de frumos, am să vă rog să vă aduceţi aminte că nu de mine este vorba! Ci de domnul consilier! Am impresia, domnule profesor Şeitan, că nu vă daţi seama ce funcţie, ce statut are sau a avut domnul… Am avut! ţine acesta să mai precizeze o dată.

Există întrebare la care să nu aveţi răspuns?…

Te joci cu vorbele, domnule Ioan!

Tot Sve, săraca, mie: Nu-ţi dai seama că avem la dispoziţie câteva ore, nu multe, ca să profităm de o ocazie unică, la care nici măcar nu am visat vreodată?!… Fii mai… Trăncăneşti de…

Chestiune de stil, duducă! Nu mă deranjează! Nu poate altfel! Tradu mai departe, domnule Şeitan.

Tradu a zis?!… Măi, al dracului mai eşti!… Mi-a plăcut şi chestia cu stilul! Mda! Se face tot mai plăcut, uriciunea!…

Zic deci: Domnul consilier, al cărui nume mai departe nu-l ştie nimeni, a clocit un ultim plan, o ultimă făcătură de-a sa, de data asta însă în răspărul unei vieţi de om

neom: să-i aducă pe ovreii săi la Bucureşti cu căciula în mână şi cu năframa-n vârf de băţ, să cerşească respectuos permisiunea de a le mulţumi românaşilor pentru, mai întâi cei doi piloţi plus încă vreo zece paraşutişti, şi pentru ceilalţi vreo câteva sute de mii de evrei care au avutnorocul porcesc de a-şi petrece WW2 pe plaiuri mioritice… Nu se ştie cu ce argumente şi-a convins colegii şi subalternii din ditamai B'N-ai Britheagul, cum că pentru jidovime ar putea fi un gheşeft mult mai mare decât toate dacă recunosc adevărul golgoluţ şi se poartă cu românii ca şi când n-ar fi români românii şi nici ei evrei!… Am zis bine?

Şi? Au acceptat? Chiar vor veni la primăvară să… Parcă n-aş crede! E adevărat, domnule consilier?

Hai, spune-le şi dumneata, cu guriţa eminenţei voastre!

E adevărat, da, că au acceptat, că au promis, că aşa au bătut palma cu tovarăşul! Dar m-au păcălit… M-am şi m-au înşelat… Iar de plătit, plăteşte bietul Ceauşescu, veţi plăti voi!… Am vrut şi eu să fac un bine şi uite ce iese!…

Adică?… Ce vrei să zici, domnule… Să zică domnul Şeitan, zi mai departe! Zic! că nu zice rău băiatul!…

Mie mi s-a făcut aşa lehamite de ei!… De toată povestea…

Mda… Eu cred că, din respect şi din motive medicale de compasiune – al dracului să fie cine n-a zis exact aşa, dar nu s-a prins şeptarul! ăia şapte minus cel de faţă au acceptat propunerea domnului consilier galactic ştiind bine că Ceauşescu nu va mai prinde el să vadă cum dă colţul ierbii la primăvară!…

Numai că domnul consilier suferă la gândul că lucrurile s-au petrecut invers! Crede că! Că propunerea sa, pe care camarazii întru Sion nu puteau s-o refuze – ceea ce mă face să cred că dumnealui din toţi ăia şapte e sau era ori a fost cel mai coios! primul inter pares, cel mai tare din parcare şi cel mai greu de refuzat de ai săi, aşa că i s-a acceptat propunerea, asta în faţă şi de ochii săi cei urduroşi ai domnului consilier! Iar pe de altă parte, pe la

spatele aceluiaşi domn consilier, pentru că nu le convenea la nici măcar unul Primăvara de la Bucureşti, cum ar fi urmat să se numească în istoria universală evenimentul, şi pentru ca să-l anuleze pe eveniment, au declanşat procedura de eliminărescu pe tovărăşescu de Ceauşescu cât mai urgentescu!…

…Aşadar, bietul om aici de faţă suferă câine-câineşte la gândul că Ceauşescu va pieri din pricina ideii dumisale, a iniţiativei domnului consilier, de a se face cunoscută lumii întregi prestaţia angelică a Mareşalului…

Şi de unde ideea asta năstruşnică?! Din încredinţarea domnului consilier că catastrofa aviatică care… în care au pierit toţi acei aviatori nevinovaţi ca nişte miei pascali, este pedeapsa, este doar începutul pedepsei cu care Dumnezeu plesneşte la fund şi peste bot lipsa excesivă de recunoştinţă evreiască faţă cu milostivenia şi omenia românească, excesivă şi dânsa… O să vă coste înzecit tot ce vreţi să le faceţi românilor! le-a strigat domnul consilier la ultimul sanhedrin! La meetingul aviatic a fost numai începutul! Belzebuţilor!

Începutul!… Bine zis!… Aşa trebuia să zic!

Chiar vor să-l dea jos pe Nicalai?… îs nebuni?!

Nicalai ca Nicalai!… Nu-i decât un om, un om bătrân şi bolnav!… Mai bolnav decât mine… Dar este cumplit ce urmează să urmeze după decapitarea lui Ceauşescu!… Voi urmaţi! Voi!

Care noi? Voi!

Se uită la mine domn profesor, eu mă uit la dânsul, noi suntem! De noi e vorba! La noi doi s-a uitat!… Sve pare că ştie mai multe şi nu aşteaptă explicaţii!… Le-a primit mai de mult, la Petersburg… A venit cu ele la Bucureşti… Dar cine s-o creadă?!

…Nici acum nu mă crezi, daragoi moi?! Darling! Care mi-o! Cheril. Ce-aş putea face pentru voi?… Aşa ceva citesc în ochii cu care încearcă să ne oblojească pe amândoi… Pe amândoi românii de noi! De noi e vorba, de noi românii din acest cimitir… Doi la număr! Asta a spus! Că fi-va cumplit ce va fi să fie când Ceauşescu n-o să mai fie! Ce naiba vrea

să spună?!…

O veţi păţi voi rău de tot! Ce se întâmplă acum la Timişoara, dacă nu m-am ramolit de tot, este începutul!… Ce se întâmplă? La Timişoara?!

Numai că pe noi, pe evrei, dacă asta ar putea să fie o consolare pentru voi! o să ne coste şi mai mult! Asta nu pricep colegii mei!… Camarazii mei, domnule Ţuţea! Camarazii… Ce cuvânt minunat, camarade… Ţuţea!

Domnule consilier, degeaba ne-am întâlnit dacă nu ne spuneţi mai clar ce aveţi de spus!… înţeleg că sunt lucruri grave şi importante! Este esenţial să înţelegem exact despre ce este vorba!… Nu mai fiţi atât de… de sibilinic!

Despre mine este vorba, domnule Şeitan! Despre mine… De ce nu se mai ţine primăvara aceea minunată?! De ce, ca să nu se mai ţină marea liturghie a căinţei jidoveşti, aşa cum o visasem eu, bietul Ceauşescu va plăti cum nu s-a mai plătit în istoria voastră de la Brâncoveanu încoace?!…

De ce?

Hai, că eşti băiat deştept, ai zis că minte mai pătrunzătoare ca a ta n-ai mai întâlnit decât la trei persoane! Ţi-aduci aminte?

Achiesez… Treacă de la mine… Şi ce trebuie să fac cu mintea asta brici a mea?!… Bună şi la export peste mări şi ţări!… Deocamdată mă folosesc de ea ca să mă mir ca prostul: omul ăsta a zis că a visat ei, cu tărtăcuţa din dotare, dar şi cu corasonul din piept, adică la nivelul sufletului, deci are aşa ceva! a visat, şi-a dorit cu ardoare să se ţină, auzi la el! liturghia pocăinţei jidoveşti… Ne-am dat dracului! Ce frumos a spus potaia! Liturghia pocăinţei! … Pocăinţa evreiască?!

Ajută-mă! Trebuie să înţelegi în locul meu şi să-mi spui şi mie de ce Dumnezeul nostru comun a intervenit atât de brutal şi de costisitor ca să-mi refuze ofranda… De ce a acceptat să cadă tot planul, chiar şi Ceauşescu să cadă, cu toţi ai lui, la asta se va ajunge! numai şi numai ca să nu iasă aranjamentul meu?!… Numai ca să nu mă simt eu eliberat de… Nu cumva îmi dă prea multă importanţă

tovarăşul Dumnezeu?!

Păi, s-o luăm jidoveneşte ca să vedem de ce! Mata ce vrei de la… tovarăşul?

Ce vreau?

Vrei iertare, vrei să dormi mai liniştit câte nopţi mai ai de hălăduit pe aici!… Bănuiesc. Greşesc?

Nu prea! Nu! Nu greşeşti! Dar mai vreau şi…

Deci bunul Dumnezeu, când şi când, mai trebuie îmbunat! L-ai supărat tare rău atunci, în ’46, la procesul Mareşalului! Nu i-ai lăsat nici pe fraţii tăi să vină la proces… De ce? îţi strica cumva la dosarul de cadre dacă fraţii tăi, mai mici şi crescuţi de tine, îl ţineau parte Mareşalului?!… Cumva nu mai ajungeai prima roată la căruţa cu şapte mârţoage a Jidovenimii?!… Taci, ai?!

Nu i-ai lăsat nici pe ceilalţi aviatori, oameni faini, dintr-o bucată, cum nu prea sunt mulţi pe plaiuri sionite! Şi nu l-ai lăsat nici pe marele rabin Şafran, nici pe ditamai preşedintele ovreimil din toată România să meargă să spună câţi evrei a jugănit Alexianu! De Antonescu nu mai vorbim, ştie toată lumea!… Sute de mii!… Cam grele păcate ţi-ai făcut cu noi, jupâne! Iar acum bferi prea puţin la schimb!

Nu-i aşa?… E prea puţin! Ar trebui să plusez, să ridic oferta! Bravo!

…ia te uită la el?! Jubilează la ideea că creşte preţul pe care trebuie să-l plătească! Măi, tu nu mai eşti jidan, tu te-ai făcut ovrei de treabă! A durat vreo cincizeci de ani, dar cred că merita! Sigur «că merită! adaugă răspopitul, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Atunci plusează, bre! zic. Nu prea văd însă cu ce!… Ai oferit atât de mult şi nu este destul!… Ce mai vrea Doamne-Doamne Ăsta de la mata? Ce mai poţi oferi? Cu ce să plusezi acum, când nu mai eşti nici membru al Sephorei?!… Ce putere mai ai?

E ca-ntr-o tranzacţie, Şeitanogule! Dacă Dumnezeu îţi cere un preţ mai mare înseamnă că ştie El că-l poţi da!

Deci ştie Dumnezeu ce ştie!

Cum să nu ştie?!

Ce ştie?

Că pot să dau mai mult… Nici eu nu ştiam! M-a luminat însă bunul Dumnezeu…

Bunul?!… Şi ce poţi să dai?

Poate îmi daţi şi voi o idee! Doar de-aia v-am convocat!…

Ahaaa! înţeleptul Sionului apelează la înţelepţii Kogaionului!… Te aşteptăm de trei mii de ani, Belzebutule!

Trei mii de ani?!

De pe vremea lui Zamolxe, de la care aţi aflat şi voi, şi grecii lui Pitagora, cine ne şi vă este unul singur Dumnezeul părinţilor noştri!… Acum, domnule profesor, ce să-l mai învăţăm pe acuzat?

Eu, se pronunţă sacerdotal domnul învăţător, dacă am înţeles bine, domnul consilier nu mai are ce să afle de la noi… Văd că aţi luat o hotărâre şi doriţi numai să ne cereţi părerea… Greşesc?… Eu, ca orice filosof autentic, prea bun psiholog nu sunt, dar…

M-ai citit foarte bine, învăţătorule… Am luat decizia! Nici de părerea voastră nu am nevoie! Doar nu-s copil!… Nu mai am de ales, am ales deja! mai am un singur lucru de făcut, o singură ieşire… V-am chemat ca să ţineţi uşa deschisă…

Răsuflă greu, bătrâneşte, pentru prima oară. Omul ăsta are nevoie de un ajutor, dar să spună clar ce mama dracului vrea să facă!…

Ziceaţi că aţi fost cu vărul meu Nicu Steinhardt la Aiud… în aceeaşi celulă… în ziua aceea ştiu că aţi fost de faţă!

Care zi? îmi vine să întreb, la fel şi Sve, miraţi, miraţi şi de domn profesor că pricepe, ştie care zi, nu cere nicio explicaţie! Dar tăcem amândoi tăcere adâncă, discuţia este acum numai între Sion şi Kogaion, la prea înalt nivel de tensiune de-aia, spirituală rău!… Care zi, frate? Aia! Care aia?

Deci domn profesor, învăţătorul, a înţeles chiar şi fără să întrebe nimic. N-ai zice că se văd acum prima oară! …

Îl priveşte lung pe împricinat, pe sub sprâncene. Ai ştiut că sunt fecior de popă?…

N-am ştiut!… Ştiu doar că ai fost de faţă!…

Iar dânşii ce rol au? Noi, adică… De martori?… Dânşii, şi mai ales Şeitanoglul, au menirea să nu-şi ţină gura!… N-o să fie greu pentru don Giovani, dar n-o să-l creadă nimeni!…

Important este ca dumneata să crezi!… Crezi? Cred într-unul Dumnezeu Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, şi al tuturor celor văzute şi nevăzute!… Şi într-unul Domn Iisus Hristos, fiul… Şi-al dracului. Doamne, iartă-mă, jid, hodoronctronc, a spus tot Crezul, ca pe Tatăl nostru de bine şi de uşor… Ca pe apă!

…Alo! Ce se întâmplă? Nu pot să cred! Svetuţo! Ăsta ce vrea?! Vrea să se… Dar nu se poate! Domnule profesor! … Lume, lume! Săriţi, oameni buni!… Ajutor! Ajutor!…

Pe doamna mea, când a vrut şi ea, de ce n-ai lăsat-o?

Am zis să se mai gândească, să n-o facă cumva mai mult pentru mine!…

Nu mi-a spus, dar ştiu bine că a regretat toată viaţa că n-a făcut pasul, câtă a mai fost viaţă după ce te-au arestat a doua oară şi dumneata nu mai ieşeai… A fost ultima mea ticăloşie…

Scârba!

…Nu, nu te rog de iertare, dar trebuie să ştii că a doua arestare a fost mâna mea… Nemernica asta!… Şi buf! buf! cu ea de masă de două ori! De-au zăngănit geamurile la blocurile de vizavi!… Ce ai, mă, nebunule, cu lăboanţa ta?! Ea-i de vină?!

Eh, păcatele tinereţelor… Merita!

Mă trag mai spre Sve, poate va fi nevoie să-i şoptesc ceva, nu-mi vine să cred că am înţeles ce se pregăteşte… Probabil că asta este şi explicaţia că n-am păţit-o, după regulamentul talmudic… M-a iertat! Şi respir adânc în continuare! Cine vrea iertare iartă şi el!…

Dar unde vrea să ajungă cu atâta… atâta…

Nici nu-mi vine să zic ce şi unde! Ar fi prea de tot, dar nu văd nici despre ce altceva ar putea fi vorba! Tu ce

zici, cu instinctul feminin al înţelegerii fine?!…

Pare şi ea şi-derată de ce înţelege că ar urma! Căci a înţeles…

Da, aşa, numai aşa s-ar explica ciudata invitaţie la picnic! Altminteri, am venit ca chiorii, fără să ne prea întrebăm ce căutăm noi aici? Nu avea nicio logică, dar nu ne-am mirat! Acum are şi ne cutremură pe toţi!

Pe toţi… doi! Eu şi ea… Nea Petrache este mai departe calm de parcă de la început ar fi ştiut de ce este adus aici! Unde neam de neamul său n-a mai intrat!… Iar el intra azi pentru a mia oară! Aşa pare de… Trag o privire spre balconul pricinaş, ce rău îmi pare că nu mai avem încă un martor!… Abia aştept să-i povestesc! Pe unde dracului umblă toată ziua?!…

Iar l-am pomenit pe dracul, e drept, în gând… Şi amintirea, clară: la cimitir, copil, când am drăcuit odată, iar mama m-a făcut atent: la cimitir nu se drăcuie… Dar nu se poate fără să-l pomenim pe mnealui, dacă urmează ce cred eu că va urma! O bombă atomică, şi nu de arabioţi lansată!…

Deocamdată, ce am înţeles şi nu-mi dau seama cum şi din ce, este să nu pun nicio întrebare, nici eu, nici Sve, care, iată, tace şi ea, la fel ca mine de mirată. Mirată? Uluită, vere! Mult mai mult decât băiatu’!… Parcă se simte şi puţin vinovată?… Parcă.

Am făcut rost de textulcare trebuie rostit, m-am gândit că poate nu-l ştiţi pe dinafară!… Şi-i întinde Patriarhului o foaie de hârtie aflată pe masă, n-o văzusem până acum. Don Petrache o la şi o mută din faţa sa, fără să strice nici măcar o privire pe dânsa… E cu ochii pe cel de peste masă. Între ei numai ţoşca Sveiţei cu maşinăria de fabricat dovezi istorice…

Prima condiţie, ca om matur şi plin de păcate, este să te căieşti de toată greşeala cea cu voie şi fără de voie făcută până acum… înţeleg că te-ai căit deja, nu numai azi, ci şi în alte dăţi… Există martori! Ei vor fi şi martori ai acestui botez, rosti nea Petrache rotund şi egal.

Botez… Botez, aşadar, clar rostit de nea Petrache,

învăţătorul!… Cum te cheamă?… Cum îl cheamă? Asta l-a întrebat?… Poate vrei alt nume, de creştin?

Aş vrea de azi înainte să mă cheme altfel!… Alege-mi tu un nume!…

Eu? Mmm…

Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să mă cheme Petruş! …

Petruş?

Nevastă-mea cam vorbea în somn, când era mai obosită… Şi aşa mă striga: Petruş. Aşa că s-ar potrivi…

Petruş?… Şi privirile învăţătorului aburiră de tot ochelarii… Petruş? Ce de… Ce de amintiri?… Ce de… Dumnezeu s-o odihnească, hotărî domn… Petruş! Ce ne mai trebuie?…

Apă? Apă, da! O cană, nu mai mult!…

Era la piciorul mesei. O ridică pe masă. Numai să n-o răstoarne peste ţoşcă!… îi cam tremolo mâna cea nemernicită în rele… Prea a dat-o de toţi pereţii! O fi ştiind el de ce! O fi sugrumat cu ea niscai copii de creştini?… Câţi? Cu amândouă mâinile sau cu una singură, în fiecare lăbonţ câte unul?!… Doi prunci deodată!… Mai mulţi nu se putea!

…Sve îşi trage şezătoarea aproape de a mea şi mă ia de braţ, emoţionată. Nu vrea nicio explicaţie, dar e deja fascinată de ce va urma. Ce? Ce urmează?! N-aţi priceput încă?…

Domn profesor mai atinge o dată foaia cu textul, depărtând-o şi mai mult. Doct: nu există un text standard, ci doar câteva fraze, nu neapărat rituale, pe care… pe care le poate rosti oricine, numai creştin să fie. În cazuri extreme, ca acesta, nu e nevoie să fii nici popă, nici măcar fiu de popă, ca mine…

Amintire din catacombe… Când se dădea şi se primea botezul chiar şi în clipa ultimă dinaintea morţii, precum tâlharul de pe cruce…

Sau evreul din cele paişpe mii de bancuri despre evreii creştinaţi…

Nici apa nu-i obligatorie… Poate fi şi un pumn de

ţărână, nisip, important e să ştim ce va să însemne… Simbolul!… Eşti gata?

Sunt!

Ready?

Ready!

Din sprâncene numai, ne ordonă la amândoi să ne ridicăm în picioare! Ne executăm cu spăsire! Vrei să spui ceva, domnule Şeitan?…

Ce naiba, Doamne, iartă-mă, să spun?!

Poate doamna Svetlana?!… La Aiud, când s-a fost botezat Niculae Steinhardt, te-au pus pe dumneata să rosteşti un comentariu ante factum… Iniţiatic! Aşa mi-a povestit Nicu…

E clar! N-am încotro. Deci am de jucat rolul de Petre Ţuţea la botezul lui Steinhardt… Să fiu eu Petre Ţuţea! De când aştept!… Ready? Ready, neamule!

Hai, Şeitănică, tată… Go!

…De când vă cunosc, domnule profesor, m-aţi făcut mereu să regret că n-am apucat să fac şi eu un an-doi de Aiud… Cu dumneavoastră şi Marcel, cu Ghinea şi Bacu… Dacă mă invitaţi să refacem acum o scenă din aula Academiei de la Aiud, n-am să pierd ocazia asta… Oricum, este unică!… Ca orice botez!… Zicea mal adineauri robul lui Dumnezeu Petruş că Dumnezeu îl ştie bine ce preţ poate să ofere pentru a-şi plăti păcatele cele multe şi grele…

Suntem plini de păcate cu toţii, mă făcu atent învăţătorul.

Deci sufletul, domnule consilier! Abia acum pricep! La sufletul dumneavoastră, drăguţul de el, nu credeam că aveţi aşa ceva! la mnealui vă gândeaţi să-l puneţi la schimb, să vă plătiţi cu el! Să plusaţi oferta!

Aţi fost subtil şi încifrat, dar nici eu nu-s… V-am priceput… Căci un suflet de om, zice nerodul din mine, valorează mai mult decât inaugurarea cu fast mondial a celei mai mari hardughii din lume…

Mai mult şi decât toată recunoştinţa şi dragostea nu ştiu cui pentru cine ştie cine şi ce!

Sufletul tău, frate Petruş – aşa mi-a venit să-i zic din toată inima şi chiar i-am zis aşa, frate Petruş, sufletul tău este, în clipa aceea, aceasta, lucrul cel mai important din Univers. Cel mai de preţ pentru Domnul Dumnezeul părinţilor noştri! Clipa aceea este aproape. Dumnezeu să te întărească şi să te primească la sânul Său printre robii Săi…

Amen! s-a auzit de lângă umărul meu vocea cea prea suavă ca să nu fie a prea Svetlanei! Poftim, eram cu toţii emoţionaţi! Ne-a făcut-o numitul de azi înainte Petruş…

Mă întorc spre Svetlocika – patru silabe de data asta, accent pe penultima, sună româneşte de tot! miratã şi ea de vocabula scăpată. O fi vreun semn? Nu cumva vrei şi tu? îmi vine s-o întreb, şi chiar o întreb, dar numai din priviri şi mârâind: Îâââi? Te fac un botez?!…

Nimic! îşi fereşte privirile, să nu i le pot descifra nici cu dicţionarul Oxford!

Nicuşor a avut trei preoţi! Nu s-ar putea să fiţi şi dumneavoastră doi?

Care doi? se miră nea Petrache pentru toţi trei.

Dumneavoastră şi domnul Ionică!…

Mda… Mă rog, nu este nicio restricţie de număr!… Numai că te botezi ortodox, să fim bine înţeleşi! Nu ecumenic ca aiuritul dumitale de văr!… Aiuritul?

De la ovreii creştinaţi au venit o mulţime de belele pentru Biserică!… Inovaţii!… Auzi la el: botez ecumenic!

Dar Nicu ortodox se ştia! El m-a făcut atent de mai multe ori că s-ar putea să mi se întâmple ce facem acuma…

Ce zicea? Cum?

Că să nu uit niciodată că am şi această cale, la orice răscruce a vieţii!…

Bine, să fim doi atunci! Vom fi mai convingători! Când doi inşi îţi spun că… Sigur! E mai sigur… Unde-s doi… Deci, domnule Şeitan, repeţi după mine! îmi ţii isonul!

Nicio problemă! La nevoie, mi-aduc aminte cum a fost la mine!… Am memorie bună! M-au botezat la miez de

nopticică!... S-au temut că mor, aşa de tare frigeam!... Brrr! Nu cumva să mor necreştinat! Ce aveam? Câteva zile!... în loc să mă ducă la spital, bunica m-a dus la preot, la Biserică, şi apoi au chemat doctorul...

Trebuie spus crezul, dar i-a spus candidatul nostru şi i-a spus bine, cu convingere şi convingător... îl mai spui o dată? îl mai spun, părinte! Grăbit, de parcă l-ar fi întrebat cineva mănânci, calule, ovăz?!...

Se execută cu elan şi avânt!... De cum încheie, popa Petrică îl ia din scurt, cu asprime prezbiteră, tăindu-mi şi mie cheful de pălăvrăgit:

Şi cu vocea lui Ştefănescu Goangă: Te lepezi de Satana? Mă... mă lepăd!...

Eu, mai papă ca papa de la Râm ne tragem: Te lepezi, Satano? Răspunde mai clar! Să se audă şi-n blocul de vizavi!...

Mă lepăd, Doamne! veni răspunsul abia şoptit.

Te lepezi de Satana? Mai cu viaţă!

...Mă lepăd.

Te lepezi de Satana? De Satana care... îmi veni mie să intervin, cu precizări exacte, ca să nu avem mai târziu discuţii! Te lepezi de taică-tu? Te lepezi de minciună? De şantaj! De sperjur... Mă lepăd! De toţi? De toţi! De toate? De toate!...

Sacerdotal de-a dreptul nea Petrache: Se botează fiul Domnului, Petruş... Se botează fiul lui Dumnezeu... în numele Tatălui, Amin! al Fiului, Amin! şi al Sfântului Duh! ... Amin!

Şi din nou: Se botează... Şi încă o dată: Amin, a treia oară! în timpul acestei rostiri. Sfinţia Sa scăldă câteva deşte în apa din cană şi le stuchi spre nou numitul. Să nu se deoache!... Tot de trei ori. Apoi, text nemaiauzit de mine până atunci:

Frate Petruş! repetă acum după mine: M-am născut evreu, am crescut evreu, iar acuma sunt creştin... Mulţumescu-ţi, Doamne... M-am născut evreu, am crescut evreu, iar acum... Tot aşa, de trei ori!...

M-am născetit evreu... M-am născut evreu... Am

crescut evreu… Am crescut evreu!… Iar acuma sunt creştin… Sunt creştin, Doamne, mulţumescu-ţi Ţie şi domnului Petrache…

De mine a uitat! Cantitate neglijabilă?!…

Mai aştept puţin să zică cineva Amin sau măcar Amen… Nimic!

Deci acum ne eşti frate întru Hristos! Să-ţi fie de bine! Felicitările, masa şi dansul la casele mirelui!…

Asta-i tot? E gata?… păru că se poate citi pe faţa destul de indecisă a individului. Acum, sunt creştin?… L-am liniştit: Botezul nu doare, că doar nu-i circum… de-aia de-a voastră, pardon, de-a lor! Circumcizie!…

Dar chiar e valabil botezul făcut de un fecior de popă, deci nu chiar de un popă, un prezbiter?!… Şi se grăbeşte fratele Petruş să-i răspundă, deşi întrebarea era pentru neică Petrache:

Doar nu crezi, frumoasă doamnă, că fac pasul ăsta după ce abia ieri m-am gândit prima oară să-l fac… E foarte posibil şi este pe deplin valabil botezul, aşa cum s-a făcut! M-am interesat din timp!… în momentul când m-a întrebat ce m-a întrebat, ca un preot, asupra domnului profesor Ţuţea a coborât Sfântul Duh şi l-a dat harul Botezătorului… Că nici preoţii preoţi nu umblă toată ziua cu sfântul har la ei!… în clipa aceea conu Petrache a fost mai preot decât însuşi Prea Fericitul Teoctist!

Alo! Dar eu pe unde. Doamne, iartă-mă, eram? Pe nicăieri?! Ce?! Asupra mea nu a coborât şi asupra mea Duhul Sfânt, umplându-mă de har preoţesc în acele câteva clipe, care devin din ce în ce mai emoţionante, chiar şi acum, după atâţia ani, când le povestesc?! Ce-o să se bucure mama când va afla… Ea m-a visat popă să ajung, la Gogealia, şi să mă însor cu moaşa satului…

Şi acum? Ce urmează ceva?…

Vrei acum să simţi ce ţi-a povestit Steinhardt că s-a petrecut cu el?… Ai vrea chiar acum să simţi ceva ce n-ai mai simţit?

Aveţi dreptate, ar fi o naivitate!… La Nicu Steinhardt efectul a fost mai spre seară, noaptea, când a avut nişte

vedenii în vis… Mai e până la noapte!… Abia se înserează.

O naivitate? mă înfig eu, decis să nu rămân nebăgat în seamă. Ştiţi cum ar comenta Steinhardt acest moment de naivitate, aţi zis, al dumneavoastră? Ar zice că naivitatea este foarte legată de creştinătate, de trăirea creştinească!… Ar zice că este un semn, primul semn, iată-l, cel aşteptat!… Nu-i aşa că te simţi pentru prima oară naiv, barosane?… începi să comiţi naivităţi?… Tocmai tu?! Tu naiv?!… Un înţelept al Sionului naiv?!…

E clar: botezul, drăguţul, şi-a făcut efectul! Este primit acolo sus! Ce repede?!… Suspect de repede!… Aţi avut ceva pile pe sus?… Tot cu năravuri ovreieşti umbli?!

Chiar! Numai naiv nu-l prea văd eu pe jupân să fi fost până acum vreodată!… Dar nici pe nea Petrache atât de şiret! Căci iată-l ce zise mai departe:

Acum, că nu mai eşti de-al… Că te-ai lepădat de Belzebuth… Acum chiar că aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. Ca-ntre ai noştri! Ce zici?

Mai întrebi. Nasule?!… întreabă-mă orice! Dar dă-mi voie mie mai întâi să-ţi pun întrebarea pentru care te-am căutat şi te-am vrut aici!… Măcar una.

Ascult!

Domnule Ţuţea… Nu-mi vine uşor!… Vreau să te aud pe dumneata ce zici: este adevărat? Chiar este adevărat…

Ce?

Crezul!

Crezul dacă este adevărat?!

Şi toată Biserica!… Şi mai ales Iisus! Nu mai sunt ateu! Există un Dumnezeu! Sunt sigur de asta! Dar Iisus? Chiar să fie El, un evreu de-al nostru, păcătoşi cum suntem, un om, Fiul, Fiul Dumnezeului nostru?!…

Zic unii că…

Ştiu! S-ar putea ca Iisus să nu fi fost evreu! Tot un drac e!… Mă rog aşa e vorba voastră, românească!… Dar povestea Fecioarei! Adevărată să fie? Nu vreau să intru în detalii, dar… Dar nu pare verosimil! Ştiu! Credo quia absurdum!…

Dacă ţi se pare absurd, nu te mai osteni să crezi!…

Cum să nu mai cred?!…

Nu crezi şi gata! Nu eşti primul!

Dar m-am botezat! Am martori!…

N-ai fi primul ateu botezat!

Dar eu nu mai sunt ateu de mult… Iar de un sfert de oră sunt creştin!

Bună ziua i-am dat, belea ne-am căpătat!…

Dragul meu, aşteaptă să treacă o zi, o noapte să treacă, apoi încă vreo două-trei, şi se vor scutura întrebările de pe caftanul dumitale ca omizile de pe…

Am să vă spun ce cred, iar voi să mă faceţi atent dacă păcătuiesc!… Dacă bat câmpii!…

De când gândeşti ce urmează să ne spui că gândeşti?

Cam de multişor… Ce ziceţi?

Dă-i drumul, cumnate!… Cumnate a zis nea Pereche! … Văleu, văleu…

Eu zic că nu contează dacă e, cum zic unii ovrei, o scorneală, absurdă!… Şi Naşterea Domnului, şi învierea… Accept! Nu mă încurcă asta deloc ca să fiu un bun creştin! Căci o să vedeţi! O să fiu un bun creştin…

Promettre c’est no…

Însă, atenţie, numai punctul de plecare este sau ar putea fi o scorneală! Nu şi restul!… Nu, nu, nu!

Care rest?

Tot ce s-a adăugat, tot ce a crescut din sămânţa învierii! începând cu evangheliile, adică toată teologia creştină! Asta, vere Şaitane, nu mai este scorneală, domnule! Este extrem de reală! Texte şi întâmplări sau evenimente reale… Texte reale, clare şi… şi sublime! Aici opreşte-te şi cugetă, fratele meu! Şi te miră!… Să te tot miri, frumoasă doamnă!… Văru Nicu m-a învăţat să mă mir!…

Mă uit întrebător la marele Naş, mirat chiar, la Naşul marelui… Sunt chiar vorbele lui… Vorbe de la Aiud… Le-am tot auzit, la bădia Simion, la Marcel… Ia te uită unde dau eu de ele!… Şi privesc roată crângul molcom în pântecele căruia ne pomenisem să-i facem parastas de pomenire celui mai român dintre evrei!…

Îmi lipseşte tare mult în clipa de faţă!…

Nu-ţi face griji! E de faţă!…

E de faţă?… Şi faţa i se luminează de o fericire pe care, se vede de cât colo, n-a mai avut-o vreodată. Îşi bâţâie tărtăcuţa, a încurajare de sine:

E atâta sete de absolut, de perfecţiune, o atât de puternică năzuinţa de împlinire prin sine încât nici nu mai contează de la ce a pornit, vere! Contează la ce s-a ajuns: la morala şi trăirea creştină, la teologia adevărului şi a virtuţilor care onorează fiinţa umană, după al cărei chip l-au conceput şi pe Dumnezeu! Căci dacă nu crezi că Domnul Dumnezeul nostru există şi l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea sa, atunci trebuie st tragi concluzia că Domnul a fost conceput, mental, după chipul şi asemănarea omului!… A omului creştin!… Adică după chipul vostru, al oamenilor care au făcut cea mai multă şi mai frumoasă istorie!… Ce frumuseţe!…

Hop şi eu de la Durău, berbecul lui Dumnezeu: Vreţi să spuneţi, domnule consilier, că dacă nu crezi în Dumnezeu, va trebui oricum să te minunezi de isprăvile intelectuale şi sufleteşti ale creştinilor, şi mai ales de isprava isprăvilor, scorneala cu creştinismul, teologia respectivă?…

Slăbuţ? Cam…

…Cu alte cuvinte, zice tot el, dacă eşti un ateu serios sau de altă credinţă decât cea creştină, dar onest, nu ai încotro şi recunoşti că teologia creştină, fie ea deloc revelată, ci numai imaginată, halal de mă-sa cui a imaginat-o, că multă şi curată minte a mai avut!… Sfinţii părinţi şi ceilalţi! Fără pereche în toate celelalte teolologhii!…

Zici că n-au stat aşadar sub nicio inspiraţie divină?… Să admitem şi asta!… Dar asta n-ar putea să însemne decât una, că creştinii au generat, prin teologia lor, divinul!… Supraumanul! Dumnezeiescul! Altă explicaţie nu poate exista pentru minunăţia textelor… Nu sunt omeneşti, sunt supra!

Şi repetă fratele Petruş *brusc copleşit de gânduri*);

Au generat divinitate!…

Au generat divinitate… Repetă şi nea Petrache, căci rămâne pe gânduri şi împărăţia sa!… Repet şi eu, în gând, cum că au generat divinitate!… Cum vine asta?!… Oricum, i-a mers mintea şeptiliciului!… Uite la el că nu se opreşte!

…Mi-aduc aminte de vorba aia proastă cu Dumnezeu, cum că dacă nu există, ar trebui musai inventat!… Probabil că nu-i o prostie chiar aşa de mare!… Ar trebui creat… Ba chiar a fost creat, după chipul şi asemănarea Omului… Şi ispravă mai mare a minţii omeneşti nu poţi imagina!… Iar dacă cu mintea asta, cu care.

zic ateii, l-ai inventat pe Dumnezeu, crezi în învierea Domnului şi în naşterea Pruncului din Fecioara Maria, nu există minte omenească cu care să te îndoieşti într-o manieră convingătoare! Mintea aceea, care se îndoieşte, ca evreu sau musulman, e mult inferioară minţii celeia care crede!…

Mda, cam asta ar fi concluzia mea!…

Domnii mei, le-am spus la Cahal! Cei ce cred, nu vedeţi cât sunt de… mult, mult mai deştepţi decât cei care nu credeţi?!…

Simt că e prea mult pentru o discuţie ajunsă aproape de capătul ei… Ce aş putea să fac? Nivelul discuţiei nu se prea ridică la nivelul problemelor puse în discuţie!… Sau aşa mi se pare!… Domnul profesor ce-o să zică, când vom rămâne numai între noi?!… Dacă aş fi ştiut din timp…

Nu, nu de Dumnezeu e vorba! Mi l-aţi descoperit voi, aici, încă o dată! îl cred. L-am văzut!… Ci viaţa de apoi! mai am un pas de făcut!… Dumneavoastră, domnule profesor, un om atât de… de… chiar credeţi în nemurirea sufletului şi în viaţa de apoi?!… Ajută-mă, frate Petrache, să cred şi eu! Să cred… mai tare! Dă-mi un brânci. Ioane Şeitane!

Credinţa asta o au şi evreii dumitale!

Nuuu, n-o au!… E min…

A vrut să spună minciună? Cum aşa?!

…Citiţi cartea lui Iov mai atent!… E atât de trist şi de jenant că pentru credinţa sa nezdruncinată Dumnezeul

nostru îl răsplăteşte pe Iov cu ce? Cu nişte turme de măgari şi câteva pogoane bune de arătură... Cum să nu devii ateu?!...

Pe când la... la voi o singură vorbă a spus tâlharul acela de pe cruce şi i s-au deschis porţile raiului!... Ale vieţii veşnice! Ce grozav lucru! Ce Dumnezeu minunat!... Ce boier!

Mi-a plăcut cel mai mult povestea asta, a tâlharului de pe cruce... Eu sunt., sunt celălalt tâlhar, care am hulit pre Iisus!

Hait că şi-a zis-o singur!...

Tot dumnealui: Nu, nu! Dumnezeul lui Iov nu are nimic de-a face cu Dumnezeul... nostru. Al lui Ioane Şeitane... Şi al meu, dacă Şeitanul aici de faţă nu se împotriveşte!

Din partea mea, ca naş...

Unul dintre Ei nu există sau, în cel mai rău caz, este altceva, nu este Dumnezeu...

Dar ce dracu' este?! Doamne, iartă-mă! Şi-mi fac câteva cruci pripite, fără să vreau şi fără să fie luate în seamă de public!

Dar sunt şi alte texte, insist eu, ca să nu mă uite lumea. Texte vetero-testamentare foarte explicite despre nemurirea... Sunt puţine, fiule, şi sunt texte adăugate, adăugate mult după venirea lui Iisus, ca să nu ne pierdem clienţii... Se cam ştie asta!

Interpolări târzii, confirmă Vocea Aiudului! Falsuri!

Insist: Nu credeţi că întrebările astea era mai bine să vi le II pus înainte de botez, nu... after shave?

Nea Petrache, mie, repezindu-mă ca niciodată vreodată de aspru: Dumneata ce întrebări ţi-ai pus înainte de a fi botezat? Al priceput ceva când te-a botezat sau când ai fost zămislit?! Nici măcar când te-ai născut!...

Către botezat: Dumneata vii din necredinţă!

Din neagră necredinţă, se tânguie botezatul...

N-o să-ţi fie uşor! Ţi-a fost mult mai greu ca să ajungi să ceri botezul!... Ţi-aş zice „Felicitări! Bravo ţie!" Nu ştiu dacă se cade! îţi zic numai să fie într-un ceas bun!... Vin să

te îmbrăţişez!… Bine-ai venit!

Am dat să-i dau un ghiont, dar ziarista de nivel planetar de lângă mine n-a ratat momentul! A ţâşnit cu aparatul gata să împuşte tot ce mişcă! Poc! Poc! Poc!… Ba i-a pus să şi repete îmbrăţişarea vieţii noi, ca să fie sigură că i-a imortalizat mai sigur ca în viaţa de apoi!

Ce sfat îi daţi domnului consilier?

Să se spovedească cât mai curând!… Şi mai des. La un duhovnic de meserie! Şi meargă cât de des poate la Biserică!… Des, chiar dacă, probabil, discret!…

Deloc discret!…

Începe cu spovedania! Te-ai gândit la cine?

Am la cine să merg să mă spovedesc, cu şiroaie de lacrimi… Abia aştept!…

Pe la biserică ai fost vreodată? Ai ascultat slujba?

Am fost la câteva înmormântări… M-a dus Nicu la Edgar Papu… A fost pentru mine un moment aparte!… Atunci am făcut prima alegere, primul pas!…

…Cum era să scap ocazia?! N-am mai zis nimic de mirabunde, şi zic aşadar: Aţi ales bine!… Mi-aduc aminte!

Se miră toţi şi se uită la mine. Vor desluşiri. Le dau câte vor: Atunci a ales domnul consilier între ortodoxism şi catolicie!… Adică invers, între ortodoxie şi catolicism! A ales ortodoxia! La fel aş fi procedat şi eu!

De unde ştii mata şi asta? Şi! Şi asta! Aşa a zis: şi asta!

Am fost acolo şi eu!… Et in Arcadia ego… A fost o înmormântare, prima-ntâi! Ce noroc aţi avut, domnule consilier! E clar. Dumnezeu v-a vegheat paşii! Felicitări!… Nu cu toată lumea are Doamne-Doamne timp şi răbdare! Daaa!… Eh, nu sunt decât şapte cei şapte! De ce mă mir?! …

Uimire şi mirare pe toate feţele feţelor de faţă!…

…Până la urmă, hai, mă îndur şi le explic, Svetlanei în primul rând, dacă are cumva vreo intenţie şi ea, nu strică să ştie de pe acum cum se poate întâmpla: Edgar Papu, când a murit, era probabil omul cel mai erudit de pe planetă!… Aşa zicea Paul Anghel! Confirm, adaugă nea

Petrache.

Atât de erudit că se botezase încă de pe vremea când era un tânăr haluţim! Se încreştinase totuşi catolic!… xiDeh, păcatele tinereţii!… Nimeni nu-i perfect, cum zic ovreii când îi prinzi că sunt evrei!

Când s-a gândit Edgar Papu cum să fie astrucat, a lăsat cu limbă de moarte să i se facă şi slujba ortodoxă de îngropăciune, ca să fie mai sigur de reuşită! Dar, mai probabil, de dragul soţiei, ortodoxă dintotdeauna. Ba chiar fiică de popă din tată-n fiu de când se ştiu!…

Aşa că domnul consilier Petruş s-a nimerit să prindă ocazia rarisimă de a vedea în competiţie, pe două coloane, cele două ceremoniale finale: catolic şi ortodox!… A pierdut, prin neprezentare, ceremonialul mozaic! Dar n-a fost bai, domnul consilier îl cunoştea prea bine ca să-şi dea seama şi singur că nu ar fi contat în clasament! De musulmani, tot aşa, nu intră în discuţie!…

Aşa că finala s-a fost între cele două mari confesiuni creştine, cu a căror schismă evreii botezaţi în urmă cu un mileniu ne-au pricopsit: pravoslavnici şi papistaşi… Cum a fost, frate Petruş? Ce te-a lovit aşa de tare în plexul solar? Aveţi cuvântul. Nu lăsaţi microfoanele să duduie în gol! Nu suntem siguri că ne ajunge bobina!…

Dumneata, domnule Ionică, ai să-ţi schimbi numele în renume!… Eu, dacă ar fi să-ţi găsesc o poreclă, tot Şeitan ţi-aş spune… că eşti! Şeaitane Ioane!… Eşti dracul gol!

Asta chiar îmi place că se va înregistra pentru eternitatea care mă aşteaptă!… Dar fii pe pace, jupâne, nu-s eu mai şeitan ca tine, jupâne şaitane!… Retro!

Chiar ai fost de faţă?!… Aşa se explică, probabil, că nu ştiu de ce dracului te-am simpatizat de la început, fără voia mea!…

Numele dracului nu se rosteşte în cimitir! Eu aşa ştiu de la mama!…

Nu şi în cimitirul ăsta, unde tovarăşul dracul este la domnia sa acasă!…

Mata ai zis-o!

Ce coincidenţă!… Aşadar ai fost şi dumneata de faţă!

Nu se cheamă coincidenţă, ci mirabundă! mai încerc eu încă o dată să lansez frumuseţe de cuvânt. Nimic…

Şi cum a fost?…

Slujba catolică a fost mai rece, oarecum cam ca a noastră aş zice… A noastră?! Nu-l mai corectez! Dalşe!

’ Dar slujba ortodoxă, slujba noastră ortodoxă… Vedeţi ce telepatic sunt?! A zis corect acum, cum trebuie: a noastră!… Ortodoxă şi a noastră!

Da, slujba noastră ortodoxă vibra de sentimentul şi convingerea că sufletul din neînsufleţitul trup este deja purtat spre slava cerului de cântările preoţeşti, ajutat de noi, ceiprezenţi, să străbată vămile văzduhului celest! Realitatea sufletului devenea palpabilă acum, în timpul slujbei ortodoxe, în care popa, chiar gras cum era şi rotofei, punea tot sufletul şi ajungea direct la sufletul fiecăruia dintre noi, făcându-l să simţim cum ne umple golul trupului, uşurându-l de povara carnalităţii, a materialităţii… N-am mai simţit-o! Era pentru prima oară! …

Suflet de poet mai ai, bre, consilierule! Gata! Eşti de-al nostru!…

Atunci m-am gândit că dacă e să ortodox mă!… Ortodox aleg să fiu! Să fiu al…

Şi iată că a fost să!

Şi am ales!

Amin să fie!…

Şi cam de când vă bate la cap gândul botezului, al trecerii la o etapă superioară a evoluţiei umane de la maimuţă la textul liturgic? Gândul lepădării de!

Gândul ăsta apare la fiecare evreu!…

E adevărat, prea îngândurat-o? Ăsta este motivul pentru care de trei zile-ncoace gura ta tot tace?!… Nu ţi l-am ghicit pe gândulean niciodată, deşi am avut mereu pretenţia că văd prin murii sufletului tău!… Am văzut numai nurii… Mai mult nici nu-mi trebuie! Rămâi cum te-a lăsat Dumnezeu, nu te lua după tâlharul ăsta plin de cele mai grele păcate… Dacă papaşa Saşa, om serios, cu păcate cât casă, nu s-a repezit s-o facă, tu chiar că n-ai niciun

factor determinant căruia să i te supui în mod dialectic! Zi!

Mda, e destul de adevărat… Dar asta după o anumită vârstă, când afli de evreii care s-au încreştinat, mai ales dacă ai şi unul printre ai tăi!… Nu, n-a fost cazul meu!… Dar de gândit, e adevărat, m-am gândit. Fără să fiu preocupată propriu-zis de…

Cumva te-ai gândit mai ales după ce te-ai împărtăşit din trupul meu?!…

Dar am decenţa să nu rostesc cu glas tare blasfemia din capul meu! E clar: pe aici bântuie Nefârtatele prin capul nostru ca la el acasă!… Piei! Retro, Şaitanul Şaitanului ce eşti!

Să mai zic ceva?… Sunt chiar doritor să aflu de la un evreu aşa de… ca dumneata, ce te trage de mânecă spre noi! Ce te-a făcut să?!…

Nu ştiu dacă lucrurile astea pot fi…

Nu, frumoasă seniorită, îmi face plăcere să mă destăinui!… Să dau drumul la cureaua sufletului… E prima oară când o fac! E minunat!… E lucru grozav cum se leagă toate la voi!… La noi, vrea să spună Eminenţa Voastră!… Noi când zic, nu mai sunt numai eu şi nea Petrache! Intri de-acum şi mătăluţă la socoteală! Tustrei, şi cu Sventana, vreodată, cine ştie când! suntem patru, zeci şi patru! Paşpa!…

Să nu amestecăm ce-s ale Domnului cu ce-s ale omului, intervine mintea cea mai metafizică de pe planetă… Să ne rezumăm la noi, la oameni!… Ce-i al Domnului nu prea avem noi minte să pricepem ca să mai spunem şi la alţii!

Să ţii minte, domnule Şeitan, ce s-a spus mai devreme… Şi dumneata să ţii minte, că sunteţi tineri şi mai aveţi de luptat cu nerozii: dacă totul este scornire a unei minţi, a mai multora, cum se teme fratele nostru mai mare, au nu te cutremuri de admiraţie, de uluire, cât de bine a armonizat mintea omenească, de capul ei, toată învăţătura creştină?!… Toată dogma!… Se putea aşa ceva fără nicio intervenţie divină?…

Bun! Se putea, să zicem! Nu există Iisus, nu există

Tatăl şi nici Sfântul Duh… Fie cum zic… zic ăia… Atunci, dinaintea construcţiei teologice creştine, eşti obligat să conchizi că oamenii care au scornit aceste poveşti minunate sunt ei de extracţie divină!…

Asta ai vrut să spui?…

Ai zis foarte bine dumneata în locul meu!…

Zi dumneata mai departe!

Scoate-l pe Dumnezeu din tot ce ni se întâmplă, din tot ce ne înconjoară, şi totul devine iraţional!… Devine imposibil să existe, ca girafa din bancul cu ardelenii!…

Continuaţi, frate Petruş! Vă ascult… Şi nu mai pune, frate, multe întrebări, la tot pasul! Mulţumeşte-te cu ce răspuns poţi da singur! Şi lasă-l pe domnul răspuns, când nu răspunde la apel, lasă-l să zacă şi să crească în tine, să dea ramuri şi frunze, chiar fructe dacă ai puţin noroc!

Ce noroc să am?

Noroc de zile mai multe! Roagă-te la Dumnezeu… Merită! Nu te lua după doctori!…

Amin!

Amin să fie!

Eu… Eu cred! Am eu informaţiile mele, dar voiam şi părerea marelui Petre Ţuţea!

Ziceaţi că aveţi nişte informaţii?

Mai multe… Ezită… O droaie!… Le-am tot ascuns!

Măcar una! De dragul…

Povestea de la Torino, să zicem, cu giulgiul!… Noi am declanşat ancheta, cercetarea pluri-disciplinară, cu NASA şi toate marile…

Care noi?

Eu şi… camarazii mei! Toţi şapte!… Am plasat numai evrei în poziţiile cheie ale echipei! Am vrut să fim siguri că… Că e corect totul!… Şi ce credeţi? Comunicatul e dat în doi peri, dar nouă ni s-a spus clar adevărul: este adevărat! Este autentic!… Ce ziceţi?… Nu vă bucuraţi?!

Ba da! Pentru dumneata!

Şi pentru camarazii dumneavoastră!… S-or fi botezat şi ei?…

Nu, nu ştiu, nu cred, glumiţi! Nu m-am gândit!…

Gândeşte-te acum!

Şi-adică mie să nu-mi fi spus nimic?!

Nu e deloc exclus!… Ce ziceţi, domnule profesor, să se fi creştinat toţi şapte magnifici, fiecare de capul său, neştiut de ceilalţi!… Fără să-şi dea demisia din sanhedrin! … Vă daţi seama cam cum decurg dezbaterile în plen?!… Fiecare ferindu-se să se vădească în vreun fel că… Ce subiect de comedie!

…N-am însă succes nici cu scenariul ăsta, de ce oare nu-l amuză?

Colegii mei erau convinşi că giulgiul nu este, nu poate să fie autentic… Eu eram deja decis să fac pasul, indiferent de rezultat!… începusem să mă gândesc la detalii!… Căutam cine să… Doamna Svetlana, când mi-a vorbit de domnul Ţuţea, am zis gata! Ecce homo!… Nu putea fi cineva mai potrivit!

Ne uităm cu toţii şi cu drag la persoana nominalizată. Nu, nu şi-a revenit, săraca… Alooo! Aaalo! Svetuţa!…

Ziceaţi că aveţi şi dumneavoastră nişte întrebări…

Nu-s aşa de importante… Renunţ!

Cum să nu fie importante?!

N-au nicio boltă metafizică, dragă domnule Şeitan!…

Cu atât mai bine şi mai uşor va fi să vă dea răspunsul!…

Te ascult, naşule!

Naşule a zis?… Hai, naşule!

Nu uita că ai doi naşi!… Domnul profesor Şeitan cred că are o mie de întrebări să vă pună!

O mie şi una!

Una!

Trei! Ca la peştişorul de aur!…

Îl vedeţi ce bine se pricepe la neguţat?! E mai jidan ca mine!…

Numai în seara asta!… Dar ora asfinţitului mai avea de aşteptat prin copacii din jur. Şi m-am grăbit să pun pe ţeavă primul cartuş, de la Mateievici cetire. Respir adânc, mai arunc o privire spre balconul pustiu, pustiu… O clipă de uitare mă ia, ce-am vrut să întreb mai întâi?

...Domnule consilier, ştiu de la amicul meu cel mai bun că atunci când s-a născut în îndepărtata de New York Constanţă, deşi era vreme de război mondial anti-sionist, cu patrule nemţeşti la tot pasul, naşterea lui a fost transmisă din Tomis la Neviorc în mai puţin de două săptămâni!... Că tot evreul când se naşte se află de el şi e bifat undeva pe Avenue Five sau prin apropiere!... Deci aveţi o statistică exactă a evreilor! Asta e sigur! întrebare: cam care este, jupâne, numărul evreilor astfel înregistraţi şi înregimentaţi?!...

Mă uit în jur, să culeg impresii puternice, cam nema! Nada! Nicevo!... Poate n-am fost înţeles:

Numărul, domnilor! Numărul evreilor!... Numărul exact al evreilor... Din lumea toată! E secretul lor cel mai mare! îl ştie cineva?! Numai domnul consilier îl ştie! Şi cu nenea Matei!... Ascult!

Mda! Ce zici învăţătorule?

Cu întrebarea asta nu cumva calci legea ospeţiei?! Numărul evreilor?!... Bine chitită!... La ce-ţi trebuie, Ivanuşka?!

Vreau să văd dacă-i cu soţ sau fără!... Atât!

A doua? veni răspunsul aşteptat...

Despre arabi... Despre duşmănia de moarte şi foarte suspect de recentă dintre evrei şi arabi! Ce urmăriţi... Ce urmăresc semiţii şi semisemiţii cu această comedie pentru fraieri?!... Deci: nu cumva e comedie toată duşmănia dintre evrei şi arabi?...

Ce-o să-i mai placă Mateianului!... La domn profesor nu îndrăznesc să mă uit! Simt că l-am dezamăgit... Dar tot mă ia cu mâncărimi la limbă, aşa că plusez: Adică evreii şi arabii, îs barabara?!... Se omoară între ei de sanchi, pentru aplauzele galeriei de proşti indo-europeni, despre care ziserăm noi mai adineauri că-s mintea cea mai semeaţă a plani-globului?!...

Şi cea mai uşor de păcălit, repetă îngândurat gânditorul... Dar nu cu orice, ci numai şi numai cu drepturile omului!... Cine să mai aibă minte şi pentru drepturile popoarelor, ale naţiunilor! Ne sunt destule

drepturile altora. Noi, ceilalţi, nu avem timp de… Noi n-avem drepturi, avem numai sentimentul onoarei şi al datoriei!… Noi, românii de noi mai ales!

E bună, deci? V-a plăcut întrebarea mea?

Cum să-mi placă!… Mă chinuie mai în fiecare noapte fără somn… Din ce în ce mai multe de la o vreme…

Şi parcă fluierând a pagubă: arabii şi evreii, deci… Sângele nu se face apă!… E dreptul lor!

Tac o secundică milimetrică, să-i fac loc şi la a treia… Ultima! Sparg norii cu ea!

…Înainte de a mai pune o întrebare, te rog vă rog pun şi eu una? Una mică… Mică şi lămuritoare! Să ştim pe ce lume suntem!… Se poate?

Şi fără să mai aştepte acordul nostru unanim ne atacă la baionetă, fără niciun preaviz, în cea mai pură tradiţie evreiască: la o întrebare care te încurcă, răspunsul cel mai bun este o altă întrebare!

Deci întreb, două puncte: eu, dacă sunt acum creştin, devin automat antisemit?… Altfel nu are valoare botezul meu?!… Dacă m-am… aşa şi pe dincolo, încetez să mai fiu evreu?… Asta e întrebarea mea. The question! După aceea vă răspund la ce m-aţi întrebat!…

Nu mă grăbesc să zic da!… Nici măcar ba! Iar domnul profesor nu ne mai dă prea mare atenţie. Aşa că rămâne să intervină personajul cel mai tăcut din ultima jumătate de act:

Cred că ar fi mai interesant să zăboviţi mai mult asupra unei chestiuni personale: ce aţi făcut în ultimii cincizeci de ani. Ăia petrecuţi aici, în această incintă şi în această Ţară, amândouă atât de minunate!…

Ce vă spuneam eu mai adineaori despre femei?… Le-am spus-o şi-n sanhedrin: e timpul să avem şi femei printre cei şapte feţi logofeţi!… Vă mulţumim, doamnă Svetuşkaia, în numele tuturor participanţilor!… Cred că nu greşesc!

Nu! Nu încetaţi să fiţi evreu!… Nici nu se poate altfel!… Aţi fost evreu ateu, acum sunteţi evreu creştin, ortodox!… Nu mi-e clar dacă mai sunteţi membru al… Dar, cum bine spune frumoasa doamnă, important este că aţi

fost şi sunteţi dispus să ne spuneţi câte ceva despre menirea…

Misiunea! Misiunea mea! E mai potrivit acest cuvânt! … Credeam, când am rămas aici, în 1940, că va dura mai puţin misiunea!… Misiunea de a vă studia pe dumneavoastră, domnule Ţuţea, şi pe camarazii dumneavoastră… Ne-aţi încurcat rău de tot socotelile! Şi mai ales pronosticurile!… Nimeni, nimeni nu a prevăzut isprava voastră!… Apariţia dumneavoastră! A fost, acolo sus, unde nu vă iubeşte nimeni pe planeta asta, a fost o mare surpriză!… Stupoare! Voi, românii, păreaţi victima cea mai sigură, cea mai uşor de… de dus la abator!…

Apropo de abator… A mea a fost ideea cu abatorul, atunci, la rebeliune!…

Urâtă idee, urâtă, domnule consilier!… Doamnă dragă, nu a fost chiar ideea mea!… Idee polono-semită, în primul război mondial… Cum că nemţii ne-au măcuit şi tranşat la abator, la grămadă, polonezi cu evrei… Dar n-a avut un ecou prea mare în epocă… Aşa că i-am mai dat o şansă!

Cui?

Ideii!… Ce-mi aparţine în exclusivitate este plăcuţa cu carne cusher!…

Umorul evreiesc! Este celebru!… Nu v-aţi putut abţine!… Nu există crimă perfectă! V-a dat de gol…

Şi care a fost isprava cu care v-am stârnit atâta interes?

Ne-aţi stârnit interesul?!… Ne-aţi dejucat planurile toate! Asta aţi făcut!… Şi nu o dată! Cu greu o să fiţi iertaţi vreodată!… Desigur, nu vorbesc de mine…

Şi care a fost supărarea?

Voi, legionarii, aţi găsit soluţia! Căpitanul!… După socotelile făcute acolo sus, soluţia legionară putea fi doar cel mult imaginată, dar nu şi înfăptuită!… Nicicum înfăptuită! Şi nu de români! în niciun caz!

Soluţia la ce problemă, domnule consilier?

La problemele pe care le pune expansiunea planetară a răului, doamnă Roller!… A răului, da! Ca instituţie!

Expansiunea planetară a răului?…

…Ştiu ce vorbesc! A răului organizat ştiinţific!… Căpitanul a ştiut că este posibil şi a găsit şi căile practice prin care să se solidarizeze oamenii, devenind… cum să le zic?!… Da, activişti, al binelui!… Conspiraţia voitorilor de bine!… Conspiraţia la vedere, în deplină transparenţă, cum se zice azi! Asta aţi reuşit!

Conspiraţia aţi zis?

…Am zis aşa. dar nu era chiar conspiraţie, dacă era la vedere: comerţul legionar, de exemplu! Se ducea de râpă toată mercificarea, mercantilizarea planetei, la care se lucrează de atâtea secole!…

Mercificarea?!

Başca cei peste un milion de kamikaze cu care aţi băgat spaima în complicii noştri, în cozile de topor! Pe scurt, aţi făcut ce nu s-a mai făcut niciodată în istorie: schimbarea, primenirea interioară a omului…

Mai-mai să zici că eram pe vremea primilor martiri creştini! Cu o viteză ameţitoare pentru toată lumea!… Aşa de repede v-aţi făcut mulţi, mulţimi de mulţimi… Am văzut filmul de la nunta Căpitanului şi de la… nunta celorlalţi, căzuţi în Spania! încă puţin şi pierdeam totul!… Tare rău mi-a părut că nu l-am prins în viaţă pe Căpitan!… E drept că nici eu nu am început să înţeleg decât mult mai târziu…

Când?

Dumneavoastră aţi contribuit cel mai mult, domnule Ţuţea… Naşule!… A durat ceva… Mai ales după ce am aflat ce s-a întâmplat în închisorile comuniste burduşite cu legionari…

Ce-aţi avut cu noi?!

Ideea era ca înteminţarea să vă facă unelte ale Diavolului care-şi are un mic sau mai mare sălaş, o sămânţă, în fiecare sufleţel de om!… A fost o mare greşeală că v-am închis, că v-am persecutat! V-am osândit la grele cazne, cum n-au mai fost în istorie!… Am făcut, de fapt, greşeala care s-a făcut şi în primii ani de după învierea Domnului!… Prigoana de atunci a întărit credinţa!
…

Mda! Nu-i goală tărtăcuţa individului! Iar chestia cu filmul… Deci există!… Există şi volumul doi al Căpitanului?! A supravieţuit? Să-l întreb pe… Sau să nu-l întrerup! Pare lansat!…

…Toţi care încearcă să ni se opună, să ne contracareze, zic ei, o fac cu metodele noastre!… Să-i înfrângem pe jidani cu armele lor! spun cei mai porniţi împotriva noastră! Ne studiază, ne spionează, mulţi ovrei ne trădează şi se mai află câte ceva din tehnicile şi schemele şi ingineriile noastre, nu mult, puţin se află, dar destul ca să vă faceţi o idee şi să încercaţi formula noastră de succes: şantaj, mită, fraudă, minciuni, sperjur, inginerii fiscale ingenioase, dumping, crime… Şi cine încearcă să ne copiezie ca să ne contracareze, ca să ne combată, cred ei că ne combat, în fapt nu fac decât să răspândească iudaismul atotbiruitor!… Răul!

Măi, al dracului jid, părea mai tolomac… ia te uită, frate. Ioane, ce dă din el! Căcarea lumii, vere! îmi vine să zic, măcar în gând… Răspândirea iudaismul?!… Iudaizarea planetei?… Despre asta vorbeşte?

Numai voi, legionarii!… Voi şi Iisus!… Adică numai voi, de la Iisus încoace ne-aţi întors spatele… Ne-aţi… ne-aţi dispreţuit!… Aţi găsit ceva mai bun de făcut decât să ne imitaţi ori să spargeţi vitrinele, ca prostovanii de nemţi! Ori să ne faceţi săpun!…

O clipă, meştere!

Hooo, prrrr. Ioane Şeitane, ştim cu toţii că n-a fost adevărat, mă ben trovato a fost! Aşa au gândit cei mai mulţi că se poate rezolva problema evreiască: îi exterminăm, îi facem săpun, îi gazeificăm!…

Numai Căpitanul a văzut esenţa problemei: succesul evreilor se datorează păcatelor noastre, viciilor şi slăbiciunilor noastre!…

Uite-l, dom’le, că n-a pierdut vremea pe aici!… Bine le mai zice!

…Dacă nu ne curăţăm de păcate, a zis Codreanu, se vor găsi mereu cine să profite de sufletele noastre dornice să se vândă!

…În dreapta, vocea Svetei, mai mult şoptită, repetând înfiorată: sufletele noastre dornice să se vândă…

…Şi s-a pus pe treabă, gospodăreşte!… Din cinci inşi, în mai puţin de zece ani, s-au făcut o mie, o mie de mii, nepoate Ioane!… Pot să-ţi spun aşa?

Puteţi să-mi spuneţi cum vreţi! Poate că aşa aflu şi eu cu cine am onoarea! Cum să vă spun, să vă numesc…

Petruş, nepoate!

Petruş, sigur că Petruş!… Uitasem.

Şi nenorocirea cea mai mare ştii care a fost: au început evreii să vă iubească!… Pe voi, legionarii! Fetele mai ales!… Viitoarele mame de haluţimi!… încă puţin dacă vă mai lăsam, păţeam ca sabinii, cu sabinele… Ce vă spuneam eu, mai devreme, de femei?!… Da, evreii au stricat planeta, adică bărbaţii!… Jidanii! Deloc, femeile! Ovreicuţele!… Jidovcuţele!…

Şi ne-am uitat ţintă la Sve, emoţionaţi de câtă dreptate avea Matusalemul!

Femeile… De-ar fi lumea condusă de femei!… Ce ziceţi, învăţătorule!…

Adică să fie condusă lumea de mame?… Aia lume!… Eu câte familii cunosc ca lumea aşezate, matriahat curat! … începând cu părinţii mei!… Coana preotească, he, he…

…Am cunoscut în urmă cu ani de zile un camarad de-al dumneavoastră… Din Sibiu… Teolog… La el o să mă spovedesc!

Urma să fie preoţit peste câteva săptămâni când l-au arestat în primăvara lui 1941…

Hait că se mai pune de una de-aia…

L-au ridicat de la nunta sa!… Pentru participare la o mascaradă înarmată şi controlată tot timpul de la Moscova şi Londra!… Ştiu bine ce vorbesc!…

Londra a zis! Moscova şi Londra?… Quoque tu, Albioane?

A mai ieşit bietul om la lumina zilei după 24 de ani…

Sve nu e sigură că a înşelăs bine: dvaţat cetâre? Da, da… Douăşpa, daragaia!… Povestiţi mai departe, domnule consilier… Petruşka!

…Am ezitat mult înainte să-l întreb: cum este, părinte, să stai douăzeci şi patru de ani în temniţă?… O întrebare totuşi firească!… Nu avea în ea nimic jignitor sau… Poate doar ceva dureros… Eh, domnule Şeitane! Ce crezi că mi-a răspuns?

Nici împăratul Chinei, condamnat de comunişti pentru înaltă trădare, căci vânduse Japoniei Manciuria, nu a făcut decât zece ani de puşcărie!… La noi, de ce au fost aşa de aspri iudeo-comuniştii dumitale cu legionarii? Evreii din Comin Fernul vostru?!…

Ce-i asta?… Este o întrebare pentru marele consilier al Sionului! Nu se poate să nu ştie de ce!… Bineînţeles că ştiu: pentru că în Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez prieten, nu a existat niciun evreu!… Eşti mulţumit! Asta voiai să auzi din gura mea?…

Sigur că asta voiam de la zotca dumitale, neică consilierule, să aud şi mai ales să înregistrez pe banda cea subţire ca un fir de iarbă şi atât de durabilă! De data asta te învinge eu chiar cu armele tale, Israele! M-ai înregistrat tu pe mine când făceam vocalize prin casă, dar acum te…

De ce nu laşi omul să spună ce are el de spus?! Za cern tu mereu îl abaţi de la… M-am săturat de atâta politică! Răspunsul acela mă interesează, dat de un om după 24 de ani de închisoare!… Nu aiurelile tale! Nu pot să cred că în Europa, un om, în secolul ăsta, a putut să fie condamnat la 24 de ani de temniţă şi să-i facă pe toţi! Pentru ce crimă? Pe cine a omorât? câţi a omorât? Câte zeci de mii de oameni?!…

Mă fac mic-chitic şi tac la fel. Niciodată nu m-a repezit cu atâta duritate: Şi care a fost răspunsul pe care vi l-a dat? Şi cu o voce disperată: Cum e să stai douăzeci şi patru de ani după gratii, boje moi?!… Dvaţat cetâre!

Nu omorâse pe nimeni, scumpă doamnă!… Za cern?! Za cern… Idei! Avusese şi împărtăşise idei! Ideile Căpitanului şiale domnului Ţuţea despre cum trebuie rezolvată problema evreiască fără să omori niciun evreu!… Ba dimpotrivă, să-i ajuţi şi pe evrei să se mântuiască!…

Şi mi-a răspuns cum e să stai dvaţat cetâre goda în

temniţă… Mi-a zis: dragul meu… Ştia că-s ovrei!

Dar nu-i nevoie să ştii, se vede de la o poştă! Ba mai şi miroase!…

…Dragul meu, a zis preotul Leonte, la început, în primii patru-cinci ani de temniţă, nici nu-ţi dai seama care este câştigul tău că te afli acolo… Aşa a zis: câştigul că te afli acolo… Abia după cinci şase ani începi să pricepi…

Ca un ecou glasul mândrei muieri, pleoştit de sensul inuman al cuvintelor: câştigul că te afli sub pământ pentru un sfert de veac… Aşa a zis?… O viaţă de om să stai după gratii numai pentru că eşti tânăr şi legionar… Cum explicaţi asta, domnule profesor, domnule consilier, daragoi moi?!… Cum să cred eu aşa ceva?!

Pe împăratul Chinei, insist eu, de-ambouleanul ce sunt, împărat care şi-a trădat ţara şi le-a făcut cadou samurailor cea mai frumoasă bucăţică din toată Asia, Manciuria, tovarăşii comunişti chinezi l-au condamnat la 10 ani de închisoare!… Un mizilic!… Dumneavoastră, domnule profesor Ţuţea Petre, pentru câteva biete vorbe despre Manciuria românească, nu s-o vindeţi, ci invers, s-o luaţi înapoi pentru Neam şi pentru Ţară, Ţara ingrată v-a răsplătit cu numai 13 ani, faţă de 17 ani ai lui Bădia Simion, amicul siamez al dumneavoastră! Iar părintele Radu Leonte, 24! Pe muchie! mai ceva ca Nelson Mândelul ăla…

L-au luat din fruntea mesei, la care era prezent ca mire!… Nenuntită rămasă, coana preoteasa l-a aşteptat 24 de ani.

fecioară şi convinsă că Dumnezeu n-a sortit-o altui bărbat!… Care Penelopa?! Care Ulise?! Care Homer?! Care greci?!…

…Ce-aţi avut cu legionarii, domnilor înţelepţi de nu vă mai încăpeaţi între urechi de câtă minte aveţi?!… înţelepţii lui peşte! V-a dat gata bietul popa Radu, Radu şi Leonte, care a ştiut să facă nu ştiu ce ciudat de gheşeft din zăcerea sa la bulău o viaţă de om! Ce, mare Dumnezeule! a putut să câştige?!… Care a fost gheşeftul ăla de care nu aveaţi habar?! Voi, gheşeftarii gheşeftarilor, nu pricepeţi

nici azi ce gheşeft mai poate fi şi ăla, să stai dvaţat cetâre la puşcărie… Ani bătuţi pe muchie…

Auzi la el: nici nu pricepi care este câştigul tău… Abia după vreo şapte-opt ani intri în pâine, să te bucuri că te afli acolo şi nicăiri în altă parte!… Despre ce bucurie poate fi vorba?!… Ehe! Asta n-o s-o aflaţi voi niciodată! Şi vă înnebuneşte gândul că nu vă puteţi nici măcar imagina despre ce câştigul naibii să vă ia poate fi vorba! Ce gheşeftul mă-sii o mai fi şi ăla?!

În fine, percutează şi înţeleptul! Prea isteţ nu e!

Dar dumneata. Şeitan ce-mi eşti, de unde ştii cum îl cheamă pe popa Radu?! îl cunoşti, înseamnă!… îl, desigur!

A za cern zici că desigur?

Pentru că încă una, în plus, ce mai contează?! încă una ce? încă una mirabundă!…

Dar nu e de mirare că-l cunosc eu, de mirare este că domnul consilier a ajuns să-l cunoască!…

Cum l-aţi cunoscut?! V-aţi dat jos din înălţimea corcoduşului şi aţi stat de vorbă cu un popă creştin şi puţin martir?! Şi nu mai puteţi uita ce v-a spus acel… acel pui de curvă, ca toţi creştinii!… Cum să nu te miri oleacă?!

L-aţi ţinut la ocnă până aţi zis că gata, a pierdut tot, nu mai are nicio leţcaie prin buzunare! mai sărac ca Iov! Şi când colo vă treziţi cu el că iese din pârnaie prea mulţumit că n-a stat la mititica mai puţin de un pătrar de veac! Abia că i-aţi oferit prilejul de a-şi da seama cu ce înger de femeie l-a norocit Dumnezeu!… Că numai mânuţa Domnului putea să fie!

Şi chiar inspirat am fost când am încheiat zicând:

Şi mai multă fericire decât aia că l-a băgat în seamă Tatăl cel Ceresc nu-i trebuie… încă puţin şi vă mulţumea din suflet! Exagerez?

Nu! Deloc!… Mi-ar fi mulţumit dacă ştia că am avut şi eu un rol!… în loc să mă… Să mă orice! orice meritam să mi se facă pentru cât rău le-am făcut eu legionarilor!… Românaşilor noştri!

Domnule consilier, dar nu vă mai căinaţi atâta că încep să vă cred!… Nu contează că aţi vrut, dacă nu v-a

ieşit!… Bucurativă! Raiul este burduşi de intenţii criminale eşuate!… Felicitări! Eu chiar vă mulţumesc! în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh, botezatu-te-ai creştin, evreu ai fost, acum eşti creştin, dar tot jidan ai rămas!…

…Aşa mi-a venit să-i spun, dar nu neapărat pentru că aveam motiv, ci de dragul retoricii, al mecanicii discursului, care te duce unde vrea muşchii ei!… în fapt, încercam să nu fiu emoţionat de scena la care asistam, asistasem… Numai Sve nu-şi ascundea uluirea. Chiar asistase la botezul unuia dintre… dintre… dintre ăia… ăia şapte?!… Boje moi! Boje moi!

Vezi bine, ştia mai bine decât mine ce înseamnă cei şapte maramoi… Era vreun pericol pentru ea, pentru noi?! … Şi mai ales pentru pruncul abia născut cu aşa de frumos nume: Petruuuş!… De-acum înainte robul lui Dumnezeu o să dea mereu filmul înapoi şi o s-o audă iar pe Rifca strigând, în ce momente? probabil că nu numai în somn, Petruş! Oh, Petruuuş… Şi Berculeanu îi va putea răspunde: Da, Rifca, dragă, te ascult, eu sunt, Petruuuş al tău… Petruş, meine Rifca maia!… Aproape că mă buşeşte râsul!

…Mda! Nu prea am cunoscut psihologia bărbatului clasat mereu pe locul secund… Niciodată piua-ntâi!… Se vede că-i ciudată rău pisologia asta!… Auzi la el ce nume să-şi aleagă!… Chiar! Ce nume… Ce nume mi-ar fi plăcut mai mult decât Ioane al meu?!… Jeane? Cum îmi zicea la armată Arif?… Georgică Marmara!… Pe unde i-or fi sticlind ochii?!… O mai fi având la el brăţara indiană?…

Nu ştiţi ce-i aia brăţara indiană?… Numai Arif avea şi Peter Paulhoffer, din tot batalionul!… I-am tot întărâtat noi, plevuşcă, să-i punem faţă-n faţă să şi-o măsoare, când ne duceau să facem baie sâmbăta şi toţi trupeţii se arătau unii altora în lumina celui mai crud adevăr!… ta, uite, băi, ce mică o are Lălău’!… Şi ne minunam cu toţii!

Mică, dar veselă, se apăra huiduma cea mai blândă pe care am cunoscut-o! Veselă, drăguţa, şi harnică foc!… Cine ştie? Aşa o fi fost, răposata, Dumnezeu s-o… Doamne, iartă-mă! Unde m-a dus din nou mecanica dracului!…

…Ciudate mai sunt şi căile din scăfârlia omului!… Aici, de faţă cu creieraşii mei, se petrece ditamai evenimentul, iar ei bat câmpii pe la Topraisar, după brăţara indiană!…

Tot nu v-am spus ce-i aia?… Ce să fie?! Aia! Aia, care era mică mititicuţă la Lălău' era ditamai şerpălău' la cei doi, mai sus pomeniţii! Numai ei şi-o puteau înfăşură pe încheietura mâinii, ca pe o brăţară, şi le mai rămânea şi un centimetru, doi în plus!… Să-l dea la alţii!…

Poţi să spui că gândeşti ce vrei?… Nimeni nu se poate face stăpân pe gândurile tale, dar nici tu nu eşti, vere, în stare să le ţii în ham! Trag de cotigă în toate părţile, şi cu ce iuţeală! ca puricii, sar de la una la alta, tocmai la tovarăşul dracul în praznic, cât ai clipi!… Revin:

Spuneaţi mai devreme, domnule consilier, că nu ne aşteaptă nimic bun, pe noi, românii… Că ne vor capul!… Ne vor prea mulţi capul!…

Ăsta este de fapt şi motivul pentru care am vrut să ne întâlnim. M-am botezat din mai multe motive şi impulsuri, dar mai ales ca să mă credeţi ca pe unul de-al vostru când vă spun ce urmează să vă spun…

Ohohohooo!… Adică abia acum începe?!

De data asta eu nu am nicio vină, nicio implicare… Nici nu divulg vreun secret! Căci nu ştiu cum v-aţi putea opune!… Ce ştiu este că au clocit-o în aşa fel încât chiar şi de se află, de veţi afla, bunăoară de la mine, şi veţi şti pas cu pas ce vor să facă cu voi, să nu conteze! Să nu poată fi împiedicaţi!… Nu puteţi para lovitura! Imposibil, de data asta!

Cine a clocit toate astea?

Nu, nu noi! Care noi? Noi, cei şapte!… Noi doar am fost informaţi!…

Spuneţi-mi de Ceauşescu… Că vor să-l dea jos, înţeleg!… Dar de ce să-l omoare, mai întâi?!… E bătrân, e bolnav… Dar, am auzit bine? aţi spus linşaj?!…

Varianta linşajului este cea mai agreată, îi şi amuză pe scenariştii şi regizorii revoluţiei! Aşa au decis, să fie o revoluţie!… Să-i zică revoluţie!

Le place cuvântul! L-au supt de la ţâţa tătâne-su!

Îl pot oricând aresta pe bietul Ceauşescu, nimeni nu-l mai apără!… îl părăseşte şi armata, şi securitatea… Toţi au fost cumpăraţi!… Dar numai dacă-i revoluţie populară îi pot lua capul! Iar ca să-şi ferească propriul lor cap, linşajul este cel mai potrivit!…

Ce părere aveţi, domnule profesor? Chiar toţi să-l trădeze?

Nu mă mir deloc… Este o socoteală simplă pe care Ceauşescu a ignorat-o. Am încercat de mai multe ori să i-o spun, să ajungă la urechea lui…

Eu zic că greşeala cea mai mare este că nu v-a primit în audienţă! Cum nici pe mine nu m-a primit!…

Viciul fundamental al comunismului bolşevic: Colaboratorii săi, privilegiaţii regimului, au de toate, mai puţin siguranţa zilei de poi-mâine, pentru copiii lor!… Totul depinde în comunism de funcţia politică, iar funcţia politică niciun comunist nu o poate lăsa moştenire copiilor săi!… Aşa cum laşi titlul de conte sau boier! Ăsta-i baiul cel mare!

Cunoşteam teoria, cam uitasem de ea… Se potriveşte?

Ceauşescu încearcă să-l formeze pe Nicuşor, ca să-l lase succesor, ca-n Coreea! Dar ceilalţi?… Inclusiv generalii şi oamenii săi de încredere!… Avere n-au voie să facă, iar dacă au făcut-o pe ascuns, pe furate, n-au voie s-o arate! Şi atunci ce lasă ei copiilor drept moştenire?!…

A ignorat total povestea asta! A ignorat natura umană! Comuniştii au abstractizat, au depersonalizat, mai bine zis, toate raporturile din societate!… Zic să construim socialismul pentru copiii noştri!… Dar eu, prim secretar de judeţ, aş vrea să mă asigur de copilul meu, Volodea, că are un viitor luminos! Nu prea îmi vine să-l las la grămadă, să împărtăşească cu încă 22 de milioane viitorul luminos al Patriei! Am eu motivele mele pentru care sunt sigur că Gigei nu va apuca nicio funcţie politică, aşa cum a dobândit taică-su, numai el ştie prin ce ticăloşii, de care fiu-su nu va mai fi şi el capabil!… Şi atunci?! Ce se va alege

de băiatul tatii când tata nu va mai fi mare sculă la subprefectură?!

Domnule profesor, intervin eu doct şi erudit în materie, aţi citatăînmemoriuldumneavoastrăânaintatconduceriisuperioare de partid şi de stat. Aşa-i?

Eu, despre care toţi proştii zic că sunt cel mai deştept român, de douăzeci şi cinci de ani, ba chiar încă din temniţă, tot încerc să ajung să stau de vorbă cu cel mai puternic om din Ţară…

Cel mai puternic om din Ţară?!… Păi cine-i cel mai tare din parcare dacă nu finu'?!…

Fără niciun succes!… Ce-i cu mine?!… Nu mai contez nici pentru…

…Atâta voiam să-i spun: firea omului! Respectă, tavarăşe Nicalai, firea omului, mai ales când vrei s-o transformi! Omul nou?… Care este materialul din care îl modelezi? Nu ţii seamă dacă-i lut, şi nu piatră?… Că nu se poate face bici din orice!

Poate că nici acum n-ar fi prea târziu!

Acum ce să-l mai învăţ, dragă doamnă? Să-l învăţ unde să se ascundă doar!… La mine în garsonieră, par exemplu! I-o închiriez şi mă mut la domnul profesor!…

Schimb de priviri cu doamna!… Ne gândim la acelaşi lucru?… Nu! Doamna pare chitită pe altă impresie: Nu înţelege de ce au nevoie de linşaj!… Brrr! Aşa se ştie şi la Moscova… Poate că se ştie şi acolo pentru că acolo s-a luat decizia?… Poate! Hai, dalşe!

M-am cutremurat şi eu!… Nu mi se întâmplă prea des!… Ca să-şi bată joc de bietul om?… Moarte degradantă?…

Talmudică?

Aşa or să zică toţi!

Aproposito de Talmud!… Pot să pun şi a treia întrebare? Şi aplic tactica oltenească: o şi pun!

Circulă fel şi fel de citate din Talmud. Multe scandaloase rău! Nimeni nu mă ajută să mă lămuresc dacă sunt corecte, autentice, dacă au fost traduse bine… îmi

pare rău că nu le-am adus cu mine… Nu mi-a trecut prin… Dar ţin minte unul din citate, cel care mi se pare cel mai imposibil să fie adevărat!… Şi dacă îmi dovediţi că unul dintre citate cade, că este vădit fals, scap de toate, le pun pe foc şi-i bag şi-i scot din aia a mă-sii pe toţi care ţi le şoptesc la ureche ca pe…

Sunt toţi cu ochii pe mine acum, Sve mai ales, căreia i-am dat să citească din evanghelia lui Matei Gheorghevicescovitch şi mi-a spus apoi că i-a venit să vomite pe la mijlocul caietului… Ce citat să aleg căci, de fapt, sunt mai multe, am zis de vrăjeală că numai unul!… Pe care să-l… Ia să mă gândesc bi…

Este adevărat, domnule consilier, aud vocea Svetlanei tânguindu-se la urechea mea dreaptă, este adevărat că scrie la Talmud despre interdicţia… şi Sve se opri câteva clipe, să-şi facă curaj, dar vocea ei se auzi şi mai tremurată, înecată de stupoarea din clipa primei lecturi, rămasă intactă, imposibil de uitat şi mai ales de rostit:

…despre interdicţia pentru bărbaţii evrei de a viola fetiţele care nu auâmplinittreiani?… Domnule consilier, vă rog să spuneţi că nu-i adevărat, vă rog frumos!…

Biată Svetuţa maia!… Niciodată nu mi-a fost mai uşor să citesc în sufleţelul ei, mic, delicat, ghiocel curat, a rămas cu el de pe vremea când avea trei anişori…

De ce să mint?!… Abia m-am lepădat de minciună, doamnă Rollerina!

E adevărat citatul? Este corect, naşparliule?!… Talmudul chiar interzice violul unei…

Bineînţeles, cum să-l permită?! Cum să nu-l interzică, domnule Ion?!

Za cern?

Dragii mei, dar o fetiţă sub trei ani nu rezistă unui viol! Hemorogia care survine este fără excepţie fatală!… Boje moi!… Se ştie foarte bine! Au fost o mulţime de cazuri şi atunci s-a impus această interdicţie!… Boje moi, boje moi!… Care-i problema?!

Biata Sve, nu mai este în stare nici măcar de mine să-şi agaţe privirile disperate!… Le ridică direct spre

Doamne-Doamne şi sunt convins că-l prinde privirea, zgâită cum rămâne către înaltul cerului… Tac, deci… Să nu tulbur schimbul de priviri îndurerate…

Aş vrea să-i pot spune că omul este nebun, e dus din lumea asta, n-a înţeles întrebarea şi nici jalea ei, să nu pună la inimă… Dar citatul este citat, şi citatul o doare… Şi numai din altă parte, din altă ordine a firii îi poate veni semn că durerea ei este primită acolo sus… Eu degeaba m-aş…

O doare de când l-a citit în urmă cu vreo lună şi, îmi dau seama, a tot tras nădejde de atunci că mizerabilul ăla de caiet l-am primit de la vreun nebun, un schizofrenic, un fascist ghitlerist nenorocit, care a inventat sau numai colportează cretineşte ce au inventat alţii în două milenii de prigoană şi minciună şi calomnie antievreiască!…

Ce de mizerie s-a mai strâns în această antologie a demenţei creştine antievreieşti, în frunte cu interdicţia de a nu viola nou născutele… Ce minte bolnavă a putut inventa aşa ceva?!

Şi trosc, ne dă nebunul ăsta cu parul în cap: Citatul e corect!…

Nu e invenţie?!… Nu!

Cum?! E adevărat? Chiar aşa scrie?!… Chiar aşa! Nu-i niciun fals în declaraţii? Niet? Niet!…

Dacă nu intervenea aproape disperată Sve, eu puneam alt citat în discuţia specialiştilor din Sanhedrin… Trebuia să mă grăbesc să pun eu întrebarea, şi poate că aşa o scuteam, o salvam, nu, niciodată nu am mai văzut-o atât de… de distrusă, ce mai?! Se clatină sau mi se pare?…

Şi acum, colac peste pupăză, fostul practicant al Talmudului pune lucrurile la punct: şi asta din grija talmudică faţă de om, milenară deci, grija faţă de orice plăpândă fătucă, să nu fie cumva mai junã de trei ani că s-ar putea să-i fie fatal sex contactul, ceea ce, evident, nu este în intenţia partenerului, animat de cu totul alte simţăminte atunci când face *la bâte a deux dos* cu o femeiuşcă taman trecută de treizeci şi şase de ani, pardon! de luni. Repet: luni… Treizeci şi şase de luni! Bătute pe

muchie!… Trei ani!

În niciun caz, aşadar, continuă panarama, nu este vorba de simţăminte ucigaşe, asasine! Doamne, fereşte! Cum să accepte Talmudul uciderea unei fetiţe de nici trei ani?! Nici măcar fără intenţie nu se acceptă, adică accidental!…

Nu, domnilor! Noi le lăsăm pe fetiţe să împlinească cei trei ani neprihăniţi, legiuiţi de Moise şi alţi mari profeţi, fără niciun risc! Nu mai speriaţi bunicii copilelor cu infamii calomnioase!… Nu ne atingem de o fetiţă de trei ani decât după ce-i cercetăm cu atenţie certificatul de naştere!… Este exclus şi pedepsit cu maximă severitate orice derogare sau dispensă de vârstă, cum dau câteodată animalele de creştini!… De-şi mărită iepotinele la 14 ani!… Cu derogare de la episcop!… Ca ţaţa Maria lu’ Jiga!…

Sve, Svetluţo, Sveiţo, ce-i, mă, fetiţo, cu tine?!… De ce ai pus aşa întrebare?!…

Iar eu, nemernicul şi tolomacul, eu sunt de vină! de ce ţi-am dat caietul acela nenorocit?! Idiot fără simţire ce am fost!… De ce ţi-am povestit despre el, de ce mi l-ai cerut?!… Za cern?

Dumneata, Ioane Şeitane, mă ia la sigur finu’ Petruş, sunt sigur că voiai să verifici alt citat!…

Reuşesc să pricep din privirea-i chioampă că-i arde de glumă!… E nebun sadea, oameni buni! Sau ce e?

Nu are niciun ochi pentru prăbuşirea Svetlanei, la doi paşi de stârvul său! Nu are senzori pentru aşa ceva! Organul lipseşte, lipseşte, bietul de el… Renunţ, zic. Nu-mi mai trebuie nicio întrebare. Să n-o păţesc şi eu ca doamna Svetlana!…

Dar doamna ce a păţit?!

Nu i-a picat prea bine la ficat Talmudul… Şi mai ales comentariul!

E adevărat? îmi cer scuze, iertare aş zice, dar… Domnule Ionică, cu ce am supărat-o pe o doamnă atât de…

Nu-i niciun motiv să se supere pe dumneata… pe dumneavoastră! Pe Talmud ar trebui să se supere!… Pe autori!

Corect, domnule Ioane! Pe autori trebuie să te superi! Iar autorii nu suntem noi! Stai liniştită, domnişoară Svetlana!

Ce vorbă mai e şi asta, finule?!

Doamnă Svetlana, te ruşinezi cumva de ce au scris nebunii ăia din Babylon?... Ai perfectă dreptate!

Care nebuni?

Ovreii ăia de odinioară, ăia vechii!... Ce avem noi cu ei?! Care noi? Noi, kazarii de pe Volga!... Şi de pe malul Dâmboviţei, al Vistulei... Ce naiba?! Că suntem între noi, oameni destupaţi la minte, cum zic românii!... Nu vă puneţi în cârcă prostiile şi aiurelile din vechimea iudaică, aia biblică, babilonică!... Biblică şi absurdă!... Ne furăm singuri căciula?

Biata Sve!... Parcă ar fi dat-o din nou cu capul de pereţi, încă mai năucă părea de ce auzea. Kazari?!... Ehe, se vor lămuri lucrurile într-o bună zi! Am aşteptat destul! Am răbdat...

Al treisprezecelea trib? bagşi eu lemne pe foc. Al treişpelea?! Nu-i cu ghinion?

Kazar era şi Koestler, ştia ce vorbeşte!...

Ce să mai zic?!... Asta mai lipsea pentru biata Svett! ... Mă priveşte disperată!... Kazarii?! Deci e adevărată şi mizeria asta?! Ivanuşka!...

Norocul meu e că nu eu am adus-o aici, la arătarea din cimitir, aleea laterală de nord, figura... Nu, nu eu... Dar cine? Cum am ajuns noi aici?! Ah, papaşa Saşa!...

Şi ovreii ceilalţi, cum rămâne cu ei?

Cantitate neglijabilă!... Genă tarată... Compromisă! Un atavism al istoriei! Nişte degeneraţi!... Nici cinci la sută din...

...Şi-au pierdut şi limba, bag eu, imparţial ca tot... Bravo, Ionică! Şi tot ei ne dispreţuiesc!...

Mda, sigur, nici nu era greu de ghicit că mă interesa citatul care mă viza în modul cel mai direct, cu adresa cea mai exactă, inclusiv numărul de cod poştal: pe cel mai frumos, mai deştept şi mai simpatic dintre goimi... Pe unul ca mine, aşadar, ce-i faci? Nu, nu-l mai omorî, ci fă-l... fă-ţi-

l ginere!

...Cum era cât pe ce să mă pricopsesc de vreo două ori înainte de cu una sefardă şi alta cazară, colege de grupă, ce se mai bârfeau una pe alta, cu tot neamul fiecăreia!... Şi de alte trei ori cu trei bozgoroaice, una bucată grecoaică, bună bucăţică, o olteancă-două, alta din Ploieşti, una din Brăila, şi aşa mai departe şi nicio ardeleancă, domnule! din Sibiu mai ales, spre disperarea maică-mii!... Asta a fost! Asta e!... Final apoteotic – mă însurai cu o moldoveancă!...

Dar nu reuşesc să-l distrez decât pe glumeţ! Nea Petrache s-a prins cel mai tare de starea de disperare şi de deces interior a Svetlanei, nu e uşoară viaţa pentru un evreu, iar pentru o evreică ca Svetlana, care a luat ce a găsit mai bun la ruşi şi la americani, iar acum de la românaşii noştri, este de nesuportat condiţia de... de om, până la urmă! Despre asta este vorba, mândră zeiţă!...

Se dau şi evreii granzi! Nu-s chiar aşa de ticăloşi!... Toate noroadele lumii au fiecare neroziile şi nebuniile sale, nu-i niciunul mai breaz... Başca că nimeni, azi... N-o lua şi tu ad litteram... E ca şi cu vârsta lui Matusalem! Asemenea cifre trebuie luate cum grano salis... sunt metaforice... hai, adu-ţi aminte, am mai discutat citatul ăsta şi te-am rugat să nu-l iei în serios, să nu-l crezi, să-l uiţi!... Or fi având evreii păcatele lor, dar ăsta nu e de... Hai, zi ceva, mândreţeo!

Hohotea în icnete, fără lacrimi, pe sec!... Şi mă privea, mă privea... Cu ce ochi!

Eu ce să-i fac?! Să... să întreb de citatul celălalt, care ne-a făcut să râdem atâta, tu ai râs şi cu picioarele, cum numai tu ştii să râzi, poate mai râzi o dată acum, râzi, copilă cu părul bălai, râzi de ce regulă sau modă a mai fost şi aia, domnule consilier, la Babylon deci, să spui o rugăciune de mulţumire atotputernicului după fiecare... ex... exprimare împlinită!

Dar nu se înţelege nimic, inclusiv domn profesor se uită la mine ca la o enigmă, te referi tot la Talmud, Ioane Şeitane?!... Care-i citatul?

Pricepe Sve că mă sfiesc de ea, de domnul profesor! … Mă soarbe adânc din privirile aţintite asupră-mi: domnul profesor este pudic!… Nici să rostească nu poate regula din Talmud care cere să-i mulţumeşti, cui? lui Yahve…

După un act sexual reuşit?… Nu există aşa ceva!…

E vorba de… când ai un… un scaun bun!

Scaun? se miră domnul profesor… Nu pricepe!

Şi de ce te miri?! se miră şi domnul consilier. Ai avut vreodată constipaţie, una din aia rebelă la orice tratament, frate Ioane?!… Nu-i o regulă, numai cine vrea şi are motive!… Naturalia nu suntturpia! Am zis bine, domnule Şeitane?!

Şi pricepând că naşi-su nu pricepe nimic, se explică: da, este şi o rugăciune, o vorbă de mulţumire, care se rosteşte… Dar azi a ajuns o… o ciudăţenie! Cine o mai spune?!… Eu n-am mai spus-o de… N-o mai învaţă nimeni! Azi!

…Cu atâtea laxative, te cred şi eu!

Şi…

Hai, dalşe, prea iubito! Trebuie neapărat să vorbeşti, orice, numai aşa poţi să ieşi din…

…Şi americanii, la ambasadă, au aflat de… de linşaj?

Cum să nu?!

Eşti tare, Zveltanee ce eşti! Aşa te vreau! Fii muierea bărbată căreia nu i-a mai ajuns America! Nici Rusia!…

N-or să apuce! Ambasada a primit instrucţiuni să le asigure la amândoi refugiul, găzduirea, cum vreţi să-i spuneţi… Ar vrea ei linşaj!…

E cazul să intervin şi eu, să duc până la capăt schimbarea vorbei:

Mai e şi laşitatea la mijloc!

Adică?

Adică frica! Teama că vor da la sfârşit socoteală!…

Să ştii că ai dreptate!… Fac pe ei de frică!… Vor să aducă copii de la orfelinat, nişte bieţi decreţei, handicapaţi şi arieraţi mintal, să-i asmuţă ca pe câini şi să le dea drumul asupra celor doi… Să-i calce în picioare la ei în birou!… Să-i terciuiască!…

Boje moi!…

Iar la proces, preiau eu ştafeta, dacă se va ţine un asemenea proces, nu se va putea identifica ucigaşul: nişte copii, au dat şi ei, care un şut, care un picior, un ghiont, un călcâi, adunate au cauzat moartea, dar nu se va putea spune a cui a fost lovitura care a pricinuit moartea prea iubitului fiu al poporului român, călcat aşadar în picioare chiar de popor, prin reprezentanţii săi cei mai ingenui şi mai potriviţi: cei care îi datorează prea linşatului viaţa lor de copii nedoriţi decât în statistici!… Şi-a făcut-o cu mâna lui! A cules ce a semănat! aşa vor comenta la Europa Liberă!…

Pe toate le ştie domnul Ionică!… Am impresia că faci parte din complot, profesoooore… Prea cunoşti detalii… Mai bine decât mine!

Da, eu am făcut scenariul!

Şi regia? Ştii cine este regizorul? Nu ştii? Un mare regizor!… Specializat în mişcări de mase înarmate!… Eh? L-ai ghicit…

Se potriveşte!… Omu-i nebun!… îl ştiu bine! I s-au urcat la cap personajele jucate… Jucate atât de prost! Jigodia!… Mi-a spus ADM-ul despre el, că-i în echipă!… Da, domnule consilier, prietenul nostru comun Aurel Dragoş Munteanu m-a invitat la spectacol!… Pe scenă! Să fac parte din distribuţie!

Aici am gafat! Nu trebuia să arăt că ştiu de relaţia sa cu ADM! O dădeam de gol pe Svetlana!… Dar nu s-a prins. Era prea ocupat să se mire: Şi n-ai acceptat?!

Nu m-a lăsat domn profesor…

Domn profesor? Să nu ieşi niciodată din cuvântul domnului învăţător!…

Mulţumesc de consiliu, aşa am să fac!… Dar tu? Iubito?

Nu-mi pot reveni!

L-ai auzit? Cică ambasada îl va prelua, cu Leana cu tot, şi-l vor… Ştiai?

Se uită la mine fără să mă vadă! Dar vede ea ceva! Sunt… sunt diabolici! Cine?

Binefăcătorii şi eliberatorii de care o să aveţi parte curând!...

Nu-i prima oară, constată calm şi neangajat domn profesor.

Să nu-mi spuneţi, naşule, că istoria se repetă!... De ce? Pentru că, tinere Şeitan, vorba asta este una dintre minciunile şi prostiile cele mai mari şi mai des auzite!... Ca să-i consoleze pe naivi!... Domnul profesor ştie mai bine ca oricare dintre noi că nu există doi, există numai unu! Numai unicate! Irepetabile!... Nimic nu se repetă! Am citat corect?

Parmenide! fac eu spre doamna, complice. Cunoaşte bine subiectul. Dar altceva îi ţine sub şa gândurile... E parcă în transă, aşa mă priveşte: la ambasada americană se ştie de... de intenţia de a-l linşa!... Se ştie... Şi nu mi-au spus nimic!

Linşat?! se cruceşte abia acum şi domn profesor, rezonând unanim cu doamna. Or fi având dreptate!... Poate că ar trebui şi eu să mă cutremur! Am trecut mai departe prea... Prea uşor?!... Mda! Ar fi o inovaţie în materie de crimă politică!... Ar fi summa laşităţii şi a mizeriei, mizerabilii!... încep să-mi dau seama şi-mi vine să mă trag de urechi! Mare dobitoc mai pot să fiu! Tot mai des în vremea din urmă!... Uite că se prinde şi... Petruş!

Da, linşat! Asta este, deocamdată, varianta pe care se merge!... Varianta ideală, cum i-au zis! Cine? De la cine ştiţi dumneavoastră aceste detalii?

Nu e greu să le afli! Nu le mai e frică de nimeni! Nu se mai ascund!... Ştie şi Mossadul, şi CIA, şi KGB... Şi jumate din Securitate şi Armată!... Sunt toţi grămadă în aceeaşi...

Căleaţi în picioare?! făcuţi una cu pământul?!... Păi nu ne mai spălăm de ruşinea asta... Domnule consilier, asta nu-i mână românească! Trebuie oprită, nelegiuita!

Domnule profesor Ţuţea, mă dezamăgiţi!... Eu nu pentru Ceauşescu am vrut să vă văd... Ce contează că dispare cu un an sau doi mai devreme?!... Şi cum! Oricum dispare! în urma lui însă va fi prăpădul cel mai mare! Eu

nu văd cum ar putea fi împiedicaţi! Dar dacă eu nu văd cum, nu înseamnă că nu există soluţie!…

Respiră adânc de câteva ori. Apoi: Poate dumneavoastră, legionarii, dumneavoastră în persoană, învăţătorule, poate veţi imagina soluţia, aşa cum a făcut-o Căpitanul şi ne-a lăsat cu gura căscată pe toţi!… Căci de ţară e vorba, de toţi românii!… Ăştia şi-au pus în cap să vă termine… Nu pricepeţi?

Ăştia! Iar ăştia?! Ba ăştia, ba ăia! Care-s ăia ăştia?…

Nea Pereche dă să…

Să nu spuneţi că au mai vrut şi alţii să vă piardă şi n-au reuşit!… Ăştia de acum au şi puterea, au şi experienţa eşecului şi au trecut deja la fapte, după un plan extrem de amănunţit!… Ce se întâmplă la Timişoara…

Da, am auzit şi noi ceva… Mâna bozgorilor!… Mână moartă!

Aproape că gâfâie: Care bozgori?!… Nu ştiu dacă o să ne mai vedem vreodată! O să încerc să fac rost de detalii, de plan, cu listele de trădători, de persoane care pot fi şantajate şi cum!… Cu…

Eu pe ce listă sunt?

Numai pe lista rabinului… Un dobitoc!

Dobitocul roşu?

Aşadar, dacă veţi primi asemenea dosar, domnule Şeitan, să ştiţi că vine de pe lumea cealaltă, că e de la mine şi să-l studiaţi împreună cu domnul profesor şi cu toată atenţia. Poate vă ajută!… Mai mult nu ştiu ce aş putea face!…

Abia acum încep să-mi bântuie întrebările prin cotloanele calotei craniene!…

Ştiu ce întrebare vă… vă aia la creieri… Da, sigur că vor fi şi mulţi evrei care vor sări la beregata României ca la o pradă… Dar de ce n-ar fi şi niscaiva olandezi?!…

Olandezi?

Atenţie la olandezi!…

?!

Austrieci şi nemţi, care bâjbâie inconştienţi, dar fermi şi eficienţi, după Donaulandul lui Hitler!… E loc

pentru toată lumea în Dacia Felix, inclusiv pentru fratelli italiani e francesi!... Ba şi ţiganii au porţia lor, şi încă ce porţie, pusă bine deoparte!... Ţiganii?! Ţiganii de azi, romii de mâine! Di domani!

Romii?! Ce-i asta?...

Iar mai presus de toţi, vechii prieteni din Răsărit!... Să trăiască Yalta!

Mi-aduc aminte de descoperirea ce am făcut: Raiul este pardosit cu intenţii criminale... Dar tac. Şi reacţionez numai la rimă:

Şi la Malta, ce a fost?

Nimic! Au semnat numai nişte hârtii! Totul era deja decis şi începuse...

...să se rostogolească! La Timişoara?

Exact!... Dar ţineţi minte ce vă spun acum!... Mie: şi te rog să nu mă întrerupi! Iaca, tac. Tac mă cheamă!

Vă spun secretul cel mai mare!... Lucida Sve: N-o să vă pară rău după aceea?

Deh, sângele apă nu se face! E dreptul ei! Să fim cinstiţi!...

Nu, căci numai eu îl ştiu!... Ceilalţi nu mă cred, nerozii!... De ce atâta ură? domnule profesor?... De ce atâta ură? Ai?... De frică!

Frică a zis?

Cui îi este frică de cine? De noi? Am înţeles bine? De români le e frică?

Ia ascultaţi la... încă cinci minute numai, domnule profesor!... Suntem în plin război, cel Mare! Primul! Germania este victorioasă pe toate fronturile. Anglia şi Franţa în genunchi. Rusia ieşită din joc, luptă cu exploatarea omului de către om!... Şi ce fac înţelepţii Sionului meu? Profită...

Dacă altceva nu ştiu!... Profită cu cinism de conjunctură ca să facă rost şi ei de o ţară... Adică Declaraţia Balfour!...

Declaraţia... cum? Ce-i asta?

Se miră toată asistenţa de ingenuitatea neprihănită a... Mi se dă voie, câteva vorbe, să nu mai tac:

Dragă, s-a dus văru Rothschildt la regina Angliei de atunci şi i-a spus: madam, v-au făcut nemţii praf, chisăliţă! … Nici burii nu v-au caftit aşa de nasol!… Ce ne daţi ca totuşi să câştigaţi voi războiul?

Noi? Se mai poate face ceva?!… Voi ce aţi vrea? Orice vă dau!

Ce să vrem? Vrem şi noi un capăt de ţară pentru care să ne batem! Măcar un cămin mai încăpător… Şi am căzut la învoială: Albionul ne dă Palestina, plus declaraţia Balfour, de obedienţă, ca-ntre fraţi buni ce suntem, iar noi îi mai păcălim o dată pe americani – avem abonament! şi-i facem să intre în război de partea franglezilor! Şi aşa, când toată lumea aştepta pacea, nemţii, gentleman! şi fraieri, făcuseră Angliei propuneri rezonabile, chiar generoase, au ei un complex faţă de anglioţi, numai iată că se ridică unchiul Sam cât e de deşirat, cu şaptezeci de chistoale la cureaua-i de cowboy supărat foc pe sat, şi războiul se ia de la început, cu alte câteva milioane de morţi ca lumea de ambele părţi! Fără intervenţia americanilor, călăriţi bine de înţelepţii noştri, Războiul cel Mare rămânea unul mic şi pricăjit!… O bastonadă!… O ciomăgeală!…

Şi aşa, pentru a se obţine promisiunea că Israelul se va naşte cândva, cât de curând, muritără flăcăi din toată lumea, din toate statele lumii, milioane!… Zeci! Iar evrei, mai deloc! Erau prea pacifişti! Se refugiaseră în Elveţia! La Zürich!… Şi inventau dadaismul!

Ştiaţi de istoria asta, domnule profesor?

Ştiam, dar nu aşa de limpede spusă!…

Aţi spus că milioane au murit pentru a se înfiinţaşi s-a înfiinţat Israelul? se răsti la noi sanhedrinul cu o voce să-ţi lepezi plodul din pântece! Cu ce l-am supărat?

Păi s-a dat mai târziu!

Când? După 30 de ani! Alt război, a mai trebuit să facem şi un ditamai holocaustul… Lumea toată ne urăşte, că s-a cam aflat de misch-maschurile noastre, iar situaţia din Israel este cea pe care o ştiţi… Să dai şi să fugi!

Eh, care este câştigul Israelului?! Gheschephth-ul evreimii, al poporului ales, pentru toate golăniile ce am

făcut în primul război? Nu mai zic şi de al doilea! Care-i?

Tăcem cu toţii, să vedem unde vrea să ajungă ciufutul!… Pare intrat în vrie!

Îmi permiteţi să întreb care era situaţia din România în 1917, înainte de declaraţia Balfour?!… Nu cumva domnişoara Românită cam dispăruse de pe harta Europei, cu promisiuni ferme să nu mai revină?!… E nevoie de detalii? Nu! Mulţumesc…

Ne-am lăcomitânsă!… Veşnica noastră lipsă de măsură, cum ar zice don profesor!… Ştiam că revoluţia bolşevică va proclama republica socialistă sovietică jidovească! Şi nu în Asia, la capătul lumii, ci în buricul Europei! în Manciuria Europei, cum a zis mai adineauri cineva!

În Basarabia?!

Nu ne-a fost de ajuns! Am jinduit şi la simboluri! Şi am tras toate sforile şi pentru Eretz Israel!… Cu ce rezultat, coane Şeitane? Am pierdut Basarabia, până la urmă! Şi ce s-a întâmplat cu Basarabia? Că voi, românii de voi, când aţi plecat la război, în nouă sute şaişpe, aţi spus clar: ne doare de Basarabia, dar tot ce putem face, este numai pentru Transilvania!… De la Basarabia v-aţi luat adio!… După câte ştiu eu, oamenii noştri v-au presat şi ei să intraţi în război alături de Rusia, iar la sfârşit vedem noi ce mai rămâne din Moldova… Poate o unim cu Basarabia şi facem un Israel de la Bug până la Carpaţi!…

Ia uite-i mă, pe şahiştii lumii, ce bine le aranjează ei cu şapte mutări înainte!…

…Şi am văzut toţi, cu gura căscată ne uitam şi nu credeam, ce a urmat! Cum România se lăţeşte după un an în toate direcţiile!… Nimeni nu planificase asta!

Nicevo ne panimaiu!…

Nu ne mirăm, nici noi nu panimaiem unde vrea să ajungă grajdianinul ăsta!

Chiar nu înţelegeţi?!… Au murit zeci de milioane de oameni, distrugeri cataclismatice, pentru care numai noi, evreii, am fost făcuţi vinovaţi! Şi chiar vinovaţi am fost! De ne înjură tot mapamondul! Şi pe bună dreptate!…

Dar de câştigat, cine a câştigat la sfârşit de pe urma ticăloşiilor noastre?!… Nu cumva românaşii noştri?! Noi le cântam prohodul în 1917, iar ei la sfârşitul războiului, prelungit de evreii criminali, românii zburdau în toată Ost Europa, fugărindu-i pe bolşevici, pe evrei adică, ca pe iepuri!… La Iudapesta, Iudapesta am zis, la Viena, la Praga, aţi înăbuşit revoluţia iudeo-bolşevică fără să v-o ceară nimeni!… Cum să nu vă urască tot Sionul?! Aşa cum v-am urât şi eu!…

Dar dumitale ţi-a trecut!

Mie, da!…

Continuaţi, vă rog!

Dar altora nu le-a trecut! N-au cum să uite cum ne-aţi încurcat voi toate planurile în ’918!… Mai ales le stă pe inimă Basarabia, cum am ratat-o ca proştii şi în ’40!… Când iar am făcut planuri peste planuri, cum s-o facem ţară evreiască! S-a vorbit şi cu Stalin… Nu intru în amănunte! Ba să intraţi, amănuntele contează!

Câteva: Kaganovici trebuia în iarna aceea, a lui 1940 – 41, să vină de la Moscova cu ţidula semnată de Stalin că este numit secretar general al Partidului Comunist Evreiesc din Moldova sovietică şi jidovească! A venit el, dar fără… Fără patalama!… Nici azi nu se ştie de ce s-a răzgândit fratele Josef… Şi iar am pierdut pe mâna noastră!… Şi cine a câştigat?

Ruşii!

Cum ruşii?!… S-au lăcomit şi ei la Basarabia şi acum or s-o dea înapoi!… în câteva luni. Basarabia nu va mai fi pământ sovietic!… Nici Basarabia, nici ţările Baltice, probabil că nici Ucraina!… Şi iar aveţi noroc, iar veţi trage lozul cel mare!

Se va face Unirea?!…

Toţi se vor da peste cap pentru Unire! Unii ca să se facă, iar alţii ca să nu se refacă România Mare!… Ce de scenarii au copt, toţi duşmanii şi toţi prietenii, cum să vă dea la cap dacă veţi fi iar România Mare!…

Domnul profesor a fost cel mai convins că vom reface România Mare!…

Nici nu aveţi nevoie! Nu mai este Unirea atât de importantă!… Ce contează este ca Basarabia să iasă din strânsoarea drăgăstoasă a Moscovei… Să se românizeze la loc! Până la capăt! Chestiune de zece – cincişpe ani…

Nu-ţi creşte inima să vezi ce se întâmplă acum pe la Chişinău?!… Aveţi însă mare grijă, s-ar putea ca rezultatul să fie uluitor! Mult peste aşteptările voastre! mai ceva ca-n nouă sute optuşpe! Mult mai… Şi nu sunteţi pregătiţi!

Adică? Adică un stat românesc… încă unul!

Un stat?… Dacă aşa se va întâmpla, să vă aduceţi aminte de… de fratele vostru Petruş, de spusa lui: Nu vă grăbiţi cu Unirea!… Va fi extraordinar să existe două state româneşti!…

Poate chiar trei!

Trei?…

Unul mai pe la sud de Dunăre, prin Pind, pe unde a fost Moscopolea!… Sunt şanse?

Mda! După cum merg lucrurile, nu m-aş mira deloc!

Şi cum merg?

Dumneata n-ai înţeles?! Ce să înţeleg?! Păi nu vezi ce de scenarii apocaliptice pe capul vostru?! O s-o păţiţi rău de tot!… Or să sară la gâtul vostru toţi! Chiar şi Franţa, eterna aliată şi soră mai mare!… Ea va conduce balul! Sârbii, la fel!… Dacă se desprinde Ucraina de Rusia, atunci să vedeţi ce de necazuri vor veni dinspre Soare Răsare!… O să uitaţi că lumina vine de la Răsărit!…

Ne-am întors spre domn profesor să auzim ce notă îi dă tocilarului. Aşa de iute i-a mers guriţa cea plină de bale, ca pe o lecţie învăţată pe dinafară!… Oftă bătrânul şi rosti aulic: Fă-mă, bre, mamă, cu noroc şi aruncă-mă în foc!…

Mie, mă bag şi eu sătul de câte ascultasem, cel mai mult mi-e teamă de Texas!

Texas?!…

Şi azi mă umflă râsul când mi-aduc aminte de mutra ce o făcurăm toţi. Toţi trei! Texas?!

Da, da! Texasul! Ce ne facem când… se va desprinde de Statele Unite?!

Ai zis vorbă mare! Să nu te miri!… Dar mai e până

atunci! mai e Basarabia, stat independent, dar nu ovreiesc, nici sovietic sau rusesc, ci românesc!… Aceasta este profeţia mea! S-o ţineţi minte!… Ce popor mai dă conţinut la două state în Europa?!

Păi nu vă contraziceţi?!… Sar toţi să ne belească şi noi ieşim învingători prin abandonul adversarilor!… Cine-i face knok-out?

Se opreşte din discurs şi cercetează cu un ochi aspru şi lucid asistenţa: Domnilor, voi n-aţi înţeles nimic!… Esenţialul nu l-aţi înţeles!… Şi mie: ziceai că eşti…

Sunt cât se poate de înţelegător, dar s-a făcut frig şi întuneric!…

Nu ne despărţim până nu vă spun, până nu pricepeţi ce v-am spus deja!… Că doar nu v-am chemat ca să ne cunoaştem!… Ci ca să aflaţi ce puteţi afla numai de la mine!… Numai de la mine!… Nu şi de la ceilalţi… şase!

Ah! în fine, a recunoscut! Brava lui! Hai, vă ascultăm cu cea mai mare atenţie!… Ce trebuia să înţelegem?

Păi nu vezi cum ţine Dumnezeu la voi?! Din ce rahat v-am scos noi, duşmanii voştri, fără voia noastră?! Noi cu ponoasele, pe noi ne înjură toată lumea, iar voi cu foloasele!…

Face o pauză, parcă pentru a ne lăsa timp să pricepem *ceaun* aflat. Şi continuă apoi:

Iar acum. Basarabia! Cine mai credea că mai sunt români în Basarabia?! Şi poc! Basarabia stat, o să vedeţi!… Stat românesc, nu glumă! Nici sovietic, nici ovreiesc cum visa şi bietul Şalom Şalom Alehem!… Mereu, Şeitanoglule, ne împiedicăm de voi!…

Ca de-un ciot!

V-am studiat bine şi am păţit-o rău până am înţeles… Măi, băieţi, să n-o mai lungim: pe voi v-a ales Dumnezeu!… Voi sunteţi poporul… ăla! Nu noi! Asta e concluzia mea după cincizeci de ani de cercetare, monitorizare, analiză şi…

De-aia v-aţi botezat? Vreţi să faceţi parte din echipa câştigătoare…

Păcat că n-am putut să mă botez… român! Dar e bine

şi ortodox! Decât nimic… Mulţumesc lui Dumnezeu! Nu le poţi avea pe toate deodată!… Vă mulţumesc şi dumneavoastră! Domnule Profesor!…

Mergem?

Mergem numai după ce mă onoraţi cu o întrebare!… Zău, mă simt frustrat şi jignit! Mă întâlnesc cu cel mai înţelept fiu al Kogaionului şi nu mă întreabă nimic?!… Ce-i spun eu acasă soţiei mele? Chiar atât de tare mă dispreţuiţi?… O faceţi şi pe dânsa să se simtă…

Nu glumea şi nici în dodii nu vorbea! Acasă, era clar, îl aştepta nevastă-sa, nerăbdătoare să afle cum a fost întâlnirea, ce a mai spus Petruş, a întrebat de ea, ce salutări i-a transmis?… Da, trebuia să-i facă pe plac şi doamnei! O simplă întrebare, domnule profesor, ca un salut: Ce mai faci? Ce mai faci?…

Aş… aş repeta întrebările domnului Şeitan!… Mă gândesc şi eu la ele de mult… Am insomnii pe tema…

Insomnii?!

De la dumneata am alte pretenţii!… Altă întrebare!… Una însă mai… metafizică rău! Cât se poate de filosofică! De la presocratici inspirată!

Politeţea întruchipată, e musafir doar, domn profesor oftează şi cedează. Fie! Treacă de la…

Momentul culminant, deci! Linişte, vă rog! Alo, ăia cu tramvaiele!… Staţi să treacă şi ăştia cu Salvarea lor, drace, ce sirenă au… Vă ascultam, domnule învăţător:

Spinoza?

Ce-i cu el?

Ştiţi cumva, domnule Petruş, despre Spinoza, ceva anume ce nu ştim noi, creştinii, despre proces?! Am avut întotdeauna impresia că ni s-a ascuns ceva, unul din reproşurile şi acuzaţiile care i s-au adus la proces? Eu cu impresia asta am rămas! N-ar strica să verific acum, dacă sunteţi aşa de amabil!… M-am înşelat sau chiar au ascuns ceva foştii dumneavoastră… Cei de odinioară!…

Buuună întrebare!… Asta da, întrebare, domnule Ioane… Şi-mi scăpă un cot sub coastă, complice şi tovărăşeşte! Ne băteam de-acum pe burtă, îmi trecu prin

cap! Cu un înţelept al…

Spinoza?!… Cât l-am urât… Până am aflat exact-exact cum a fost la proces!… Dar asta am aflat abia de curând! De capul meu nu mi-am dat seama! Aveţi fler, învăţătorule! … E secretul nostru cel mai mare!…

Pot renunţa!

Ce mândră va fi, doamna noastră, când o să-i povestesc ce întrebare mi-a pus Petruş al ei…

Doamna noastră?!… Petruş al ei?!…

Mata, Ioane Şeitane, ce ştii despre proces?

Nimic important! Nimic propriu-zis! Nu mi-a…

Rabinii ce i-au reproşat?!…

Că a găsit nod în papură Bibliei, Vechiului Testament! …

Asta este versiunea oficială!… Ni s-a ascuns însă ceva!… Care a fost, de fapt, acuzaţia teribilă care a dus la excomunicarea marelui evreu, la aruncarea cheremului?!

Asta v-a întrebat şi domnul profesor!

A fost invers!… Ăsta-i răspunsul şi secretul!

Invers?!

Acuzaţia a fost adusă de Spinoza, a fost teribilă, şi ea nu trebuia să ajungă la cunoştinţa celorlalţi! A neevreilor?

A celorlalţi evrei!… De evrei e vorba! Ce-avem noi cu… Evreii să nu afle! Prostimea!

Vă ascult!

Vă ascultăm!

Adică Spinoza din acuzat s-a făcut acuzator?!

Voi ce aţi aflat că a aflat Spinoza?

Că Vechiul Testament, atent citit, nu spune nimic despre viaţa de după moarte!… Despre sufletul cel nepieritor al omului!… Marii voştri profeţi oare încă nu aflaseră? Nu se dumiriseră?!…

Mda… Asta nu e greu să-ţi dai seama dacă citeşti atent Vechiul Testament!… Nu scrie nimic!… Am vorbit deja despre asta mai adineaori!… Nu e nevoie să fii atât de deştept ca Spinoza ca să-ţi dai seama!

…Dar Spinoza ce a descoperit? Că nu scrie nimic în Biblie, în Biblia ce li se dă fraierilor să citească şi să

comenteze… Dar că, altminteri, în alte înscrisuri, şi mai ales în tradiţia cea mai secretă…

Orală?

Nu neapărat! mai există, domnule Ion, şi alte tehnici de a păstra şi ascunde în acelaşi timp un text… Să nu-l laşi pe mâna oricui!… Şi-n astfel de texte, rabinice rău, se spune clar: nu-i lăsaţi pe evrei să afle! Să afle! scrie. Ce să afle?…

Şi făcu o pauză, d-aia de efect asupra celor ce căscam gura la ce urma să zică… Hai, zi odată şi lasă şmecheriile astea ieftine, că nu eşti la sinagogă! Ce să nu afle evreii voştri?!

…Să nu afle cumva că sufletul omului este nepieritor! … Eh, ce ziceţi? Şi a zis Espinoza încă de la începutul procesului: De ce, mari rabini ai Sionului şi ai Cahalului planetar, vă feriţi să afle şi ovreii noştri că sufletul este nemuritor?!… Că există viaţa de apoi, aia viaţă adevărată, dar numai dacă te învredniceşti s-o dobândeşti!…

…De ce nu-i lăsaţi pe evrei să afle că sufletul omului este nepieritor?… Am înţeles bine?

Exact, învăţătorule! Aşa i-a luat colegul dumitale pe marii rabini veniţi din toate hăurile evreimii să-l belească, vorba naşului Ioan.

Bănuiam eu…

Ai mirosit bine!… Ehe, unul e Petre Ţuţea, naşul meu! Naşule!…

Nu văd niciun sens! De ce să nu afle?

Pentru că este el nemuritor, drăguţul, dar numai dacă te îngrijeşti de el! Şi de tine!… Asta nu trebuia să se afle!

Şi ce le strica evreilor să ştie asta?! Fiţi mai explicit! întrebarea mi-a pus-o marele Petre Ţuţea! Nu dumneata…

Iar răspunsul meu a fost pentru domnul Ţuţea! Şi domnul Petre Ţuţea a înţeles, cred!…

Da, pentru mine este destul!

Dacă marele Ioane Şeitane n-ai înţeles…

Am înţeles, dar este un non-sens!

…rugaţi-vă de marele dumneavoastră prieten să vă explice, să vă dea mură-n gură!… Parcă aşa se zice!

Da, aşa se zice!

Mergem? Ora închiderii, vă rog!

Capitolul I?

Mirabunda de la Vorobiev: *Sunt rumân*!

Oprim povestea noastră, pentru altă poveste, şi mai adevărată, şi mult, mult mai de a se minuna tot omul ascultând-o. Total neverosimilă! O coincidenţă mai mare şi mai zguduitoare e greu să-ţi imaginezi! Darămite s-o trăieşti, tu sau altul, nu contează cine, cuiva să i se întâmple şi i s-a întâmplat, iar tu, dacă eşti normal la simţire, la suflet şi la cap, te minunezi şi te bucuri aflând de ea şi dându-ţi seama că e deasupra oricărei scorniri scriitoriceşti, dar şi adevărată! Petrecută! întâmplată! Deloc scornită!

Să zicem că mi-ar fi trecut mie prin frează povestea ce urmează şi m-aş fi gândit s-o scriu, s-o public! Adică mi-aş fi imaginat-o! Imediat aş fi alungat din minte gândul, intenţia, zicând ceea ce oricare altul în locul meu, adică vreun coleg nimerit prin apropiere, un Tolstoi sau Rebreanu, Dickens sau mon oncle Balzac, ar fi zis: e prea de oaie, vere! Nu ţine, e total neverosimilă şi imposibilă! E cusută cu aţă albă albă! E la fel de puţin probabilă ca şi apariţia vieţii prin evoluţia strict naturală, darwiniană, de la apă chioară la spermatozoid!

Iată povestea, pe scurt rezumată de mine, după care vă trimit şi la bibliografie, ca să fiu crezut şi să vă minunaţi ca lumea. Am aflat-o cu câteva zile în urmă, deci în zilele astea când mă chinui nesilit de nimeni să termin povestea mea, a „tribulaţiilor” şeităneşti din toamna lui 1989:

este povestea unui soldat român din Maramureş, în Primul Război Mondial, când a combătut în armata chesaro-crăiască, a Imperiului Habsburgic. Luat prizonier de ruşi, a ajuns, fireşte, şi în Siberia, unde l-a prins Marea Revoluţie din Octombrie Roşu. Drept care nu a mai putut părăsi raiul sovietic, laolaltă cu toţi ceilalţi vreo două sute de milioane de celaveci. A fost nevoit să supravieţuiască cum s-o putea, departe de ţară şi de familia rămasă în urma sa: femeie şi doi copii… Plecând din Siberia spre

Soare Apune, ca să fie cât mai aproape de baştină, s-a oprit într-un sat de cazaci de pe Don, doborât de oboseală, de foame şi de boli. Localnicii l-au oblojit şi l-au făcut iar om! Ba chiar, după ce s-a însurat cu fata starostelui de cazaci din sat, după câţiva ani a fost el ales de cazaci să le fie staroste… A scăpat cu viaţă din marea foamete a anilor ’30, el singur şi din trei copii cu fata doar… Nevasta şi doi băieţi pierindu-i pe mâna consătenilor, canibalizaţi de bolşevici!…

Apoi a venit războiul al doilea, încă mai mondial ăsta, iar curând pe malul Donului şi-a făcut apariţia falnic Armia Română. Ştiind ei ce ştiau, politrucii lui Stalin luceau tot ce puteau pentru a învrăjbi populaţia locală cu armata de ocupaţie, aşa că românul nostru, om bătrân de acum, a fost luat cu forţa şi făcut partizan, alături de alţi consăteni, bătrâni şi femei, copii cu tuleie sub nas, înghesuiţi în pădurea din marginea satului, câte trei la un pistolet şi două cartuşe, gata să-i atace şi să-i spulbere pe invadatorii valahi!…

…Mergem acum la bibliografie. Aşa procedează orice autor serios, citează: volumul *Constantin Roiban*. *Jurnal de front*, publicat de domnul Dan Şalapa la Drobeta Turnu Severin, editura ŞTEF, Drobeta Turnu Severin, 2010. Constantin Roiban a fost învăţător. Chemat sub drapelul Patriei, şi-a făcut datoria de oştean, dar şi de dascăl, căci a ţinut un *Jurnal de front*, scris cu talent şi cu multă onestitate, lăsându-ne astfel un document extrem de preţios pentru a pătrunde în sufletul combatantului român de pe frontul de Răsărit. Jurnalul a fost găsit de Dan Şalapa după mai bine de o jumătate de secol şi publicat într-un tiraj de 500 de exemplare. La mine a ajuns unul din ultimele exemplare, dăruit de autor. Bănuia că o anumită relatare privind iunie 1940 în Basarabia mă va interesa. Despre crimele evreilor. Desigur. Aţi ghicit! Numai că eu am citit mai departe, prins de farmecul însemnărilor neprelucrate artistic. Ne-literare!… Aşa am ajuns şi la pagina 157 a caietului cu însemnări. Citez în continuare, de la pagina XXX a volumului numit mai sus:

FRAGMENT
DIN VOLUMUL
„CONSTANTIN ROIBAN. JURNAL DE FRONT” de DAN ŞALAPA

„24 iulie. După hartă, până la Vorobiev ar mai fi vreo cinci kilometri, iar după spusa unui bătrân cazac, întâlnit în stepă, ar mai fi cale de o zi.

În sfârşit se vede un nor de praf pe drumul dinspre răsărit. Va fi agentul de la regiment, pe care-l aştept de trei zile? Da! E un motociclist şi, sub crusta de praf, aşezată pe faţă-i, recunosc pe Muntean, agentul nostru. Îmi dă ordinul în care se spune că pot rămâne la Vorobiev până la un contra-ordin. Regimentul este la lepifanoff, peste alte dune, către malul Donului. Gândesc că, dacă e vorba de şedere, să-mi caut singur un cantonament mai bun. În cap de amurg, plec călare pe singura uliţă, cu case de locuit. Tocmai în capătul satului găsesc o casă mai curată pe dinafară, acoperită tot cu trestie ca şi suratele ei, o casă cu pomi şi verdeaţă împrejur, în ograda închisă cu şanţ, nu se vede nimeni. Nu ştiu, nu-mi dau seama ce anume mă îndeamnă, mă împinge să sar cu Olguţa (*iapa ofiţerului* – *n. red.*) şanţul puţin adânc, să mă apropii de uşă. Bat cu cravaşa în uşă, dar nu răspunde nimeni. Privesc mai atent dacă se vede vreun lacăt, dar în loc de lacăt zăresc un… aviz mititel ca o carte de vizită, prins cu o piuneză. Curiozitatea mă împinge jos din şa, mă apropii şi cetesc: „Nu va cartirui nimeni, aici!” Această carte de vizită, semnată cu numele unui Colonel român din cavalerie, aşezată pe uşa unei case căzăceşti, îmi măreşte nedumerirea. Bat cu mânerul revolverului, mai tare, repetat şi, pe o fereastră ce se deschide, scoate capul o… mândreţă de cazacă, căreia îi spun aspru să deschidă uşa. Ea îmi răspunde că nu poate şi, tot râzând, îmi arată cu mâna cartea de vizită şi mă întreabă dacă ştiu să cetesc. Mă înfurii, învârtesc automatul în mână, dar cazaca, în loc să fugă din fereastră, se aşază mai bine cu brâncii şi râde, râde aşa de drăgălaş, săltându-şi sânii bine conturaţi, încât… mă desarmează. Mă gândesc că înăuntru este

vreun pişicher de major, ei care au năravul cu cărţile de vizită, prinse cu pioneză pe uşă, care, în timp ce eu mă înfurii în faţa cetăţii zăvorâte, el se lăfăieşte după cină, în patul pufos – sau poate că şmecherul e chiar Nicu Radu, care şi-a aranjat al doilea cantonament. îi spun că, dacă nu deschide imediat, voi sparge uşa. Ca să-i dovedesc că aşa voi face, trântesc un picior în uşa ce se dârdâie în ţâţâni. Văzând că nu glumesc, cazaca deschide uşa, continuă să zâmbească drăgălaş, şi mă invită să intru. Ştie că sunt ofiţer. Mai ştiu eu ce poate fi? în Rusia asta haotică, de multe ori, moartea ţi se prezintă mascată de zâmbete frumoase, de aceea, fără să las pistolul automat din mână, păşesc cu atenţie în semiîntunerecul dintre'o cameră în care a intrat drăcoasa de cazacă. Aprinde repede o lămpiţă, pe care o aşază pe colţul unui şifonier (*cuvântul, scris cu cerneală, este corectat cu creion, „dulăpior"* – *n. red.*) şi apucă cu mâna tot aşa de repede un şnur atârnând. Se întoarce tot zâmbitoare, ademenitoare şi-mi face semn cu degetul la buze să tac. Fulgerător, mă gândesc că, la capătul şnurului, poate fi mina ancorată (*ultimul cuvânt este adăugat cu creionul* – *n. red.*) ce ne va îngropa într-o secundă sub dărâmăturile casei şi rostesc în gând o scurtă rugăciune către Maica Domnului, păşind spre cazacă, cu intenţia de-a o împiedica să mai facă vreo mişcare. îi spun să nu tragă sfoara că atunci voi trage în ea. Continuă să zâmbească, ştie bine (*cuvânt adăugat cu creionul* – *n. red*) că voi trage şi... trage ea, repede, de sfoară. Un alunecat metalic de belciuge se aude, şi perdeaua mare ca o cortină, lunecă într-o parte lăsând să se vadă un... pat mare, curat. Zâmbesc şi eu, îmi aşez pistolul în toc, şi, cu paşi mărunţi, mă apropii de patul mare, în semiobscuritatea ochi. Dar, patul nu-i pentru mine pregătit. Este deja ocupat de doi bărbaţi, unu! bătrân, cu barbă albă, şi altul tânăr, cari sunt cufundaţi în somn adânc. *„Moi papa i moi braţ"* (*în limba rusă*: *Tatăl meu şi fratele meu* – *n. red.*), abia şopteşte cazaca şi lacrimile îi şiroiesc pe obrajii frumoşi. Rămân foarte surprins la recomandaţia ei, fiindcă pe un scaun zăresc uniforma unui

sergent român. Tot în şoaptă îi spun să nu-şi râdă de mine, că dă de dracu'! Dintre'o raniţă românească îmi întinde un livret, pe care, răsfoindu-l, citesc/'Sergent Brad Silviu, contig. (*contingentul-n. red.*) 1930, născut în corn. Saru, jud. Maramureş, fiul lui Ion şi Stanca. Regimentul *X* roşiori". Nu înţeleg nimic. Să înţeleagă Dumnezeu. Nu vreau să tulbur somnul nimănui, fie chiar duşman, mă întorc şi vreau să plec, dar, din nebăgare de seamă, lovesc un scăunel ce se răstoarnă cu zgomot. Tânărul din pat se mişcă, sare jos şi'ntreabă mirat ce vreau, în vorbă curată, românească.

— Ale cui sunt hainele de pe scaun? Ce cauţi aici?

— Să trăiţi, don' locotinent, sunt ale mele. Aici sunt la tata, acasă!

Mirat, mă aşez pe un scaun, sergentul se îmbracă repede şi mă roagă să-l ascult.

Privesc pe fereastră, şi văzând pe Tufiţă, îl strig să-i dau pe Olguţa s-o ducă la grajd cu ceilalţi cai; iar majorului să-i spună că sunt aci, la casa din capătul satului – sergentul trimite pe fata la „cuhnie" spunându-i să pregătească ceva bun pentru *Domn locotinent*. Ea pleacă zâmbind, cerând iertare de cele ce-mi spusese mai înainte. Mă izbeşte mult asemănarea fetei cu sergentul – Aceeaşi faţă drăgălaşă, aceleaşi gesturi, acelaşi umblet uşor!

Bătrânul doarme adânc, somn cu tresăriri în timp ce Brad Silviu povesteşte:

— Sunt sergentul al cărui nume e scris în livretul din mâna dumneavoastră. Acum opt zile, după ce trecusem încoace Oskolul, sunt trimis cu grupa să cercetez o pădurice despre care fusese informat domnul căpitan Silişteanul, că este ocupată de partizani. Galopam peste stepă şi când ajungem cam la o sută de metri de lizieră, suntem primiţi cu salve dese de pistolete. Cârâiau pistoletele ca ciacărurile! Informaţia era bună. Până să ne ascundem la pământ, îmi sunt răniţi uşor doi ostaşi. Lăsăm caii şi ne târâm prin iarba înaltă, printre mărăcini, către o mâncătură de teren. Ascuns aici, îmi fac planul de atac fiindcă nu vream să mă întorc cu mâna goală. Mai făcusem

eu alte isprăvi înainte, că asta ne era doar misiunea, de a curăţa terenul din urmă. Nu degeaba sunt crescut în munţii Maramureşului; unde de multe ori am fost nevoit să vin de hac urşilor ce-mi vămuiau turma de oiţe, nu cu puterea, ci cu şiretenia. Iau cu mine trei băieţi cu o puşcă mitralieră, celorlalţi le dau ordin să ţină sub foc intens marginea pădurricei şi, târâşi ca şerpii ne strecuram printre buruieni şi mărăcini până la marginea din dreapta. Partizanii erau urcaţi în copaci şi trăgeau mereu asupra cailor noştri şi împrejur. Nu ne văd. Pregătim grenadele incendiare şi la comanda abia şoptită, patru grenade zboară în lăstărişuri bubuind grozav, împrăştie pe frunze lichidul inflamabil. Aruncăm mereu până terminăm grenadele, în pădurricea numai fum şi flăcări.

Ruşii nu mai trag ci, orbiţi de fum, fug bezmetici să scape din foc în câmp, afară. îi luăm ca din strachină. Am adunat ca la şaizeci de inşi, copii şi bătrâni. Ofiţerul care-i comanda şi doi politruci, s-au împuşcat singuri. În coloană de marş ducând pe cei doi răniţi ai noştri, mă prezint cu ei la comandament. Pentru partizanii scoşi din lege, nu există cruţare, ştiam asta, dar nu ştiu ce m-a făcut să'i duc la comandă să se hotărască cu ei. Sunt ascultaţi aşa de formă şi-s duşi de grupa mea sub comanda unui domn sublocotenent, într-o scobitură de teren, să fie executaţi. Ei plâng, se târăsc în genunchi, urlă să fie iertaţi, dar nu-i aude nimeni.

Mă aşez la puşca mitralieră, o armez, sunt gata, numai domnul sublocotenent să coboare mâna şi... Dar, domnul sublocotenent nu coboară mâna, zăboveşte. De ce? Vrea să lungească chinul acestor nenorociţi? îi place să-i vadă cum se zvârcolesc ca viermii, să-i vadă cum urlă ca fiarele în cuşcă? Nu ştiu... dar văd că mâna începe să se coboare încet, în jos. Suntem gata! Degetul arătător atinge trăgaciul rece, însă... nu apasă, fiindcă din grămada clocotitoare se ridică un strigăt puternic: „Nu puşcaţi! Sunt rumân!"

— Să nu trageţi băieţi! ordonă domnul sublocotenent şi merge spre grămadă. Se face linişte. Toţi îl privesc cu

ochi de vită dusă la abator:

— Care-i român? Să iese aici! strigă dânsul.

Din învălmăşagul acela, se desprinde un bătrân înalt, cu barba albă, murdară şi iese înainte.

— Eu îs! vorbeşte el, tăios. Eu privind pe acel bătrân, m'a prins un fel de ameţeală, las puşca mitralieră şi mă apropii. Vorba lui e ca vorba părinţilor din ţinutul meu. Simt că-mi tremură inima fără să vreau. Povesteşte în românească stricată cum au fost încărcaţi în maşini şi duşi undeva să ucidă nişte tâlhari ce jefuiau colhozurile şi dau foc la sate.

În Rusia, de multe ori, se ridicau aşa, cete de voinici. Auzindu-l vorbind aşa, îi cer voie domnului sublocotenent să mă lase să vorbesc eu cu el:

— De pe unde eşti, neică? îl întreb în graiul din munţii mei. El se gândeşte puţin şi-mi răspunde rar, privindu-mă de sus până jos:

— Apăi! Deaclio de la Mărmuriş! Diparte nou!

— Da, chianu teu, cum şi cheamă?

— Chianu meu? Se gândeşte mult ca pentru a-şi aduce aminte. Chianu meu se cheamă Saru!

— Saru! Cum ţi cheamă pre nume?

— Iştia îmi zic Ivan, aclio, Ion.

— Muierea tea?

— Diaclio? Apăi… Stiana o strigam.

— Copchiii tei?

— Pil mare, Părvu, pil mic Silu…”

— Nu mai pot răbda, continuă sergentul, şi strig: *Tată*! *Tată*! *Te-am aflat*! *Doamne*, *Te laud şi preamăresc*! Aflasem, găsisem pe tatăl meu bun, dispărut în războiul ăl mare, când eu n-aveam decât patru ani. Asta-i, care doarme aici, îl arată sergentul pe bătrânul din pat.

— Domnul sublocotinent lăcrăma ca şi camarazii mei, toţi, iar eu îmi amestecam lacrimile cu lacrimile tatii, în barba lui albă, murdară, povesteşte el, iară, pe nerăsuflate. Ne reîntoarcem cu toţii la comandă fără să executăm pe cineva, se raportează domnului Comandant cele întâmplate; iar el luând aceasta ca un semn dumnezeiesc,

îi sloboade pe toţi rusnacii, să se ducă pe la vetrele lor, spunând că mai sunt şi azi, minuni ale lui Dumnezeu. îl întreabă pe tata care-i este satul de acum şi, cum se uită pe hartă, spune că vom avea drumul pe acolo. Aşa se face că stau aici, de acum trei zile, de când a trecut unitatea mea; iar eu îmi petrec concediul căpătat, de 15 zile, aici, în casa tatii, cu sora mea vitregă, frumoasă cum rar sunt şi la noi în munţi. Mi-o ajuta Dumnezeu să-l duc acasă cu fată cu tot, că tare-i arde inima să închidă ochii l. i umbra munţilor noştri, nu prin aste pustietăţi.

Aşa termină sergentul Brad Silviu minunata poveste.1 regăsirii tatălui pierdut spre apa Donului, sculându-se de pe scaun să-şi sărute frumoasa soră, cu ochii voalaţi, care tocmai se furişea în odaie cu o cogeamite tavă plină cu plăcinte căzăceşti, al căror miros gâdila nespus de plăcut nările unui înfometat ca mine. După ce mA satur bine cu bunătăţile aduse la masă, mulţumesc sergentului şi prea drăgălaşei surioare vitrege, îi spun că mai bine e să fie singur în familie, netulburat de nimeni, şi mă duc să mă culc în *palatul* meu, învelit cu rogojini, iluminat electric în interior, pe lăzile cu muniţii, fără să pot dormi, impresionat de cele auzite seara, şi de urletul câinilor de prin ogrăzile părăginite ale Cazacilor.

(*Aici se termină pagina 172, după care lipsesc paginile 173 >/ / 74. Însemnările continuă cu pagina 175- n. red.*)

…lung, neorganizat spre părţile apusului.

Cât au mers? Pe unde-au mers? Nu mai ţine minte. Ştie numai că, într-un amurg de seară, în toamna anului 1919, pe o vreme rea, după ce au trecut apa Donului şi pustiul de nisip, a căzut sleit de puteri aproape de un sat frumos. A fost găsit în nesimţire, slab şi bolnav de un pâlc de fete ce mânau din urmă o herghelie de cai, de prin stepe. L-a luat alături de ea, pe cal, şi aşa au ajuns în acest sat.

— Aici, peste drum, unde-i mormanul acela de ruine, se ridica falnică, casa starostelui cazacilor. Fata care mă culesese din stepa pustie, era fiica lui. M-am întremat

repede, am fost om de omenie şi, după un an, prin 1920, m-am însurat cu aceia ce mă culesese. Am petrecut frumoasă viaţă între aceşti Cazaci cinstiţi, eram zdravăn, cumpănit la vorbă şi în 1927 am fost ales staroste în locul socrului prea îmbătrânit. Atunci s-a întâmplat revolta culacilor cazaci. Peste toată ţâra cazacilor, de la Don, s-a abătut furtună pustiitoare.

Satele şi aşezările au fost izbite, risipite, sfărâmate cu tunurile. Lumea împrăştiată în cele colţuri ale lumii. Aveam trei copii, doi băieţi şi fetişcana asta. Unul a scăpat din prăpăd cu mine şi fata. Ortaca mi-a fost ucisă de o ghiulea, gospodăria dărâmată. Au plecat Muscalii şi ne-au lăsat cu durerea noastră. Pe cei ucişi nu era slobod să-i îngropăm, şi au slobozit Muscalii haite de câini flămânzi să-i mănânce. S-a supărat şi cerul că trei ani n'a slobozit un strop de apă peste pământul stropit cu sânge. Părăul şi iazul au secat. A fost moarte şi foamete mare. Om de om se feria. Se auzea că la Celbin, mormintele se găsesc goale, fiindcă morţii erau furaţi şi mâncaţi de cei vii. Copiii nu mai zburdau pe uliţele satului că dispăreau fără urmă; aşa a pierit într-o bună zi şi" Cole" al meu, numai de 5 ani. Târziu am aflat că a fost mâncat în celălalt capăt al satului de… oameni. Eu nu m-am spurcat, am trăit cu rădăcini de ierburi şi frunze de copac. Dumnezeu să ne păzească.

Zicând aşa, bătrânul îngenunche în faţa icoanelor din colţul de răsărit al odaiei, face mătănii lovindu-şi fruntea de pământ, se'nehină şi murmură rugăciuni abia şoptite. Candela aruncă văpăi în pletele-i albe; pare un sihastru al stepelor. Se scoală şi urmează:

— Amu' arde inima în mine de când în'a găsit fecioru meu să plec la noi în Mărmureş, să simt pământul şi să închid ochii liniştit în umbra şi răcoarea munţilor mei, privindu-le creştetele ninse. Ajută-ne, dacă poţi! îşi încheie moşneagul povestea lui, cu lacrimile şiruindu-i în barbă.

I-am sfătuit să se prezinte împreună până nu se termină concediul flăcăului, la cartierul oricărei divizii române, să povestească minunata regăsire a tatălui cu feciorul şi vor fi trimişi toţi trei în ţară.

Plec mulţumit din casa bătrânului strângându-le mâna cu drag şi urându-le călătorie frumoasă către ţară…”

*

…Eh, ce ziceţi? E careva care nu vede mâna Domnului în toată povestea asta?!…

Merg şi la câteva detalii: Nu sergentul Silviu Brad a ezitat să apese pe trăgaciul mitralierei care urma că curme viaţa tatălui său! El avusese „contribuţia” sa atunci când i-a făcut prizonieri pe partizani şi nu i-a împuşcat pe loc şi pe toţi, aşa cum se obişnuia, ci i-a dus la comandant, aşa cum nu era obiceiul. Pentru partizani tratamentul era unul singur şi fără discuţii, fără comentarii: glonţul pedepsitor pentru fapta lor laşă. Silviu al nostru, Silu, cum îl ţinea minte tată-su, a reacţionat sub porunca neştiută a Domnului şi s-a abătut de la procedura standard. În felul acesta s-a mai scurs ceva timp. Cine avea nevoie de acest răstimp? Cine altul decât bătrânul său tată. Ascuns în pădure, el nu ştia prea bine ce soldaţi au intrat în sat. N-a apucat să-i audă vorbind! Să-i audă vorbind în limba sa maternă, pe care n-o mai vorbise de douăzeci de ani!…

Oricum, bătrânul a ezitat în a-şi face cunoscută identitatea de român. De ce oare? De ce a lăsat să treacă atâta timp, riscând să fie împuşcat împreună cu ceilalţi?! Şi abia într-un târziu, „văzând” ezitarea locotenentului care tot întârzia să dea ordinul fatal, a strigat mântuitor: *Sunt rumân*!

Eh, de ce a ezitat bătrânul?

Cuuum?! Nu vi se pare pertinentă întrebarea?… Domnii mei! Toate detaliile din această poveste absolutamente biblică, evanghelică, au o mare însemnătate fiecare! Citiţi comentariile lui Steinhardt la Noul Testament, la faptele şi cuvintele învăţătorului: sunt comentarii literare de fapt, care evidenţiază subtila punere în text a evanghelistului, dar mai ales a Mântuitorului, a Domnului, care, prin tot ce face, ridică la maximum nivelul de literaritate al vieţii, al trăirii!

Căci, în relatarea acestei minuni, minunea de la Vorobiev, învăţătorul – şi iar nu este întâmplător cine a

consemnat minunea: un învăţător! Constantin Roiban, face operă de evanghelist, consemnează faptele Domnului la care a fost martor…

Aşadar, de ce ezită bătrânul?

Roiban consemnează cum ceilalţi săteni se tăvăleau pe jos cerând îndurare, plângeau, îi blestemau pe bolşevici etc., etc.

Ipoteza mea: exista pentru bătrân riscul, repet: riscul, ca odată ce va spune că este român, el să fie iertat. El şi numai el! Ştia bine că nu există iertare pentru partizani. Iar dacă el ar fi scăpat cu viaţă, iar toţi ceilalţi, aproape tot satul, ar fi fost împuşcaţi de militarii români, ce viaţă ar mai fi fost pentru el, el care era starostele acelui sat de cazaci?! Ar fi riscat să pară că se dezice, trădându-i, de cei care, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, îl salvaseră de la moarte şi-l adoptaseră cu atâta generozitate. Tipic căzăcească!

Prin ezitarea sa de a avea altă soartă decât ceilalţi consăteni, bătrânul „şi-a plătit” datoria de recunoştinţă faţă de binefăcătorii săi. Dar în acelaşi timp i-a „oferit” ofiţerului posibilitatea să ezite şi el! Ezitarea locotenentului este momentul de graţie, de intervenţie divină! Execuţia prelungindu-se, întârziind să se producă, bătrânul cedează: detaliul că el era român, iar cei ce se pregăteau să-l împuşte ca pe un rus turbat erau şi ei români, era prea spectaculos că să rămână necunoscut şi să nu producă niciun efect! Coincidenţa era prea mare ca să treacă fără urmări, fără să se afle de ea! Şi strigă: *Sunt rumân*! A cedat literarităţii în care se trezise fără voia sa! … Şi încă ce ditamai literaritatea, fratele meu!

Bătrânul a „sesizat” literaritatea situaţiei şi i s-a supus!

A riscat din nou bătrânul staroste de cazaci! Căci, nota bene, faptul că era român putea să conteze şi pe invers, ca o agravantă a situaţiei sale!… Nenorocitule, ai tras în fraţii tăi?!… Lucrurile puteau lua şi această turnură, ba chiar să fie numai el împuşcat, conform mentalităţii româneşti că dacă ai un singur cartuş şi ai de ales pe cine

să răpui, pe duşmanul de moarte sau pe fratele care a încercat să te vândă acelui duşman, românul pedepseşte mai presus de orice trădarea, dezicerea cea mai gravă de la condiţia umană, a fratelui vânzător şi trădător de frate…

Se mai pot face şi alte comentarii, în acelaşi sens şi spirit. Le las pe seama şi pentru plăcerea altora. Eu mai adaug atât:

sergentul este cu degetul pe trăgaci, în faţa sa este taică-su, pe care urmează să-l ucidă, dar el nu ştie, nimeni nu ştie asta, aşteaptă pasiv comanda… Dumnezeu a acţionat prin sergent atunci când acesta i-a dus pe partizani la comandant, în loc să-i execute pe loc, mintenaş, aşa cum era regula. Nu ştia nici el de ce a făcut-o. De ce nu i-a împuşcat pe loc, după… datină! Ştia însă Autorul… A doua oară, Dumnezeu se arată şi acţionează asupra locotenentului care trebuia să dea ordinul, să coboare braţul, slobozind astfel rafalele mitralierei asupra rusnacilor. Iar braţul locotenentului întârzie să coboare! Nimeni nu ştie de ce braţul întârzie să coboare. De ce? Este evident de ce! Aşteaptă strigătul mirobolant: *Nu puşcaţi*! *Sunt rumân*!… Era undeva scris, adică imaginat, în mintea Cuiva, ca acest strigăt să se audă! Să fie rostit!

Sergentul, de îndată ce-şi dă seama că era cât pe ce să-l împuşte pe taică-su, cel după care tânjise atât amar de vreme, şi că l-a regăsit, identifică imediat, spontan şi precis esenţa celor ce se petrecuseră, concluzionând: *Doamne*, *Te laud şi Te prea măresc*!

Ce să mai vorbim?! Eşti mare meşter. Meştere!

Şi, în definitiv, ar trebui să-ţi mulţumesc personal, căci mi-ai făcut şi mie un loc în această poveste decât care nu ştiu alta mai frumoasă! Căci ce s-ar fi întâmplat cu ea, cu minunata de ea, dacă nu dădeam eu de dânsa?! Iar eu cum am dat de gagică? Ducându-mă după dumneaei până la Drobeta Turnu Severin!… Unde nu mai pusesem piciorul de pe vremea când se numea numai Turnu Severin, iar insula Ada Kaleh din faţa urbei era încă plină de viaţă şi de şalvari, iar eu eram îndrăgostit de Viorica P.D.B… Deci, de mai bine de 55 de ani! Şi nu-mi pusesem nicicum în cap să

mai ajung pe acolo… în general, nu prea mă fâţâi de icicolo pe scoarţa terestră!… Prefer să contemplu cum se scurge la vale apa, înnebunită de curiozitate, să vadă cât e lumea asta de variată, de diferită cu fiecare pas păşit!… Urăsc mişcarea!

Şi cu toate astea m-am cărăbănit sute de kilometri de acasă, fără să-mi fie clar de ce acest sacrificiu! Căci sacrificiu e, la aproape 70 de ani, cât aveam şi luna trecută, să călăresc CFR-ul câteva sute de kilometri ca să vorbesc la un post TV nici cinci minute, în sprijinul unei candidaturi păguboase, fără nicio şansă, a unui necunoscut, voitor la Primăria Municipiului. Am regretat că mă duc chiar înainte de a fi invitat, cum mă aşteptam să fiu, şi am ştiut că nu voi refuza… Mă miram de ce nu refuz! Am aflat de ce? dar asta abia în tren, la întoarcere, atunci când m-am apucat într-o doară să frunzăresc cărticica primită de la domnul candidat… Cărticica cu minuni!… Iar întorsul acasă mi-a fost absolut feeric! Extaz pur.

Erau o mie şi un milion de şanse ca eu să nu dau de acest libellus. Şi o singură variantă câştigătoare. Cineva a mizat pe ea. De fapt, a provocat-o, a produs-o, nici nu ştiu cum să zic! Şi a ieşit capitolul de faţă. Şi tot ce va urma! Căci nu voi lăsa lucrurile să se încheie aşa, fără contribuţia cititorului, adică a mea. Final deschis şi interactiv: caut un ziarist isteţ, căruia să-i predau toată documentaţia, adică numele satului şi al familiei, să meargă să-i caute pe urmaşi şi să vadă ce a mai rămas în amintirea familiei din minunata poveste, ce s-a întâmplat cu sergentul Silviu Brad etc. Poate mă duc chiar eu în satul Saru să dau de urma, de dâra Domnului… S-o amuşinez, cum vă spuneam, extaziat…

Mă simt dator să răspândesc această poveste căci ea aparţine Cuvântului rostit de Domnul însuşi, altă explicaţie, altă ipoteză explicativă nu poate fi imaginată! Este Logos!

Voi reveni cu alte comentarii când vom afla mai multe despre cum a continuat minunata poveste!… Cel mai mult sunt curios să aflu de ce nu s-a aflat de dânsa, de

dumneaei, minunata mirabundă, încă din anii aceia!... De ce a trebuit ca eu...

Dar mă opresc, să nu zădărăsc pe Domnul!

Închei cu observaţia că abia acum îl pricep pe prea fratele meu mai mare şi tatăl nostru Miguel: când l-am citit prima oară, ca şi a doua sau a treia oară, poate şi-a patra oară, mă tot miram de ce, vezi Doamne! fragmentează (!!!) discursul, firul epic al minunatului basm, introducând poveştile acelea aiuritoare, cu nişte coincidenţe de nu-ţi vine să crezi!

Nu! Acele poveşti de necrezut trebuie crezute, sunt sigur că s-au petrecut întocmai, iar odată ajunse la cunoştinţa marelui Cervantes, acesta nu putea să nu le ţipe! ăsta este cuvântul, le-a ţipat dinaintea cititorilor săi, fără să mai facă niciun calcul literar, în graba cea mai mare, căci a recunoscut în acele mirabunde mâna Domnului cea scriitoreaţă! O sărut cu plecăciune şi sfiit. Doamne, îndura-te de prea păcătosul aici de faţă să încheie şi el pe placul său poliloghia în care Te-a pomenit mult mai des decât ar fi crezut la început... în primul volum! Stăpâne-al meu, eşti mulţumit cu fapta şi cu rodul?

Dar mă mai întreb şi aşa: ce am fi avut de spus dacă sergentul Silviu Brad apuca să descarce mitraliera în grupul de cazaci, omorându-l şi pe taică-su? Iar apoi, prin cine ştie ce întâmplare, afla că unul dintre cazaci este taică-su?!... De unde să-l mai fi scos pe Dumnezeu şi mâna lui cea de oameni iubitoare?! Ce concluzie am fi tras? Cum că Nefârtatele etc etc... Nu?

Capitolul 18

Alta

Recitind, un fel de lectură ultimă, finală, mai probabil penultimă, pentru a da bunul de tipar pentru celelalte foi, mi-aduc deodată aminte de o mirabundă mai veche, legată şi ea de Maica Rusie!... Mă grăbesc s-o înserez, cât mai succint, de-acum ştiţi despre ce e vorba, nu mai aveţi nevoie de prea multe comentarii. Mai înainte permiteţi-mi să mă mir că nu mi-am adus aminte de mirabunda asta mai devreme! mai din timp! Sunt deja câţiva ani buni de când

mâzgălesc la foile astea, iar povestea ce urmează o ştiu din vechimea copilăriei!…

E vorba de bunul meu coleg de grădiniţă, şcoală primară, gimnaziu, liceu, Liviu Coşoveanu. Ne-am văzut des şi la Bucureşti, în anii de studenţie…

Liviu s-a născut în gura portului, în prima şi singura casă de la poarta 1, cea de la Cazino. Acum demolată demult. Taică-su era marinar, marinar pe *Transilvania*, vestita motonavă de pasageri, din acei ani. Lebăda Mării Negre!… Maică-sa, a lui Liviu, casnică. În ziua cu pricina, când se porneşte angrenajul epic şi mirabundisim, Liviu avea vreo trei ani, deci suntem în 1945. Domnul Coşoveanu dă la peşte pe Mediterana cu *Transilvania* lui, cărând evrei în Palestina. Sau poate chiar pe ocean, căci mulţi evrei au ales atunci America, care de Sud, care de Nord!… Vorba lui Simion Ghinea: Vai de capul ălora pe unde au ajuns…

În orice caz, nu era în Constanţa domnul Coşoveanu. Aşa că doamna Coşoveanu, ca să poată merge la Piaţa Carol, după cumpărăturile zilnice, a trebuit să-l lase pe Liviu al nostru la o vecină. Nu era prima oară!…

De la poarta 1 la Piaţa Carol, drumul cel mai scurt este prin faţa gării, care atunci era în centrul oraşului, cam pe unde azi este Casa Albă judeţeană. Pe acolo a trecut doamna Coşoveanu, pe Scarlat Vârnav, spre Piaţa Carol…

Alt plan epic: în gara Constanţa, în triaj, este tras un tren de marfă, plin ochi cu constănţeni ridicaţi de cu noapte de la casele lor pentru a fi deportaţi în Rusia!… Nu se ştie cum, cum-necum, câţiva au reuşit să scape, au evadat din trenul acela nenorocit sau, foarte probabil, cineva din familie, a reuşit să-l scoată de sub pază, contra unei sume de bani, a câtorva ceasuri de mână sau bijuterii… Numai că existau acte la comenduirea sovietică care precizau foarte exact numărul celor sălta şi, care urmau să ajungă la capătul lungului drum!…

Aşa că ruşii nu au urnit trenul din gară până nu l-au completat cu alţi constănţeni, ca să nu lipsească niciunul la apel. De unde i-au luat? Păi nu i-au mai luat după listele

alcătuite din vreme de politrucii oraşului, liste cu fel şi fel de duşmani ai poporului, ci au ieşit din triajul gării pe strada din imediata apropiere, adică pe Scarlat Vârnav, şi şi-au făcut plinul, luându-i direct de pe stradă, ca din oală, pe mai mulţi oameni, bărbaţi şi femei, după cum lipseau de la inventar. Printre femei, mama lui Liviu, cu sacoşele pline de lapte, brânzeturi, legume, fructe etc. I-au prins bine în tren… Căci deseori nu-i pentru cine se pregăteşte… în cazul nostru, pentru Liviu, drăguţul de el!

Acum, fiecare cititor este liber să-şi imagineze ce a fost în sufletul bietei femei… Ce şoc, ce suferinţă, ce mai ştiu eu ce?! Cu ce inimă se gândea la copil, la soţ, mai ales că nu a avut nicio posibilitate de a scrie cuiva, de a trimite vorbă la familie despre ce i s-a întâmplat, nici măcar că mai este în viaţă… Nimeni dintre românii deportaţi în Rusia nu a putut să scrie măcar o carte poştală… Un SMS mic, mic, măcar! Se lupta Crucea Roşie Internaţională să obţină de la fraţii noştri mai mari un minimum minimorum: lista celor deportaţi. Nimic! Nicevo!… Nikto!

Sau ce va fi fost pe bietul domn Coşoveanu, când s-a întors din voiaj, după câteva zile, săptămâni sau luni, şi l-a găsit pe Liviu trăind din mila vecinilor!… De Liviu nu-mi fac griji, el a ştiut să se descurce şi când a ajuns băiat mare!… Un om mai sociabil şi în acelaşi timp mai discret, capabil să nu deranjeze pe nimeni, n-am mai văzut!… Sau poate, mă gândesc acum, trăind acei trei ani fără mamă, deseori şi fără tată, mereu pe drumuri fără pulbere, Liviu abia atunci şi-a croit, instinctiv, acest fel de a fi, de a nu deranja pe nimeni prin existenţa sau prezenţa sa… Motiv în plus să fie recunoscător tavarăşei Rusia!

Au urmat vreo doi sau trei ani de zbucium pentru bietul tată!… Varianta cu care îl întâmpinau autorităţile – abandonul familial! S-au mai văzut femei care-şi iau lumea în cap şi dispar de acasă fără niciun semn, şi nu se mai întorc niciodată sau numai după o vreme, după câţiva ani, s-au mai văzut atâtea cazuri, tovarăşe Coşoveanu!… Varianta asta nu a luat-o în calcul nicio clipă domnul Coşoveanu!…

După o vreme s-a iscat un zvon, că mai sunt şi alte persoane care au dispărut în aceeaşi zi, zi în care trenul cu deportaţi a pornit spre Siberia cea mult încăpătoare… Numai că autorităţile aveau listele celor plecaţi în excursie şi doamna Coşoveanu nu se afla pe niciuna, nici nu avea ce să caute pe lista aceea de chiaburi şi burjui! Dumneavoastră, tovarăşe Coşoveanu, aveţi o origine atât de sănătoasă!… Nu e cazul să vă îngrijoraţi!…

Drumuri la Bucureşti, de fiecare'dată când se întorcea din voiaj, audienţe şi memorii pe la cine vrei şi nu vrei!… Rezultatul acelaşi: zero! Nula! pe bulgăreşte, probabil că şi pe ruseşte este la fel.

Secondotempo, în Garade Nord: lumeadepe lume pe peronul trenului care va merge la Constanţa peste câteva ore. Sfârşit de oboseala drumurilor pe la autorităţi, inclusiv la ambasada Uniunii Sovietice, domnul Coşoveanu este mulţumit că a apucat un loc pe o bancă, pe una din puţinele bănci din gară şi încearcă să tragă un pui de somn. Reuşeşte! Marinarii, ca toţi militarii, ştiu să adoarmă în câteva clipe, să profite şi de răgazul cel mai scurt… Adoarme domnul Coşoveanu, somn bine meritat… Simte în somn că mai are mult de dormit până va trage trenul la linie, aşa că doarme mai departe cu nesaţ!… Se miră singur, în somn, când simte că se trezeşte înainte de vreme, abia ce a aţipit!… Deschide ochii cam fără voia sa, i-a trecut somnul şi-i pare tare rău… Cum să facă să treacă mai repede orele de aşteptare rămase?

N-o mai lungesc! Zăreşte la un moment dat, în preajma sa, că se aciuează un bătrân, zdrenţuros, dar cu zdrenţe de calitate, foste haine elegante… Ce-i vine domnului Coşoveanu, că se ridică şi-i oferă locul pe bancă bătrânului… Şi mai pe scurt: aşa intră în vorbă cei doi, urcă amândoi în trenul de Constanţa, domnul Coşoveanu a urcat printre primii în tren şi i-a ţinut bătrânului un loc… Iar pe drum fiecare din compartiment şi-a povestit necazul, după obiceiul locului, locul fiind planeta minunată care ne mai suportă încă!…

Aşa au aflat cei din compartiment că bătrânul domn

era magistrat de fel, constănţean, şi că se întorcea din prizonierat, din Rusia!…

Mai departe pariază oricine pe ce s-a întâmplat! Bătrânul n-o cunoştea pe doamna Coşoveanu, după nume, ci după poveste, o ştiau toţi deportaţii din lagăr cum fusese ridicată de pe stradă şi acasă îi rămăsese un Liviu de numai trei anişori… Iar domnul Coşoveanu, când i-a venit rândul şi şi-a spus povestea sa, care se potrivea atât de bine cu cealaltă, adusă din Rusia de bătrân, totul a început să reintre în ordine… A aflat bietul domn Coşoveanu unde se află deportată soţia sa, oblasti X, staniţa Y, lagher Z. A luat primul tren înapoi la Bucureşti, a dat buzna la Crucea Roşie, Ambasadă, ministerul X, ministerul Y, şi peste câteva săptămâni Liviu al nostru era din nou în braţele de neuitat, cele materne…

Sigur, povestită aşa, şi mai ales după atâtea alte mirabunde, probabil că efectul acesteia nu mai este cine ştie ce de grozav!… încercaţi, dragii mei ce sunteţi, să vă detaşaţi puţin şi să luaţi lucrurile în sine: păi e teribilă şi această coincidenţă! Deci, în Gara de Nord, cu atâta lume, cine a aranjatîntâlnirea miraculoasă dintre doi oameni care nu se cunosc, dar unul are nevoie vitală de celălalt? Cine, domnule?…

Nu insist sunt prea bucuros că nu am uitat să-l mai pomenesc o dată, mai pe îndelete, pe Liviu. Am mai vorbit de el la Paris, cu Peter. Vă mai amintiţi? El mi-a adus machina de la Viena la Bucureşti, eu eram prea ocupat să zbor cu avionul gol puşcă de la Paris la Bucureşti…

bon entendeur, salut!

CAPITOLUL19

Se îngroaşă gluma…

z*>

Înapoi la firul mizerabilei mele înseilări… Cu paşi şovăielnici, aproape împleticiţi! Genul proxim: cam cum revin salahorii lunea dimineaţa la lucru… Fără niciun chef să se rupă de vraja şi tihna duminicală, a paginilor imediat anterioare.

Unde rămăsesem?… Ah, da, eram peste drum de

cimitir, în maşina cu număr diplomatic, a ambasadei USA. Or fi remarcat-o cei din Dacia neagră?!... Cu siguranţă!... I-o fi derutat oareşicât? Dar maşina lor a cui o fi fost?! Nu m-am gândit să-i iau numărul... Iar ei ăia cine mama dracului or fi?!... Noi unde mergem de aici?... Ciudate arătări! Sinistre... Brute sinistre! Asta este impresia, în rezumat. Unde l-or fi dus?... Noi unde ne... Şi ce-or să-i facă?...

Ne repliem cu toţii, brusc zgribuliţi de înserare, la Scriitori, încă mai erau mese pe afară, în grădină, şi o hărmălaie de care nu aveam chef. În decembrie?!... Alioşa nu răceşte, Alioşa se căleşte!...

Noi însă eram sătui de natură veştedă, frunze căzute, boemi zgomotoşi, băuţi bine, aşa că am intrat înăuntru, în salon. Pustiu. Exact ce ne trebuia, numai masa noastră şi un bec chior. Şezum şi plânsem, mira venit în minte... Ci doar am început să tăcem numai.

A dat să spună mânzul ceva, despre citatul acela naşparliu, uite că nu toţi jidanii sunt căcăcioşi, cei mai mulţi sunt constipaţi încă din vremuri babylonice, a dat să comenteze ironic şi crucindu-se totodată, dar s-a oprit, aneantizând restul... Nu aveam chef niciunul de...

Tustrei aşteptam pe celălalt să zică primul ceva despre... Cred că eram cel mai potrivit să rup tăcerea şi să pun, pentru deschidere, concluzia mea. Într-un târziu, mă supun voinţei mute a celorlalţi, sunt mai mulţi, doi la unu! Cu Nikita, trei. Deci, domnule profesor, încep eu, prin a vă spune ce cred: cred că trebuie să-mi cer, să ne cerem scuze, eu mai ales!... Iertare, domnule profesor!

Nu e cazul! se miră domn Petrache. A fost interesant! ...

Interesant pe dracu'...

Chiar se poate spune că s-a creştinat?... Cam asta îmi vine mie să întreb şi să clarific. Dar cum vine aia, să mă clarific?... Cine m-ar putea lămuri?! Cu Steinhardt cum a fost?

Sve şi-a revenit cu totul şi are altele în cap: alte întrebări, başca alea puse de mine, de domn profesor. îi

cere lămuriri.

Am greşit punându-i întrebările alea… Un evreu creştinat nu înseamnă că se dezice de ai săi şi trece în tabăra cealaltă!… La adversari!… Politica e politică, şi religia este religie… Nu ştiu ce a fost în capul meu!

V-a tulburat fotografia doamnei?…

Daaa, nu mă aşteptam nicicum!… N-am mai ştiut nimic de ea! Ştiam că a plecat, dar nu mai ştiam că s-a întors. A trăit până de curând s-a prăpădit cică…

N-aţi fost niciodată căsătorit?… Ehei, păi cum mi-ar fi stat?!… Ca şi lui Socrate!… Numai de la femei n-am avut cucuie şi vână tăi!

E cazul să intervin: Ce credeţi? Era întreg la minte individul? Tresar toţi, adică amândoi, Sve şi nea Petrache, surprinşi. Oare?

Mie aşa mi s-a părut, în câteva rânduri… Nu tot timpul, e drept!

Asta ar explica tot!… Dar nu, nu mi s-a părut a fi! Dumitale? Nici mie!…

Ceva – ceva, sigur că nu era în regulă la domnul consilier! Dar problema este a sincerităţii! O fi bătut el câmpii, dar de minţit nu părea că ne minte!

N-am înţeles ce-a povestit de statuia lui Antonescu!… Există statuia?

Există, au făcut-o, un grup de evrei…

…printre care şi taică-su! Numai că când s-o monteze, autorităţile nu au mai fost de acord!…

Al dracului jid, era de fapt intervenţia lui! Tot mâna lui?… A lui?! Cam aşa!… N-ai înţeles câta putut să fie de rafinat, mutălăul?! N-aş fi zis! Adică? Adică el a reclamat la autorităţi, dar a făcut-o în mare secret, să nu se afle că e mâna lui… Iar tot el, ca să se împace cu taică-su, le-a oferit, evreilor din comitetul din care făcea parte şi taică-su, soluţia: îi puneţi numele unui general care aduce şi nu prea cu Antonescu, iar cunoscătorii, pour les connaisseurs, îl vor recunoaşte uşor pe mareşal… Ingenioasă tărtăcuţă! …

Până la urmă, ce-are cu noi? zicea că ar vrea să ne…

Când a fost mare şi tare, ne-a cam belit!… Când n-a mai avut cu ce, nema putirinţa, a vrut să ne ajute! Ne iubea acum!…

Cum ziceai că-i regula aceea din Talmud? E din Talmud?! Pare un calambur! Un joc de cuvinte, o parafrază! Ce zice doamna?

Nicio faptă bună să nu rămână nepedpsită!…

Doamna zice că ar interesa-o să priceapă răspunsul la întrebarea domnului profesor… E convinsă că domnul profesor cunoaşte răspunsul. Evită şi domn profesor să zică da ori ba. Deh, înţelepţii se rassemblează!

…Ţi-l dau eu, cucoană, când vom rămâne între două perechi de ochi!… E mai bine spus aşa, căci între patru ochi pot să vorbească şi patru chiori, chiori de un ochi fiecare!…

Măăă, dar deştept mai sunt!

Dar ce părere aveţi, se bagă iar Nikita în vorbă, cică raiul este pavat cu intenţii rele, cu planuri şi scenarii criminale eşuate! Răsturnate!… Conform lăsatei din bătrâni: Unde dai, şi unde crapă!…

Sve pare interesată, cere lămuriri: unde dai, şi unde crapă?!… Ce crapă? I le dau eu, cât pot eu de doct! Mă ajută şi Nikita, cu engleza lui frumos curgătoare, legând crâmpeie de british conversation la care eu rămân… piua a doua, îmi vine să spun! Mă consolez că nici deşteptul deştepţilor din România nu are habar de Shakespeare decât prin traduceri, ale camaradului Dragoş Protopopescu sunt cele mai…

Dar cel mai mult, continuă martorul Nikita, mi-a plăcut ce-a povestit despre tatăl dumneavoastră!… Mă mir cum de nu ştiaţi, din familie, despre gestul tatălui dumneavoastră!… *Lista lui Schindler* este vax pe lângă ce a făcut tatăl dumneavoastră… Chiar nimic-nimic n-aţi ştiut?…

Parcă mi-aduc aminte acum… Ce?… Când am fost odată bolnav… Tu bolnav?! Nici până azi nu m-am făcut bine…

Şi mama a chemat toţi doctorii mari din Constanţa,

erau doi: Dima şi Şpiegler. L-am auzit, prin uşa întredeschisă, când mama a încercat să-i plătească lui Şpiegler consultaţia, şi omul n-a vrut să primească niciun sfanţ! Ştiţi dumneavoastră de ce!… Aşa i-a spus maică-mii: ştiţi dumneavoastră de ce, iar eu am întrebat-o pe mama ce? Ce a vrut să spună? Şi parcă mama aşa mi-a răspuns: Taică-tu a fost bun prieten cu unchi-su, care l-a ţinut la şcoală!… A fost copil orfan! L-a ajutat mult taică-tu… Pe unchi-su, deci şi pe nepot!

…Dar nimic-nimic n-a zis mama de Hârşova, de stâlpul infamiei!… Chiar, domnule Petrache, ce a fost cu stâlpul infamiei pe timpul legionarilor? întreb eu, văzând că ceilalţi doi nu-şi dau seama ce ratează, fac adică pe neinformatul, pe necunoscătorul, ca să audă şi ei minunata poveste!…

Le-o spune nea Petrache, şi ce se mai miră?!… Ce bun ar mai fi şi azi un stâlp al infamiei şi pe la noi la facultate, pus chiar în holul facultăţii!… Conchidem că la fiecare facultate ar fi bun un astfel de instrument pedagogic, de pedagogie naţională! etc., etc.

Dacă nu vă supăraţi… Şi aşteaptă să-i zic că nu. Nu mă supăr… Despre ce-i vorba?

Poate că nu am înţeles eu bine, a mai avut şi paraziţi… Dar cred că era mai bine să nu-i pomeniţi de… de… Se jenează de Sve, îmi dau seama… Ce poveste, domnule?!

Aia din Talmud, cu constipaţia!… Mie nu mi-a picat bine s-o aud, s-o aflu… Darămite lui!

Cred şi eu că mânzul are dreptate!… Aţi pomenit prea mult de Talmud!… L-aţi citit?

Cine l-a citit?!…

În plus, el ce putea să spună? Da sau ba! Şi ce aflam noi în felul acesta!… Aţi stricat un cartuş!…

Mă uit şi la Sveata, care nu se uită la mine! E… e prima oară, cred… Za cern?…

Chiar! De ce am făcut-o?!… Mi-aduc aminte! Am zis că poate se leagă vreo vorbă în doi peri, mai şugubeaţă, să se mai audă şi nişte râsete în paradisul filantropic…

A fost aproape jignitor, pentru toată lumea, conchide din depărtările privirilor piezişe, fără să mă privească!…

Zău dacă-mi dau seama!… Dar dacă toţi trei o ziceţi…

Nici eu n-am citit Talmudul… Pe sărite şi la întâmplare am mai dat şi eu de câteva citate… Cât mi-am dat eu seama, găseşti acolo de toate, pentru toate categoriile de evrei… Inclusiv, probabil, sfaturi medicale, mai prozaice…

Bun! Am greşit, domnilor!… Nu mi se-ntâmplă în fiecare zi!

Ai fost ca un cotei, tot timpul la pândă, să muşti…

Aveam o ciudă… Mi-a trecut… Cu proxima ocazie o s-o dreg!…

Proxima ocazie nu va mai fi în vecii vecilor…

Ar fi trebuit şi pe mine să mă avertizaţi, să mă pregătesc, să-mi face temele… Noian îmi vine acum în cap, câte ar fi trebuit să-l întreb, să-i spun…

Şi Ceauşescu?…

S-a confirmat tot ce ai aflat tu în Rusia!…

Nu m-ai crezut!

Mâna Rusiei, deci?!

Şi la Timişoara ce-i?…

Nu ştiu, n-am mai trecut pe la ambasadă de câteva zile…

Au zis ceva la Europa Liberă, de-un popă bozgoresc…

Ce ziceţi, domnule profesor?

Măi, copiii moşului… Finul cu care m-am pricopsit azi nu vorbea prostii!… M-am făcut eu că nu-i dau mare importanţă, dar…

Dar?

Istoria are azi altă viteză… Alt ritm!… Greşelile se pot face la fel de uşor ca până acum, dar consecinţele pot fi fulgerătoare!… Fatale!… Dreptatea este ea imanentă, ca şi adevărul… Sunt inevitabile! Ies la iveală, deasupra, ca uleiul… Dar durează!… Şi câteodată poate fi prea târziu pentru unii… Şi mori cu ea în braţe!…

Aha, cu dreptatea!

Nici nu mai ştiu dacă mai cred sau nu că Dumnezeu are vreun plan cu noi, românii… Sau cu alţii… Cândva eram convins!

Cum puteţi spune asta?!

Nu cumva ne amăgim crezând în predestinarea noastră?… Asta-i întrebarea! Evreii, treaba lor, să creadă până la judecata de apoi că sunt ei poporul ales!

Ce mutră or să facă când vor descoperi că…

Dar noi?!…

Noi, românii, ce?

Prea sunt mulţi românii care ştiu ei, nu ştiu nici ei de unde ştiu, că Dumnezeu nu ne lasă, are, drăguţul de El, un plan cu noi!… Şi ne va scoate de fiecare dată din toate încurcăturile ca să ajungem la limanul menit, sortit nouă!

Rezervat pentru noi!

Şi ce e rău în asta? Parcă aici i-aş da dreptate!

Păi, dacă tot venim de la un botez, s-o spunem pe a dreaptă: nu prea este creştinească credinţa asta! Este păgână foarte!… Păgână?!

Mi-e teamă că o plictisim pe doamna Svetlana, o doamnă atât de…

Contaţi pe mine: când o să încep să mă plictisesc, casc sau mă ridic şi plec… Aşa să faci, duducă!…

M-aţi făcut şi pe mine curioasă! De ce este păgână ideea domnului Şeitan că românii au o menire, una înaltă, bine protejată de Dumnezeu!… Am impresia că pentru ideea asta trăieşte domnul Ioane Şeitane! Ioane, Ioane… Mi-a plăcut cum ţi-a zis… Chiar! Nici măcar cum îl cheamă nu ştim!… îl cheamă Chetruş! Cum altfel?!

Menirea-i una, distinsă doamnă, destinul este altceva!… Ce crezi, domnule Şeitan, despre destinul românesc? Şi ce părere ai despre avertismentele şi prorocirile domnului… Petruş?

Le spun şi la studenţi povestea cu Oedip! Interpretarea pe care o dădeau anticii: Oedip este dovada cum că există predestinare! Oedip fiul se naşte cu un destin, iar tatăl său face tot ce poate, ca tată şi ca rege, să împiedice lucrarea destinului!… Şi nu reuşeşte!

Nu reuşeşte, dar într-un mod spectaculos! mă completează Nikita… îmi vine să nu-i accept observaţia, intervenţia, să-l pun la punct, dar bag de seamă că este corectă!…

…Eu aş face literatură mai degrabă pe seama lui Oedip tatăl, ne nedrept ignorat! El declanşează tragedia!… El încearcă să se opună destinului! E drept, că o face ca să-şi apere pielea, dar trebuie ajutat, ca personaj literar, să problematizeze, să treacă-n metafizic, şi să conceptualizeze gestul său, să-l încadreeze. ca act de revoltă faţă de predestinare! Faţă de Moira însăşi, cucoana cu care nici zeii nu îndrăzneau să se pună rău!

Iată, el, un om, a demonstrat că a înfrânt destinul! Trăieşte ani buni cu acest sentiment!… Până se face mare Oedip fiul! Vreo 15 – 20 de ani… Şi moare cu această convingere!… Când moare ar putea să se bucure, să fie fericit că a înfrânt destinul! Căci nu ştie că este ucis de cel predestinat s-o facă!…

Ce a fost în sufletul lui Oedip tatăl, continuă puştimea, este mult mai interesant, literar vorbind, mai interesant decât dezbaterile prilejuite de tragedia fiului, cumplită, dar destul de liniară! Başca poziţia pasivă, inactivă, în necunoştinţă de cauză a prinţului Oedip, care nici măcar că e prinţ nu ştie! Una victima inocente… Literar vorbind, un personaj inocent este neinteresant!

E grozav ce aţi spus, tinere!

Ia imaginaţi-vă ca personaj central Oedip tatăl, iar textul să se termine cu moartea eroului, care a trăit cu mulţumirea că a dejucat destinul, l-a păcălit, dar când e să moară, îşi dă seama că asasinul său este cel de care se ferise!… Că, deci, imperiala Moira rămâne mai departe invincibilă!… Irefutabilă!…

Rămânem toţi ca… ca la dentist! Irefutabilă?! E bine zis! Dar mai e şi varianta că moare încredinţat că a dejucat destinul!… Jubilând că l-a învins!

Şi întrebarea întrebărilor, insistă, neadormit, ipochimenul: era destinat regele Oedip să se opună destinului?… Toată povestea cu încercarea de a-l ucide pe

prunc, era şi ea în scenariul Destinului?

Are dreptate junimea intelighentă!... Pe când colegii mei mai vârstnici, alde Sofocle şi Eschil ori Euripide, iată că nu au văzut această complicaţie! Au fost prea tezişti, năimiţi, ai zice, chitiţi să demonstreze semnificaţia din mitologie, cum că destinul care ţi-e scris este inevitabil... Asta era linia!...

Ăsta-i terenul, le spun studenţilor, majoritatea studente, terenul pe care vine Iisus, fiul Domnului, cu vestea cea bună.

eliberatoare: destinul şi-l decide omul! încununarea oricărui destin fiind mântuirea, salvarea întru viaţa cea fără de moarte şi suspin, iar aceasta o poţi dobândi în ciuda oricăror oprelişti! Nimeni nu te poate obliga sau împiedica să te mântui! Ai un control total asupra mântuirii şi numai de tine depinde! Eşti liber să te mântui sau nu! Tu alegi!... Iar în primul rând tu eşti responsabil dacă cazi, dacă cazi în păcat şi nu te ridici!

Păcat că nu e şi Spinoza la masa noastră! oftează, colegial, nea Petrache.

Schimb iute de priviri cu ceilalţi: se va ivi ocazia să ne lămurească şi nouă domn profesor răspunsul primit din înaltul Sionului?!... De ce înţelepţii evreilor le-au ascuns evreilor nemurirea sufletului?!...

La Judecata de Apoi, oftează domn profesor, vor fi chemate numai popoarele...

De unde ştiţi?... Asta parcă n-am mai auzit-o până azi!

...A trebuit să întrerupem lucrările simpozionului. La masa noastră, neinvitat, dar nu şi nepoftit, s-a aşezat Grigore Traianovici Popea. A venit din grădină, cu paharul gol în mână, în dreapta, iar în stânga cu o fiolă de trei sferturi, plinuţă, ştrengara!... Cică pune pariu cu noi că nu ştim şi nici nu ghicim de ce îngheaţă nămeţii ăia în frigul ce s-a lăsat odată cu înserarea... Nu vor să intre în restaurant! La prânz a fost cald şi bine, dar acum taie cuie toţi... Taie cuie? Dârdâie, e umbră rău afară! De ce?

De-afară, din curte, mai vin vreo trei şi ocupă o masă

alături de-a noastră. Fie ce-o fi! l-aud pe unul dintre ei, nu-i mai ştiu numele. Ce, coane? Ce s-a întâmplat?

N-aţi auzit ce-i la Timişoara? Ba. Ceva, ceva am auzit. Cam vag! Ce-i?

A început sfârşitul! Aşa zic toţi! Asta e formula!… Nu-i rea!

Şi de ce îngheaţă pe afară? Ca să comenteze în toată voia! Cică aici, în restaurant, în clădire, sunt peste tot microfoane!…

Inclusiv la budă! completează o voce de la masa de-alături!

Tac ei, tac, dar urechea le merge!… Ce nevoie or mai fi având de microfoane?!

Iar în grădină, în natură, încă n-au pus microfoane!… îs aşa de beţi, că nu-şi dau seama cât sunt de caraghioşi!… Şi ştii care-i hazul? Eu am lansat ideea cu microfoanele, la mişto, iar nămeţii m-au luat în serios… Am îngheţat şi eu pe lângă boii fără soţ!… Nu puteam să vin singur înăuntru! Şi să beau singur la masă ca Jebi! Noroc cu voi! V-am deranjat, dar s-ar putea să aveţi nevoie de o părere în plus! … Am venit cu vinişorul meu!… Despre ce vorbeaţi?

Despre judecata de apoi!

Glumiţi?!…

Domnul profesor spune că la judecata aceea se vor înfăţişa popoarele!

Domnul Ţuţea este, mai mult şi mai mult ca orice, filosof sau teolog?

Ce sunteţi, domnule profesor?

Domnul profesor nu dă două parale pe vorbele de prisos: Cred că şi textele sfinte sunt clare în această privinţă! Sfântul Pavel?… Şi aşa este şi logic să fie! Indivizii n-au cum să aştepte până la sfârşitul veacurilor pentru a afla rezultatul: Iadul sau Raiul?… Unii mai devreme, alţii mai târziu, dar nu foarte târziu, în cel mult şapte ani fiecare individ îşi găseşte locul meritat!… Repartiţia de la ICRAL-ul ceresc!

După şapte ani?!

Cel mult, în unele cazuri, discutabile, neclare!…

Când se tot amână sentinţa, se aduc probe noi, suplimentare…

Nu-mi aduc aminte de textul din care citaţi această afirmaţie!

Nu este afirmaţie, ci credinţă!

Corect! Dar cine-i autorul, autorul patristic bănuiesc, căci în Evanghelii nu apare această…

Autorul?… Cine să fie?! Mama! Mama, Dumnezeu s-o odihnească!… Coana preoteasă zicea că până la şapte ani faci pomeni şi te rogi la biserică pentru iertarea păcatelor celui plecat dintre vii, dai pomelnice şi spui mereu Dumnezeu să-l ierte!…

Când spunem Dumnezeu să-l odihnească înseamnă că după socoteala noastră cimotia a ajuns în rai!… Căci, iată, mântuirea depinde şi de alţii, dar asta numai după ce mori! Ai tăi, neamul, cu parastasele lor, dar şi prin conduită, pot să mai dreagă lucrurile, nu total, ci într-o oarecare măsură… Captatio benevolentiae-i divine!… Solidaritatea cu morţii este bi-univocă, în interesul ambelor părţi! Pe ea se întemeiază neamul!

Neamul… Ce cuvânt…

Mă mir de Dinu Noica că nu l-a comentat! Nici el, nici Mircea Vulcănescu!…

Ştiţi ce zicea Nichita? Adevăratul Nichita, Nichita Stănescu: că România e un sat ceva mai mare în care doi români, unul din Maramu, iar celălalt din Olteniţa, când se întâlnesc în Gara de Nord şi intră în vorbă, în cinci minute îşi găsesc cunoştinţe comune sau chiar rubedenii comune! … Măcar un cumătru!

Mda, îmi pare rău şi acum, când scriu, de răutatea cu care am făcut precizarea „adevăratul Nichita”!… Ce-i cu mine?!… Sve s-a prins?! Parcă…

Falsul Nichita nu se formalizează, nu se intimidează, nu se pierde cu firea şi nici nu arată dacă s-a prins sau nu că am fost eu cam… neam prost! Că n-am fost eu! Şi se repede ca un cotei: înseamnă că susţineţi existenţa Purgatoriului, domnule profesor?!

Sigur că există! Numai că la ortodocşi nu i se dă

atenţie, dar nu din raţiuni teologice, ci din instinct, aş zice, intuiţia fiind mai activă la noi, la ortodocşi, şi noi îi dăm intuiţiei mai multă trecere decât raţiunii, logicii… La catolici, la protestanţi mai ales, e invers! Purgatoriul, dragii mei, e loc de trecere şi adăstare, nu aparţine eternităţii! în sensul că nicio sentinţă a Marelui Judecător nu te trimite în Purgatoriu! E ori laie, ori bălaie!… Purgatoriul o fi existând, dar nu poate fi pus alături de Paradis sau de Infern, cei doi poli! Al treilea pol nu poate exista!

Purgatoriul este din altă paradigmă, intervin eu, tehnic şi exact.

Păcat că nu aţi discutat acest subiect de faţă cu domnul consilier Petruş!… Parcă mi-e milă de el!… Pe unde o fi, sărăcanul de cimitirgiu?…

Cum să nu-ţi fie milă?! decide domnul Petre. Petre Ţuţea. Petruş, pe numele său de… de alcov! Mi-e aşa de greu să mi-l închipui în intimitatea unei femei!… Ţinut în braţe de vreo… Părea că l-a lovit în plex fotografia aceea. Cum naiba să fac ca să… Simion Ghinea! Trebuie să ştie mai multe decât aş putea afla de la don Petruş cel adevărat! Da, da, bădia Simion!… O să-i povestesc tot cum a fost, să văd ce zice!… Până atunci, las pe mâine trecutul erotic şi lasciv al Mişcării Legionare şi mă întorc la mesajul antisionist al Sionului: să fie dracul chiar atât de negru, domnule profesor?!… De ce ne vor capul atâţia?

Aşa a vrut bunul Dumnezeu!

Ce?

Să se folosească de noi ca să-i vadă pe alţii ce le poate pielea!…

Nu înţeleg nimic!

Bunul Dumnezeu ne-a făcut două daruri fără pereche, cu care ne-am atras invidia şi ura nesăţioasă a vecinilor, a…

Două? Două, şi tot au fost destule ca să nu ne putem bucura de ele în tihnă!… Care?

Îi fac semn lui Grigorescovici ăsta să stea dracului în banca lui, să nu mai pună întrebări! Nu te simţi bine dacă

nu deranjezi?!…

Păi, mai înainte de toate, Terra valachorum asta, după al cărei chip s-a modelat şi firea românului!… Toată lumea ne-a invidiat şi ne-a duşmănit pentru amândouă! Care amândouă? Ţara şi firea!…

Chiar toată lumea? N-am avut şi noi pe nimeni să ne iubească, să ne placă?! Pe care să contăm?

Ba da, cum să nu avem?! Marea Neagră!

Asta-i de la Iorga cetire!

Aşa i-am auzit şi eu pe unii zicând, dar eu ştiu că am auzit-o prima oară, vorba asta, la… subsemnatul! Nu-i a lui Iorga! Dar ce contează?!

Ce zici de potriveala asta, nemaipomenită doamnă?! … Cum e vorba aia, când doi îţi spun că eşti beat…

Ne panimaiu!…

Păi şi domnul profesor Petre, şi domnul fost consiler Şloim, actualmente Petruuuş al nostru, de parcă s-au vorbit între ei, ne dau acelaşi răspuns la întrebarea întrebărilor: Ce aveţi cu noi, băi, labelor! De ce nu vă mai încape lumea din pricina noastră?!… Cu ce gura mamelor voastre v-am supărat că existăm?!… Za cern, huidume nenorocite! Janghinele dracului! Japiţe spurcate ce sunteţi! Javrelor! Jagardele împuţite! Jivine nesătule! Jigodii internaţionale! Ji… Ji… Jidanilor!

Dragul meu, sunt prea obosită ca să te înţeleg când vorbeşti aşa! întrebarea este esenţială, este atât de importantă, şi tu, cu înfloriturile tale, blochezi răspunsul!… Dacă ai înţeles mai repede decât mine, ajută-mă să înţeleg şi eu! Za cern vă vor toţi capul?!… Vouă, românilor! Şi, culmea, vă mai şi făliţi cu asta!

Ne fălim?!

Subiectul pe care-l discutăm acum, noi patru, aici…

…şi cu mine cinci!

…l-am discutat şi noi, de nenumărate ori, acolo, la Aiud, la Jilava…

Ce-s astea? îi explicăm, cel mai pe scurt: gulaguri din România!

…Şi Dinu Noica a zis: Domnilor, când este românul

fericit, cel mai fericit?… Am tăcut toţi, ştiam că urmează să ne spună ceva interesant, aşa că nu ne-am bătut capul să găsim noi răspunsul. Şi a continuat:

Când ţi-e lumea mai dragă!… Este vorba pe care fiecare aţi spus-o de nenumărate ori… Deci există o stare sufletească pe care românul o încearcă destul de des, de vreme ce a ajuns într-o expresie atât de curentă. Şi acea stare este starea în care „ţi-e lumea mai dragă”! Din această vorbă se înţelege că în mod obişnuit lumea ne este dragă nouă, românilor, iar deseori ne este mai dragă ca de obicei!

Comparativul absolut!…

Am auzit, a continuat Dinu, am auzit vorba asta chiar adineauri, la bădia Simion! Da, confirmă acesta, când a dat năvală caraliul şi l-a întrerupt pe domnul profesor Manu, am zis, da, iată, a venit şi tolomacul ăsta când ne era şi nouă lumea mai dragă!…

Deci, bădie Simioane, fraţilor, nouă, aici, în lanţuri şi înfometaţi, umiliţi şi batjocoriţi cum suntem, mai avem oare timp şi motive să ne fie lumea dragă?!…

Uite că n-avem încotro şi avem motivul cel mai serios, mai profund, un motiv supraindividual, motiv ca să ne fie lumea din cale afară de dragă: suntem români!… Avem motivul ăsta sau aceasta e pricina pentru a ne fi dragă viaţa şi oamenii, lumea, viaţa!… Pentru a ne fi „mai” dragă!

…Iar când se întâlnesc doi români, chiar şi necunoscându-se între ei, cel mai tânăr zice Bună ziua! iar celălalt cum răspunde?

Bună să-ţi fie inima!…

Ce e grozav în această urare? Păi să ştii că îi faci mare plăcere celuilalt să audă că i se face asemenea urare, căci ştii că Celălalt este preocupat să fie bun, şi-a propus şi se supraveghează să fie bun!… O asemenea urare este evident de negândit pe mai toate meridianele lumii!

…Şi când se întâlneşte un român cu un Jean Paul Sartre la Paris, se întâlnesc două atitudini ireconciliabile, pentru că pentru Saul Partre ăsta, l’Autre c’est l’Enfer…

Celălalt este Infernul?... îşi traduce sieşi Nikita, voind să fie sigur pe ce înţelege! Măgarul!...

Iar românul are atunci tot dreptul de câte ori trece pe lângă masa unde Spartre ăsta îşi expune mecla imposibilă, să-i şuiere fără să-i arunce o privire măcar: Sale JuifL. Unde asta? La Paris, la Café de la Paix. Şi cine-i românul acela? Unul dintre cei trei mari români la Paris... Aha! Ştiu cine!... Bravo lui! auzi şi la scârba kominfernistă, cu ce scârbă să vorbească de... noi. Ies autres!

Cum i-ai spus? Cominf... infernistă?... Nu i-am spus bine?!... Perfect! Scârba cominfernistă! Scârba cominfernală! Scârba lor de oamenii normali!... Scârba lor, de oameni anormali!

Da, dar cu aceeaşi scârbă vorbeşte şi despre el, care este la rândul său un Celălalt pentru ceilalţi!

Domnule, să-ţi fie dragă lumea, adică omenimea – mea, nu numai peisajul, ci întreaga creaţie şi mai ales lumea de pe lume, adică oamenii să-ţi fie dragi, acest sentiment este sigur un sentiment comun la români, sută-n sută românesc, caracteristic şi, nu m-aş mira, specific.

Ar trebui verificat la alte popoare dacă găsim ceva asemănător!...

Domnilor, niciun mister nu poate fi dezlegat până nu aplici câteva principii... Nu-s multe: două! Şi Grigorescu ne lăsă câteva clipe să le numărăm în gând.

Care-i primul?... Cui prodest!...

Nu-i cazul, domnule Traian Pop!... Când e multă ură, îşi este sieşi suficientă! Nu mai are nevoie şi de vreun profit!... Nu-i mai trebuie altă plată!... E ca şarpele care îşi ronţăie coada...

Corect!... Trecem la al doilea principiu! Cherchez la femme, domnilor!

La femme?!... Şi m-am gândit la Esthera din cimitirul amintirilor celor doi... Nicio legătură!... Dar de unde ştie Griguţă ăsta de... de trecutul erotic al lui nea Petrache?! La femme... Cum o fi chemat-o?... A vrut să se încreştineze şi domn profesor n-a încurajat-o?!...

Domnilor, sunt mulţi cei care ne urăsc şi ne vor

capul… Parcă aşa ziceaţi!… Ei bine, ei ne urăsc din cauza femeilor… Nu v-aţi prins?!… Femeile lor ne plac pe noi, românaşii!… Păi, zicea un evreu de-al lor, din Satu Mare, a ajuns mare profesor de trăncăneli marxiste în Occident… în interbelic, când îl întrebai pe un june ovrei unde se duce, să fălea că merge la bibliotecă, să ia nu ştiu ce carte… Deh, poporul Cărţii! Al cărţilor necitite!… Vreun bozgoraş, oricare, visa să se ducă la o vânătoare, cu alţi viteji de operetă… Iar junii români din Satu Mare puneau mereu de un chef! Cu muzici şi femei, desigur!… Acum, fii mata o ovreicuţă din Satu Mare sau vreo bozgoriţă mai înfocată!… Ce alegi?…

Ce părere aveţi, domnule profesor?

E drept, au tras la mine cam multe minoritare, cu ani în urmă!… Când umblam cu altă pălărie, ca lumea!…

…Şi tot femeile lor îi împiedică să ne ia gâtul, cum ar vrea bărbaţii lor!… Miracolul românesc nu poate fi discutat, nici măcar la Aiud, fără să ţii seamă de rolul femeii în istoria lumii… Rolul femeilor de alt neam în istoria românilor… începând cu sabinele şi terminând cu… Persoanele de faţă se exclud! Ce păcat!… Şi se ridică de la masă, îşi trânti pe scăfârlie pălăria unsuroasă a Maestrului, apoi făcu chapeau bas cu o reverenţă adâncă dinaintea femeii de alt neam de la masa noastră! Ia te uită ce mult i-a plăcut!… Ce vă spuneam eu?!… I se dă cuvântul:

Eu cred că românul are prea multă încredere în celălalt…

Ne-a costat neînchipuit de mult!…

Dar aţi şi câştigat, deşi nu asta urmăriţi!… Nu urmăriţi de fapt nimic! Aşa sunteţi!… Nu aveţi niciun merit! Dar asta nu prea se înţelege!… Se vede bine că vă simţiţi bine în pielea voastră şi cu asta nici nu vă daţi seama câtă invidie stârniţi! Una secretă şi arzătoare la ficaţi…

…Şi mai ales a stârnit invidie să ne vadă cum reacţionăm, româneşte, şi dinaintea vieţii, a lumii, şi dinaintea morţii! Suntem invidiaţi că ne simţim bine în

pielea noastră şi nu râvnim să fim în locul altuia!…

Easy, boy! Easy!…

Da, sunt mulţi cei care nu se simt bine că s-au născut, nu se simt bine în pielea lor!… Dintre ei se selectează cei care ajung să facă istorie, politică, averi nesfârşite… Au un hău sufletesc pe care nu ştiu cu ce să-l umple!… Şi când dau peste un român prea plin de puţinul care-i este de ajuns ca să se simtă bine, atunci îl apucă nebunia distructivă!… Invidia insului anormal!

Ca biet părintele Radu!… Ca miile de români care s-au simţit bine la Aiud, la Gherla… Dăduse norocul cel mai neaşteptat peste ei!… Cum să nu se bucure?! Şi cum să nu înnebunească ceilalţi?!…

E minunat ce spuneţi, domnule profesor!… E de la dumneavoastră această… această teorie sau este o concluzie a sesiunii solemne a Academiei de la Aiud?… Lăsata de la Aiud!

Eh, frumos spus! Academia de la Aiud?!… Măi, să fie!

De la domnul profesor Şeitan am auzit-o!… Circulă prin tot Bucureştiul expresia asta!…

Mda, este un fel de consens la care am ajuns după ani de zile de dezbateri!… Eu aş fi fost mai critic, mai sever… Dar s-a impus Mircea Vulcănescu cu o viziune mai optimistă… Eu eram ceva mai sarcastic, mai rău, mai sceptic… Aşa, ca domnul Grigore!…

Ce conferinţă spuneaţi că ţinuse George Manu?… Uite că ştie să se facă util domnul Popeaţă! Bună întrebare! Era păcat să nu…

Aah! Năprasnică!… Avea George Manu o bănuială! Că atomii nu sunt identici… Vă daţi seama?!

Păi cum să fie identici atomii de oxigen cu cei de hidrogen?!

Atomii de oxigen că nu, nu sunt identici unii cu alţii, cu alţi atomi de oxigen! Ca şi cei de hidrogen între ei! Şi aşa mai departe! Venise în ţară cu bănuiala asta de pe vremea când lucra în laboratorul soţilor Curie… Spunea că unele dintre misterele fizicii nucleare experimentale se explică uşor dacă renunţăm la ideea că atomii sunt perfect-

perfect identici!... Mă punea mereu să repet fraza lui Parmenide, de la mine aflase de ea: Nu există doi, există numai unu!...

Vorba asta am auzit-o şi la cursul domnului Şeitan!... Dumneavoastră, domnule Ţuţea, ce conferinţe aţi ţinut, cu ce subiect?

Tace ayatolahul de Muscel, îngândurat, apoi amuzat de amintirile stârnite. Nu se lasă prea mult rugat: cel mai mare succes l-am avut cu Până mâine la ora trei... Cum aţi zis? Până... *Până mâine la ora trei sau arta guvernării la români'*... Ăsta a fost titlul...

Văleu, văleu, ce încântat sare puştiul! Eu, care cunosc subiectul nu mă mai pot extazia ca-n prima zi!...

Se repede la Sve să-i explice, o apucă de mână şi i-o scuturâ, să priceapă şi ea ca lumea, ar fi păcat să nu se prindă ce lucru minunat a spus nenea Petrache!... îi place şi moşului reacţia tineretului reacţionar, aşa că mai trage o salvă: Şi a mai fost una... Se opreşte, vrea să fie rugat şi de data asta, îl rog eu, dar să ştiţi că mie asta, a doua, mi-a plăcut cel mai mult! Despre aflarea în treabă... Aflarea în treabă? Ca metodă de lucru la români!...

Aflarea în treabă?... Ca metodă de lucru la români?... Dar e şi mai genială!... Gata! I-a dat gata pe amândoi anglofonii!... Căzuţi într-un extaz sonor, cu vocalize, Sve parcă exagerează, îi ţine hangul, căci tineretul masculin este literalmente copleşit! îmi caută privirea şi găsesc în ea un morman de recunoştinţă!... Dar de ce oare mă deranjează chestia asta?!...

Ptiu, ce necaz mi-e că n-am înregistrat tot ce s-a spus la masa asta! concluzionează cu năduf puştimea!... Am înregistrat eu tot ce aţi vorbit la cimitir, dar ce s-a vorbit acum, aici, e cu două clase peste!...

Aţi înregistrat tot ce... Cum? Aţi... Cine v-a dat voie?! ... Şi pentru prima oară îl văd pe nea Petrache altul, mânios foc, scăpărându-i ochii cum nu i-am mai văzut vreodată privind de răi!... Ce s-a întâmplat, domnule?!... Dă să se ridice în picioare, de furios ce-i! Să părăsească masa?...

Noroc cu doamna! Dar… dar… Nici nu-şi mai găseşte cuvintele bietul bătrân! Ce naiba s-a întâmplat?!… Cum v-aţi putut permite asemenea… Nu, nuuu, domnule profesor, şi i se agaţă de braţ Salomeea, implorând comprehensiunea generaţiei de aur: când aţi rămas singur cu domnul consilier nu s-a mai făcut nicio înregistrare! Şi deschide ţoşca, îşi arată zdrăngănica dinăuntru şi completează: Când v-am lăsat singuri, cu amintirile dumneavoastră comune, mi-am luat instalaţia de pe masă! mai ţineţi minte, pe masă n-a mai rămas decât fotografia a… aceea!

L-a făcut fericit pe nea… Nu zice nimic, dar se vede după faţa lui, care-şi revine încet, dar sigur la forma care l-a consacrat pe purtător… Se jenează şi de ieşirea ce-o a avut, dar mai ales răsuflă uşurat… Ce naiba o fi având de ascuns?!… Ce şi-or fi spus în acele cinci-zece minute cât au fost singuri cuc, faţă către faţă!…

Nimic, nimic altceva decât ceea ce tu n-ai, vere Ioane! Pudoarea… Intimitatea în care s-a speriat că am intrat toţi trei neinvitaţi de nimeni… Poate că la fel aş fi reacţionat şi eu…

Mă uit la Sve… Ce-o fi în căpşorul ei?! Ce-o fi zicând de noi?… Hai, zi! Dă pe goarnă!

Chiar credeţi că s-a încreştinat?!… E destul că a zis nişte cuvinte? Cere explicaţii de la făptaş:

Botezul este o taină… în cazul său, numai el ştie sau va putea şti dacă este cu adevărat creştin…

Eu n-aş putea să… Nu mă pot imagina!

Poate pentru că nu ai dus o viaţă religioasă nici măcar ca evreică!… Asta aşa e! Am crescut atee, nu atee agresivă, cum erau mulţi din generaţia mea la Petrograd…

În plus, cei mai vulnerabili, cei mai predispuşi încreştinării, sunt evreii care au făcut vreo nasoală creştinilor!… Care trec prin cutremurul regretelor, al remuşcărilor… Tu, dimpotrivă!… Ai toate motivele să te simţi bine în pielea ta!… Cum te simţi? Karaşo, haraşo!

Doamna este evreică?… Sper că doamna evreică n-a auzit întrebarea şoptită a lui Grigorovici. Iar îi fac semn

să… Mucles! Taci şi ascultă! E greu?

Pot să zic şi eu ceva? Hai! Ce?

Cunosc bine obiectul: dom'le, românul răspândeşte în jurul său dragul de viaţă şi de lume! Fără să vrea! Mulţi ne iubesc pentru asta. Ne iubesc şi atât! Femeile, nu mai zic! … Dar alţii, soţii mai ales, ne urăsc urât de tot pentru că suntem cum suntem! Ne urăsc şi nu numai atât! Reacţionează!…

Iar se bagă Nikita, şi nici de data asta prosteşte: Când aud cucul cântând Nu mă simt om pe pământ!…

Mda, are dreptate puştiulache ăsta, românului nu-i trebuie multe ca să se simtă în al nouălea cer!

…Şi mierliţa şuierând. Nu mă simt om pe pământ!… Cu câtă voioşie repetă nene Petrache, o fi din sat de la Boteni doina asta! Fainã vorbă şi asta. Se simte în rai de la te miri ce!… Ştim să avem, să ne facem partea noastră de rai încă de aici, de pe pământul suferinţelor şi al încercărilor… Păşim la tot pasul prin rai! Ăsta-i românul!…

Ştiţi bancul cu Kassay?

??!!

C-aşa-i românul când se-nveseleşte!

Adică? se repede Sveta după explicaţii… Nikita însă are altceva de făcut, se repede şi el, dar la domn Petrache: Domnule profesor, acolo, la Aiud, la Jilava, s-au discutat multe lucruri interesante rău, ne-a povestit domnul… Şi arată spre mine. E adevărat că din tot lagărul comunist numai în temniţele din România s-a întâmplat aşa ceva?!… Că de fapt Academia Română se mutase în…

Academia Română şi câteva guverne, adaugă mereu neinvitat neinvitatul de la masă.

Domnul Ţuţea pare dus de lângă noi! Rară postură. S-o fi gândind la… Cum să nu se gândească?! Uite că mă gândesc eu, care am auzit azi prima oară de domnul Ţuţea cu cine este cumnat! Probabil, cumnat!… Dar mite dânsul? … Ţuţea însurat cu o evreică!… Madam Raşela Ţuţea!… Al dracului… de-ăla, cum îi zice, băi, Griguţă? Oxymoron? Bravo!… Aşa că nu trebuie lăsat să melancolizeze cu noi alături! Ce ziceţi, domnule profesor? Cum a fost?

Când?

În temniţă, când v-au băgat pe toţi…

Mda! Ne-au vrut şi-atunci capul!… Capetele cele mai luminate… Dar le-a ieşit pe dos!… Le-a părut rău după aia… A avut dreptate omul dumitale! Ce eram eu dacă nu mă băgau ăia la… La priponi, completează sârguincios Griguţă!

Aţi văzut ce zicea don Petruuuş, că le-a fost învăţătură de minte, aşa că de data asta ştiu ei cum să procedeze!… Ca să nu mai rateze! Ce să rateze?…

Eu cred că problema problemelor chiar asta este: au ratat mereu, dar dacă o singură dată calculează bine lovitura, ar putea să ne fie fatală de tot!…

Ce calcule îşi fac acum de se simt ei foarte siguri de rezultat?!…

Nu vă fie teamă de planurile lor! L-aţi auzit ce spunea! Au pus totul la punct în cele mai mici detalii!… Păi, copiii moşului, dacă planificaţi aşa de exact totul, mâna lui Dumnezeu unde mai e, măi, năucilor?… Unde să mai încapă de voi?!… Ei îşi închipuie că Dumnezeu ar fi fericit să şomeze, să nu facă nimic, să lase totul în grija lor, că se ocupă ei de toate!… Şi într-adevăr se ocupă ei de toate, dar omit restul! Şi se ocupă prost! Şi mai ales nu le iese!

Dacă am priceput despre cine vorbiţi, da, ai priceput, da, flăcăii se pricep de minune să distrugă!… Dar să edifice, nu prea!… îi lasă pe alţii să pună osul! Iar ei vin după, la de-a gata!… Caimacul!

Domnul profesor se uită lung la Grigore al nimănui. Vorbă mare ai zis! Se pricep să distrugă numai!… Atât!

Să de-structureze, da! Sunt aşi! Dar nu au pic de organicitate în ce… Nimic din ce fac nu este organic! în acord cu firea!… Nu le place alcătuirea lumii!… Nu iubesc lumea!… Şi mai ales pe ei înşişi nu se iubesc, nu se simt bine în pielea lor!… Nu se simt bine nicăieri!… Nu-s de pe lumea asta!… Se sinucid pe capete!… Dar tot rămân destui…

…Cam asta a fost concluzia pe care robul lui

Dumnezeu Petrache, fost cândva Petruş, a tras-o, cam de păr, săraca. Între timp mesele dinăuntru s-au ocupat toate, nu mai sunt scaune, stau ciotcă câte 7 – 8 prozatori şi poeţi înfrăţiţi la aceeaşi masă de patru persoane şi perorează cu curaj. N-au băut degeaba! Timişoara şi Ceauşescu! se aude de la toate mesele! Dar subiectul ăsta e prea jos pentru noi!... Nu reuşeşte să ne., pe toţi. Încearcă Grigore să-l lase la apă, îi ţin isonul câţiva gorobeţi care încearcă să se lipească la masa noastră, dar nu se repede nimeni să-l... Nimeni dintre noi patru, titularii de la masă. Noi decidem ce avem de discutat! A ieşit lumea în stradă la Timişoara? Lumea sau armata? Şi, şi! Ce părere aveţi domnule profesor? Cade Ceauşescu?

Nici nu mai contează!... Şi-a făcut datoria, şi-a jucat bine rolul, impecabil!... Maurul poate să...

Haideţi, domnule profesor, cum puteţi spune asta?!... Fiţi mai explicit! Sunteţi la catedră!... în clasa asta este şi un tolomac ca mine! Şi, uite, ridic două degete: domn profesor, eu n-am înţeles ce scrie la tablă!... Fiţi mai...

Se face tot mai util acest Grigore Traian Pop. E bună insistenţa sa. Eu mi-am pierdut-o la cimitir!... N-aş fi îndrăznit să întreb şi cât sunt, totuşi, de curios! Să vedem ce dă din el vârsta a treia:

Măi, copii! Cam cu un veac în urmă erau foarte la modă în lumea ideilor deştepte pronosticurile politice pe termen lung!... Ca un fel de profeţii cu argumente ştiinţifice, mai ales statistice, scoase din tomuri savante, din dezbateri academice, din studii pe teren... Se făcea multă etno-psihologie...

Pe urmele lui Gobineau!... Gobineau, Kieserling...

Exact!... Toată lumea era de acord că secolul care urmează, ăsta al nostru, va fi un secol al industriei, al tehnicii, al electricităţii... întrebarea era cui i se potriveşte şi cui nu! Au fost mai multe variante! Inclusiv în ce ne priveşte!... Povestea aia cu România ţară eminamentee agrară oamenii serioşi n-o luau în seamă!... Dimpotrivă, au fost mai mulţi sociologi – dar încă nu li se spunea aşa, care au împărţit popoarele lumii, dar mai ales ale Europei, în

două categorii: care pot şi care nu pot să treacă la modelul tehno-industrial!... Pe care le va favoriza mai mult sau mai puţin formula de succes a viitorului!... Iar pe noi, românii, ne-au preţăluit destul de bine, bine de tot chiar!

Adică?

Adică că am fi foarte apţi să facem faţă în competiţia industrializării!...

Noi? Noi românii?!...

Nu, românii, ci valahii! Căci valah a fost Traian Vuia, nu român!...

Bine zis!

Era nebun Căpitanul când voia pentru România legionară o industrie ca a Japoniei?... Ştia că se poate! Şi mai ştia că mulţi fac şi vor face tot ce pot ca să ne împiedice!... Eu despre ce i-am scris lui Nicolae în memoriul meu?!

Celebrul dumneavoastră memoriu!... Nu m-a primit în audienţă! Dar, în mare, a făcut treabă bună!... Eh, am să-l caut eu când va fi un pensionar ca mine să-i spun pe unde a greşit! Cine ştie, dacă mai rămâne, s-ar putea să strice tot ce a făcut!...

N-aţi auzit ce spunea, că nu mai apucă să-şi mănânce pensia?!

Cine a spus asta?

Eh, am fost noi la un... instructaj, de acolo venim! De la marele... instructaj!

Şi cine, ce popoare, ce ţări, mai erau apte. Germania cred că... Sigur! Era cap de listă! între industrializare şi defectele, metehnele nemţilor, este o potrivеală totală!

Defectele, aţi spus?

Defectele! Sunt mai importante decât calităţile!... Mai determinante în destinul oamenilor şi al popoarelor! Când te rogi la Dumnezeu, nu uita şi roagă-L pe prea milostivul să-ţi dea nişte defecte, nişte năravuri, mai pricopsite!

Alt oximoron! decretă Grig tot mai mulţumit de masa la care se aciuase. Trebuie să alegi cu grijă! Sunt calităţi care te duc la pieire, şi defecte care te ridică... Ne uităm

unul la altul, patru perechi de ochi beliţi ca la moşi! îi belim la moşu'. Doar suntem mânjii moşului!…

Şi noi, românii, ce… ce defecte avem propice pentru…

Daţi-mi voie să răspund eu la întrebarea asta! Vă rog! … îi dăm voie! E de-acum de-al nostru! Zi, Grigore!

Zic! Absolut autentică! Cică s-a făcut la Găieşti o fabrică după licenţă canadiană sau franceză, occidentală, în orice caz. Au trimis ăia un inginer de-al lor să supravegheze montarea utilajelor şi tot ce mai trebuia. La sfârşit, se fac probele, produsul finit iese la parametrii planificaţi, aşa că urmează inaugurarea festivă, de faţă cu toţi activiştii de partid, presă, televiziune. Iau cuvântul toţi, mai puţin omul nostru, specialistul de peste mări şi ţări! care se cam codea s-o facă. Insistă autorităţile, domnul director mai ales, aşa că vine la microfon şi domnul inginer proiectant. Vine să răspundă celor care vorbiseră mai înainte şi avuseseră numai cuvinte de recunoştinţă pentru cât de mult au avut ei, fiecare, de învăţat de la domnul inginer… Dupont!

Domnilor, zice Duval ăsta, să ştiţi că şi eu am avut de învăţat de la dumneavoastră, poate chiar mai mult decât aţi învăţat voi de la mine! Am învăţat ce nu mi s-a spus la nicio academie tehnică din lume: că se poate şi aşa!…

Se poate şi aşa?… Sigur că se poate! À la roumaine! …

Eu, a continuat francezul, de nenumărate ori am crezut şi am zis că n-o să meargă, văzând cât de des v-aţi abătut de la normele proiectantului… Dumneavoastră mi-aţi demonstrat însă că se poate, că, voilà! merge, funcţionează, produce, chiar şi călcând uneori alături de proiect, de norme!… Mi-am dat seama de un lucu foarte important: că voi nu puteţi altfel! Decât făcând mereu altfel! Vă felicit şi vă mulţumesc!

Râde domn profesor, râdem şi noi, nesiguri pe ce am înţeles! Deştept neamţul! auzi la el, şi-a dat seama că nu putem altfel!… Decât făcând mereu altfel!… Mereu altfel! Asta-i deviză naţională, domnilor!

Mereu altfel?

Nu există doi! Parcă am hotărât asta odată!

…Ne întoarcem la povestea cu…

Alte popoare? Ruşii?

Ruşii nu prea, dar Rusia, da! Cum vine asta? Pentru resurse, Rusia va fi şi ea beneficiara industrializării!… Mai ales în tandem cu Germania şi Japonia!… Dacă le dădeau la nemţi Siberia pe mână ce crezi că se întâmpla?!

Ungurii cum stăteau? Mai des lipseau din statistici şi prognoze! Stăteau bine şi polonezii!… Cehoslovacii?… Pe vremea aceea nu existau!

Şi cine e pe cealaltă listă?

Cap de listă ştiţi cine era?… N-o să prea credeţi, dar era… Anglia, mai precis Imperiul Britanic, Commonwealthul! Coloniile britanice erau evaluate ca inapte pentru modelul industrial, tehnologic!… Şi America? America, se repede de data asta juniorul, este în mare parte realizarea germanicilor care au emigrat!… Erau, la un moment dat, la paritate cu englezii!…

Urmează discuţii aprinse, din care Sve află cu uimire că cândva, în secolul de odinioară, al lumii galante şi zâmbitoare, a lipsit în singur vot în Congresul american ca limba germană să se încoţopenească limbă oficială a Statelor, limbă naţională, de stat, maternă, verniculară etc! Ce s-a mai mirat! Ce popor mai e şi ăsta?!… Auzi, pune la vot, care să le fie limba maternă!… Ăştia n-or s-o ducă mult! Nu-s, vorba lui Grigore ăsta, nu sunt organici, domnule!

Ne întoarcem la domn profesor:

Marile cancelarii erau în spatele acestor cercetări! Curtea britanică se pare că a fost cea mai pasionată de acest pariu cu viitorul!…

Englezii sunt morţi după pariuri! Şi sunt chiar gata să facă moarte de om, pentru un pariu, să nu-l piardă cumva!

…Ce vreţi să spuneţi?

Cercetările astea, ca şi cercetarea făcută la noi de Şăineanu, de Gaster sau de… tizul meu… Bine că n-a zis

cumnatul meu!… Să zic eu?…

Cercetările astea au fost comandate de marile cancelarii ale planetei. Au fost făcute cu tot tacâmul ştiinţific! Şi au fost luate foarte în serios! Au stat la baza strategiilor mondiale!

Se opreşte brusc. De parcă recita o poezie şi nu-şi mai aduce aminte versul următor. Dar e altceva care-i blochează mintea. Mie: să treci mata pe la mine să-ţi dau o carte! A lui Sombart! Când poţi. Apoi, tuturor:

Englezii au cam sfeclit-o când au primit evaluările!… Ce – se întâmplă de o sută de ani în lume, nu se poate înţelege bine dacă nu introduci în calcul… în ecuaţie aş fi zis eu… preocuparea primordială pentru Casa Regală de la Windsor de a infirma acele pronosticuri! De a le dejuca! De a le împiedica, prin sabotaj, crimă, războaie, revoluţii, orice, numai să nu se alieze rusnacii cu prusacii!

Rusia & Prusia!…

Iar dacă li se alătură şi niponii s-a terminat cu viitorul lumii pe următorii o mie şi unu de ani!

Domnule profesor, sincer acum: la Aiud aţi ţinut cumva o prelegere pe tema asta?

De ce mă întrebi asta?!

Nu vreau să vă supăraţi… Nu mă supăr! V-am întrerup!…

Dar acum zi za cern ai întrebat! Şi mai ales de ce l-ai întrerupt pe domn profesor!

Din două motive, unul stilistic, am vrut să verific, după cum formulaţi frazele, par fraze… oratorice, în sensul bun al cuvântului, pe care le-aţi mai rostit, de care vă aduceţi aminte…

Da, am discutat subiectul la Aiud, mai ales că erau atâţia printre noi care îşi puneau nădejdea în Londra şi Washington!…

Iar al doilea motiv, ce zici Sve? Nu recunoşti acest discurs?… Mmmm?… Valea Loarei?… Da, da, da! Domnul… domnul… Malcasian, bre! Exact, Malcasian! Ce om plăcut?

Ce-i cu Grigore?

Care Grigore?

Grigore Malcasian, nu Grigore Pop aici de faţă şi degeaba, ne-a vorbit o zi întreagă, petrecută pe Valea Loarei, de perfidul Albion, cum a clocit el Revoluţiile lui peşte din iulie 1789 şi pe cea din octombrie Roşu!… Dumneavoastră veniţi cu nişte completări extrem de…

Nu, Ivanuşka, domnul profesor vrea, vrea să vină cu nişte completări, dar nu apucă, căci tu opreşti omul la mijlocul…

V-aţi supărat, domnule profesor? Nu, dimpotrivă, îţi mulţumesc, mi-ai făcut o mare plăcere s-o văd pe doamna noastră cea atât de frumoasă şi isteaţă foc, că mă apară cu atâta patos. De mult nu mi-a mai părut rău că nu sunt cu 50 de ani mai tânăr!… Aşa, ca Nik al nostru!…

De ce Nik şi nu Nikita?!…

Continuaţi, domnule profesor! Deci Anglia… Mda, Anglia versus Germania şi Rusia!… Ăsta este sensul ultimului veac de istorie europeană şi mondială!… Tot ce se poate face au făcut anglo-americanii, numai şi numai ca să nu ajungă Germania şi Rusia în aceeaşi barcă!… Să nu-mi cereţi detalii!

Aţi prorocit frumos trecutul nostru, nu vă întreb decât atât: în ce se întâmplă acum în Europa de Est, care este sensul pe care-l desluşiţi? Cum de cade aşa de uşor şandramaua comunistă?…

Cum de cade aşa de uşor zidul Berlinului!… Asta să mă întrebi! Vă întreb, poftim!

Cine a dat voie? Gorbaciov! Nu Gorbaciov! Ci Rusia! … Rusia dă voie Germaniei să se reunifice!… Rusia face ce ar fi trebuit să facă în urmă cu un secol!… Şi-au dat seama că tehnologia şi industria sunt mai importante decât armatele!… Rusia a renunţat la confruntarea militară! înseamnă că mută confruntarea pe alt plan!… Pe planul competiţiei economice!

Pierd sigur!

N-am fost destul de limpede? Rusia în tandem cu Germania!… Să te ţii industrializare! Şi re-re-retehnologizare!…

Şi noi? Ce ne facem cu inamicii noştri istorici dacă-şi

dau mâna?...

Om vedea!... Numai că avem şi noi un cuvânt de spus!... Adică avem industrie, avem agricultură, nu avem datorii la nimeni, nu stăm cu mâna întinsă la pomana internaţională, cum stau ungurii şi polşii, iar dacă vrem, tragem podul şi uităm că mai sunt şi alte economii în lume!

Tragem podul?!...

Avem economia cea mai autarhică de pe planetă!... Bâlbâit cum e, i-a mers mintea!... Avem importul cel mai mic, iar în raport cu exportul, în procente, excedentul comercial românesc este cel mai mare din lume!... Scandalos de mare!

Încerc să nu întrerup ca să întreb ce înseamnă aia economie autarhică! încerc să înţeleg singur!... Dar tot scap un adică. Adică?

Adică ne aşteaptă pe toţi, la scară planetară, vremuri tare grele!... Dar, slavă Domnului, suntem printre ţările cele mai ferite de ce va să vină!...

Şi atunci de ce ne căina de mama focului agentul 07?!... întreabă-mă ca să te întreb!...

Şi se cam potrivea şi cu ce informaţii a cules minunea vie aici de faţă din grădina Maicii Rusia!... Privită din toate părţile, confirmarea mută vine din clătinarea capului, sus-jos, de câteva ori. Se opreşte. Tac toţi...

Abia acum bag seamă că au mai aterizat câteva scaune în jurul mesei noastre, să asculte profeţiile oracolului din Cişmigiu! O voce din spatele meu, necunoscută: dar de americani n-aţi spus nimic!... Secolul al 20-lea este totuşi veacul lor!

E pe mă-sa!...

Numai atât?!

America este ţara cu inflaţia cea mai mare de pe planiglob, cum ar zice domnul Şeitan...

Eu?

Pe dumneata te-am auzit zicând planiglob în loc de planetă, lume, omenire!... Şi mi-a plăcut!...

Ziceaţi că americanii... Da! Tipăresc la dolari de nu prididesc să fabrice hârtia necesară!... Dolari fără nicio

acoperire!… Dar pentru că dolarul este monedă internaţională, singura, inflaţia din America se răspândeşte pe toată… Pe tot planiglobul! Exact! Se împarte egal pe fiecare cap de pământean!… în modul cel mai democratic!

Democraţia americană!

Să vedem cât o să mai ţină scamatoria asta!

Şi cu Timişoara, hâc, ce facem? O voce cam paradită de băutură şi răguşită de frigul din curte. Adică cu Ceauşescu! Cică pică!… M-a sunat din America Dorin Tudoran! Şi pe mine m-a sunat, Damian Necula!… De la Paris! Tot aşa, cică-i pe dric!…

Ce părere aveţi, domnule profesor! Cine o să vină în loc?!

Oricine ar veni, ce mai are de făcut? Să suspende interdicţiile de circulaţie la maşinile cu soţ sau fără soţ, dă liber la paşapoarte şi la filmele porno… în rest, ce vă mai lipseşte ca să-l iubiţi?

Cică Iliescu! Toată lumea de el vorbeşte!… Şi-l vorbeşte de bine!

Vorbesc aşa cei care nu-l cunosc!… îl cunoşti? Nu-i director la noi la editură?! Deci îl cunoşti!

Un fute vânt!…

Să-i sărute mâna lui Ceauşescu că-i lasă ţara la cheie!

Băi, lăsaţi-l pe domn profesor să vorbească, că nu părerea voastră ne interesează…

Ziceţi domn profesor şi nu vă mai întrerupe nimeni!

Mă aşteptam, din clipă în clipă, să spună povestea cu regimul care, vai! nu apucă să se învechească mai… Dar moşu tace, brusc înnegurat! E din nou departe de viermuiala din jur, de la mesele celelalte, atât de zgomotoase. Ce se întâmplă cu domn profesor? Schimb o privire cu Sve, am făcut-o mai rar în seara asta şi în ultima vreme!… Parcă mă ocoleşte, să nu-i prind privirile! Da, se întâmplă ceva cu Sve, dar şi cu nea Petrache! Cumva cucoana aia e de vină? Cherchez la femme?…

S-a întâmplat ceva, domnule profesor?

Nu mai sunt bun de nimic, domnule Şeitan!… M-am

ramolit de tot!

Protestăm cu toţii, ca-n faţa ambasadei SUA după atacul asupra Cubei! Sunteţi mintea cea mai lucidă!… Singura natură genială pe care Cioran a întâlnit-o în toată Europa!… Socrate şi Platon în aceeaşi făptură!… Parmenide! Oracolul de la Boteni! Patriarhul de Aiud! Episcop de Cişmigiu şi Calea Victoriei!… învăţătorul! învăţătorule!…

Aţi băut prea mult!

Eu n-am băut deloc, domnule… învăţător! învăţător?! … Aşa v-a zis şi bine v-a zis domnul consilier. Important e ce n-a zis domnul consilier!… Al dracului de important!

Vă referiţi la întrebările noastre?

De ce n-a răspuns?

Ba mi-a răspuns, îmi dau seama abia acum!… Mi-a răspuns!… Şi răspunsul m-a ajuns din urmă, abia acum îl pricep!… E mizilic ce păţim noi acum, cu bietul Nicalai…

Încerc să-mi aduc aminte cum sunau celelalte întrebări puse… peştişorului de aur. Le-am uitat, domnule profesor!

Aţi întrebat de numărul lor…

Al cui număr, doamnă?!

Al nostru, al evreilor, domnule Grigore!… Tăcere mormântală, la masa noastră… Al nostru, al evreilor?!… Chiar aşa a zis Sve! O priveşte şi domn profesor cam chiondorâş!… E supărată doamna? Pe cine?!

E greu de precizat, continuă Grigoreanu, făcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar în sala asta nu poţi număra câţi sunt evrei şi câţi nu!… Dumneavoastră, frumoasă doamnă, şi distinsă doamnă, ziceţi că sunteţi… Vă felicit că aţi spus-o! Dar ceilalţi nu recunosc nici să-i pici cu ceară… Eu, de pildă! Ca şi conu lonu!… Cine nu-i evreu?!

Ehee! Frumos a întors-o conul Griguţă!… Ce i-o fi venit şi Svetlanei să… Elegant, bravo, măi, GTP-ule!

Şi a doua întrebare care a fost? Zău că nu mai ţin minte… Israelul în România?…

Problema lui Iisus, că n-ar fi chiar atât de evreu, mi-

ar fi plăcut s-o ridic… Oricare ar fi răspunsul! Doar dacă am avut cumva dreptate cu a treia întrebare… Şi am avut! La întrebarea asta n-a vrut să răspundă cel mai mult!… Şi n-a mai răspuns la niciuna!

Mi-e atât de clar acum şi mie: avea dreptate înţeleptul Kogaionului!… Că doar era răspunsul cel mai simplu de dat: da sau ba!… S-a ferit să mintă şi să spună nu! Da, în niciun caz!… Nu, domnilor, nu există, cum să existe vreo înţelegere între noi şi ei, arabii ăştia nenorociţi?!… Nişte nespălaţi!… întrebarea Şeitanitului l-ar surprinde şi l-ar scandaliza pe orice evreu normal! Numai un ovrei ca domnul consilier nu sare cât casa de indignare!…

Ce fel de evreu este domnul consilier?

Este un evreu care ştie! Ştie în locul celorlalţi evrei! Cărora rabinii le-au explicat că nu e nevoie ca evreii să ştie tot ce ştiu evreii care ştiu!… De ce? Ca să mintă mai puţin! …

Zău dacă am priceput ceva! Grigore…

Nu-i nimic, intri la categoria evreilor care nu ştiu pe ce lume trăiesc!… Nu ştiu că sufletul este nemuritor!… Nu trebuie să ştie! De ce?

Adică ce ştiu ei nu este adevărat! Dar ei cred în ce ştiu şi, dacă îl întrebi pe un evreu de pe stradă cum e cu frăţia de arme arabo-iudaică, te ia cu pietre şi cu huiduieli! … Dar nu pentru că vrea şi el să te mintă! Ci pentru că nu poate să creadă că a fost el atât de minţit…

Domnul consilier nu părea deloc contrariat, ci doar… Ba, mi-aduc bine aminte, parcă-l văd cum i-a cam căzut faţa la ultima întrebare!…

Care întrebare?… Zi-mi şi mie, şi promit că nu cer şi răspunsul! îl găsesc eu singur!

Nu, eu nu mai zic nimic! Sve! Sve este cea mai potrivită să intervină, punând întrebarea întrebărilor!… Ar fi cumplit să fie adevărat! Ce? Ce, stimată precrasivaia? Cu arabii! Că… sunt în bună tovărăşie! Cu cine? Cu noi, evreii!… Se omoară unii pe alţii de ochii lumii!… Ai creştinilor!… Iar v-au tras în piept!… Fraieri mai sunteţi!…

…Nici măcar Grigoresculescu nu mai are glas! Mă priveşte de dincolo de stupoare, ca un înecat. Ca unul ce trage să se înece şi eu aş fi singurul care l-aş putea salva. Băi, Ioane, tovarăşa vorbeşte serios?! Evreii şi arabii sunt… Cine-i consilerul ăsta care le ştie pe toate?…

Nu mai apuc să-i răspund, nenea Petrache s-a ridicat în picioare şi nu mai putem adăsta! mai e şi mâine zi!… Şi mie-mi pare rău că Popică al meu nu mai apucă să-şi plaseze întrebările cu care să-i dezlege limba Marelui…

Parcă l-aud: Daţi-ne câteva explicaţii, inculpat Ţuţea! … Câteva argumente, dovezi, probe, înscrisuri, declaraţii, mărturii, depoziţii olografe în faţa notarului ori a camerei de luat vederi… O asemenea grozăvie nu se enunţă şi după aia pleci ca din puşcă!…

Alo, generaţia Aiud! Aţi discutat între voi şi subiectul ăsta? I-aţi prins voi pe arabi şi evrei cu fofârlica asta de interes mapamondial?!… Atunci de ce vă miraţi că aţi păţit-o aşa de rău?!… Cum aţi spus? Aţi păţit voi ce-aţi păţit, dar a fost un mizilic pe lângă ce urmează să păţim cu toţii?… Ce? Cine?

Rămân ultimul, aşa că Grigore se mai roagă o dată de mine: Cine-i, dom’le, consilierul lui peşte?

Este… este cumnatul lui nea Petrache!… Cumnatul? Aşa zice Titi Enache! Titi Enache?! Şi tu te iei după Titi Enache?! De-aş şti eu câte ştie Titi Enache, eram de mult în Academie!…

Plecăm şi am impresia că cei rămaşi la masă răsuflă uşuraţi!… Eu la fel.

Ne aburcam în machina transoceanică, iar frumoasa americancă, fără să întrebe pe nimeni nimic, aidoma unei busole perfecte, o ia spre Nordul planetei şi mă duce pe mine primul acasă…

Ce să înţeleg eu din asta? Altceva decât că evită, domnule, să mai rămânem singuri noi doi, între patru felinare?!… între două… Chiar evită?… Nu cumva exagerez eu… N-ar fi prima oară… Poate că nu este niciun motiv de îngrijorare, supărare, nedumerire etc. Ci doar ziua a fost o zi grea, obositoare, solicitantă, îmi vine să zic, folosind un

cuvânt pe care nu ştiu dacă l-am mai rostit vreodată!…

Şi totuşi, undeva, unde nu mă pot amăgi, totul e clar ca bună ziua!…

Bună seara!

Bună seara!… Ce-i cu voi?! Cum de nu s-au culcat copiii, s-a întâmplat ceva, ce?

Un telefon, a primit Iuliana un telefon de la o fostă colegă de clasă, din Israel, cu sfaturi, cum să se poarte în zilele următoare, să nu prea iasă din casă, nici ea, nici copiii şi mai ales tu să stai cât mai mult acasă, să nu ieşi decât strictul necesar!

„Aşa m-am speriat! Bine că ai ajuns acasă! Zău, umbli prea…

Dar cine e colega asta? îmi spune! Şi ce ţi-a mai spus Monica ta? De ce să stăm în casă?! Vine cutremurul?

Prea multe nu mi-a spus, vorbea cu subînţeles, dar mare lucru n-am înţeles! Era vorba de Ceauşescu, a început sfârşitul, până la sfârşitul anului se termină, mi-a zis! Avea paraziţii şi telefonul!… Dacă m-or fi ascultat?!… S-a mirat că la ora asta nu eşti acasă!… Adineauri a sunat. Chiar? Unde ai fost?

Unde am fost tot despre asta am discutat, despre cum va fi sfârşitul!…

Nu te bucuri!… Cu ce să mă bucur, cu bucuria nebunilor?…

O strâng la piept lung lung şi copiii se reped şi ei, ne strângem pumn, apără-ne. Doamne! îngână cloşca cu puii de aur, făcându-şi câteva cruci mărunte.

Aş vrea să-ţi zic. Doamne, şi eu ceva, despre Nicalai, despre ţara lui, dar aştept, poate zice ceva Iuliana, are mai multă trecere la înalta-ţi Ureche… Eu, cu păcatele mele, cred că mai mult aş strica! Efectul invers s-ar putea produce!… Ce urechează merit!

E cumplit, draga mea, ce vor să-i facă!… O să-ţi povestesc mâine, să nu visezi urât! Aşa cum sunt sigur că voi visa eu!…

Dar de unde atâta somn cât mi-ar trebui mie?! Povestea cu arabiţoii, în cârdăşie cu maramoii, împotriva

cui?! ghici ciupercă ce-i! se leapădă de toată zgura zilei şi rămâne pe firmamentul tărtăcuţei mele tot mai singură, mai net conturată… Mai dureroasă! Se limpezeşte totul în jur!…

Mai întâi, cum de nu mi-a spus nicio vorbă până acum nea Petrache despre… despre insomniile lui. Abia aştept să-l revăd pe auşlu nost, să-l iau la rost, abia acum şi cu totul din întâmplare aflu şi eu de bănuiala cumplită care-i chinuie nopţile?!… Ipoteza Ţuţea… Ce de insomnii cu ea în braţe… Ce avalanşă de spaime şi disperări!… Şi cu Palestina ce mai rămâne?

Încep să-mi dau seama tot mai clar că din vorbele şi tăcerile auzite azi în cimitirul ăla blestemat sau binecuvântat mi se schimbă viaţa… Exagerez? Mi s-a urcat la cap vinul băut?… Dar mai mult ca orice abia aştept să comentez cu Matei Basarabicioiu noianul de noutăţi… Pe el trebuie să-l caut mâine cu orice preţ!

Şi gândul la hâtrul din răspărul cimitirului mă linişteşte, calmează apele, potoleşte vântoasele din nimic stârnite şi mă trage la somnul binemeritat! Ia-mă, sunt al tău, tu eşti al meu, somn binevenit, şi amândoi ce bine o să ne… Adorm curios să văd ce vise-n somnul nopţii voi visa…

Dar n-am apucat să ajung la vise şi m-a trezit, smucindu-mă din somn, amintirea cimitirului… Momentul când huiduma sionistă mi-a zis, mură-n gură, şi n-am priceput decât abia acum, în somn, după obiceiul meu de a fi mai deştept atunci când nu-s deştept şi dorm lansat şi abia în somn pricep ca lumea tot ce-a fost peste zi!… A zis, nenorocitul, zi-i prietenului dumitale, dacă mai este în viaţă… Dacă mai este în viaţă!…

Iar eu, ameţitul de mine, prea preocupat să fac pe vedeta din cimitir, nu mi-am dat seama că despre domnul Mateievici vorbeşte, că, din cum a vorbit, pare că cam ştie, ştie! frate al meu Matei, ştie, nenorocitul, de existenţa ta şi ştie că numai de la o singură şi anumită persoană, a ta, puteam eu afla cine-i agentul secret number 07 fix!…

Şi persoana dumitale de câteva zile de ce nu eşti de găsit la telefon?!… Perdelele nu ţi se mişcă, uşa de la

balcon stă închisă, şi nu mă mai cauţi nici mata…

Sar din pat ca nebunul, mă reped la telefon şi mai sun o dată, la o oră, da, ca asta, când este imposibil să nu fie acasă, dar iată că nu răspunde nimeni. Mă uită Dumnezeu cu telefonul în mână şi cu ţârâitu-i monoton şi strident în ureche, şi tot mai dureros…

Dacă mai e în viaţă, a zis!…

Cum de nu mi-a tresărit inteligenţa sclipitoare la subînţelesul clar, dur şi inadmisibil al acelor vorbe?!… Mă înfăşur într-un pled şi rămân cocoloşit în fotoliu, incapabil să mai dorm, măcar pe alţii să-i las s-o facă. Care n-au nicio vină şi au dreptul să doarmă… Au dreptul la această variantă seducătoare a morţii…

Iar eu, oare eu cât sunt oare de vinovat pentru ceea ce se pare că a păţit-o urât de tot bietul om!… în câte prostii m-am băgat, chiar că numai ca să mă aflu-n treabă, şi n-am făcut nicio brânză!…

Numai că acum am început să fac şi eu ceva: victime! … Oare? Oare explicaţia o fi alta? Nu cumva o fi plecat omul din Bucureşti?…

N-o să-mi găsesc astâmpărul până nu mă lămuresc ce este cu nenea Mateiu!… Aşa că mă duc cu noaptea-n cap iar la cimitir, să privesc mai de aproape, de pe trotuarul de vizavi, balconul de la etajul doi, pe colţ… Perdelele par că sunt în aceeaşi poziţie!… Se-aprind pe rând luminile din bloc, ici colo rămâne câte-o fereastră-n întuneric, majoritatea s-au aprins. La omul meu nimic, întuneric la toate patru ferestrele!… Nimic, nimic…

Intrarea în bloc este prin spatele blocului, ocolesc mult până dau de dumneaei… Mă mai fâţâi prin jur până încep nămeţii să iasă din blocuri. Intru în hol, dincolo de care accesul este numai cu cheia sau la interfon. O listă cu locatarii, cea obişnuită, un fel de oglinda blocului, şi pe poziţia 7, fir-ar al dracului de 7, Mateievici Gheorghe. Formez 07, zău, dacă vă mint! sunt prea… ca să-mi ardă de literatură, dar uite că ei îi arde de mine mai departe, nu mă slăbeşte nici în clipele astea!…

Fie, fac 07, deci, şi mai fac o dată, ca să fiu sigur că-

mi va răspunde cineva dacă este acasă. Nu este acasă… Mai stau o vreme, nehotărât, până ce iese cineva din bloc şi pot eu să intru… La ce bun? De ce am intrat dacă ştiu că nu e nimeni acasă?!… Să mă duc să sun la uşă?

Ceva mă face să ezit, să simt că am mers prea departe şi este cazul să ne repliem forţele!… Ajung în stradă şi răsuflu adânc, uşurat. Apoi, în câteva secunde, mi se face ruşine, de unde frica asta stupidă?! căci frică a fost!

Aşa că intru iar în hol, iese iar cineva din bloc şi iar intru şi eu pe casa scărilor, nu iau liftul, oriunde ar fi, şi urc lacom pe jos, scările care se deschid în faţa mea, îmbietoare şi, de la etajul întâi, întunecate beznă. Urc la doi. Abia nimeresc butonul de lumină, care mă teleportează în faţa apartamentului numărul 5, în dreapta trebuie să fie şi 07… Este. Este şi o sonerie…

Dar nu apuc s-o ating şi descopăr că uşa, în dreptul clanţei, a fost forţată, destul de primitiv şi vizibil, n-apuc să-mi dau seama că nu de hoţi poate fi vorba şi descopăr două fâşii de hârtie lipite pe uşă şi tocul uşii, una la înălţimea genunchilor, cealaltă mai sus de cap, astfel ca uşa să nu poată fi deschisă fără ca hârtia, pe post de martor şi paznic, să nu fie ruptă… Pe ambele hârtii, destul de ştearsă, o ştampilă… încerc s-o citesc, să văd cine a pus sechestru pe casa şi viaţa bietului om, dar lumina de scară se stinge…

Nu am curajul s-o mai aprind o dată şi mă precipit spre lumina de la parter. Ies afară cu senzaţia că n-am mai respirat aer de o săptămână!… Ce, ce, ce naiba s-a putut întâmpla?! O tragedie, o nenorocire, în orice caz!… Mă depărtez cât pot de iute, privind în jur, să nu mă fi văzut cineva! E clar că n-am mai putut judeca logic! Altfel nu făceam greşeala vieţii mele, cum mi s-a părut mai apoi!…

M-am întors acasă destul de calm, am putut chiar să trec prin piaţă şi să fac cumpărăturile de care bănuiam că era nevoie, deşi, de regulă, prefer piaţa Matache. Apoi am luat telefonul şi l-am sunat pe Nichita. De ce am sunat şi de ce pe el?… încă şi azi sunt curios să aflu! mai ales de ce

pe el l-am sunat?!…

A fost foarte prompt bietul băiat şi după o jumătate de ceas înotam amândoi spre blocul de vizavi de cimitirul evreiesc Filantropia!… L-am pus în temă cât am putut de vag, dar şi suficient ca să înţeleagă ciudata mea cerere, rugăminte etc. Va fi să intre în bloc şi să meargă la etajul doi, la apartamentul 8 sau 6, să întrebe la vecini ce s-a întâmplat cu unchiul său, Gheorghe Mateievici… Sau la administratorul blocului ar mai putea afla… Unde vrea el! La alegerea sa!… Se va orienta la faţa locului.

Şi cine este acest Gheorghe Mateievici? Este unchiul tău şi nu ţi-a mai răspuns la telefon de două săptămâni! Iar tu ai venit să vezi ce-i cu el, ai găsit uşa apartamentului în starea în care se află şi eşti îngrijorat. Ce s-a putut întâmpla cu unchiul Gheorghe?!

Eu v-am întrebat cine este acest Gheorghe? Vârstă, profesie, să nu fiu întrebat!… Eh, cum naiba să te întrebe aşa ceva?! Şi dacă iese chiar omul? Măcar de-ar fi aşa!… Doamne, ajută!

Dar este exclus! Uşa este sigilată de autorităţi pe dinafară! Acolo s-a întâmplat ceva, iar eu trebuie să aflu!… E vital pentru mine! Din păcate mă mai cunoaşte lumea de la scârba asta de televizor şi nu vreau să… Dar pe tine… Pe Nikita nu-l cunoaşte nimeni, aşa că l-a legitimat soţia domnului administrator…

Numai după aia i-a povestit ce s-a întâmplat cu unchiul Gheorghe, bietul om, ce om cumsecade şi ce moarte năprasnică a putut să aibă! Fac tovarăşii de la Mina Minovici analize să vadă dacă era deja mort când… Brr!… Nici nu vreau să mă gândesc că a putut fi altfel!… Deja mort când… Când ce?

Oribilă poveste! O înţeleg cu greu, e şocat şi bietul Nikita, nu-mi vine a crede şi” mă reped să intru în bloc, să-i cer cuiva socoteală! E prea de tot!… în uşa blocului, tacticoasă şi vigilentă, cumătră administratoriţă. Probabil că ieşise din bloc să-l conducă cu privirea pe Nikita, mă aştepta parcă! Doamnă, ce s-a întâmplat cu domnul Mateievici? Mi-a spus dânsul ceva, dar nu…

Nu prea am voie să spun! Soţul meu e la piaţă, vine imediat… Miliţia face anchetă, încă nu este încheiată cercetarea judiciară, expertiza medico-legală… Eu am lucrat în sectorul acesta de activitate şi ştiu care sunt regulile!… Cu dânsul, că e din familie, am mai spus ce nu trebuia să spun, dar dumneavoastră, în ce calitate?… Dumneavoastră… dar parcă vă cunosc de undeva!… Sigur că mă cunoaşteţi… De la televizor vă ştiu! Eu ţin minte orice fizionomie, e destul o dată să vă văd şi vă recunosc şi după ani de zile!… Deformare profesională se cheamă în termeni juridici… Iar pe dumneavoastră ultima oară v-am văzut… da, săptămâna trecută!… La mult e dulce…

O rog să-mi spună de-a fir a păr – chiar aşa am zis, în spiritul emisiunii, ce s-a întâmplat. Zice că a primit soţul un telefon că în apartamentul 7 s-a întâmplat ceva, că ar trebui văzut ce!

Când? Când a primit telefonul?

A… laltăieri… A chemat sectoristul, doi vecini, a sunat la uşă, la telefon, nimic. A forţat uşa, cu martori de faţă, după lege. Când am deschis-o, s-a năpustit afară printre picioarele noastre un ditamai cotolanul de şobolan, cum n-am mai văzut de mare!… înăuntru, nenorocire şi mai mare: domnul Mateievici nu mai rămăsese mai nimic din el!… Până şi oasele, aproape toate, fuseseră mâncate de şobolani! Că au mai apărut doi, ca nişte câini, să se repeadă la noi să ne muşte, noroc că rămăsese uşa deschisă, au găsit-o şi au zbughit-o afară, ce ţipete au mai fost, nici tovarăşul sectorist zicea că n-a mai văzut aşa de mari şobolani! Cât motanii ăia marii!…

Partea nenorocită a poveştii am priceput-o numai eu, din prima clipă: cotolanii ăia cum au intrat, oameni buni, în apartamentul domnului Mateievici?… Pe unde au intrat?!… I-au fost băgaţi în casă!… Altfel nu se explică! Şi trei încă! …

Se mai strâng câţiva vecini în jurul nostru, alte comentarii, toţi se uită cu interes la mutra mea, apoi şi mai curioşi la nepotul domnului Mateievici, pe unul dintre şobolani au reuşit să-l prindă, să-l omoare adică, l-au luat

la Mina Minovici şi pe şobolan, dar părea altceva, altă dihanie, nu şobolan! Nimeni nu mai văzuse şobolani aşa de mari prin cartier!… Probabil că vreun client i-a adus, pentru blană! Avea clienţi tot unul şi unul! Numai lume bună!…

Mâncat de viu oare?!… Mâncat de guzgani!… Vai, vai, vai!… îmi vine să dau buzna vizavi şi să-l calc în picioare pe… A

ştiut, nenorocitul!… Dacă mai e în viaţă, cică!… Prietenul dumitale! Aşa a zis, dacă mai este în viaţă!… Ştia, nenorocitul! Cum de nu mi-am dat seama să-l fi dat cu capul de un pietroi, ăla măsluitul… Hai, zic! Hai, măcar să fiu sigur că am încercat să dau de el şi nu l-am găsit!… Traversăm 1 Mai şi ne proptim în poarta de metal a cimitirului, împingem, căci nu mai are clanţă, de ieri până azi i-au şi luat-o? Za cern?… Cine?

Dau un şut porţii, dar nu zăngăneşte destul de tare, să-i scoale şi pe morţi!… Schelălăie înfundat, ferindu-se parcă să nu atragă atenţia trecătorilor… Ce vreţi să faceţi? mă întreabă Nikita. Pare speriat de reacţiile mele… Dragul meu, l-au mâncat de viu!… Din vina mea! Mi-a fost teamă să-l avertizez!… Ce-o fi fost în capul meu?!

Vai, vai, vai!… Altceva nu pot să zic! mai zic o dată, vai, vai, vai!…

Dar v-aţi fi putut imagina că aceasta era alternativa? …

Mă uit la el pierdut. Nu înţeleg ce a vrut să spună, reuşesc să repet în gând, ca un ecou, cuvintele auzite, şi abia reuşesc, într-un târziu, să-mi dau seama că este plină de sens şi de bun simţ întrebarea. Adică am ştiut eu că acesta este riscul dacă nu mă grăbesc să-l avertizez?… Bineînţeles că nu, cui i-ar fi trecut prin cap asemenea oroare!…

…Eu m-am temut, dimpotrivă, că sunt urmărit şi că, dacă mă întâlnesc prea des cu bietul om. Dumnezeu să-l odihnească şi să-l oblojească, că are de oblojit la nenea Gheorghe Mateievici totul, milimetru cu milimetru, aşa moarte nici că…

...M-am gândit, sărăcan de mine, că dacă o să ne întâlnim prea des va fi şi el luat în vizor, va fi urmărit, iar dacă vor vedea unde locuieşte, vor trage imediat concluzia logică!... Cum au ajuns atunci la nenea Matei?!... Nene, nene...

Oare, oare se poate înţelege că-l urmăresc de mult, că ştiau de el... De nenea Mateievici că le cunoaşte secretul... Şi l-au lăsat în pace până am apărut eu, iar nenea... nene, dragă, de ce te-ai apucat să-mi spui tot ce ştiai?!... Tot, tot, tot... Ce nevoie aveam eu?!... Şi dacă ştii tot, ce poţi să faci altceva decât să te afli în treabă, dragă Nikita, ăsta mi-s! Ăsta mi-s... Mă bag singur în seamă!... Să se aflu-n treabă şi eu!

Simt că mintea mea pur şi simplu se blochează, refuză să mai gândească la ce s-a întâmplat!...

De-aş reuşi, de-aş reuşi să mi se blocheze chiar, căci, iată, nu se blochează deloc, nefericita, nenorocitul de mine, ci bâjbâie mai departe prin apartamentul blănarului... Pierdută de mine... îşi face de cap imaginându-şi detaliile... încerc încă o dată să nu mă gândesc la ce şi cum se va fi fost întâmplat!... Dar cum naiba să reuşesc?!...

Îmi fac câteva cruci dinaintea imaginilor din închipuireami torturată de subiect, îndurerată, revoltată, ah, dacă aş fi ştiut de ieri ce s-a întâmplat!... Ce-i făceam? Nu se mai alegea nimic din botezul nemerniculuі!... Păi ce fel de botez, de creştin, după ce omori, omori în halul ăsta...

Dar nu, nu el a făcut-o! Cel mult a ştiut că se va întâmpla ceva cu amicul meu sau că deja s-a întâmplat!... Dar indivizii care l-au buşit în maşina neagră?... De teapa lor sau ei înşişi vor fi fost făptuitorii oribilei... Criminalii! Asasinii!...

Domnule profesor...

Ce-i, măi, Nichita? Măi, fratele meu, îmi vine să urlu, să plâng, să omor pe cineva, ce să fac?!... Măi, omule, cum au putut să-i facă aşa ceva?!... Şi pentru ce, nebunii?! Nebunii! Nebunii!...

Praf m-am făcut! Cu cel mai prost vin, amestecat cu cel mai nenorocit coniac, bere din cea mai băloasă, în duşmănie am băut, duşmanul fiindu-mi băiatul de la masă, de pe scaunul ăsta pe care şed, cu cel mai otrăvitor carcalete pe care l-am putut imagina, bere cu vodca cea mai ieftină şi cu celebrul şi nelipsitul din comerţul socialist sirop de zmeură… Ca să pot să beau mai mult!… Ca căruţaşii din triaj…

M-am trezit cu acest gând sau sentiment, că sunt duşmanul meu, că dacă e cineva care mă împinge de la spate să fac numai tâmpenii, să aduc numai nenorocire şi jale şi necazuri în jurul meu, eu sunt ăla care-mi dă brânci, mă înscrie fără voia mea la cuvânt, la concurs, la… la disputete în care mă bag ca musca-n curul calului, neinvitat de nimeni şi numai alţii însă ajungând să plătească pentru tâmpeniile mele, cum a fost şi cu bietul… nici nu-i pot rosti numele… De viu? De viu, nenorociţii, nenorocitul de mine… De viu l-au ronţăit şobolanii apocalipsei!…

Păi acestui nemernic ia să-i dăm noi de băut tot ce este mai poşircă, mai otravă în spelunca asta nenorocoasă, ah, aveţi şi şampanciu, ce zice? că-i expirată de când stă în galantar şi nimeni nu a cerut-o, este acolo de când s-a deschis bomba asta în care nimeni nu a intrat vreodată să deschidă o şampanie!… O deschidem noi, avem multe de sărbătorit!… Dar cea mai bună ar fi nişte şoricioaică, nu cumva aveţi? Cu puţin verde de Periş…

O să vi se facă rău, domnule profesor…

Şi orice am bea nu se compară cu ce a păţit din cauza mea omul cel mai… Omul care mi-a îndopat creieraşii cu cele mai convingătoare argumente despre românii din Basarabia, că mai sunt, că supravieţuiesc, că sunt majoritari, că-şi vor impune la loc România lor fără de leac!…

Bagă-te, nefericitule, şi-n povestea asta! Le-ai rezolvat tu pe toate şi ţi-a mai rămas Basarabia… Nu vezi că se alege praful de tot ce pui mâna pe orice?!…

Nene Matei, nene Matei! De ce m-ai căutat, eu te

ştersesem de pe agendă, ceva şi cineva mi-a dat imboldul să te şterg să nu te caut, nu-i aşa, Nikituşa al meu, nu-i aşa că asta mai scade din vinovăţia mea! Sigur că mai scade, o scade la zero absolut dacă numai asta vă interesează, cât sunteţi de nevinovat! Vinovat e nea Matei ăsta!…

Cum de s-a lăsat halit de nişte şoareci, trei, ai dracului, număr fatidic… Am să las paharul să picure în ţărână o ţâră din otrava asta pentru sufleţelul lui de matein…

Mai trebuie să mai beau, mai beau, băiete, până o să am curajul să povestesc ce-a păţit din cauza mea nenea Matei… Cu cât am băut, am băut noi ceva! dar nu destul, nici măcar curajul nu am să mă gândesc!… De-aia vorbesc tot timpul cu lătrăul ăsta de gură, ca să nu mă gândesc la…

De viu, măi, băiete! Cum vine asta?!…

N-am reuşit să mă îmbăt aşa cum am tras nădejde… M-am îmbătat altfel, ca niciodată, cu alt soi de beţie, nemaiştiută!… Urâtă foc!… Abia mă mai ţineam pe picioare… S-a luptat bietul Nikita, de din zori şi până-n seară până m-a urcat într-un taxi… Iar taximetristul, când a auzit de adresă, la doi paşi, a zis că nu face el o cursă atât de scurtă, să ne dăm jos!… Cu grijă, să nu cumva să borăsc în maşină că… Că ce, băi, malahistule! i-am zis-o de la obraz şi mi-a răspuns că duhnesc ca un cur!… Să ies mai repede din limuzina mamii lui…

Uite, Nikita, pentru ce jigodii încerc eu să fac România mare… Cine mai e atât de caraghios?!… România Mare a lui Mateie-vi… vi-ces-co-vi… vi-cea-nu!… Ai văzut ce corectam pronunţat?! Să mai zică cineva că am băut şi nu mă mai pot ţine pe cuvintele mele!…

Am vrut să fac un joc de… de picioare, da’ n-am reuşit!… Eu mi-s un amărât de Şeitan, pârât, nu mi-s Ahoe din vechea Troie… E cel mai mare Ahoe! Am să-i dau de băut pentru sufletul lui nenea M. Gh., să-i facă un sonet!… Să eternizeze trecerea de la viaţă la moarte, la moartea cea mai urâtă, mai… zi, tu, Nikita, că ai talent cu carul, ce cuvinte se potrivesc, mă, măcar unul, pentru nebunii,

nenorociţii, depravaţi! mental care… care… care le-a trecut prin minte să… Nu, nu pot să rostesc cuvântul care, nenorocitul ăla de cuvânt, de vocabulă, oricum, ascunde adevărul, atât de cumplit!… Numai la aşa ceva – s bune curvele de cuvinte, să ascundă… Să-Eram tot pe trotuar, în faţa mustăriei, la doi paşi de locul… de locul execuţei! Opresc alt taxi, spre disperarea lui Nikita! îl liniştesc, băiete, băiatul mai are o adresă!… Pe Ana Ipătescu, birjar! Pe strada cea mai frumoasă, în clădirea cea mai frumoasă, la gazda cea mai…

Nikita, în halul ăsta, în care m-ai adus tu, bă, băiete, eu nu pot să dau ochişorii cu copiii mei… Nevasta, treacă-meargă, suportă şi tace, dar pentru copii… Aşa-i la noi, la Şeitani. La mocani! Să nu te vadă copchiii bat! Beat pu… puşcălă!

I'm… de-ăla, sorry, Nikita! Sorry, Sire! Pajalusta!… After dumneavoastră…

Capitolul 20

Vomit şi plâng…

Lucrurile au mers apoi şi mai prost. La Sve m-am făcut de belea ca niciodată în viaţa mea!… Mă întreb, de data asta cum va mai face ca să mă mai ierte o dată!… Dacă va mai ierta!… Cu neputinţă…

Beţia de la New York a fost chiar simpatică oareşicum… Cea din Ana Ipătescu, spectacolul pe care l-am dat, penibil, deplorabil, jalnic, dezgustător!…

Chiar dacă nu-mi amintesc decât frânturi, uşor de completat cu cioburile lipsă… Dar ştiu, după reacţia bietei femei… M-au depus, ea şi Nik, în apartamentul în care nea Nicu n-o să ştie niciodată că i-a fost rezervat… Asta mi-aduc aminte şi mai ales reconstitui logic. M-a lăsat să-mi revin, să dorm ca o valiză şi să-mi revin, asta şi încerc acum, iar când am fost în stare să pricep unde mă aflu, l-am găsit pe masă, biletul… Mai bine-mi lăsa o bere rece! Sau o zeamă acruţă! Că ciorbă de burtă…

Şi ce scrie la bilet? Că mi-a luat cheia de la coteţ, să am grijă când plec… Adică să trag bine uşa… Să trag uşa după mine… Să trag şi apa… Să sting şi lumina… Să-mi iau

adio! De la… Ea trebuie să se mute la ambasadă, să părăsească cuibuşorul de stuf… Sub o streaşină de puf…

Şi să am grijă de mine!… Aşa scrie, în încheiere! Fără nicio semnătură…

Într-un târziu mi-aduc aminte de… nu, nu le pot spune pe nume!… Da, în ciudatul şi îndureratul somn pe care l-am petrecut în această încăpere, m-au chinuit fel şi fel de arătări… Mi-e ca un fel de frică să le spun pe nume… Nici măcar în gând?… E cumplit ce s-a întâmplat cu nenea al meu Mateu, iar în mintea mea, extenuată de băutură şi de cât am borât, gata-gata să cedeze, e şi mai cumplit!… Totul se petrece în zeci de variante, una mai dihai, mai nenorocită decât celelalte, escaladare, ăsta este cuvântul, o escaladare de orori… Ce mă fac?…

Abia reuşesc să mă mai gândesc şi la altele, la plecarea mea de aici, nu prea mă simt în stare să stau în picioare mai mult de… Şi mă prăbuşesc în largul pat al… Nu, nu reuşesc să scot din minte dihorii ăia, ăia, cu a, ăia erau azi-noapte ca nişte tauri de mari… Dihori?!… Guzgani?… încă nu se ştie ce erau! Cine i i-a băgat în casă?!… Şi cum? Au sunat la uşă şi… şi iar, alt scenariu insuportabil!… Ce mă fac?!… Ce mă fac?!…

Ştiu de fapt ce trebuie să fac! Trebuie să ies în oraş, să merg la Podgoria, să găsesc pe cineva să mă asculte, iar eu să povestesc ce-a păţit nea… nea… ieviceanu al meu, să povestesc şi să răspovestesc în stânga şi în dreapta, o dată, de două, de zece ori, până când cuvintele, prin repetiţie, nici să nu mai ştiu ce sens au, nemernicele…

Mai ales cuvântul ăla, di… dihor nenorocit!… Guz… Să mi se aplece de ele toate şi să le vomit pe rând, la rigolă, aşa cum vomit acum amestecatele acreli ce ies din mine, din bojoci!… Fainã ultimă amintire ce-i las… După semnele din baie, am borât ceva şi înainte de culcare, când cei doi m-or fi adus aici… Cam pe de lături de chiuvetă!…

Cei doi?… Ce fac acum cei doi?… Credeau că-s prost şi nu m-am prins? *… Oh, capule, capule… Nu cumva… Nu cumva ăsta-i motivul pentru care am băut atât de prosteşte?!… Hai, jeane, fii măcar o dată sincer cu tine

însuţi, lasă baletul!... Nu mai da vina pe bieţii dihori!... Cine-i mai dihor ca tine?!...

Mă iartă, nene Gheorghieş, nene Mateiaş, dar în capul meu se petrec, una după alta, imagini care sigur nu s-au întâmplat, dar eu nu am cum să judec, care da şi care ba, n-am cum să mă apăr de ele!... Cine-i de vină pentru ce ţi-au făcut ne... ne... neoamenii ăia, ăştia... Cine-s?... Iar eu...

Eu cât sunt de vină?!...

...Mă mai uit o dată în oglinda de la intrare! O privire şi-n urma mea... S-a terminat?...

Şi trag uşa cu toată grija, după ce, cât am putut, am tras cu grijă mare şi apa... Să nu rămână prea multe urme ale zbuciumatului meu for interior...

Am coborât, am ieşit din bloc, ca pe vremuri, luând-o spre Romană, la Podgoria, dau eu de cineva care să... Am bani destui?... Te pomeneşti c-o să beau pe datorie!... Nu prea am!...

În cârciumă, nimeni... Ce fac? Rămân?... Poate trece careva... Dar nu, Pucă n-are cum să apară, ca-n vremuri normale! Nu ca astea!... Ce-i cu nămeţii ăştia de se-mpiedică de mine unul după altul?!... De unde veniţi, neamule, ca scăpaţi din... N-am bani destui nici pentru... Aha, hai la Maria, peste drum, să-şi ajute vărul la ceas de cumpănă!... Şi care-i cumpăna?...

Păi, dragă verişoară, aş mai bea, o să-i spun, şi n-am cu cine, n-am cu ce! Şi nu mai ştiu nici exact de ce! Za cerni...

O să mă înţeleagă ruda mea cea mai înţelegătoare!... Za cern am băut azi-noapte ca un... Pentru ea, că gata, mi-a pus papucii la uşă, sau pentru... pentru... încerc să-i povestesc Mariei, cam cum cred eu că a păţit-o bietul nea...

De unde vii? De... de la... N-am dormit acasă, am băut cu un... Rău de tot am băut, ca niciodată!... Te rog să mă ieiti!

Taman acum ţi-ai găsit şi tu să te îmbeţi?! Ca niciodată de rău m-am trotilat...

Tu n-ai văzut ce-i pe stradă?... I-am văzut pe... Se întorc de la miting a fost un miting nu?!... Ce le-a mai zis nenea Nicalai?!

Hai să-ţi fac o cafea, să te trezeşti!... De când eşti plecat de acasă?! Aoleu, de ieri dimineaţă! Dă-le un telefon imediat! De ce? Za... cern? S-a întâmplat ceva?!... O să rămâi de pomină!... Nu ştii ce se întâmplă?! Pică, cade Ceauşescu!... Iar tu...

Aş, zic eu, simţind nevoia să joc puţin pe insul turmentat. Tovarăşul se mută, nu cade...

Am simţit eu pe stradă că e ceva în neregulă!... Dar e prea puţin... Nu suni acasă?! Ba! Şi când cucoana mă întreabă de unde sun, să pot zice, ingenuu, de la Maria! Şi-i deviez dominanta!... Care Maria? Maria Coja! Buna noastră verişoară!... Da, da! Vin acasă cât pot de repede!...

Dar până atunci am mai dat un telefon, lui Radu Ruba!... Să-i zic şi lui ce am aflat de la Maria!... Mă cheamă la fereastră să văd ce n-am văzut!... îi povestesc şi lui Radu ce văd, în mijlocul străzii, la Podgoria... Ce strigă? Stai să... Da, parcă ceva cu Timişoara, da, azi în Timişoara, mâine-n toată Ţara... Cu cine vorbeşti? Cu Radu! Cine-i Radu? Radu Ruba... Mai mult nu pot spune, căci mă bulucesc în baie, să borăsc!...

Alarmă falsă, din fericire, din fericire pentru Maria! Am icnit din toţi borjocii, pe sec însă. N-am expurgatione nimic...

Mă întorc în camera unde mă aşteaptă deja o cafea... Cea mai bună cafea din viaţa mea la Maria am băut... O beau şi pe asta, da, Maria, am să mă duc acasă mintenaş... Unde dracului să mă duc în altă parte?!... Dar dă-mi nişte bani de taxi...

Mă duc glonţ cu ei la Podgoria şi cer o... Ce naiba să cer, să mă dreagă? O ciorbă de burtă, asta e sigur, şi mai ce? O palincă mare?... N-are! Atunci un coniac! De care? Dunărea, Milcov... Milcov!

Pare că se miră la mine, biata chelneriţă! Mă fac că nu pricep: Ce-i, dragă? Cum puteţi mânca?... Nu vedeţi ce-i afară?!

Mi-e rău, drăguţă, vreau să mă dreg şi-aş vrea… Tu, iartă-mă, căpriţo, tu, chelneriţă mea…

Mănânc şi beau, mănânc!…

Mănânc atent la zeama care face minuni în sinea mea biologică. O urmăresc cum coboară în adâncu-mi cu un lift atât de silenţios, aproape muzical! ce mă făceam eu fără mângâierile tale, divină ambrozie?!… Nectar sublim… Mai merge o coniacă!

Îl rad dintr-o sorbire, ca pe Milcov, nu?! Plătesc cu toţi banii din buzunar, la fix mi-au ajuns, cât să mai beau şi a doua cafea… O mizerie, după cafeaua de la Maria… Eh, asta e!… Mai… mai bine n-o beam, leşinată naibii!… Am uitat să-i spun fără zahăr!…

Ies înapoi pe Magheru… Alt om eu, alt peisaj afară! Un cordon de militari închide acum accesul spre Ambasador, spre Universitate… Bulevardul pustiu în direcţia asta. Ţipenie de om nu se vede până la Inter, doar maşini militare, câteva, par că patrulează, cine ştie cu ce rost!…

A început, deci! Ce? Ce a început? Ce o să urmeze?… Dau s-o iau spre casă, spre Romană, dar sunt nevoit să mă opresc să văd ce n-am mai văzut: e ceva lume pe trotuare, iar în mijlocul străzii, la Podgoria, grupul de tineri, tineri frumoşi, doi sunt „la bustul gol”, e nefiresc de cald pentru decembrie, se agită şi hăulesc, mă dau mai aproape să prind cuvintele, ţipurituri, care mai de care mai…

Da, sunt foc de deştepte, isteţe, inspirate, bravo, măi, băieţi!… Nota zece la aiku-uri! Sunteţi şi foc de arătoşi…

Grupul se dă mai spre trotuar, au texte pentru noi, cei de pe trotuar, spectatori, să venim lângă ei, veniţi cu noi! Veniţi cu noi! Nu vă fie frică! Ceauşescu pică!

Lumea face bătuta pe loc, eu nu! Eu fac câţiva paşi spre ei, sunt foarte… foarte atrăgători, inclusiv cele două fete din grup, mă trezesc în mijlocul lor, mă primesc cu aplauze… Din spatele cordonului de militari văd că se desprinde un civil, cu un aparat de fotografiat în mână, face poze fix pe mine focusate, cum se zice azi, de mai multe ori, până începe să-mi placă, nu mă întorc cu

spatele, cum încearcă câţiva dintre tinerii din brigada artistică de agitaţie a UTC, să nu fie imortalizaţi în fototeca de aur a Securităţii!

M-aş feri degeaba! Am văzut câţiva cunoscuţi printre nămeţii de pe trotuar… M-am şi salutat cu un student. Iulian Costache, îl ţin minte de la ultima şedinţă… Probabil că asta e! Voi fi dat afară de la facultate!… Şi din partid! O fac fericită de tovarăşa Goga…

Ceauşescu pică! Nu vă fie frică!… Ceauşescu pică. Nu vă fie frică!… Nu, nu mi-e frică…

Dar mi-e rău de tot, mai rău ca… Poşirca de cafea se răscoleşte în măruntaiele mele, care se iţesc în sus, parcă ar vrea să vadă şi ele cele nemaivăzute încă în România, aşadar mămăliga explodează!…

Şi odată cu ea explodez şi eu, bucile obrazului, în zadar încerc eu să le etanşeizez şi strâng din ele, le încleştez, zăgaz le fac! Abia că se face mai sonoră emisia de vomă verde gălbuie cu care izbucnesc în jurul meu, ca o arteziană, inclusiv pe câţiva dintre revoluţionarii aflaţi mai în preajmă, prea bucuroşi că au găsit un viteaz care li se alătură!… îmi iese pe nas… Chiar pe nas! Cafeaua!

Degeaba am ţinut eu baierele gurii închise fest, omul mai expiră şi pe nas! La fel, văd acum, se poate vomita şi pe trompă!… Auzisem eu de aşa minune, dar… Ba chiar efectul este mai sonor şi mai vizibil!… Inclusiv bucăţi de burtă… Nu a mea, ci cealaltă, din comerţul socialist, îmi atârnă pe-o nară…

Dumnezeule, ce erupţie de mizerii intestine inundă tot împrejurul meu!… Le stric acestor copii toată mizanscena… Iar nemernicul ăla pozează în continuare!… Asta nu-mi mai place!

Mă întorc cu spatele spre Agerpres, alunec pe propria mea… Cât pe ce să cad dracului lat, poate rupeam ceva în mine… Rămân aşa, agăţat de un flăcău care m-a prins la timp, într-un echilibru din filmele mute şi ţeapăn… Nu pricep ce se întâmplă cu grupul de… Fug toţi de lângă mine, de… de cine vă e frică, Ceauşescu pică?!…

Rămân singur, cu spatele la fotograf, zâmbiţi vă rog,

nu pot, câteva bucăţi din maţele mele mi-au rămas între măsele şi pe-o nară, nu pot să vă zâmbesc, aş fi chiar caraghios, şi nu pricep ce-i cu lumea asta cum se agită şi fac curat înaintea mea, mă strigă, parcă pe mine mă strigă, se dau toţi la o parte, îmi fac loc să mă desfăşor, parcă invitându-mă s-o iau eu spre Romană nestingherit, spre acasă, bine, acasă mă duc. N-o să mai pierd vremea pe aici!

Şi fac primii paşi, ezitanţi, ultimul pas mă aruncă-n aer, lansat pe producţia proprie de mâzgă alunecoasă ca gheaţa, lateral stânga vreun metru mă proiectează, taman cât a fost nevoie ca ceva mare şi întunecat care a trecut vijelios pe lângă mine să mă rateze milimetric!… Mi-a călcat cu roata fularul din mână!…

Ţipete de pe trotuar, emoţie maximă, iar la final aplauze pentru băiatu', cum încearcă să se ridice de voiniceşte!…

Pentru Ioane Şeitane sunt aplauzele? Eu mi-s! Aţi văzut ce l-am driblat?!… Fi-v-ar aplauzele… Mai bine puneţi mâna să mă ridicaţi fără să mă doară şoldul, au, au…

…Se pare că i-am făcut fericiţi că nu m-am lăsat făcut praf! Dinspre Romană TAB-ul a făcut volta şi pare că se va întoarce mai decis ca oricând să mă ia în coarne şi să intre în istorie pe barba mea! Aş mai avea timp să mă refugiez pe trotuar…

Dar pe care? Ce-ar fi să mă joc cu machinuţa asta şi să sar din faţa ei în ultima clipă, 0I6! ca un torero, cum făceam cu Şaiu, când ieşeam de la Ambasador, înainte de a mă face om serios, însurat şi cu slujbă la stat…

Oare chiar aşa de beat îs?!… Ca-n anii ăia?… Mă rog, eu eram aici, în mijlocul drumului, de la început, jus primi occupantis, iar TAB-ul a venit mai târziu, el trebuie să mă ocolească pe mine, nu eu pe el. Aşa că pun bărbia în pieptu-mi de aramă şi o iau drept înainte, eu plecasem spre casă, văd că iâti mai circulă nicio maşină, aşa c-o iau pe unde vreau eu, pe aici, prin mijlocul

Magherului… Pe axa bulevardului chiar!… Şi-a

Bucureştiului!… Şi-a… Să poftească domnul TAB!…

…După câţiva paşi voiniceşti şi fermi în ezitarea lor, se pare că câştig prin impresionarea adversarului!… TAB-ul s-o fi răzgândit, face el cale întoarsă, vine el spre mine, dar acum circulă regulamentar, pe dreapta, cu viteza legală, iar în urma lui lumea de pe trotuar inundă carosabilul, huiduind şi fluierând după namila în verde, kaki…

Nu mai are nimeni de ce să mă aplaude şi mă pierd în mulţimea pe care o iau în răspăr… Eu spre Romană, spre casă, eu mi-am făcut numărul, pot să mă retrag ceilalţi, toţi, se precipită spre Universitate, numai eu dau dosul istoriei!… Facă-se şi fără mine! Măcar de data asta!…

Până la Romană primesc şi câteva ghionturi piezişe, băi, speriatule, nu-ţi mai fie frică, Ceauşescu pică! Vino cu noi! Ceauşescu pică! Cea-u-şes-cu pică! Nu vă ţi-e frică! Nu vă fie…

Nu mi-e… Mi-e… Mi-e… Mi-e milă şi silă… Mi-e să vomit aş vrea, şi chiar îmi dau iarăşi drumul, pe mijlocul bulevardului, răstindu-mă la bombeuri din toţi rărunchii, fără să mă opresc din mers împleticit şi demn, ochii se storc pe obraji de câteva lacrimi coclite, usturătoare, cred că sunt ultimele, vomit şi plâng în însuşi centrul universului mă simt, atac Piaţa Romană, se dau toţi la o parte din calea mea, respectuoşi şi recunoscători aş zice, lăsându-mă în voia mea să… să vomit, suntem liberi! Libertate te iubim! ori învingem, ori… vo… vomit şi plâng borăsc…

Nota bene!

Această carte a fost scrisă după următoarele reguli de folosire a literelor *a* şi z:

— Se scrie cu „î” la începutul şi sfârşitul cuvintelor: în *între*, *coborî*, *hotărî*, etc. în cuvintele derivate şi compuse, acest i se păstrează: *neîncălzit*, *bineînţeles*, *coborâre*, *hotărât* etc.

Se scrie cu „î” atunci când acest sunet este în alternanţă fonetică cu „i”: *tânăr – tineri*, *cuvânt – cuvinte*, *sfânt – sfinţi*, *vând – vinde*, *vână – vine*.

Se scrie cu „î” în cuvintele provenite prin derivare, de la un cuvânt cu care legătura de înţeles nu mai este uşor de recunoscut: *a urî*, *urât*, *urâcios*, *urâţenie*; *vână*, *vânăt*, *vânătă*; *amărî*, *amărât*.

Se scrie cu „î” în formele flexionare ale verbelor care se termină în „î”: *coborî*, *coborâse*, *coborând* etc.

Regulile de mai sus asigură unitatea formelor din paradigma aceluiaşi cuvânt de bază.

— Se scrie cu „a” în interiorul cuvintelor, *român*, *cânta*, *când*, *pâine* etc., cu excepţia situaţiilor enumerate mai sus.

Prin aplicarea principiului etimologic, se scrie cu „a” la început de cuvânt în *înger* şi *Andrea*, şi cu „î” în interiorul cuvintelor *dânsul*, *râde*, *râpă*, *râu*, *sân* (parte a corpului omenesc), *vârfuţe*, *vârtos*.

Cuprins

Capitolul 1: Cu alba-neagra la cimitir 5
Capitolul 2: Altă mirabundă! 24
Capitolul 3: Astă noapte n-a fost noapte 42
Capitolul 4: Amestecate rău 62
Capitolul 5: în bârlogul Fiarei 82
Capitolul 6: Invitaţie la vals 130
Capitolul 7: Scrisoare de dragoste fierbinte 139
Capitolulă: Zi zbanghie 157
Capitolul 9: Ahoe! Din vechea Troie! 171
Capitolul 10: Reconstituire 191
Capitolul 11: Niculăiţă al tatii! 213
Capitolul 12: Niet! Eu nu plec de-aici! Ia ne uidu!... 237
Capitolul 13: Ultima? 269
Capitolul 14: Puterea nemărginită a povestuirii 274
Capitolul 15: Păcatul cel mai mare 293
Capitolul 16: Te lepezi de SCHEITHAN? 316
Capitolul 17: Mirabunda de la Vorobiev; *Sunt rumân*! ... 40 2
Capitolul 18: Alta 417
Capitolul 19: Se îngroaşă gluma 422
Capitolul 20: Vomit şi plâng 466